

Anastasia Novych. Sensei ze Šambaly. Kniha I

Vyprávění Mládí o setkání s **Moudrostí** se na první pohled zdá být naivní. Obvykle to tak vnímáme, je to však jen iluzorní překážka, past, kterou šikovně nastražilo naše Ego na cestě k dokonalosti **Ducha**. Ten, kdo ji překoná, **odhalí** pro sebe mnohem více, než by **on** sám mohl doufat. Chvála Přemožiteli - neboť **poznání** mu bude odměnou, neboť **tajné** se stane skutečným.

Kniha byla sepsána podle zápisků bývalé maturantky, která ve svém deníku zachycuje události z let 1990 – 1991.

Prolog

Tichá, vlháká noc už dávno zavládla nad krajem a vystřídala tak zmatený den se všemi jeho starostmi i bezvýznamným shonem. Její temný závoj kolébal a sladce uspával všechno živé, vše se pozvolna nořilo do hlubokého spánku. Jen na zamilovaná srdce tato kouzla nepůsobila, těm věčnost ubíhala jako okamžik. Na opuštěném místě na břehu moře osaměle plápolal oheň táboráku, který vrhal podivné tajemné stíny. Poblíž něj opuštěně sedělo beztvaré stvoření. Svědkem jeho přítomnosti byl jen nekonečný vesmír, v němž se jasně třpytily hvězdné světy a Měsíc, jehož stříbřitá, blýskavá stezka na vodní hladině zvala na věčnost. Všude kolem bylo takové ticho, že snad ani moře nemělo odvalu k tomu, aby jej vyrušilo lehkým šuměním svých vln. Zdálo se, jako by čas se navěky zastavil a ztratil svůj smysl. Byl to samotný okamžik věčnosti.

Stvoření se pohnulo, vydalo nějaký nesrozumitelný zvuk a postupně se začalo dělit na dvě hemžící se části. Bylo slyšet lidské hlasy:

„Bože, jak krásně někdy bývá na tomhle hříšném světě.“

„Upřímně řečeno, ani se mi odsud nechce odcházet.“

„Taky si myslím.“

Plamen táboráku jasně vyšlehl do tmy, jako by se horlivě snažil vybojovat v tmavé noci kousek místa. Jeho jasné záblesky se se střídavým úspěchem nejprve nechaly pohlcovat tmou a pak se beze strachu draly daleko dopředu a osvětlovaly při tom přírodu jejími přirozenými tóny.

„Tak jak ses rozhodl, Rigdene?“

„Moje závěry jsou samozřejmě smutné. Ale přesto myslím, že počkám s konečným rozhodnutím... Snad stojí za to, abych tady zůstal ještě nějakou dobu.“

„Ale přece všechno není tak zlé. Zvláště, pokud ses rozhodl zůstat, dej jim ještě šanci a dovol mi...“

V tomto okamžiku nad mořem z ničeho nic zavál lehký vítr a oživil měsíční pěšinku. Ta se čarovně zajiskřila a svými stříbřitými vlnkami lákala do tajemné dáli. Příroda jakoby stvoření úmyslně pokoušela, z jedné strany ho obklopovala svou věčností a z té druhé přirozenou pozemskou krásou. Zdálo se, že v tomto nenápadném závanu skrývalo jakési velké, pouze jemu jedinému známé tajemství.

Není tajemstvím, že Osud vede člověka po složité cestě, kterou zná jen On sám a která se skládá z těch nejjemnějších souvislostí a přírodních úkazů. Na této cestě se důmyslně proplétají nejrůznější náhody a skutečnosti, které do sebe zapadají. Nakonec tato cesta přivede člověka ke konkrétní situaci, ke křižovatce jeho života. Tady se člověk odvažuje doufat, že bude mít možnost volby. Ale ta stejná neúprosná síla Osudu mu nenápadně pomáhá s rozhodnutím. Vždyť úmyslem Osudu mají události nevyhnutelně sblížit naprosto cizí lidi, kteří žijí ve svém maličkém světě a nemají o tom ani nejmenší tušení. Toto sblížení je ale donutí hledat společný cíl, což pak v životě jiných lidí vyvolá spoustu rozhodujících událostí.

Tento osud neminul ani mě. Narodila jsem se v dalekém, zapadlém místě Ruska. Moji rodiče pracovali u armády, čestně a svědomitě vykonávali svoji povinnost. Proto nás jejich velitelé, taktéž čestně a svědomitě, posílali do různých koutů naší rozlehlé vlasti – Sovětského svazu. Tak se naše rodina dostala na Ukrajinu, do „země kvetoucích kaštanů“, kde jsme se usídlili v hornickém kraji vonícím po růžích.

Musím říci, že jsem velice společenský člověk s všestrannými zájmy. Nikdy mi nedělalo velké potíže najít společnou řeč s novými lidmi. Proto jsem se vždy na novém místě rychle začlenila do kolektivu stejně smýšlejících lidí. Společně jsme navštěvovali nejrůznější zájmové kroužky, včetně tanečních, chodili jsme do kina, do divadla nebo do kavárny. Celkem vzato, život ubíhal tak, jak má.

Vše bylo nádherné až... do určité chvíle. Vždyť Osud má své plány. Nečekaně pro mé blízké, a natožpak pro mě, v nejkrásnějším období mého mládí mě vrhl do víru tak těžkých zkoušek, že jsem v něm div nezemřela kvůli úplné beznaději a přirozenému strachu ze smrti.

Na začátku závěrečného školního roku jsem začala mít neustálé bolesti hlavy, které byly navíc silné a vytrvalé. Rodiče mě vzali na vyšetření. O výsledcích s nimi lékaři hovořili většinou mezi čtyřma očima. To mě velmi znepokojovalo. A rostoucí obavy, jedna za druhou, začaly mučit moji duši. Ze všeho nejhorší byla ta úplná nejistota.

Všechny tyto okolnosti mě strašně děsily do chvíle, kdy jsem náhodou vyslechla matčin rozhovor s panem profesorem:

„... ale vždyť přece musí existovat nějaké východisko?“

„Zajisté, vždycky je možno najít nějaké východisko. Víte, tento malý nádor může časem postoupit do progresivnějšího stádia. A to je velmi nebezpečné. Proto je nutné provést operaci okamžitě, dokud ještě není pozdě... V Moskvě je velmi dobrá klinika, která se specializuje na tyto problémy a ve které jsou navíc nejlepší odborníci. No, ale dostat se tam je však velmi obtížné, pořadník je naplánovaný na pár let dopředu. Ale vaše děvčátko, jak sami víte, potřebuje operaci co možná nejdříve. Jinak... předpovědět vývoj nemoci je velmi těžké, obzvlášť pokud se tumor nachází v mozku. Někdy s ním člověk může žít rok, někdy však i déle... Ale v každém případě

byste neměli ztrácet naději. Třeba se vám podaří dostat se tam přes známé nebo pomocí kontaktů...“

Další slova pak už jen proletěla kolem mých uší. Bušilo mi ve spáncích a hlavou se mi honila jenom jedna fráze: „Rok... A konec!“ Kolem se vznášela jen naprostá beznaděj a prázdnota. Rušný nemocniční shon se pozvolna vzdaloval a přenechával místo narůstajícímu přívalu myšlenek: „Zemřít v nejlepších letech! Vždyť jsem si ještě ani pořádně neužila... Proč právě já? Udělala jsem snad v životě něco špatného?!“ Byl to křik zoufalství. Z očí se mi řinuly slzy. V tom nemocničním suterénu bylo nesnesitelné dusno, a tak jsem vyběhla k východu. A v uších mi jako hrozivá ozvěna zněl profesorův hlas: „Jeden rok! Jeden rok... Jeden!“

Čerstvý vzduch mě omámil svou opojnou vůní. Postupně jsem se vzpamatovala a rozhlédla se kolem sebe. Stromy po dešti se jako v pohádce třpytily brilantovými závěsy. Všude kolem zářila čistota a novota. Teplý vzduch, který se odpařoval ze země, pokrýval asfalt lehkou mlhou, což ve mně vyvolávalo dojem, jako by se události, které se právě odehrály, vůbec ani nestaly. Bože, kolik nádhery bylo najednou všude kolem! Ta krása přírody, které jsem si dříve ani nevšimla, jako by teď pro mě získala nový význam, jakési své nové kouzlo. Všechny ty malicherné problémy, kvůli kterým jsem se tak trápila každý den, mi teď připadaly tak hloupé a nicotné. S trpkostí a steskem jsem hleděla na jasné slunce, svěží zeleň, poslouchala veselé švitoření ptáků a pomyslela si: „Jak hloupě jsem promarnila svůj život. Jak mě mrzí, že jsem nestihla udělat něco opravdu ušlechtilého!“ Celý ten dřívější shon, urážky, pomluvy – to všechno ztratilo svůj význam. Teď byli všichni lidé kolem mě šťastlivci, a já vězněm Smrti.

Nějakou dobu jsem trpěla příšernou depresí. Přestala mě zajímat škola, všední život i mé koníčky. Abych unikla před nenápadnými otázkami svých rodičů, zavírala jsem se ve svém pokoji a lhostejně jsem listovala knihami a časopisy. Strašně jsem si chtěla poplakat někomu na rameni, povědět někomu, jak strašně se mi bude umírat, když jsem ještě ani nezačala žít. Nejbližším člověkem mi byla samozřejmě maminka. Ale které mateřské srdce by uneslo od vlastního dítěte takovou zpověď, jež svírá duši. Jak jsem tak seděla sama se svými tíživými myšlenkami za stolem, vzala jsem pero a sepsala všechny své pocity na kousek papíru ze sešitu. Hodně se mi ulevilo. Tehdy jsem si začala psát deník. Ten se později stal mým nejlepším „přítelem“, který trpělivě snášel všechny úvahy o mém neobyčejném osudu.

Jediné, co snad ještě mohlo rozptýlit mé chmurné myšlenky, byl kontakt s kamarády. O své nemoci jsem jim samozřejmě nic neřekla. Nechtěla jsem prostě, aby měli i oni zarmoucené tváře plné soucitu jako mí rodiče. To by mě asi úplně dorazilo. Rozveselovalo mě jejich veselé žvanění a řešení problémů, které se mi teď zdály být naprosto absurdní. Na všechno jsem se dívala pod úhlem jakéhosi nového pohledu a se závistí člověka, který má v nejlepších letech svého mládí opustit tento záhadný, dosud nepoznaný svět. Něco se ve mně nepochybně změnilo, nalomilo.

3

Když se mým kamarádům přece podařilo vytáhnout mě z dobrovolného domácího vězení do kina, s překvapením jsem zjistila, že i filmy teď vnímám úplně jinak. V té době zrovna přicházela do módy východní bojová umění. V nově

otevřených kavárnách se pouštěly na videu nejpopulárnější akční filmy za jeden nebo za tři ruble. Umění hrdinů a jejich výkony, neobvyklé okolnosti jejich zocelení, síla i vůle jejich ducha ve mně vzbudily velikou zvědavost. Věděla jsem, že je to všechno hra filmových aktérů. Nicméně jsem nemohla přestat myslet na to, že mnohé náměty jsou založeny na reálných faktech fenomenálních schopností z historie lidstva. To mě přivedlo k tomu, abych začala hledat články, knížky a časopisy s touto tematikou. Brzy se ke mně přidali i moji kamarádi. S velikým nadšením začali shánět „nedostatkovou“ literaturu, každý, kde jen mohl.

Byla jsem ohromena mimořádnými schopnostmi těchto lidí a hloubkou jejich chápání světa, cítila jsem, že se ve mně probouzí jakási vnitřní skrytá síla... naděje, mlhavé očekávání, že smrt mého těla ještě **není můj konec!** Toto rozjasnění mysli mě natolik zasáhlo, natolik vnitřně povzbudilo, že mě nejen brzy začaly opouštět deprese, ale dokonce jsem pocítila jakousi novou chuť k životu. Přesto si můj rozum stále, stejně jako dříve, uvědomoval nevyhnutelnou smrt. Vždyť z rakoviny se málokdo vyléčí. Ale s novým pohledem mě už tato skutečnost tolik neskličovala, nevyvolávala takový strach. Něco uvnitř mě tomu prostě odmítalo věřit. A co bylo nejzajímavější, tamto uvnitř mě se začalo samovolně bránit mým tíživým, chmurným myšlenkám.

Tento nový pocit mě znovu přiměl k tomu, abych ještě jednou zhodnotila svůj předchozí život, to, jak hloupě jsem jej prožila. Neudělala jsem v něm nic špatného. Ale bylo naprosto zřejmé, že každý den, každou chvíli jsem obhajovala svůj vlastní egoismus, omlouvala vlastní lenivost, nesnažila jsem se poznat sebe sama, ale vědomě jsem usilovala o vlastní prestiž ve společnosti díky uplatnění těchto znalostí. Zkrátka v celém mém životě, ve škole, v každém mém všedním dni se skrývala pouze jediná myšlenka: „Já, o mně a jenom mně“. A to, že jsem si uvědomila, že tomuto malému tělesnému impériu mého „já“ nastává velký konec, tedy opravdová smrt, ve mně vyvolalo ten instinktivní strach, hrůzu, zoufalství a beznaděj, které jsem tak tíživě prožívala v posledních týdnech. Pochopila jsem, že smrt sama o sobě není tak strašná, jako spíš její hloupé očekávání. Vždyť ve skutečnosti neočekáváš tělesnou smrt, ale krach svého egoistického světa, který jsi s takovou „námahou“ budoval celý svůj život.

Po tomto zjištění jsem jasně pochopila, že život, který jsem prožila, a všechno, co jsem v něm stihla udělat, je jenom hrad z písku na břehu moře, kde každá vlna nadobro smyje všechno mé úsilí za jedinou sekundu. **A nic po něm nezůstane**, jenom prázdnota, která tu byla přede mnou. Připadalo mi, že většina lidí kolem mě taky promarňuje život na domky, hrady a paláce z písku, které pečlivě staví, někdo dál od pobřežní vlny, někdo blíž k ní. A výsledek bude stále stejný u všech – jednou to všechno zničí vlna času. Ale jsou tu lidé, kteří sedí na břehu a jen z ústraní pozorují tuto lidskou iluzi. Nebo možná, že ji ani nepozorují, ale dívají se do dále, skrze ni, na něco věčného a neochvějného. Zajímalo by mě, nad čím asi přemýšlí, jaký je jejich vnitřní svět? Vždyť pokud pochopili tuto pomíjivost, museli poznat něco opravdu důležitého, něco, čemu se rozhodli zasvětit svůj život?!

Tyto otázky mě znepokojovaly ze všeho nejvíce. Odpovědi na ně jsem však nenacházela. Tehdy jsem začala pátrat v knihách hlavních světových náboženství. Ale ti velicí, jako Buddha, Ježíš, Mohamed – to už byli ti lidé, kteří pozorovali ze břehu. A jakým způsobem toho dosáhli? Všude se píše: soustředěním, vírou, modlitbou. Ale jak? Vysvětlení jejich následovníků jsou natolik složitá, nesrozumitelná a záhadná, že se mi prostě „vypínal“ mozek, když jsem s přemáháním četla tytéž řádky podesáté.

Samotná učení těchto géniů lidstva byla určitě zajímavá, odrážela však pouze věčné pravdy. Možná bylo zrnko těchto znalostí ukryto mezi řádky. Ale bohužel já jako obyčejný, „nezasvěcený“ člověk jsem tohle svým rozumem pochopit nemohla. I když ve mně čtení jednotlivých řádek opravdu vyvolávalo jakési vnitřní rozechvění.

Poté mě napadla nová otázka. Proč je na Zemi tolik věřících lidí? Jestliže věří, musí tedy v něco doufat. Ve všech světových náboženstvích se píše o existenci posmrtného života. Když pomíneme všechny legendy a mýty, tak možná doopravdy **Něco** existuje? Ale co? Jak to vypadá? Jak se to projevuje?

Pokusila jsem se ponořit do problematiky náboženství, ale jenom jsem se v nich ještě více zamotala. Jediné, co jsem pochopila, bylo to, že všechna světová náboženství spojuje jedno – síla víry samotných lidí, jejich úsilí o poznání Boha a sebe samých. A tady jsem s překvapením zjistila, že to samé hledali ve svém poznání i výjimeční lidé, kteří již dosáhli prvních skutečných výsledků na své cestě, přičemž mnozí z nich nepatřili k žádnému náboženství. Byly to prostě moudré a velmi nadané osobnosti.

Tak o co tedy vlastně jde? Proč tento jev neodmyslitelně patří k lidské přirozenosti? Co za ním stojí? Měla jsem spoustu otázek a nepatrný počet odpovědí. To mě podněcovalo k tomu, abych hledala dál.

Postupně se můj každodenní život začal vracet do normálních kolejí. A navíc ve mně začala vznikat jakási neskutečná odvaha. Vždyť už jsem neměla co ztratit. Proto jsem musela rychle zrealizovat všechna svá přání a touhy. „Pokud využiji každý den užitečně, vynahradí mi celý život.“ S tímto bojovým heslem jsem začala usilovně shánět literaturu, která mě zajímala, začala jsem sportovat, dohánět učení ve škole, navštěvovat různé kroužky. Každý den byl nabitý k prasknutí a nebyl čas přemýšlet o něčem špatném. I když záchvaty bolestí hlavy stále připomínaly ten strašný konec. Ale navzdory všemu jsem stejně vytrvale a dychtivě hledala a poznávala všechno nové, co jsem ještě neznala a neuměla.

Zatímco se moji rodiče snažili najít všechny možné cesty k moskevské klinice, nezkontrované touhy mě přivedly k bojovému umění kung-fu. S naší partou jsme nevynechali žádný film s našimi bojovými idoly a se zatajeným dechem jsme sledovali trojitá salta, přemety, podseknutí a výskoky hrdinů. A když se u nás začaly otevírat oddíly cvičení wushu, kde se prakticky cvičí kung-fu, naprosto se nás zmocnila bojová vášeň. Začali jsme tedy postupně navštěvovat všechny oddíly. V jednom z nich byl však příliš tvrdý a primitivní učitel; instruktor v dalším oddíle se div nepovažoval za Bruce Leeho, přestože učil obyčejný zápas smíšený s boxem; a ve třetím oddíle byl vůbec takový nějaký šarlatán a opilec. My jsme hledali Učitele, jehož styl jsme znali z filmů o východních bojových uměních. A jak se říká, kdo hledá, najde. Ale to, co jsme našli, nás velice překvapilo, neboť to předčilo všechny naše ideály, které by nás ani ve snu nenapadly.

Bezvýsledně jsme obešli ještě několik oddílů a pak nám poradili jeden, který trénoval na okraji města, v prostoru bývalého dolu. Nevěřili jsme, že spatříme něco lepšího, než jsme viděli v centru, ale něco nás tam vysloveně táhlo. Hledali jsme půl

dne, ptali jsme se spousty místních obyvatel, a nakonec jsme dosáhli vytouženého cíle.

„No, teda,“ přiznala potichu moje kamarádka Taťána, „je to teda ale příšerné místo. Jestli tu navíc ještě budeme trénovat, tak umřu strachy. Už teď mi běhá mráz po zádech.“

I já jsem pocítila lehké mrazení, ačkoli bylo celkem teplo. Přiblížili jsme se ke zchátralé, zarostlé budově a ani Slávek, který celou dobu mlčel, se neudržel:

„No tohle! Myslím, že jsme zbytečně promarnili tolik času. Copak v takovém ‚zapadákově‘ ještě někdo trénuje? Možná tak myši tu v noci něco nacvičují.“

Andrej, jehož tvář i postava vzdáleně připomínaly ruskou obdobu Schwarzeneggera, to významně uzavřel slovy:

„Obvykle se říká, že forma vždycky odpovídá obsahu. Tak se o tom asi ještě jednou přesvědčíme.“

A když zatáhl za kliku chatrných dveří, zaslechl Kost'ovo šibalské napomenutí:

„Vsadím se, že v tobě dřímá vědec kabinetní.“

S hlasitým smíchem jsme vrazili do tělocvičny. Ale naši rozvernost v mžiku vystřídal němý údiv, neboť se v místnosti nacházelo kolem šedesáti lidí.

„Jůů,“ hvízdal Slávek. „no, to je teda.“

Já už jsem ale neposlouchala udivené poznámky mých kamarádů. Můj zrak doslova ihned utkvěl na plavovlasém muži. Ačkoli se tento blondýn v zástupu lidí nijak nelišil od ostatních, bylo z něj vysloveně cítit něco velmi vzrušujícího. „Bože, jaká známá tvář,“ zamyslela jsem se na okamžik. Svým vzhledem mi připomínal někoho, koho jsem velmi dávno a velmi dobře znala. Ale koho? Usilovně jsem začala pátrat v paměti a vzpomínat na všechny známé z různých měst, na celé své početné příbuzenstvo a na všechny přátele mých příbuzných. Ale moje snahy byly marné. A z tohoto vášnivého a vzrušeného zamyšlení mě probudil melodický hlas Senseie (Učitele), kterým byl právě ten záhadný mladý muž.

„Co vy, nováčci,“ řekl s úsměvem, „stojíte tu jako děvče, které dostalo první polibek. Buď pojd'te cvičit, nebo zůstaňte za dveřmi. Vyberte si.“

Ten hlas!... Můj údiv neustával. Někde jsem už ten hlas určitě slyšela. Ale kde a kdy?

S kamarády jsme se družně vydali k šatnám. A celou tu dobu mé neodbytné myšlenky nadále vyžadovaly, aby byla uspokojena moje bezvýznamná zvědavost. Zatímco jsme se připravovali na cvičení, zkoušela jsem se ostatních poptat na Senseie, abych zjistila, odkud pochází. Ale ukázalo se, že nikdo nic pořádně nevěděl. To ve mně vzbudilo ještě větší zvědavost.

Na rozdíl od pomalé Taťány jsem na sebe rychle navlékla bílé kimono a zamířila do tělocvičny v naději, že najdu odpověď tam. Ale objevovaly se jen další otázky. Nejdříve mě překvapilo, že tu byli lidé různého věku, přibližně od čtrnácti do padesáti let, což samo o sobě vypadalo neobvykle. Něco takového jsem neviděla ani v jednom z předchozích oddílů. Zamyslela jsem se: „Co může spojovat tolik lidí s různým způsobem myšlení, v různém věku a s různými životními zkušenostmi? Jestli je to pouze bojové umění, jaký to v tom případě musí být mistr a psycholog, aby přilákal a zaujal všechny z nich?“

Další věc, která mě překvapila, když jsme začali cvičit, byla perfektní disciplína a přátelská atmosféra, která nás obklopovala. Nikdo tu nikoho k ničemu nenutil, ale

nikoho ani nenapadlo narušovat disciplínu. Každý se opravdu snažil cvičit na plný plyn, což bylo obdivuhodné ve srovnání s našimi předchozími neúspěšnými zkušenostmi. Pozorovali jsme tuto hromadnou dřinu a i my jsme se snažili udělat co nejlepší dojem, intenzivně jsme funěli, hekali a potili se. Ale dokonce ani během této činnosti, při níž velmi trpěly moje netréované končetiny, mě neopouštěla myšlenka: „Jak mohli vytvořit takovou disciplínu, jak se říká, bez biče a cukru? Co tu asi uviděli a co se tu dozvěděli tito rozdílní lidé, když trénovali svá těla s takovým entuziasmem? A proč všichni cvičí mlčky?!“ vykřikl nakonec můj rozhorlený ženský rozum. „Kdyby řekl někdo alespoň jediné slovo!“ To byla pro moji zvědavou a upovídanou povahu hotová katastrofa. Vždyť jsem doufala, že si aspoň v něčem udělám během tréninku jasno.

Po rozcvičce se ozvalo třikrát silné tlesknutí sempaie (staršího učně). To bylo něco jako zvláštní signál. Všichni začali utvářet kruh a při tom si klekali na podlahu. Když se rozmístili, do středu kruhu přirozeně a klidně vstoupil Učitel. Začal vyprávět o historii stylu Tygra tak, jako by o ní vyprávěl svým starým, dobrým známým a ne jen zástupu hloupých žáků. Poprvé jsem se dozvěděla, co je styl Tygr. Je to jediný styl, který si od počátku zachoval svého bojového ducha, aniž by prodělal jakékoli změny. Zrodil se v Číně. Jeden z šaolinských mistrů, který pozoroval chování tygrů, vytvořil svůj vlastní styl vyznačující se zvýšenou agresivitou a nebezpečností. Styl nemá svůj původ ve sportu. Jeho bojový duch se přenáší z Učitele na žáka, přičemž přivádí vědomí žáka k tomu, že se začíná cítit a „myslet“ jako tygr. Jen co se týká moudrosti, tento styl ustupuje staršímu stylu Draka.

„Tak dobrá, nechme teorie a pojďme se trochu rozhábat,“ řekl Sensei.

Vyzval na tatami tři bojovníky, silné a urostlé chlapce se sportovní postavou, aby předvedli několik příkladů z obrany a útoku tohoto stylu. Nejdříve nám ukázal údery v takovém tempu, v jakém by se měly ve skutečnosti provádět. Upřímně řečeno, ani jsem, stejně jako ostatní, nepostřehla, kdy Učitel zaútočil. Všechno, co moje oči stačily zaregistrovat, bylo to, že Sensei prošel kolem třech bojovníků a přitom na zlomek sekundy mávnul rukama. Ani jsem si nevšimla, kdy chlapci upadli. To samé se opakovalo i při předvádění příkladů obrany. Taková rychlost úderů mi připadala nereálná. A můj mozek, aniž by tomu chtěl uvěřit, důvtipně poznamenal: „Možná, že upadli sami, určitě to předstírají.“ Ale předstírat výraz tváře pokřivené příšernou, nesnesitelnou bolestí bylo nemožné. Sensei k nim klidně přistoupil a pomohl jim vrátit dech, když jim zmáčkl nějaké body na těle. Poté se chlapci vzpamatovali z bolestivého šoku a pokračovali v dalším cvičení. Překvapený dav přihlížejících pozoroval celou tuto scénu bez jediného slova.

Pak začal Učitel techniku stylu Tygra vysvětlovat podrobně a pomalu ukazoval každý pohyb i místa, na která se má při útoku mířit. Na chvíli jsem se zamyslela, ty pohyby mi připadaly příliš složité, než aby je člověk byl schopný zvládnout za zlomek sekundy.

Rozdělili jsme se do dvojic a začali jsme se cílevědomě učit a napodobovat, co jsme viděli, kdo jak byl schopen. Poblíž mě vyhazoval svoje krátké nožky baculatý muž kolem padesátky a strašně u toho hekal. Jeho tvář s plnými, vyšpulenými rty, které připomínaly velký knedlík, byla pečlivě oholena. Skrze silné brýle hleděly moudré oči. Na jeho hlavě se chvílemi blýskala nevelká pleš s řídkými šedivějícími vlasy. „Copak ho sem asi přivedlo?“ napadlo mě. „Podle vzhledu by člověk neřekl, že

se celý život věnoval bojovému umění... Co tu tedy hledá? Nebo se skutečně rozhodl osvojit si na stará kolena kung-fu?!“

Mé myšlenky přerušil hlas Senseie, který hned vedle opravoval techniku úderu u dvojice silných chlapců.

„Co je to tady za souboj? Co to děláte, Valentine Leonidoviči! Vždyť jste budoucí lékař. Měl byste pochopit, proč útočit, kam zasadit ránu a k čemu při tom dochází. Vaším úkolem je způsobit bolestivý šok a ne tady jen nadarmo házet rukama. Úder musí padnout do konkrétního místa, kudy prochází nerv nebo nervová pleteň. Úder musí být bleskový. Čím rychlejší, tím lépe. Proč? Proto, abys přivodil křeč ve svalové tkáni. Vyslaný nervový impuls zase prostřednictvím reflexních dráh nervové soustavy způsobí silné podráždění nervového uzlu, čímž nevyhnutelně dojde k útlumu určité oblasti mozkové kůry. To znamená, že člověk kvůli bolestivému šoku upadá do zvláštního stavu strnulosti...“

Během rozhovoru se kolem začala shromažďovat skupina zvědavců. Sensei pokračoval ve vysvětlování:

„Ale úder musí být zasazen s ohledem na to, že každý člověk má své anatomické zvláštnosti. Proto nemusí u každého člověka běžně zasazený úder do daného místa vyvolat tyto projevy jednoznačně. Abychom měli stoprocentní jistotu, není třeba útočit přímým úderem tsuki, ale s pootočením dlaně v momentě doteku, aby úder zapadl hluboko dovnitř. Jako výsledek vzniká rozsáhlá ‚zóna poškození‘ ...

... Tento úder směřuje do bodu mezi bráničí a sluneční pletení. Proč právě tam? Protože tudy prochází jeden z dvanácti párů hlavových nervů, tak zvaný nervus vagus, neboli bloudivý nerv. Nejenže tímto místem prochází, ale rovněž zde blízko bráničního jícnového otvoru tvoří nervovou pleteň pomocí dvou kmenů bloudivého nervu. A co je bloudivý nerv? Tento nerv především inervuje dýchací ústrojí, trávicí soustavu, štítnou žlázu a příštítná tělíska, nadledvinky, ledviny. Zároveň se podílí na inervaci srdce a cév. Takže při správném úderu do daného místa dochází k silnému podráždění nervové soustavy, které dočasně narušuje funkci mozečku. A mozeček, jak víte, koordinuje všechny pohybové funkce. Člověk je tedy okamžitě dezorientován. To znamená, že získáte čas učinit určité rozhodnutí. Například ještě jednou udeřit nebo utéci.“

Poslední slovo vyvolalo na tvářích lidí kolem, včetně té mé, spoustu samolibých úšklebků. „Cože, utíkat zrovna teď,“ pomyslela jsem zasněně. „Vždyť kdybych ovládala tak silné údery, určitě bych, určitě bych... tak bych určitě neztrácela odvahu!“

V tu chvíli pohlédl Učitel na usmívající se zástup a vážně řekl:

„A proč byste neměli utéct, pokud je to nejlepší východisko... v dané situaci. V některých případech je mnohem lepší dostat deset úderů, než někoho zabít... připravit ho o život.“

Při těchto slovech jsem se zachvěla a zčervenala studem za své vlastní sobecké myšlenky a velikášství. S trpkostí jsem se navrátila do tvrdé reality.

„Vždyť lidský život je vzácný,“ pokračoval Sensei, „vaším úkolem je pouze přivodit svalovou křeč, bolestivý šok proto, abyste zabránili další nežádoucí situaci. Ale v žádném případě nepoškozujte vnitřní orgány, nelámejte žebra ani nic jiného, nezpůsobujte tedy člověku žádné těžké následky. Proto tady taky vynakládáme tolik času, abychom se správně naučili techniku úderu. V opačném případě, pokud by byl silný úder nekontrolovaný, mohl by velmi poškodit organismus nebo dokonce

zapříčinit smrt. A jaký to má smysl?! ...Musíme si vážit lidského života, protože na místě toho, jemuž se bráníte, se můžete ocitnout vy... A je možné, že vám tento člověk někdy zachrání život. Vždyť není vyloučeno, že když se vám přihodí neštěstí, právě tento člověk vám bude nablízku, aby vám nabídl pomocnou ruku a zachránil vás. **Protože život je nepředvídatelný a může se v něm přihodit ledacos, dokonce neuvěřitelné věci, které si ani nedovedete představit.**“

Zbytek tréninku jsem prožívala pod dojmem této zvláštní nevtíravé lekce o podrobné anatomii a neobvyklé filozofii. Naprosto ovládla moje myšlenky a já jsem znovu a znovu přemýšlela o tom, co jsem slyšela.

Tři tlesknutí staršího sempaie oznámila konec cvičení. Když se všichni podle tradice seřadili, pronesl:

„Dódžó, rei (což znamená čelní pozdrav bojovému duchu tělocvičny).“

„Sensei, rei.“

Učitel se také zdvořile uklonil a odpověděl:

„Uvidíme se jako obvykle ve stejnou dobu. A teď kdo chce odejít, ať se převlékne, a kdo chce zůstat, ať zůstane.“

„No, to je pěkné! A kdo kam chce? Kdo zůstává? Já také chci...“ pomyslela jsem si. Ale skoro všichni kamarádi, jeden za druhým, se rozběhli k šatnám a strhli mě s sebou. Když jsem míjela Senseie, postřehla jsem, jak k němu přistoupil ten baculatý muž v brýlích, kterého jsem si všimla už během tréninku.

„Igor Michajloviči,“ oslovil s úctou Učitele, „chtěl bych se vrátit k našemu minulému rozhovoru. Tady jsem něco přinesl, abyste...“

Další slova jsem už přes samý smích a vtípkování ostatních neslyšela srozumitelně. V dámské šatně už naplno zavládl příval emocí, když se probíraly nejživější momenty tréninku a výklad Senseie. Během diskuse jsme na svá zpocená těla usilovně natahovaly několik vrstev dámského oblečení.

Vedle mě se oblékalo děvče se světlými kudrnatými vlasy. Seznámily jsme se, a pak jsem se zeptala:

„Ty už sem chodíš cvičit dlouho?“

„Ne moc dlouho. Teprve tři měsíce.“

„A co, často Sensei předvádí a vypravuje takové věci?“

„No, když je to opravdu třeba... A když má dobrou náladu, můžeš vidět i další věci... Tohle ještě nic nebylo, to je teprve začátek.“

„Tak tohle nic nebylo,“ pomyslela jsem si, „co tedy ještě přijde, když je tohle teprve začátek?!“

„A jaký styl ovládá. Styl Tygra?“

„Nejen ten. Od ostatních, kteří tu trénují už dlouho, jsem slyšela, že Sensei perfektně ovládá styl Draka, Hada, Wing Chun, Kočky, Kudlanky nábožné, Opice a ještě celou řadu dalších stylů, které jsem si už nezapamatovala.“

Nedůvěřivě jsem na ni pohlédla:

„A kdypak se stihl tohle všechno naučit? Vždyť vypadá od pohledu mladě. A někteří lidé vynakládají celý život na to, aby se naučili jeden jediný styl.“

„Taky jsem byla ze začátku překvapená,“ pokračovala, „ale jak říkají ostatní, Učitel tvrdí, že **mladé tělo vůbec nepoukazuje na věk duše,**“ odpověděla moje nová kamarádka a pokrčila rameny.“

„Copak je tedy vlastně zač?!“ zeptala jsem se nervózně a mé předchozí myšlenky společně s novými informacemi znovu začaly trápit moji neukojenou zvědavost.

„Obyčejný člověk,“ ozvala se odpověď.

Poté, co jsme se převlékli, jsme se s naší partou shlukli u vchodu a s nadšením pozorovali zvláštní techniku několika chlapců se sportovními postavami. Cvičili v tělocvičně společně s ostatními, kteří zůstali. Tak přirozená, opravdu nádherná podseknutí, přemety, hbité, plynulé úniky jsme neviděli ani ve filmech. Ale nejvíce nás ohromovala rychlost jejich pohybů. „Copak při takové rychlosti se člověk může ještě dobře orientovat v prostoru,“ napadlo mě. „No, páni! A kdepak je mezi nimi Sensei?“

A Sensei, jak se ukázalo, klidně seděl stranou a probíral se hromadou nějakých papírů a knížek se záložkami, které mu přinesl ten baculatý muž s brýlemi. Vedle něj seděli ještě dva muži, kteří pozorně poslouchali, co Učitel vykládal. Pak baculatý chlapík roztáhl starou, zažloutlou mapu a všichni čtyři se nad ní sklonili jako nad vzácným pokladem. Sensei do ní začal něco vyznačovat tužkou a stále to komentoval a vysvětloval. Tak strašně jsem zatoužila strčit tam svůj zvědavý nos, ale v tu chvíli o nás zezadu zlehka zavadili vysocí chlapci, kteří se snažili vyjít ven.

„Hej, vy! Proč tady tak stojíte? Neznáte zákon zdejší tělocvičny: ‚Bud’ běžte cvičit, nebo zůstaňte za dveřmi.‘ Jestli chcete, tak se vraťte, a pokud odcházíte, tak běžte a nepřekázejte tady ostatním.“

Všichni jsme se najednou vyhrnuli ven. „No jo!“ pomyslela jsem si se závistí. „Oni tam mohli zůstat a my nemůžeme...“ Ale nahlas jsem samozřejmě nic neřekla.

5

Skoro celou hodinu jsme strávili čekáním na jediný autobus, který do těchto končin jezdil, a usilovně jsme při tom udusávali zem na místě s označením „zastávka“. Ale autobus nepřišel. Museli jsme jít tedy na tramvaj, jejíž konečná zastávka byla podle slov místních relativně blízko, jen asi třicet – čtyřicet minut pěší chůze. Protože jsme nebyli obeznámeni s místními výmoly a jámami, trvalo nám hodinu a půl, než jsme se odtud dostali. Ale těmto málo příjemným okolnostem nikdo z nás téměř nevěnoval pozornost. Všichni se dychtivě dělili o své dojmy z dnešního tréninku.

„Tak co,“ řekl s úsměvem Kost’a, „jdeme na příští trénink?“

Všichni jednohlasně, jako by se domluvili, odpověděli: „Jasně!“

„Nevím, jak vy,“ pronesl nadšeně Andrej, který z nás byl nejvíce zapálený pro souboj, „ale já myslím, že jsem našel, co jsem chtěl. V každém případě aspoň prozatím. Skvělý trénink!“

„Ano,“ skočil mu do řeči Kost’a, „taky jsem se toho dneska dověděl mnohem víc než za celý měsíc, kdy jsme obcházeli předchozí oddíly.“

Všichni jsme souhlasně přikývli. Najednou se Slávek zastavil, poklepal si na čelo a vyděšeně pronesl:

„To jsme ale hlupáci! Zapomněli jsme se zeptat, kolik se platí za trénink?!“

Andrej mu položil ruku na rameno a dobrácky ho uklidnil:

„Netrap se, kamaráde. Ptal jsem se Senseie. Víš, co mi řekl: ‚Čím více, tím lépe. Ale ne víc než pět rublů, a pokud možno ve zlat’ácích.““

Všichni se zasmáli, a Slávek si dokonce s úlevou povzdechl. Bylo to pochopitelné. Byl to fajn kluk, ale z chudé rodiny. Cvičení v předchozích oddílech pro něj bylo finančně prakticky nedostupné. Dostat patnáct – dvacet rublů měsíčně pro něj znamenalo dostat celé jmění. Hlasitě jsme vzpomínali na některé okamžiky tréninku, na veselé vtipy Učitele a ani jsme nepostřehli, že jsme dorazili k zastávce.

6

Přišly pracovní dny. Velmi nás zaujalo vyprávění o bloudícím nervu a inervaci organismu vůbec. Proto se během následujících dnů naše parta snažila zjistit více podrobností u našich učitelů biologie a anatomie. Ale nic konkrétního jsme se v této souvislosti nedozvěděli, pouze nám řekli, že toto všechno přísluší spíše k podrobné anatomii, která se studuje na lékařských fakultách. To ještě více podnítilo náš zájem o tento předmět a přimělo nás hledat příslušné knihy přes známé a příbuzné.

Celou tu dobu jsem se usilovně snažila dopátrat skutečnosti, kde že jsem viděla Senseie. Abych se ujistila, udělala jsem si čas a prolistovala všechna rodinná fotoalba. Ale moje snahy byly marné. Stejně jako dřív, život ubíhal dál a já jsem stále hledala odpovědi na otázky.

Nemohli jsme se dočkat dalšího tréninku a abychom nepřijeli pozdě, vyjeli jsme o dvě hodiny dříve. Když jsme dorazili do tělocvičny, překvapivě jsme zjistili, že nejsme první, ačkoli do začátku tréninku zbývala ještě půlhodina. Čekalo tam už kolem třiceti lidí, kteří nejspíš jako my nechtěli propást něco zajímavého hned od začátku. Moji kamarádi se s některými z nich seznámili a s humorem pak konstatovali, že ve srovnání s těmito nešťastníky bydlíme docela blízko. Žijí totiž v tak vzdálených oblastech, že na svoji cestu musejí vynaložit bezmála půl dne, přičemž vystřídají několik dopravních prostředků a ne jeden kilometr musejí ujít pěšky. Jenom pár šťastlivců sem jezdí vlastním autem.

„Takže kamarádi,“ usoudil Andrej, „můžeme být hrdí na to, že jsme místní!“

Brzy nato dorazil i sám Sensei, který byl obklopen skupinou chlapců. Na tvářích všech přítomných lidí se objevil přívětivý úsměv. A skupinky, které byly zpočátku osamocené, splynuly do jednoho kolektivu, všichni se přátelsky zdravili s Učitelem a vcházeli do otevřené tělocvičny. My jsme se také hned nechali nakazit tímto přívalem dobré nálady. Ale naše radost netrvala dlouho.

Hned na začátku rozvečky vešli do tělocvičny dva slušně oblečení muži, přistoupili k Senseiovi a kamarádsky si s ním začali o čemsi šeptat. Učitel se domluvil se starším sempaiem a pověřil ho vedením tréninku. Pak si přehodil kabát přímo přes kimono a vyšel společně s těmito muži ven. A to byl okamžik, kdy začala neskonalá muka pro naše končetiny.

Starší sempai, který očividně přizpůsobil zátěž svému svalnatému tělu, provedl rozvečku v tak ostrém tempu, jako by nás chtěl připravit na zlatou medaili. Tady jsme na vlastní kůži pocítili obrovský rozdíl mezi Senseiem s jeho rovnoměrným cvičením a starším sempaiem, který se z nás až do příchodu Učitele pokoušel udělat olympijské šampiony s celou sadou medailí. Každopádně, když ale na konci rozvečky zazněl povel k uvolnění, který nazval sempai neznámo proč poloha mrtvého těla, všichni v tělocvičně včetně mě upadli na zem s takovým duněním, že se zdálo, jako by se opravdu všude kolem válely vysílené mrtvolky. Později jsem zjistila, že sempai

popisoval některé příkazy netradičním způsobem proto, že pracoval v orgánech ministerstva vnitra.

Po této vyčerpávající činnosti jsme pod vedením našeho instruktora začali opakovat základní cviky ke zvládnutí úderů, bloků a postojů. Měla jsem dojem, jako bych se nacházela v japonské armádě, kde vojáci přesně, všichni současně, plnili rozkazy a hlasitě na ně odpovídali ve svém rodném jazyce.

Když do tělocvičny vešel Sensei, ulevilo se mi. Svlékl kabát a pokračoval v tréninku, jako by se nic nestalo. Všiml si chyby u chlapce stojícího v první řadě a taktně ho opravil:

„Správný úder musí být zasazen touto částí,“ ukázal na místo, kde se nachází zápěstí kostí ukazováku a prostředníku. „Takhle... Není možné používat tyto dva sousední prsty (prsteník a malík), protože při nesprávném úderu by sis mohl vážně zranit zápěstí.“

Obrátil se k zástupu cvičících a dodal:

„Je nutné, abyste na sobě opravdu dlouho a vytrvale pracovali, uměli nejen správně a jistě udeřit, ale abyste si také neublížili, nezpůsobili bolest. Přímý úder pěstí, jak jsem již zmínil dříve, je jeden ze základních prvků bojových umění. Ale bez pečlivé přípravy se pěst může snadno zranit. Pokud budete denně trénovat správný úder, můžete dosáhnout toho, že šlachy natahovačů prstů na ruce, které se nachází tady, se rozejdou po stranách zápěstních kůstek ukazováku a prostředníku takovým způsobem, že budou kosti chráněné a zpevněné. Potom budete moci odvážně zasazovat rány, aniž byste si ublížili.“

Někdo se zeptal:

„A abychom klouby takto připravili, je třeba hned bít do něčeho tvrdého?“

„Nač takové oběti,“ namítl Igor Michajlovič. „Pro začátek můžete zasazovat údery do boxovacího pytle. Pokud ho nemáte, použijte pytel s pískem. Myslím, že takovou pomůcku si může doma vyrobit každý. Ale hlavně, pracujte na úderu každý den a postupně zvyšujte jeho rychlost. Nebuďte líní a trénujte svědomitě, na plný výkon. Pak na sebe ani výsledek nenechá dlouho čekat.“

Trénink jsme zakončili další ukázkou nových prvků ze stylu Tygra a pilováním již známých úderů. Po tréninku se na Senseie se svými dotazy opět nalepil (jinak to nelze nazvat) „Knedlík“ ten baculatý chlapík. Musím říci, že kolem bylo mnoho zájemců, kteří si chtěli popovídat se Senseiem nebo si ho poslechnout. Ale tento chlápek se drze prodral zástupem a odvedl Učitele stranou. Očividně se domníval, že jeho dotaz je nejdůležitější ze všech. Ztratili jsme naději a aniž bychom se dočkali konce jejich rozhovoru, vyrazili jsme domů.

Za několik dní na nás čekala příjemná novinka: Kost'ovi se podařilo sehnat přes známé svých rodičů vysokoškolskou učebnici anatomie. Měli jsme nekonečnou radost. Nejprve jsme samozřejmě ukojili naši zvědavost informacemi o bloudícím nervu a na svých tělech jsme pohmatem prozkoumali, kudy asi prochází. Kost'a provedl své diagnostické experimenty bez rozpaků přímo na Taťáně, načež ona začala pištět a my jsme si neodpustili vtipné narážky. Poté jsme ještě pozorněji prozkoumali skladbu

ruky od zápěstí k prstům. Hned vzápětí jsme s velkou zvědavostí začali podrobně studovat kosti, svaly, šlachy, nervy, orgány a mozek. Nebyly to pro mě tak úplné novinky. Většinu z toho jsme probírali v hodinách anatomie. Ale od této chvíle jsem na to pohlížela trochu jinak. Teprve teď mě to zajímalo a chtěla jsem se dovědět víc, ne kvůli známkám ve škole, ale sama pro sebe.

Chtěla jsem dokonale poznat svoje svaly, klouby, porozumět tomu, jak a proč dochází k jejich pohybu. Jak se svaly zapojují při našich rozcvičkách a jak se to projevuje na vnitřních orgánech? K čemu dochází při úderu? Co je to bolest z hlediska fyziologie? Proč vlastně člověk trpí? A co se konec konců odehrává v mém vlastním mozku? Poslední myšlenka byla asi ze všeho nejdůležitější, protože mě podvědomě neustále pronásledovala.

Moji kamarádi taky nadšeně komentovali všechno, co jsme viděli, každý podle toho, jak sám uvažoval. Jednomyslně jsme se shodli, že v této oblasti jsme naprostými laiky a že teď musíme společnými silami rychle dohnat všechno, co jsme zameškali. Tak nějak spontánně jsme si proto vymysleli dokonce zvláštní karetní hru. Abychom si všechno snadno zapamatovali, vyrobili jsme si sadu kartiček, na které jsme nakreslili zvlášť kosti, svaly, cévy, součásti nervového a lymfatického systému, orgány a zvlášť části mozku. Pak jsme se snažili poskládat tento hlavolam dohromady, jednu kartičku vedle druhé, a přesně jsme při tom nejenom pojmenovávali jednotlivé části, ale uváděli jsme i jejich příslušné funkce. Ze začátku to bylo samozřejmě těžké. Ale naše hry byly vždycky doprovázeny takovým humorem a tak vášnivou atmosférou, že chtě nechtě jsme si nakonec všechno zapamatovali.

Před dalším tréninkem jsme si připravili několik otázek týkajících se biomechaniky pohybu během úderu. Rozhodli jsme se, že je položíme Senseiovi po tréninku, abychom měli důvod zdržet se déle. V ten den se nám nakonec naskytlá taková příležitost sama, aniž bychom museli uskutečňovat naše spiklenecké plány.

Na konci tréninku připravil Sensei cvičné souboje, při kterých jsme zdokonalovali naše dovednosti. Všichni jsme si sedli na podlahu do velkého kruhu, doprostřed něj si stoupli dva bojovníci, které Sensei vybral. Našeho Andreje to také neminulo. Za soupeře mu Učitel vybral nějakého začátečníka, oba byli stejně svalnatí a silní. Chlapci se rituálně uklonili a zahájili souboj. Nějakou dobu to bylo vyrovnané, ale Andrej byl obratnější a rychlejší, díky čemuž také zvítězil. Senseiův pochvalný potlesk znamenal konec cvičného souboje. Náš kamarád pomohl vstát svému právě pokořenému soupeři a poté, co se uklonili sobě navzájem i Učiteli, se vrátili na svá místa.

Když do improvizovaného ringu začali vstupovat zkušenější bojovníci, Andrej se neudržel. Opojen svým čerstvým úspěchem se dobrovolně přihlásil do dalšího souboje. A... prohrál, takřka vzápětí. Tato okolnost jenom rozdmýchala jeho nespokojenost se sebou samým. Byli jsme nakaženi jeho emocemi, sebrali jsme odvahu a poprosili Senseie, jestli můžeme zůstat a pokračovat v tréninku. Učitel bez námitek s úsměvem odpověděl:

„Vždyť znáte zákon tělocvičny: Kdo chce trénovat, zůstává a trénuje.“

Ten den při nás zjevně stálo štěstí, protože k tomu všemu ještě chyběl na tréninku baculatý chlapík - „Knedlík“, který nás všechny štvál svou dotěrností. Sensei byl tedy volný a my jsme se v klidu mohli zeptat na některé okamžiky tréninku, které nás zajímaly.

Zatímco většina lidí odcházela, všichni, kteří zůstali se snažili odstraňovat své nedostatky v úderech. Chlapci, které jsme přezdívali „rychlí kluci“, trénovali na své úrovni a my ostatní rovněž na své. Ale Sensei pozorně sledoval všechny a opravoval nepřesnosti, které postřehl. A pak, v opuštěné tělocvičně, nám ukázal nové kata (boj se stínem), kde se spojovala rychlost podseknutí, úderů, bloků s prudkostí úniků a přemetů. Když jsem začala kata samostatně cvičit, nečekaně se ke mně zezadu Sensei přiblížil, položil mi ruku na rameno a řekl:

„Ty bys tohle raději neměla dělat.“

Překvapeně jsem se otočila:

„Proč?“

Ale v ten okamžik se naše pohledy setkaly v těsné blízkosti. Pocítila jsem takové chvění, jako by mě někdo zevnitř prohlížel rentgenem od hlavy až k patě. Nikdy jsem takový pohled nezažila. Byl tak neobvyklý, pronikavý, prostě zvláštní.

„Proto.“

Tato odpověď mě poněkud zarazila. Stála jsem tu v rozpacích a nevěděla, co říct.

Na chvíli se odmlčel a dodal:

„Cvič raději toto kata.“

Sensei mi ukázal pohyby, které mezi sebou plynule přecházely, s propracovanou technikou hlubokého dýchání. Celou tu dobu jsem opakovala cviky téměř automaticky. Když potom odešel pomáhat ostatním, začaly se mi honit hlavou nekonečné otázky: „Co tím měl na mysli? Copak zná moji diagnózu? Ale jak?! Nikomu z kamarádů jsem nic neřekla, ani tady na tréninku jsem doposud nedala nic najevo“. A v těchto myšlenkách jsem náhle sama pro sebe učinila překvapivý objev. Když jsem byla ve škole, doma, v tanečních, tak se u mě dostavovala náhlá, dlouhotrvající bolest hlavy. A tady, bez ohledu na to, jak moc jsem mučila své tělo, se nikdy tato bolest nijak neprojevila. Proč? Kde je příčina?

Byla jsem tak ponořena do svých myšlenek během trénování nových cviků, že jsem ani nepostřehla, jak ostatní přerušili cvičení a shromáždili se kolem Učitele. Když jsem to konečně zjistila, pospíšila jsem si a přidala se k ostatním posluchačům, abych nezmeškala něco, co by i pro mě mohlo být důležité.

„Můžete nám říct, jestli si člověk může osvojit techniku správného úderu, pouze trénováním svalstva?“ zeptal se Andrej.

„Ne. V prvé řadě trénování mozku,“ odpověděl Sensei.

„A jak tedy?“

„No, abyste tomu lépe porozuměli, řeknu to takto... Sval je v podstatě mechanismus, který plní svoji funkci. Řídí se určitým programem, jenž vychází z mozku v podobě nervových impulsů. V důsledku činnosti takových programů vznikají v mozku signály, které způsobují smrštění skupiny svalů. Takovým způsobem dochází nejen k pohybu končetin, ale i k jiným složitým pohybům. To znamená, že náš trénink není nic jiného než cílené zdokonalování našeho mozku a tedy i našich svalů. Smysl spočívá v tom, že čím lépe a čím rychleji pracuje ‚vytrénovaný‘ mozek, tím lépe a rychleji pracují svaly.“

„A pokud jde o vrcholné umění špičkových sportovců v bojových sportech,“ vstoupil do diskuse Kost'a. „Někde jsem četl, že ani mistři nestíhají přemýšlet ve chvíli, kdy už zasazují úder. Jak se to může stát a proč?“

„Ano, přátelé. Pouštíte se do vážného tématu... Budu se vám to snažit stručně vysvětlit.... Celý trik nespočívá v tom, že člověk prostě vytrénuje svoje svaly, ale v tom, že si musí představit konkrétní situaci, obraz svého soupeře. Nejdůležitější při tom je, abyste přesně věděli, kam zasazujete úder, do jaké tkáně, k čemu při tom dochází uvnitř organismu, jakou sílu má úder a tak dále. Pokud člověk útočí jen tak, prostě aby provedl úder, je jeho úsilí k ničemu! Skutečný bojovník, který trénuje pomocí makivary, pracuje především s obrazem. Reálně si představuje, jak se soupeř odkrývá, a v tento okamžik zasazuje úder, přičemž si uvědomuje jeho možné následky. Trénuje tedy svůj mozek.“

„A co se při tom děje v mozku?“ zeptal se někdo ze starších chlapců.

„Mozek prostřednictvím zrakového vjemu hodnotí situaci, analyzuje ji a činí rozhodnutí. Poté vysílá povel do mozečku, tedy do motorického centra. Odtud se již prostřednictvím nervů dostává příslušný signál do svalů. Veškerá tato činnost se zapisuje do paměti. V boji se pak tato paměť samovolně spouští, ale bez všech složitých řetězců analýzy a povelů v mozku. Jinými slovy, soupeř se jen odkryl a mistr už reaguje automaticky. Řekněme, že je to další činnost psychiky, další činnost inervace, další činnost mozku.“

„A to se odehrává jakoby na podvědomé úrovni z hlediska fyziologie?“ blýskl se svými znalostmi Kost'a.

„Přesně tak. Složité reflexní pohybové reakce se uskutečňují už na úrovni nepodmíněného reflexu,“ pronesl s úsměvem Sensei a pak dodal, „v učebních osnovách anatomie se vyskytují takové pojmy jako podmíněné a nepodmíněné reflexy. Nepodmíněné jsou přirozené, geneticky dané reflexy. Právě díky nim dochází k regulaci vnitřního prostředí organismu, k ochraně jedince. K podmíněným reflexům patří reflexy získané zkušenostmi, osvojením nových návyků. Avšak i tyto reflexy vznikají na základě nepodmíněných reflexů. U lidí všeobecně existuje spousta nepodmíněných reflexů, spojitostí, reakcí, které jsou iniciovány prostřednictvím míchy, zadního a středního mozku, subkortikálních oblastí mozkové kůry a mozečku...“

„Tak v tom je tedy to velké umění, jak jste nám říkal na začátku?“ nemohl se pořád uklidnit Andrej.

„Ne. To je první krok ke skutečnému mistrovství... Ve vrcholném umění je základem předvídání. To má na starosti epifýza, která se nachází nad mozečkem a je součástí mezimozku.“

„A epifýza je prostě součást bílé hmoty?“ zeptal se Kost'a.

„Ne. Je to endokrinní žláza, tak zvaná šišinka, o hmotnosti pouze asi jednoho karátu. Nicméně má obrovský význam pro životní funkce organismu. Je to jedna z nezáhadnějších částí lidského mozku a člověka vůbec. Bohužel vědci zatím neznají její skutečné funkce.“

„A kdo je zná?“ zeptal se zvědavě Kost'a.

„Kdo to potřebuje, ten je zná,“ odpověděl tajuplně Sensei a pak pokračoval, „tak tedy, mistr se snaží předvídat a podvědomě trénuje schopnost zachytit soupeřovu myšlenku. To znamená, že si sotva soupeř pomyslí, že je třeba někam udeřit, mistr už podniká odvetnou akci, právě takovou, jaká je nezbytná. Všechno se přitom odehrává neuvědoměle a v několika desetinách sekundy.“

„Zajímalo by mě, jestli se s těmito samovolnými jevy ‚okamžité rychlosti‘ setkávají pouze mistři bojových umění?“ zeptal se zamyšleně Andrej.

„Proč? Nejen ti. Spousta lidí se v životě velmi často setká s těmito psychickými jevy. U některých k tomu dochází po dlouhých speciálních trénincích. Například u žonglérů v cirkuse, kteří chytají ve veliké rychlosti nože a další nebezpečné předměty. Jiní lidé na vlastní kůži pocítí, jak fungují tyto nepodmíněné reflexy v životě. Dejme tomu, když člověka něco nebo někdo silně vyleká, například pes, je pak schopen provést v mžiku sérii pohybů. A teprve až nebezpečí pomine, uvědomí si, jak rychle to udělal. Tuto schopnost má v sobě člověk od pradávna. Jinak by jen sotva přežil v minulých dobách, kdy se musel zachránit útekem před mamutem, šavlozubým tygrem a jinými šelmami.

Stáli jsme mlčky a byli očarováni Senseiovým vyprávěním. V tu chvíli někdo zaklepal na dveře. Bylo to tak nečekané, že se všechno uvnitř mě na vteřinu sevřelo. Teď už bylo pozdě na večerní procházku. Sensei klidně přistoupil ke dveřím a otevřel, zatímco my jsme ho bedlivě sledovali.

„Výborně, jsem rád, že jsem tě zastihl,“ podal mu ruku na pozdrav nějaký muž. „Myslel jsem, že už pojedu k tobě domů. A vída, ty jsi tady...“

„Hned jsem u tebe, počkej minutku,“ řekl Sensei a vrátil se k nám. „Mládeži, máte ještě patnáct minut na cvičení a pak hned domů.“

Za půl hodiny už jsme byli venku a čekali na ostatní. Igor Michajlovič zamkl tělocvičnu, spěšně se s námi rozloučil a odjel společně s tím mužem.

„No, tak jo,“ zlobila jsem se sama na sebe, „chtěla jsem se Senseie po tréninku zeptat na to jeho záhadné ‚Proto‘, ale nevyšlo to. Měla jsem se ho zeptat ještě v tělocvičně. Ale tam je všude kolem spousta zvědavých uší. Takže smůla!“

Po cestě domů jsme byli všichni ponořeni do svých myšlenek. Ostatně není se čemu divit, po takovém tréninku je o čem přemýšlet. Pouze někdo uvažoval mlčky a někdo nahlas. Andrej se nás a nejspíš i sám sebe snažil skoro polovinu cesty přesvědčit, že dnešní prohra ve cvičném souboji byla čirá náhoda.

„Škoda, neměl jsem s sebou nunčaky. To nevádí, přinesu si je na příští trénink. Pak jim teprve ukážu!“

To slibovalo opravdu vzrušující podívanou, protože jsme věděli, jak dobře uměl Andrej s nunčaky zacházet. Byl to jeho velký koníček.

8

Dalšího tréninku se naše skupina nemohla ani dočkat. Přijeli jsme s předstihem. Tělocvična byla otevřená. Někteří se už převlékli a lehce se rozcvičovali. Sensei stál stranou, se západem si povídal s nějakým vysokým starším mužem. Tenhle postarší pán byl tak hubený, že na něm kimono viselo jako na věšáku. Nedaleko od nich stál společně se skupinou mužů „Knedlík“. Ale výraz jeho tváře naznačoval, že neposlouchal dokonce ani vtipy svých společníků. Vypadalo to, že má místo uší radar a snaží se zachytit sebenepatrnější zvuk ze strany Senseie a postaršího dlouhána. „Uf,“ pomyslela jsem si rozhořčeně. „Zase je tady!“

Hned za námi hlučně vešlo několik mladíků v povznesené náladě, kteří chodí do naší skupiny. S nimi si hrdě vykračoval neupravený chlápek, čtyřicátník,

v ušmudlaném oblečení, s týdenním strništěm na tváři. Chlapci se pozdravili se Senseiem a oznámili se zřejmým potěšením:

„Zrovna jsme potkali takového zajímavého člověka, senzibila... Seznamte se, Vitalij Jakovlevič.“

Při těch slovech rozčuchaný muž důstojně kývnul hlavou na pozdrav a opět zaujal svůj samolibý postoj.

„Má neobyčejné schopnosti, byl tak laskav a souhlasil, že nám je ukáže...“

Sensei zdvořile odpověděl kývnutím:

„Bylo by velmi zajímavé, kdybychom to mohli vidět.“

„A velmi poučné,“ mnohoznačně dodal Vitalij Jakovlevič a zvednul přitom ukazováček.

Kolem se začal shromažďovat dav zvědavců z naší skupiny. Mezitím „senzibil“ s výrazem bezkonkurenčního odborníka ve svém oboru vytáhl z natržené kapsy bundy asi deset obyčejných polévkových lžic převázaných proužkem špinavého hadru.

„Co si myslíš,“ tiše zašeptal Kost'a Andrejovi, „odkud se u tohohle neandrtálce vzaly předměty z lidské civilizace?“

„Asi je někde šlohnul,“ nenuceně odpověděl Andrej.

„Zajímavé, a jestlipak ví, jak je používat?“ uchechtl se Kost'a.

Vtom se Vitalij Jakovlevič demonstrativně vysvlékl do půl pasu, odhalil své tlusté břicho a poté začal horlivě lepit lžice zadní stranou na prsa. Naši mladíci vyprskli smíchem a Kost'a dodal:

„Tak to jo! Ne nadarmo se říká, že se technika v rukou barbara se stává hromadou šrotu!“

Dav lehce zašuměl překvapením. Lžice se skutečně přilepily a „senzibil“ se důstojně procházel a vypínal hrud', jako by byla ověšena medailemi za statečnost.

Kdosi se zeptal:

„A jak to vlastně děláte? Můžete to nějak vysvětlit?“

Vypadalo to, že zrovna na takovou otázku Vitalij Jakovlevič čekal. S viditelným potěšením nás začal poučovat a vyprávěl o bioenergetickém a informačním poli, biologickém magnetizmu člověka, o jejich fenomenálních projevech u vyvolených lidí a o všemohoucí síle tohoto působení. Jeho řeč postupně gradovala, až nakonec dosáhla vrcholu. „Senzibil“ chodil sem a tam před udiveným davem s nahým tělem ověšeným lžicemi, a aby na své vystoupení dal větší důraz, šermoval rukama a vzrušeně deklamoval:

„... toto mocné pulzující fluidum, které se zrodilo silou Světového Kosmického Intelektu, ztělesňuje poslední stupeň dokonalosti ducha. Je schopno silou své aury obklopit vědomí člověka. A nejen se oddělit od těla člověka, ale i vést spolu s jeho duší existenci mimo tělo. Jak bych tak řekl, existenci za hranicí, zcela vědomě.

Když jsem nashromáždil energii tohoto kosmického fluida, odhalil jsem v sobě neobyčejné nadpозemské schopnosti. Získal jsem drahocenný dar magnetismu, jasnovidectví, léčení nemocných. Svými divotvornými schopnostmi umím vyléčit všechny nemoci. Léčím prostřednictvím navzájem pronikající všudypřítomný proud fluida, který je prapříčinou všeho energetického a informačního pole velikého vesmíru. Svým kladným polem regeneruji síly, tělo, auru člověka a také zbavuji poškození, uhranutí...“

Všimla jsem si, že ačkoli pro mě nebyla tato svérázná lekce zcela pochopitelná, mé myšlenky v ní začaly hledat alternativy možného uzdravení. „A co když mě může vyléčit?! I když se tomu samozřejmě dá stěží uvěřit, ale najednou...“ Omámená iluzorní nadějí jsem začala s velikou horlivostí poslouchat přesvědčivou řeč „senzibila“ a už jsem vůbec nevěnovala pozornost jeho zevnějšku.

„...Moje síla se postupně zdokonalovala, až se stala nesmírnou... Vždyť se přesvědčte sami. Toto je jeden z jeho projevů,“ ukázal na přilepené lžice.

Při tom bylo možné pozorovat bizarní podívanou. Čím déle se promenádoval podél svých posluchačů, tím víc a víc vypínal břicho, přičemž se lehce zakláněl jako tučňák. Podívala jsem se na Senseie. Stál, ruce zkřížené na prsou a s lehce nakloněnou hlavou, patrně ho to už unavilo poslouchat. Na jeho tváři se objevil ironický úsměv.

„... Dosáhl jsem takové dokonalosti díky tajným znalostem, které nejsou známy nikomu na Zemi kromě vyvolených. Na základě těchto utajených informací jsem vypracoval svůj osobní systém duchovního rozvoje. Ale tyto informace nejsou dostupné všem obyčejným smrtelníkům. Dokonce ten, kdo odčiněním hříchů a strádáním dosáhne desátého stupně mé stupnice dokonalosti, nemůže samostatně pochopit veliké tajemství tohoto poznání. Protože to se odhaluje pouze vyvoleným z vyvolených. Neboť pouze tito lidé, stejně jako já, kteří dokáží spojit pomíjivé tělo s velkým duchem, duchem Vesmírného Intelaktu, disponují všemohoucností Boha!!!“

Jak se zdálo, při těchto slovech už to Senseiovy nervy nevydržely. Usuzujíc z lehkého chvění jeho těla, zdálo se mi, že se neudrží a pořádně mu jednu vrazí tak, že tohoto „posla“ nezachrání ani vychvalovaná síla. Ale navzdory mému odhadu Sensei pouze zřetelně s důrazem na každé slovo řekl:

„Vážený, neberete si na sebe až moc velkou zodpovědnost? Zatím jste ještě nepředvedl nic, co by potvrdzovalo Vaše slova.“

„Jak to, že nepředvedl?“ osopil se rozhořčeně Vitalij Jakovlevič. „Copak ty to nevidíš?“

„To je všechno pitomost,“ pokračoval Sensei. „To zvládne kdokoli. A nic mimořádného a nadpřirozeného to není... Měl byste se zkrátka mýt se častěji.“

Celá skupina se rozchechtala. Kost'a se plácl do čela a zakřičel:

„Přesně tak! Už jsem si vzpomněl, četl jsem o tomto triku. Má zkrátka tělo lepkavé a mokré, proto se lžice přilepily.“

„Všemohoucí vládce vesmíru a celé Země“ ještě více vzplanul vztekem a div nezařval na celý sál, když říkal Senseiovi:

„Ale ty jsi ještě příliš mladý, abys mohl posoudit tyto velké znalosti! Co ty vlastně umíš kromě třepání nohama...“

Sensei se na něho upřeně zadíval. Potom se k němu přiblížil a snadno sundal jednu ze lžic, klouzajících z hrudi. Všichni kolem strnuli. Učitel natáhnul ruku před sebe, přičemž držel lžici za uzounký konec, a začal provádět sérii dechových cvičení, s propracovaným hlubokým dýcháním. Za minutu se jeho tvář uvolnila, emoce zmizely. Oči se změnilly a jak se mi zdálo, staly se bezednými. Ztuhl na několik sekund, soustředěně se očima vpíjel do lžice. Vypadal jako majestátní impozantní socha. A najednou se lžice začala rychle ohýbat jako měkké vadnoucí stéblo. Zdálo se, že byla vyrobena nikoli z tvrdého materiálu, ale z jakési plastické tvárné hmoty. Nevěřila jsem vlastním očím. Neuvěřitelné, ale byla to skutečnost!

Sensei se za okamžik znovu vrátil do své bývalé podoby a klidně řekl zpitomělému Vitaliji Jakovleviči, zatímco mu předával ohnutou lžici:

„Když nám budete moct ukázat alespoň takový trik, pak si vás rádi poslechneme dále.“

Pak se Sensei prudce otočil k naší skupině a dodal:

„Na vědomí těch, kteří se ještě neprevlékli. Trénink začíná za dvě minuty. Kdo to nestihne, dostane trest (za zpoždění se u nás dělá dvacet kliků).“

Když jsme slyšeli tato slova, rozběhli jsme se k šatnám, takže jsme neviděli to nejzajímavější: jak se vzpamatoval tento nově zjevený ‚osvícený‘ pobuda.

„Starší sempai! Proč jsou v sále cizí lidé?!“ ozval se vzadu Senseiův hlas.

Celou rozcvičku jsem přemýšlela: „Jak mě vůbec mohla napadnout myšlenka, že by mi tenhle pobuda mohl pomoci?! No... Ale na druhé straně, v mé bezvýchodné situaci je stále nutné věřit na zázrak, ano věřit, že snad přece jen. Tonoucí se stébła chytá, hlavní je zůstat naživu. Vždyť proto vznikají takové hloupé nápady, z důvodu vnitřního, téměř panického strachu. Ne! Musím se sebrat. Stejně si najdu záchranný kruh. Budu se snažit udržet se při životě. Jenom nesmím ztratit naději a bojovat až do konce!“ Nejpřekvapivější bylo to, že moje pevné přesvědčení vyrostlo na jakémsi hlubokém, podvědomém pocitu, na tom Něčem, co jsem tak usilovně hledala. Ale všechno bylo jen v mlhavých domněnkách.

V tu dobu rozcvička skončila a my jsme začali cvičit základní sestavu pod vedením staršího sempai. Sensei seděl na sportovní lavičce, o něčem rozmlouval s vysokým starším mužem. „Kdybych si tak mohla poslechnout, o čem spolu mluví“, přemýšlela jsem. Ale patrně takové všetečné myšlenky nebyly pouze v mé hlavě. „Knedlík“, přestože to byl muž s šedinami, přesto se celou dobu snažil jakoby náhodou během rozcvičky dostat na místo poblíž Učitele. Při každé této příležitosti ve mně vzbuzoval pocit závidosti a žárlivosti. A podle odsuzujících pohledů našich kolegů, nejen ve mně.

V hluku a monotónnosti provádění nejdůležitějších základních úderů a hlasitého počítání jejich pořadí jsem opět unikla do svých myšlenek. „Jak se Senseiovi podařilo ohnout lžici? A proč nazval tento fenomén prostě trikem? Vždyť jestli to byl trik, pak je ho nutné důkladně připravit. A on to udělal jen tak, vzal a ohnul ji jakoby jedním pohledem.“

Můžu říct, že jsem věřila a nevěřila zároveň. Věřila, protože jsem někde četla o fenomenálních lidech, kteří měli takové schopnosti. Vzpomněla jsem si, že tam byli popsáni lidé se schopnostmi magnetu. K nim se přilepovaly libovolné předměty nezávisle na tom, z jakého materiálu byly vyrobeny: ze dřeva, kovu, plastu. Pamatuji si, že mě přitom překvapilo, jakou váhu tito lidé na sobě drželi — i více než deset kilogramů!

Paradoxní je, že jsem nevěřila tomu, že jsem to viděla, jak se říká, na vlastní oči. Přesněji, tato nevěřičnost se více vztahovala k uvědomění si samotné skutečnosti. Okolo byly samé hádanky. Dokážu to pochopit, kdyby naši skupinu zhypnotizovali, předem by řekli, co teď uvidíme. Ale Sensei se prostě beze slov sebral a udělal to. Jak?!

Nicméně, samotný fakt, že takový jev možný je, byl pro mě velice důležitý. Byla to jakási mě ještě neznámá pevná základna vytvořená znalostmi Senseie. Na ni se pak horlivě zachycovalo mé podvědomí, všemožně se bránilo, vzpíralo se protivným

myšlenkám. Nevím proč, ale začala jsem důvěřovat tomuto zajímavému člověku. Přinejmenším zřejmě věděl, kde je pravda a kde fikce.

Po základní sestavě konečně nastal pro naši skupinu dlouho očekávaný okamžik. Tuto část tréninku jsme podmíněně nazvali volný program, protože jsme vytvořili dvojice, podle svého výběru zdokonalovali staré úkony nebo nějaké zvláštní údery z dřívějších cvičení. Andrej vzal nunčaky a přistoupil k Učiteli. Zvědavě jsme na něj upřeli zrak.

„Je možné něco podniknout proti nunčakám?“

„A umíš s nimi točit?“ zeptal se na oplátku s úsměvem Sensei.

„A jak!“ samolibě se pochlubil Andrej. „Já už je z ruky nepouštím čtyři roky. Dá se říci, že s nimi i spím a jím.“

A Andrej názorně udělal několik podle nás složitých pohybů.

„Není to špatné,“ odpověděl Sensei.

„Ale přesto, je možné něco udělat proti nunčakám?“ zopakoval svoji otázku Andrej, očividně provokoval Učitele.

„Samozřejmě... Na každého Vidžaje se najde Radža.“

„Co? Cože?“ nepochopil Andrej a zeptal se znovu.

„Říkám, že na každou sílu existuje síla odvetná. Nunčaky nejsou výjimkou.“

„A můžete to ukázat?“

„Můžu... Ale takhle to nebude čestné, ty s nunčaky proti mně... Tak si vezmi ještě někoho k sobě.“

S údivem jsme se na sebe podívali. Přesto šel Andrej hledat parťáka a naše skupina začala shánět další náčiní do boje. Bohužel nunčaky už nikdo jiný neměl. Zato jsme v místnosti na sportovní potřeby objevili mnoho dvoumetrových tyčí.

Ale i když jsme náčiní našli snadno, s hledáním parťáka to u Andreje bylo trochu složitější. Zkušenější lidi kategoricky odmítali návrh zúčastnit se tohoto boje, potají se pochechtávali: „Ne, hochu. Zvládni si to sám.“

Nakonec se Andrejovi podařilo přesvědčit jakéhosi chlápka z nováčků. V tu dobu si Sensei pokojně povídal s tím hubeným staříkem v bílém kimonu.

„Tak jsem našel!“ radostně oznámil Andrej Učiteli.

„Našel, dobře. Starší sempai bude naším sekundantem... Na jeho tlesknutí začínáte útočit do plného kontaktu. Vše je jasné?“

Andrej čekal jenom na to. S viditelným potěšením zakýval hlavou. Sensei si stoupl doprostřed. Andrej se postavil naproti Senseie a chlapík s tyčí si vybral pozici zprava zezadu od Učitele. Nastala úchvatná minuta. Všichni účastníci byli v bojovém napětí, kromě Senseie. Stál uvolněně, o čemsi přemýšlel, a zlehka si pohrával s cípy černého pásku, vyšívaného zlatými znaky.

Po znamení staršího sempaie se Andrej horlivě pustil do čelního útoku, točil nunčaky takovou rychlostí, že vypadaly jako spuštěná vrtule. V tu dobu se druhý chlapík prudce vymrštil a napřáhnul se k ráně tyčí. To, co se stalo dále, se přihodilo v mžiku. Sensei na počátku útoku vůbec nezměnil pozici, jak se postavil v hlubokomyslné póze, tak i zůstal. Ale jakmile se soupeři dostali do kritické vzdálenosti vzhledem k jeho tělu, vůbec nezměnil postoj, jen prudce vysunul ruku vpřed. Jestli to ovšem můžeme nazvat „vysunul“, protože ve skutečnosti jeho ruka vyletěla jako had, který útočí. Nunčaky se na ní ohnuly, přetočily a letěly směrem k druhému soupeři. Učitel pohybem zápěstí zlehka změnil jejich dráhu letu. Nunčaky

ve vzduchu udělaly půlobrat, srovnaly se jako tyč a čelní plochou trefily přímo do čela muže, který útočil zezadu. Druhá část nunčaku pokračující v letu zasáhla tyč. A tyč stejně tak změnila dráhu letu a trefila přímo Andrejovu hlavu. V důsledku toho se dva omráčení bojovníci nemotorně natáhli na podlahu, dokonce si neuvědomovali, co se vlastně stalo. A Sensei setrval v zamyšleném postoji, jako kdyby se ho ta patálie kolem něho vůbec netýkala. Poté, když se vzpamatoval, starostlivě se zeptal obou bývalých „soupeřů“:

„Tak co, chlapci, neuhodili jste se moc?“

„Ne,“ odpověděl rozpačitě Andrej a usilovně si třel nabíhající bouli na čele. „Je to dobré...“

Chlapík taky přikývnul.

„Promiňte, trochu jsem to neodhadl.“

Sensei se vrátil ke svému bývalému společníkovi a pokračoval v rozhovoru. Řekl, jako by se nic nestalo:

„Víte, mám skvělý nápad! Co kdyby...“

V tu dobu to ve skupině, která sledovala boj, hučelo – diskuse, debaty, smích, údiv nad bleskurychlým ukončením boje. A jeden ze starších kluků, kterému Andrej nabízel, aby byl jeho parťákem, se smíchem řekl:

„Cože, že to Sensei neodhadl, aha! No nic, kluci, držte se. Takové chybné odhady, takovou hloupost, to už jsme tu nejednou měli.“

Když Andrejovi nakonec došlo, co se stalo, jednoduše začal útočit na Kost'u a Slávka se stále stejnou otázkou: „Jak je to možné? Raz... a jedním pohybem, dokonce ani úderem?!“ Na to Kost'a rozpačitě odpovídal:

„Jak to máme vědět? Tam je Sensei, toho se ptej.“

Ale Učitel byl až do konce tréninku stále zaměstnán tu ukázkou nových úkonů, tu prací nad složitými údery se zkušenějšími členy, tu odpověďmi na nekonečné otázky, a na konci tréninku rozhovorem s tím starším mužem. Ale Andrej chtěl stůj co stůj dneska všechno objasnit.

A taková šance nadešla pro naši skupinu teprve tehdy, když skončilo doplňkové cvičení. Rychle jsme se převlékli a stáli u východu, jako stráž, pevně rozhodnutí dosáhnout svého. Ale ukázalo se, že jdeme s Igorem Michajlovičem a s jeho svěřenci stejnou cestou až na zastávku. Po cestě jsme se dali do vyptávání.

„A jak to děláte, že jedním pohybem můžete zvítězit nad dvěma soupeři s takovou výzbrojí?“ položil neodbytnou otázku Andrej.

„Ale výzbroj tady nebyla důležitá. Je to technika na využití síly soupeře. Mimochodem, používá se v mnohých stylech, například Aikido, Jiu-jitsu, Wushu a jiných. Je třeba pouze vystihnout okamžik a využít ho.“

„To je celkem pochopitelné. A ve vašem případě, jaký styl jste použil?“

„Tak,“ Sensei pokrčil rameny a šibalsky odpověděl, „od všeho trošku.“

„Tak nám to přece řekněte!“ nedal se Andrej.

„Budiž, tady k tomuhle je potřeba znát zákon setrvačnosti z fyziky, rozložení těžiště z biomechaniky a něco ze stylu Had.“

„Hoho!“ hvízdнул Andrej.

„A co sis myslel? **Všechny velké věci jsou kupodivu velmi jednoduché, ale vyžadují velké úsilí.**“

Zatímco Andrej přemýšlel o tomto výroku, Slávek se rychle zeptal:

„A tamten trik se lžící nám můžete nějak vysvětlit?“

„Samozřejmě, že ano,“ odpověděl s úsměvem Sensei. „Na Zemi není nic tajného, co by se jednou nestalo skutečností.“

„A co to teda bylo?“

„To jsou všechno hlouposti. Nic zvláštního to není, obyčejný čchi-kung, přesněji jedna z alternativ jeho provedení.“

„Co je to čchi-kung?“ to zase zajímalo mě.

„Někde jsem četl, že je to prostě dechové cvičení,“ poznamenal Košťá.

„Ano, mnozí si to myslí,“ odpověděl Igor Michajlovič. „Ale ve skutečnosti je čchi-kung dechový a meditační systém, s jehož pomocí může člověk ovládat skryté psychické a fyzické možnosti. Ale v podstatě je to jeden z nejjednodušších druhů duchovních cvičení.“

Tato věta zaujala celou skupinku. A já jsem uvnitř cítila jakési znepokojení z toho, co bylo řečeno. Ale jen, co jsem otevřela pusu, abych se zeptala, jak se to dá naučit, už do toho vpadnul Košťá se svým oblíbeným zvykem vést plané řeči.

„Ano,

**Dokázat mnohé budu chtít,
Když pevný základ budu mít.“**

„Ó, ty se zajímáš o Johanna Wolfganga Goethe,“ chytil se toho Igor Michajlovič. „Jestli jsi to teda četl, tak je tam i toto:

...mudrc pronesl:

**Svět duchů vedle, s branou nezamčenou,
A ty jsi slepý, sotva věříš v něj.
Probud' svou duši do iluze oblečenou
Podívej - tady je ten svět, vejdi do něj...”**

V té chvíli byste měli vidět udivený výraz v Košťově obličejí. Byl natolik užaslý tím, co slyšel, že hned nevěděl, co říct. Vždyť to byl první člověk v jeho životě (samozřejmě kromě rodičů), který mu odporoval na jeho „vysoce inteligenční“ úrovni. „To mu patří,“ škodolibě jsem se v duchu zaradovala. „Zpychnul a myslí si, že je jediný erudovaný.“

„Přečetl jsem celkem hodně knih,“ začal se obhajovat „Filozof“, přičemž víc hájil svou hrdost než téma rozhovoru. „V nich svět duchů představuje pouze dětskou pohádku.“

„Kdo ví,“ lhostejně pronesl Sensei a znovu citoval Goethe:

**„Pergamen tvou touhu neuhásí.
Klíč k moudrosti nenajdeš na stránkách knih.
Kdo po tajích života myšlenkou každou prahne,
Ve své duši najde pramen jich.“**

„Hm, ‚najít pramen‘ — to se řekne jednoduše,“ odkašlal si Košťá a po menší odmlce pronesl: „Jak řekl Molière:

**„Ne všechny touhy duše se naplnily,
Vždyť dlouhá a klikatá bývá cesta k cíli.“**

„Co to slyším?“ vesele reagoval Sensei,

**„Utékla moudrost krajnosti z náručí
Být v míru moudrými nás naučí.“**

„To je něco známého...“

„Je to také Poquelin, jeho věta z Misanropa.“

„Cože, kdo?“

„No, přece, Jean-Baptiste Molière. Jeho pravé přimění je Poquelin.“

Dokonce i pod světlem pouličních lamp bylo vidět, jak Kost'a zrudl až za ušima.

„Ale... ale... jedno východní přísloví říká, že pravá moudrost spočívá v tom, že v počátku jakékoli věci můžeme předvídat její konec.“

„Přesně tak. To tedy dokazuje to, že **člověk je tvor myslící a jeho hlavní síla spočívá v jeho myšlenkách**. Dokonce v současném světě, když použiji slova vědců, například právě Ciolkovského, o tom můžeme najít potvrzení: ‚Realizaci předchází myšlenka a přesnému výpočtu - fantazie.‘ Jak vidíš, v lidském faktoru se nic nezměnilo v průběhu staletí. A proč? Protože, jak správně poznamenal Valentin Sidorov:

‚Podstata myšlenky je tvá vlastní podstata.

Když pochopíš myšlenku, pak pochopíš sebe.

Pak budeš vládnout sám sobě.‘

Jde jen o sílu rozumu.“

„Ano, pronesl Kost'a a významně to uzavřel: „Hlava bez rozumu je jako svícen bez svíčky.“

„Skvělá slova Lva Nikolajeviče Tolstého,“ souhlasil Igor Michajlovič, což „Filozof“ vůbec nečekal. „Pokud si vzpomínáš, má ještě další krásnou větu: ‚Myšlenka je počátek všeho. A myšlenky je možné řídit. A proto je při sebezdokonalování nejdůležitější neustále pracovat s myšlenkami.‘“

Kost'a váhavě kývnul hlavou. Ale tato skutečnost, jak se ukázalo, ještě více urazila jeho ješitnost. A v průběhu následujících dvaceti minut jsme se stali svědky grandiózní bitvy aforizmů, citátů, výroků ruských i zahraničních spisovatelů, básníků, filozofů, vědců, jejichž jména jsem většinou ani neznala. V tu dobu jsem se snažila se aspoň nějak dostat do jejich rozhovoru se svou životně důležitou otázkou, kterou jsem potřebovala vznést. Ale polemika Senseie s naším „Filozofem“ byla nezadržitelná, postupně vrcholila. Už jsem se na Kost'u opravdu naštvála za to, že zabírá natolik cenný čas kvůli uspokojení své mánie brilantního intelektuála. Ale on byl natolik pohroužen do tohoto procesu, až se zdálo, že pro něj na světě nic jiného ani neexistovalo.

Když jsme už nakonec přicházeli k zastávce, Kost'a patrně zmínil všechny, které ve své paměti měl, protože pronesl svou korunní frázi:

„Ano, jak řekl Villon: **‚Znám cokoli, jen sebe ne.‘“**

„Tak

... pohleď na sebe a přemýšlej o tom,

Kdo jsi, kde jsi a kam půjdeš potom?‘“

„A to je zas kdo?!“ Kost'a se definitivně neovládl a málem vykřiknul.

„Ó,“ Sensei si s požitkem dal na čas, „to je Omar Khayyam. Významný perský básník a filozof. Veliký vědec, který předešel svou dobu. Jeho celé jméno je Ghiyath al-Din Abu'l-Fath Umar ibn Ibrahim Al-Nishapuri. Žil v 11. století. Jeho moudra poslouchali dokonce někteří seldžučtí vládci Iránu, ačkoli sám pocházel z Chorásánu, vesničky vedle Níšápúru. Měl velmi zajímavé filozofické myšlenky. Podle jeho názorů je duše nesmrtelná. Přišla z Nebytí do lidského těla a vrátí se do Nebytí po smrti. Pro ni je tento svět cizina.“

„To je zajímavé,“ do rozhovoru vstoupila Taťána, „a kde se nachází duše v lidském těle? Jak to vidí tento filozof, v srdci nebo ne?“

„Ne. Myslí si, že srdce se zrodilo na zemi a je pouhou součástí smrtelného lidského těla, i když její nejlepší, ‚nejoduševnělejší‘ součástí. Právě skrze Srdce komunikuje Duše. Ale Srdce podle jeho názoru zná pouze tento svět, Bytí... Má takové zajímavé větičky, ve kterých Srdce zpovídá Duši o tajemstvích Nebytí.“

Sensei se trochu zamyslel a pronesl:

„Řeklo mi Srdce: ‚Učit mě začni.

Vědy tajemství, a co vůbec tají?‘

Začal jsem: ‚Alef...‘ A slyšel jsem: ‚Stačí!

Svůj svého pochopí, jen když písmeno naznačí.‘“

„A co to je ‚Alef‘?“

„‚Alef‘ je první písmeno v jeho rodném jazyce, znamená také číslici ‚jeden‘. Jak říká, je to symbol jediného Boha a symbol jednoty vesmíru,“ Sensei pohlédl na Kost'u a ironicky pronesl: „Co k tomu ještě dodat?!“

Kost'a byl definitivně zmatený, nevěděl, jak má vlastně odpovědět. Rychle jsem toho využila a vyhrkla jedním dechem:

„A jak se můžu naučit ten systém cvičení, který ovládá skryté psychofyzické možnosti?“

„No, celkem snadno. Není v tom žádné tajemství. Hlavní je, jak se říká, mít velkou touhu a příležitost přijde sama.“

„Takže mě to můžete naučit?“

„Samozřejmě.“

„A kdy můžeme začít?“ zeptal se Andrej, očividně přemýšlel stejným způsobem.

„No, jestli vás to tolik zajímá, tak prosím. Dávám na toto cvičení hodinu a půl, dvakrát týdně.“

„A kolik to stojí?“ zajímalo Slávka.

„Copak je možné změřit duchovní znalosti penězi?“ podivil se Sensei. „Přátelé, věnujete příliš velkou pozornost těmto ‚papírkům‘. Trénujeme prostě jen pro sebe, pro svůj vlastní duchovní rozvoj. Pokud se chcete učit, pak se uče.“

Naše skupina se podrobněji domluvila, kde i kdy se setká.

„Žeňa vás zavede,“ doplnil Učitel.

Žeňa byl vysoký, světlollasý kluk sportovní postavy, jeden z těch „rychlých kluků“, kteří pobývali se Senseiem.

„Určitě přijdeme,“ odpověděl Andrej za všechny.

S tím jsme se rozloučili. Měla jsem obrovskou radost. Nakonec jsem se přiblížila k tomu, co jsem tak dlouho hledala. Zdálo se, že stačí udělat pouze jeden krok a snad se mi podaří překonat tu propast a vyškrábat se na pevnou půdu Bytí. Pociťovala jsem to intuitivně, jakýmsi šestým smyslem. I když v tom můj rozum neviděl žádnou reálnou šanci na spasení. Nicméně, jak se říká, duše byla v sedmém nebi.

Celou cestu kamarádi nadšeně probírali dnešní trénink a to, co nás čeká pozitíří na duchovních cvičeních. Všichni byli plni nadšení, až na Kost'u. Byl nafouklý jak krocan, zamračeně krčil obočí.

„Kost'o, a ty pojedeš taky?“ dloubl ho do boku Andrej.

„Zrovna o tom přemýšlím, možná tam nemusíme všichni jezdit,“ nespokojeně zavrčel „Filozof“. „Copak jsme cirkusáci, že bychom se měli učit nějakým kouzlům? Jenom s tím zbytečně ztratíme čas.“

„Kost'ó, ty jsi ale hlupák,“ řekl „zdvořile“ Andrej. „Kde bys našel třeba i cirkusáka, který by dokázal pohnout lžičkou pouhým pohledem?!“

„Jo, a ještě by tě to učil zadarmo,“ významně se přidal Slávek.

„Přesně tak. No, ty jsi ale trdlo!“

„Kaju se, jsem hloupý. Ale co mě stálo sil, abych vaši láskyplnost ocenil,“ jedovatě poznamenal nespokojený „Filozof“.

„No, tak, kluci, nehádejte se,“ řekla Taťána. „Radši mi porad'te, jak mám přemluvit rodiče, aby mě pustili na tahle cvičení.“

„No, jak,“ odpověděl Andrej za všechny, „jako v téhle anekdotě: Dcera přišla domů pozdě. Otec se jí ptá: „Jak se tomu říká?‘ A dcera odpovídá: „Nevím, jak se tomu říká, ale odteď to bude můj koníček.““

Všichni se souhlasně zasmáli. Domluvili jsme se na nové setkání a všichni šli domů.

9

Netrpělivě jsme čekali na ten den. Nakonec, ve čtvrtek se naše společnost ve skvělé náladě dostala v plném počtu k místu určení. Když jsme přijížděli k zastávce, uviděli jsme dvě mužské siluety ve tmě.

„Jé, támhle je Žeňa,“ vesele řekl Andrej.

Jak se ukázalo, byl to Žeňa se svým kamarádem Stasem. Pozdravili jsme se a pak jsme se vydali do neznáma, tedy přesněji, do neproniknutelné tmy.

„Aspoň kdyby tu pověsili lampu,“ poznamenala Taťána, která zase zakopla.

„Jo,“ potvrdil Kost'a, „to není krajina, ale úplná překážková dráha.“

„Proč taky zbytečně plýtvat státní elektřinou?“ pousmál se Žeňa. „I tak to tady známe poslepu jako svých pět prstů... A cizinci se do těchto končin sotva budou chtít podívat a už vůbec ne ze své vůle.“

„A to jako proč?“ opatrně se zeptal Slávek.

„Je to tu neobyčejné, zapadlé. Zvířata sem nezabíhají a ani člověk nezajde. No, a slyšíte, jak vyjí psi.“

A opravdu kdesi nedaleko ve vesnici dlouze vyli dva psi. Taťána se lehce přikrčila, stiskla mou ruku.

„Pes, to je takové stvoření,“ pokračoval Žeňa, „vycítí nedobré věci.“

„Co nás tady strašíš pohádkami!“ snažil se žertovat Andrej.

„Ale to vůbec nejsou pohádky. Když tu nějakou dobu budeš žít, sám poznáš, jaká čertovina se tu rodí... samozřejmě, když to přežiješ.“

Jak tohle řekl, tak se hned dobrá nálada vytratila. Chvíli jsme šli mlčky a rozhlíželi se do stran. Ale v neproniknutelné tmě, ať jsme se snažili jakkoli, ať jsme se rozhlíželi kamkoli, nic jsme neviděli. Jen obrysy starých domů. Bylo ale divné, že nikde nebylo žádné světlo. Jenom psi svým žalostným vytím vykazovali aspoň nějaké známky života na tomto ubohém místě.

„A kam to jdeme?“ zpanikařil Kost'a.

„No, kam bychom měli jít,“ parodoval ho Žeňa. „Tam, kam jste si přáli... na černý palouk.“

„Kam?!“ s hrůzou jsme vykřikli skoro všichni zároveň.

„No, fuj, nekřičte tolik,“ řekl Žeňa a mnul si ucho, které mu zalehlo z našich divokých výkřiků. „Říkám vám, na palouk... černý.“

Když zakopnul o další jámu, lehce zaklel:

„No, to snad ne! Nečistá síla mi hází klacky pod nohy. Dávejte si pozor, ať někoho z opozdílců neodtáhne.“

Taťána, která mě držela za ruku, radši druhou rukou popadla Kost'u. Začala se trochu třást, což se přenášelo i na mě. Slávek, který zůstával trochu pozadu, se při těchto slovech přesunul před nás. Andrej šel mlčky a rozhlížel se do stran.

„No, jaká nečistá síla, jaký černý palouk,“ pronesl s obavami Kost'a. „Jak by se sem dostaly? To jsou jenom bláboly...“

„No, jak? Odtud,“ s jistotou mávnul rukou Žeňa někam stranou.

„Proč jsme sem vůbec chodili,“ se strachem zanaříkala Taťána. „Měli jsme radši sedět doma, žádné trápení bychom neměli.“

„Sami jste se chtěli seznámit s černou magií a teď si stěžujete ‚Proč jsme sem chodili?‘“ pokrčil rameny Žeňa.

„S čím?“ s údivem jsme se zase sborově zeptali.

„No, to jsou věci!“ udiveně se zatvářil Žeňa. „Copak jste nevěděli, že Sensei je nejsilnější z čarodějů, takřka pravá ruka Lucifera?!“

Teď jsme i my vytřeštili oči.

„Čeho? Koho? A kdo to je Lucifer?“ hrnula se lavina otázek.

„Tak,“ důležitě zastavil náš proud slov nový průvodce. „Vysvětlím vám to konkrétně. Zaprvé, Lucifer je v překladu Anděl světla, pravá ruka Boha. Pro většinu lidí je známý pod různými jmény. Například Satan nebo Ďábel, jak se vám víc líbí. Je to vládce Země. Zadruhé, ještě jednou zdůrazňuji, že Sensei je jeho pravá ruka. A jeho moc nezná hranic. Pro něj je ohýbání lžiček jako nic, maličkost. Je schopen udělat to, o čem se vám nezdálo ani v tom nejhorším snu! A zatřetí, měli jste velké štěstí. Nadpřirozené možnosti, které chcete tolik získat, tu můžete dostat téměř zadarmo... Pouze za nějakou duši, o které nic nevíte a kterou dokonce ani necítíte... Ale co vám to povídám, támhle, sami hned uvidíte.“

„No, tak to jo! Tak to jsme se dostali do bryndy,“ opravdu zpanikařila Taťána.

„To ano!“ okamžitě tiše vyhrknul Kost'a. „Co jsem vám říkal! Nemuseli jsme sem chodit, neposlechli jste mě. A já jsem vám hned říkal, že jde o nečistou záležitost. A já jsem sám dobrý, hlupák, tahám se sem s vámi. Tak co teď budeme dělat?“

Tato panická hrůza Kost'i se přesunula na Slávka, on také tajemně zašeptal:

„Myslím, že bychom měli vzít nohy na ramena.“

„A kam?“ syknul Kost'a. „Pamatuješ si, kolikrát jsme zatáčeli? Kličkovali v různých zákoutích...“

„A mně je to jedno!“ řekl Andrej. „Ať je Sensei třeba čaroděj, to je jeho problém. Hlavní je, že ví desetkrát víc než já. A já se nevzdám možnosti naučit se to.“

„A já taky ne,“ odpověděla jsem já.

A pomyslela jsem si sama pro sebe: „Mně je to jedno o to víc, když je to pro mě možnost, jak přežít. A pokud ne, tak je to úplně fuk, nemám co ztratit. A třeba mi pomůže...“

Vyšli jsme na cestičku, která zatáčela podél dlouhého pevného plotu. V tu chvíli se zpoza mraků začalo prodírat měsíční světlo. A najednou před námi na plot vyskočil velký černý kocour, se dvěma žlutozelenýma očima, které svítily jako dvě lucerny.

S Taťánou jsme se lekly, vykřikly a schovaly se za zády chlapců. Ale naši „ochránci“ se taky nějak zarazili, zastavili se jak zařezaní. Jenom naši průvodci klidně pokračovali ve své cestě. A Žeňa, když uviděl naše „ohromení“, tajemně pronesl: „To ještě něco uvidíte.“ Kocour, který nám nevěnoval žádnou pozornost, důležitě kráčel po zapadlém plotu a jak naschvál, ve stejném směru jako vedli nás.

„Tfuj, tfuj, tfuj,“ plivnul Slávek přes levé rameno.

„Ještě by ses měl pokřižovat,“ jedovatě poznamenal Andrej.

„To by nebylo špatné,“ olízla si oschlé rty Taťána. „Říká se, že když ti černý kocour přeběhne přes cestu, musíš se držet za knoflík. Pak si tě nečistá síla nevšimne.“

Já jsem teda radši nahmatala třesoucíma se rukama knoflík. Naše skupinka si pospíšila, aby dohnala své průvodce, a stále pošilhávala po stínu kocoura.

Cestička nás vyvedla na menší mýtinu. Zpoza mraků zlověstně vylézal obrovský úplněk. To, co jsme tam uviděli, otrásló naší představivosti jako nikdy předtím. Uprostřed mýtiny stál člověk v černém šatu s kapucí na hlavě a byl otočen zády k nám. Jeho postava zářila světlým chladným měsíčním světlem. Nad ním stoupala lehká pára. Kolem bylo svíravé, děsivé ticho. Z takového výjevu jsme zcela ztratili řeč. V tu chvíli seskočil velký černý kocour přímo k našim nohám, z čehož nám naprosto ztuhly končetiny. Poslední věc, kterou jsme stihli úplně vyděšením udělat, bylo to, že jsme se instinktivně chytili svých záchranných knoflíků. Poté, co tento tvor tak opovážlivě skočil, rozběhl se k temné postavě a k naší nepopsatelné hrůze se začal otírat o její nohy.

Z tohoto děsivého pohledu mi vyschlo v puse, po celém těle mi běhal mráz. Navzdory přání utíkat odsud co nejdál jsem stála a nebyla jsem schopná se dokonce ani hnout. Pohlédla jsem na ostatní. Taťána skoro vylezla na Kost'u a mrtvolně se do něho zavěsila. Samotný Kost'a vypadal jako sádrový podstavec. Slávek stál s otevřenou pusou a vyvalenýma očima. Dokonce Andrejovi, nehledě na jeho nedávný optimismus, cvakaly nervózně zuby. Měl zpocené obličej.

Žeňa se na nás podíval a pokorně přistoupil k temné postavě. Zvedl ruce nahoru a slavnostně, hlasitě pronesl:

„Ó, veliký mágu a kouzelníku, čaroději a veliteli všech národů, jehož moc a síla nad zemí, vodou, vzduchem a ohněm se rozprostírá v celém vesmíru. Tvoji věrní učedníci vyplnili svůj posvátný úkol. Přijmi do svého lůna tyto zbloudilé ratolesti, aby byla na Zemi obnovena tvoje jediná spravedlivá vláda a moc!!!“

A Žeňa se poklonil do pasu. Ještě během toho, co Žeňa mluvil, se k němu Sensei s údivem otočil.

„Cože?“ pronesl. „Jaká vláda, jaká moc? Co to tu plácáš?“

Žeňa se začal chechtat, stejně jako Stas, který vyprskl smíchy.

„O co jde? Z čeho máte tak hroznou radost?“ zeptal se Sensei a kouřil při tom cigaretu. „A kde jsou ostatní, vyzvedli jste je?“

Žeňa se zalykal smíchem a mávnul rukou naší stranou:

„No, támhle stojí... nemůžou se ani hnout.“

„Proč se nemůžou hnout?“ nepochopil Sensei a díval se do temnoty. „...Jaké hlouposti jsi stihl natropit?!“

Ale Žeňa se nemohl přestat smát, zoufale mával rukou.

„To se mi ale povedlo!“

„Sensei, copak neznáš Žeňu?“ z celé duše se smál Stas.

Když Andrej pozoroval tuhle patálii, tak mu jako prvnímu došlo, o co jde. Odtáhl stydlivě ruku z knoflíku a s patrnou úlevou si oddechl.

„No tak, kamarádi,“ řekl Andrej, když k nim přistupoval z temnoty. „Tady to máte. Dobrý vtíp, ale kdo nám teď vypere kalhoty!“

Díky tomu se Žeňa se Stasem ještě více zatřásl v novém návalu smíchu. A Sensei se s úsměvem zeptal:

„No, tak co tenhle šašek zase tentokrát vymyslel?“

Andrej začal podrobně vyprávět, jak nás tento Susanin vedl po vesnici, která se pod působením jeho řeči měnila před očima na Lysou horu. Také my jsme se k němu připojili a přidávali své zážitky. Nakonec se celá naše velká skupina společně se Senseiem začala nekonečně smát, když si vzpomněla na své nedávné pocity.

„No, já jsem dnes přišel prostě jen dřív,“ vysvětloval Sensei a smál se se slzami v očích „světlo nám ve vesnici vypnuli, asi někde došlo k přerušení vodiče.“

„Tak to je celý ten příběh,“ řekla svým hlaholivým hlasem Taťána. „Nejenom, že nás potrápil Žeňa, ještě tenhle kocour!“

V té době tento malý chomáček našeho velkého strachu seděl mírně stranou, byl vylekaný z lidského smíchu.

„No, to je Samuraj,“ mávnul rukou Stas. „Senseiův kocour. Vždycky za ním chodí.“

„Stasi, kdybys nám aspoň mimikou naznačil, o co jde,“ prohlásil Andrej s úsměvem.

„A jak?“ pokrčil Stas rameny. „Už tak jste se děsili každého sloupu a jestli bych začal ještě krčit hubou, pak bychom vás museli hledat po celé vesnici.“

Všichni se zasmáli, když si představily tento výjev.

„No, a co,“ ospravedlňoval se Žeňa, „vtíp, jak vtíp. Jak říkal Ostap Bender: ‚Nejdůležitější je vnést zmatek do tábora protivníka... Vždyť lidé mají největší strach z neznáma.‘“

„Ano,“ pronesl Sensei, „**strach zrozený z představivosti vidí nebezpečí i tam, kde ve skutečnosti žádné není.** Existuje jedno takové staré podobenství o strachu. Jeden mudrc potkal na své pouti Mor a zeptal se ho: ‚Kam jdeš?‘ Mor odpovídá: ‚Do velkého města. Musím tam zahubit pět tisíc lidí.‘ Za několik dnů stejný mudrc znova potkal Mor. ‚Řekl jsi, že zahubíš pět tisíc lidí a zahubil jsi celkem padesát,‘ vyčetl mu mudrc. ‚Ne,‘ namítl, ‚zahubil jsem jenom pět tisíc, ostatní zemřeli strachem...‘“

Takže, když jsme si vyjasnili všechny pikantnosti těchto dobrodružství a když jsme rozptýlili mýtus našich neoprávněných strachů v humoru a smíchu, přešli jsme na vážnější témata. Ke skupině se připojili ještě další tři lidé – Ruslan, Jura a Viktor (starší sempai). A o něco později i Nikolaj Andrejevič, který byl psychoterapeutem, jak se později ukázalo. Mluvili jsme o umění čchi-kung.

„A co znamená samotné slovo ‚čchi-kung‘?“ zeptal se Slávek Senseie.

„No, pokud to přeložíme doslova z čínštiny, pak čchi-kung znamená práci s energií vzduchu, protože ‚čchi‘ – to je vítr, plyn, dýchání a slabika ‚kung‘ – to je práce, činnost, posun.“

„Tento systém zase vymysleli Číňani,“ vzdechl Andrej.

„Ne úplně,“ odpověděl Učitel. „Je to indický systém samoregulace, která přišla do Číny na počátku nového století.“

„A já jsem četl, že čchi-kung bývá různého druhu,“ jako vždy pronesl Košť'a. „Myslím, že šlo o dvě různé školy.“

„Je jich mnohem víc,“ řekl Igor Michajlovič. „V současném světě existuje hromada různých škol čchi-kungu. Například konfuciánská, budhistická, lékařská, válečná...“

„Lékařská?“ vyhrkla jsem. „A co léčí?“

„Mnohá onemocnění.“

„No, a to stačí jen správně dýchat?“ přerušil mou další otázku Andrej.

„Nejen to. Je nezbytné také **správně myslet**. Existuje takový výraz, mysl vede Čchi a Čchi vede krev.‘ A krev, jak je známo, představuje rychlou pomoc organismu, která má veškerou nezbytnou sadu léčiv. V nejstarším lékařském pojednání Huangdi Neijing se říká, že když je mysl v klidovém stavu a je volná, pak můžete ovládnout Čchi. **Člověk, který má zdravou mysl, ten vládne také dobrému zdraví.**“

„Stručně řečeno: v zdravém těle – zdravý duch,“ udělal si svůj závěr Kost’a.

„Ne tak úplně. Řekl bych to takhle, **se zdravými myšlenkami – zdravý duch a se zdravým duchem – zdravé tělo.**“

„Řekněte mi, prosím, celou dobu zdůrazňujete důležitost toho, že je potřeba myslet správným způsobem, a to jak na fyzických trénincích, tak i teď,“ poznamenal Andrej. „Ale já jsem si, nevím proč, dřív myslel, že je potřeba vždy jen správně jednat. A myšlenky mohou být při výběru činů různé: i dobré, i špatné.“

„No, a právě na boj s vlastním já ztrácíš drahocenný čas. Neměl bys volit mezi špatnou a správnou myšlenkou. Protože ve tvé hlavě nesmí být žádná negativní myšlenka. Smysl nejvyššího umění, umění Lotosu, spočívá v tom, že se člověk má naučit správně myslet, tedy ‚zahubit v sobě Draka‘, ‚zvítězit nad Drakem‘. Slyšel jsi takový výraz?“

„Ano.“

„No, a to je celá podstata. **Největší vítězství je vítězství nad sebou samým. Co to znamená? To znamená, že zvítězíš nad svými negativními myšlenkami, naučíš se je kontrolovat, naučíš se kontrolovat své emoce.** Ještě jednou opakuji, *ve tvé hlavě nesmí být nic ne-ga-tiv-ní-ho. Jenom pozitivní myšlenky! Tehdy nebudeš muset ztrácet čas na boj sám se sebou a tvoje skutky budou vždy pozitivní. Harmonie by měla být v prvé řadě uvnitř tebe. Harmonie a mír.*“

„Takže to znamená, že lidské myšlenky se projevují v každém činu člověka?“ zeptal se Andrej a o něčem přemýšlel.

„Myšlenky se nejenom projevují, ale také řídí jeho činy. Vždyť mysl je materiální.“

„Materiální?“ podivil se zase Nikolaj Andrejevič.

„Samozřejmě. Je to jemnější hmota zatím není dostatečně prozkoumána. Ale existuje, je reálná, její pohyb jde zachytit. Dokonce dnes existuje mnoho úspěšných výzkumů o fenoménu mysli. Už jenom když si vezmeme pokusy domácích fenoménů, například Ninel Kulaginové, Julie Vorobjevové a jiných. A už vůbec nemluvím o obrovské světové praxi. Tyto výzkumy probíhají po celém světě, i když jsou označovány různě. Například v Anglii jsou to psychické výzkumy, ve Francii metapsychika, v zemích východní Evropy psychotronika, v USA parapsychologie, v Číně pak výzkumy zvláštních funkcí lidského těla a tak dále.

A podíváte-li se hluboko do historie lidstva, pak v ní najdete mnoho důkazů o tom, že tohle bylo známo odedávna. Ve všech mytologických, magických a náboženských pohledech a učeních lidí je přítomna pevná víra, že existuje možnost ovlivnit myšlenkami někoho nebo něco, a to nezávisle na vzdálenosti, času a prostoru. Tyto znalosti tedy ve své podstatě existovaly vždy.“

Nikolaj Andrejevič znovu začal polemizovat:

„No, dobře, teď jste uvedl příklady domácích fenoménů, které se staly známé všem doslova v poslední době. Proč tedy dříve v Sovětském svazu nebyli takoví lidé? Zabývám se psychoterapií ne jeden rok. Ale když jsem studoval psychiku různých lidí, tak jsem se ani já ani moji kolegové nikdy nesetkali s fenomény. Je pravda, že se k nám v poslední době dostali lidé, kteří byli všelijak poblouznění a považovali se za senzibily. A dokonce se nám snažili něco ukázat. Ale ve skutečnosti to byla jen hra jejich fantazie. Skutečné fenomény v Sovětském svazu nebyly.“

„Jak to, že nebyly?“ užasl Igor Michajlovič. „Byli a kolik! Od nepaměti v Rusku existovala spousta takových lidí. Ale jak se k nim chovali? Ve starověké, neosvětlené době je v ojedinělých případech prohlásili za svaté, ale většinou jedince, kteří se odmítali podrobit církvi, pálili na hranicích nebo vráželi na kůl podle rozmarů tehdejšího krále.“

Až od druhé poloviny 18. století, poté, co byla otevřena Akademie věd, se v Rusku začaly zkoumat fenomény lidské psychiky hlouběji, z lékařského hlediska. A už za nějakých sto let vedla výzkum v tomto směru řada významných vědců. Například jeden ze zakladatelů vaší vědy - Vladimir Michajlovič Bechtěrev. Byl vedoucím Petrohradské imperátorské vojenské a lékařské akademie a za své osobní prostředky postavil celý výzkumný institut pro studium mozku a psychické činnosti.

A v době sovětské moci? No vždyť prakticky od počátku její existence se prioritně kladl důraz na studium psychických fenoménů mozku a na jednu z jeho největších hádanek – mysli. O tom svědčí už jen ten historický fakt, že tyto výzkumy, na základě nařízení Vladimíra Iljiče Lenina a s osobním dohledem Felixe Edmundoviče Dzeržinského, provádělo první Zvláštní oddělení Sdruženého státního politického úřadu, který se zabýval režimem utajení a ochrany státního tajemství. Při tomto oddělení existovala dokonce speciální neurologická a energetická laboratoř. Toto Zvláštní oddělení využívalo při své činnosti nejrůznějších zaříkávačů, médií, šamanů, hypnotizérů.“

„Proboha, a tito ‚lidoví léčitelé‘ se jim hodili k čemu?“ upřímně se podivil Nikolaj Andrejevič.

„No, všechno to bylo pořád ze stejného důvodu – pro jejich mimořádné schopnosti. Uměli manipulovat těmi skrytými silami člověka, které značně přesahují možnosti veškeré techniky. Studovali všechny tyto jevy a studovali je velmi důkladně! Byly prováděny celé vědecké výpravy, aby byly nalezeny tyto znalosti: od studování záhad starých civilizací po hledání legendární Šambaly.“

„Šambala... to se mi zdá nějaké známé...“

„A co to je?“ netrpělivě se zeptal Andrej.

„Šambala? Je to zvláštní obydlí, které se nachází vysoko v horách. Je proslulé tím, že v něm žije tým vědců, kteří svou duchovní a vědecko-technickou úroveň dávno předstihují úroveň vývoje současného lidstva.“

„Už jsem si vzpomněl,“ pronesl Nikolaj Andrejevič. „Četl jsem, že podle legendy je Šambala obydlí Mudrců. Ale co s tím má společného věda? Copak tito Mudrcové studují něco konkrétního: astronomii nebo matematiku nebo prostě filosofii?“

„V Šambale se studuje jedna starobylá prapůvodní nauka Belayo Dzy, jinými slovy učení Bílého lotosu, která zahrnuje všechny vědy včetně exaktních. A navíc právě tato nauka je jediným zdrojem veškerých věd, které kdy lidstvo zkoumalo.“

Nikolaj Andrejevič se nedůvěřivě podíval na Senseie.

„Co znamená nejstarší a jediná? Vždyť většina exaktních věd se objevila teprve nedávno, třeba před takovými dvěma sty, třemi sty lety!“

„Mýlíte se. Všechny tyto znalosti byly nejednou předávány lidem k rozvoji jejich civilizace, a to i v dávné minulosti. Před dějinami, které jsou vám známy, existovaly také jiné lidské civilizace, které dosáhly mnohem vyšší úrovně, než je dnešní. Některé z nich byly zničeny, některé dosáhly Absolutna. Ale stopy jejich existence nacházíme až dodnes. Přečtěte si o záhadných archeologických nálezech, výzkumech a přesvědčíte se sami. A v budoucnosti budou lidé nacházet ještě více zajímavých věcí z toho, k čemu dávno docházelo na Zeměkouli. O existenci těchto znalostí se mnoho píše ve starodávné literatuře. Například o obdobích jaderných výbuchů, jejichž následky teď nacházejí vědci v nejstarších vrstvách zemské kůry, o přesných mapách hvězdného nebe, na kterých jsou vyznačeny planety, jež dodnes nebyly objeveny, o vimánách – létacích přístrojích a tak dále. Všechny tyto znalosti byly tedy předávány lidem i dříve a všechny vycházely z jednoho zdroje – z učení Šambaly.“

„No, a jak moc tato věda předstihuje současné lidstvo?“ povýšeně se zeptal Nikolaj Andrejevič a překřížil ruce na prsou.

„Mnohem víc,“ prostě odpověděl Sensei. „Mnohem víc, než si můžete představit. Ale abyste měli aspoň nějakou představu, uvedu vám tento příklad. V době, kdy ještě lidé svatě věřili, že Země stojí na třech oporách a Slunce obíhá kolem ní, vědci Šambaly už prováděli vědecké experimenty a různé pokusy na samotném Slunci. Současná civilizace má k tomu ještě velmi daleko a jestli se na takovou úroveň vůbec dostane, to ještě není známo... Proč si myslíte, že Šambalu tak usilovně hledali lidé, kteří byli na vrcholu moci? Vezměte si například některá období nám známé historie lidstva od vlády Alexandra Makedonského, Napoleona, Hitlera, Mussoliniho či Stalina. Protože podle všech starých legend a mytologií různých národů, Šambala ukrývá veškeré poznatky o vesmíru a kulturní bohatství zaniklých civilizací.“

„To je zajímavé, a proč ji hledali jenom tyranové?“

„Nikoli tyranové, ale lidé, kteří se snažili získat neomezenou moc nad světem. Všichni, kteří jsou na vrcholu vlády a mají skutečné informace, věděli a dosud vědí o existenci tohoto obydlí, o existenci těchto mocných vědomostí, které Šambala ukrývá. Velmi dobře rozumí tomu, že v Šambale je soustředěna reálná moc nad světem, proto ji mnozí hledali a dosud hledají... Nicméně Šambala nikdy nikomu neumožnila ovládnout celý svět. Spíše vyvažuje určité síly. A jestliže se člověk, který byl na vrcholu své nesmírné moci, horlivě snažil uskutečnit svůj sen o ovládnutí světa, přestával prostě existovat... Mnozí lidé, kteří stáli u moci, se během svého působení setkávali s lidmi ze Šambaly a plnili jejich ‚prosby‘. Všichni se snažili pomoci, protože odolat pokušení dozvědět se více, než je lidstvu známo, je prostě nemožné... Takže kromě vůdců společnosti hledali znalosti Šambaly také mnozí obyčejní lidé.“

„Copak ji nikdo nenašel?“ zajímalo Kost'u.

„Ne tak docela. Paradoxní je to, že Šambala nikdy neskrývala svou existenci. Šambala aktivně nezasahuje do konání lidí, pouze v případě globálně závažných problémů týkajících se celého lidstva a konkrétně Šambaly. Avšak pokud je třeba, její vědecké společenství samo rozhoduje, s kým má smysl navázat kontakt.“

„No, dejme tomu. Ale jestli toto obydlí mudrců neskrývá svou existenci, tak proč ji teda nemohli najít lidé, kteří stáli na vrcholu moci? Vždyť měli k dispozici všechno: techniku, finance, lidské zdroje?“ divil se Nikolaj Andrejevič.

„Ano, zmínil jste všechno kromě jejich tvrdého srdce a chamtivých myšlenek. Ale nezbytnou podmínkou pro kontakt se Šambalou je u těch, kteří ji hledají, zcela jistě vysoká mravnost a čistota myšlenek. Pouze v případě, že má člověk především tyto vlastnosti, může získat vědomosti, které potřebuje.

No, vidíte, a tady se zase vracíme k našemu původnímu bodu. Proč člověk v sobě nemůže rozvíjet všechny tyhle fenomenální schopnosti vědomě, ačkoli je to plně v jeho moci? Protože je příliš egocentrický, ctižádostivý, chtivý, je v něm příliš mnoho zloby, závisti. Tedy příliš mnoho vlastností, které jsou vlastní materiální podstatě. A jestli se setká s těmito fenomenálními jevy psychiky, které jsou pro něj nevysvětlitelné, pak materiální podstata zapojuje svou logiku, bojí se ztratit výhradní právo moci, která byla vytvořena v rozumu člověka na parazitujících myšlenkách. Tedy pro zachování své moci nad člověkem se snaží najít nějakou soudnost nebo kriticky pochopit problém tam, kde je nutná jen prostá dětská víra.

Stávají se samozřejmě i případy, kdy se v člověku odhalují fenomenální schopnosti, například v důsledku nějakých úrazů, silného stresu a tak dále. Ale... pokud ve vědomí člověka převládají negativní vlastnosti, pak to bude stejné, jako by neandrtálec našel nastavitelný francouzský klíč, a protože by nevěděl, k čemu přesně to slouží, použil by jej se svým negativním pohledem na soukmenovce.“

Všichni se pousmáli a Žeňa se záladně zeptal:

„Copak je bude bít po hlavě?“

„Ještě hůř, po prstu na noze. Pak soukmenovec úplně zapomene na hlavu.“

„A jestli v té chvíli u člověka převládne dobrá, duchovní podstata?“ zajímalo mě.

„A jestli v člověku převládne duchovní princip, pak bude správně přijímat nové informace na úrovni podvědomí, přičemž bude používat své fenomenální vlastnosti pro blaho. Protože v tomto případě **víra plodí znalosti a znalosti posilují víru. A bez víry se ani zázraky na světě nedějí.**“

„Zajímavá myšlenka,“ pronesl Nikolaj Andrejevič a poté, co se na chvíli odmlčel, dodal: „To je pozoruhodné, a s příchodem Stalina byly výzkumy fenoménu v naší zemi zastaveny?“

„Naopak, tyto výzkumy propukly v plném rozsahu. Dokonce pokračovaly i po jeho smrti. A tento zájem neupadá dodnes. Toto téma zpracovávají mnohé vědecké instituty.“

„Hm, ale já jsem studoval díla celkem známých autorů z různých institutů ve své specializaci, ale jaksi jsem se nesešel s podobným tématem.“

„Není divu, protože toto téma patří do oblasti skryté kontroly nad masami. Myslím, že vy sami velmi dobře chápete, nakolik jsou tyto práce utajeny. Mohu vám uvést jako příklad aspoň Leningradský institut Vladimira Michajloviče Bechtěreva. Mimochodem v Bechtěrově práci pokračovala jeho vnučka Natalja Petrovna Bechtěrevová. Plně se tam věnují studiu mozku. A jedním z prioritních zaměření tohoto institutu je právě studium fenoménů lidské psychiky.“

„Ale Leningradský institut je jedním z vedoucích v...,“ Nikolaj Andrejevič ztuhl v půlce slova, byl patrně ohromen nějakou svou domněnkou.

Vypořádal se se svým neklidem a pokračoval:

„No, dobře, ale jestli to už dlouho studují, jestli se o to tolik zajímá vojenský průmysl a utrácení se obrovské částky, pak to znamená, že podle všeho v oblasti studia fenoménů psychiky musí být ohromný vědecký průlom.“

„Průlom?!“ Sensei se pousmál. „Jaký to může být průlom s takovou motivací? Jejich institut dodnes nemůže vysvětlit fenomenální jevy této biomasy, která váží jen něco víc než kilogram a která nese název mozek. Mimochodem, stejně jako jiní světoví vědci. To zůstalo, nehledě na všechna úsilí, jednou z největších záhad. Vesmír lidé prostudovali více, než samotný mozek člověka.“

„Souhlasím... Ale vy tu tvrdíte, že tajné znalosti jsou dostupné vysoce mravným lidem. Ale všichni vědci nejsou úplní egoisti s přehnaným pocitem velikášství. Vezměte si třeba samotnou Bechtěrevovou...“

„Zcela správně. A pokud pozorně sledujete práci akademičky N. P. Berechtěvové jakožto člověka i vědkyně, vidíte, že studovala celý svůj život lidský mozek a došla k závěru, že o něm a o jeho možnostech ví jen málo. A přesto, čím hlouběji se ponořila do studia mozku, tím více a více se přikláníla k myšlence, že mozek je mimozemského původu, tedy k pravému pramenu, na základě výjimečné složitosti a přílišné enormity mozku. A jsem si víc než jistý, že to brzy veřejně oznámí. Stejně, jako to oznámili velcí vědci z celého světa, a to nejen v oblasti studia psychiky, ale také jiných přírodních věd. Například Einstein, Tesla, Vernadskij, Ciolkovskij a jiní výjimeční vědci. Tento seznam je velice dlouhý a můžeme jej vyjmenovávat celou věčnost. Všichni tito lidé dospěli k tomu, že člověk je unikátní a velmi tajemný tvor a vůbec se nemohl na Zemi evolučně evolucí zrodit z nějaké trepky velké.“

Stáli jsme mlčky, lehce ohromeni tím, co jsme slyšeli.

„Takže síla zvláštních, fenomenálních lidí se skrývá pouze v jejich mysli?“ znovu se zeptal Košťá.

„Přesně tak. **Mysl – to je reálná síla. Mnohem větší, než si člověk může představit.** Mysl může hýbat planetami, vytvářet a ničit celé galaxie, což od počátku dokázal samotný Bůh.“

Nikolaj Andrejevič se pousmál a s ironií pronesl:

„Velmi přesvědčivá odpověď, hlavní je, že se ani nedostaneme do sporu.“

„Opravdu?!“ opět vyjádřil všeobecný údiv Andrej. „A proč tedy nepocítujeme přítomnost této ohromné síly v sobě?“

„Protože na ni nevěříte.“

„Tak to je! Všechno tak složitě začalo a má to takový jednoduchý konec,“ konstatoval Košťá.

„Co nadělaš, taková je podstata poznání,“ s úsměvem odpověděl Sensei.

„A jak to vlastně je,“ nemohl pochopit Slávek, „pokud pocítím takovou sílu, copak v ni nezačnu věřit?“

„Celé kouzlo spočívá v tom, že nejdřív je potřeba uvěřit a pak pocítit.“

„A pokud uvěřím, ale nepocítím,“ neuklidňoval se Slávek. „Co pak?“

„Pokud opravdu uvěříš, pak to budeš určitě cítit,“ odpověděl Sensei i dodal: „No, dobrá, diskutovat můžeme hodně dlouho, ale je čas učit se také medítovat.“

„A co je to meditace?“ zeptala se Taťána. „Četla jsem, že to je trénink psychiky ve stavu transu. Ale co to vlastně je, jsem stejně nepochopila...“

„Prostá meditace je cvičením mysli a více prohloubené duchovní praktiky jsou tréninkem ducha.“

„Copak duch a myšlenky jsou to samé?“ opět mu do toho skočil Kost'a.

„Ne.“

Všimla jsem si, že se kocour, který seděl opodál, ošíval na jednom místě, jako by se chtěl usadit pohodlněji.

„Teď provedeme nejjednodušší meditaci ke koncentraci myšlenek, abychom se naučili ovládat energii Čchi. Ale předtím bych chtěl ještě něco zopakovat pro ty, kteří přišli později. Kromě hmotného těla má člověk ještě i energetické. Energetické ‚tělo‘ se skládá z aury, čakr, energetických kanálů, meridiánů, speciálních zásobníků pro nahromadění energie. Každý z nich má vlastní název. Budu vás s nimi podrobněji seznamovat v průběhu naší práce, v závislosti na meditaci.“

„A co je to čakra?“ zeptala jsem se.

„Čakra je takový malinkatý bod na těle člověka, skrze který vycházejí a vcházejí různé energie. Funguje jako... no, abyste to lépe pochopili... podobně jako clona ve fotoaparátu, viděli jste ji?“

Souhlasně jsme zakývali hlavami.

„Stejně je to i s čakrou, okamžitě se otevírá a okamžitě zavírá.“

„Copak veškerá energie stihne za tuto dobu vyjít?“ podivil se Slávek.

„No, není to jako vylít kbelík vody. Vždyť člověk je tvor energeticko-hmotný, kde energie a hmota existují podle svých zákonů a času, ale jsou v plném vzájemném spojení a ve vzájemné závislosti... Máte ještě otázky?“ Všichni mlčeli. „Dejme se tedy do toho. Teď bude vaším úkolem naučit se cítit uvnitř pohyb vzduchu, pohyb Čchi. Všichni si myslíte, že sami sobě výborně rozumíte a cítíte se. Ale jsem si víc než jistý, že teď nemůžete vidět například prsty na nohách. Proč? Protože nemáte vnitřní vidění. A vnitřní vidění je stejné jako vnitřní vnímání, vytvoří se časem při každodenním cvičení. Proto začneme od toho nejjednoduššího, nezákladnějšího. Pokusíme se naučit kontrolovat mysl a pocity: vyvolat je a ovládat.“

Takže si stoupněte pohodlně, uvolněte se... Uklidněte své emoce. Můžete zavřít oči, aby vás nic nerozptylovalo. Nechte všechny myšlenky a všední problémy rozplynout v prázdnotě...“

Jen, co jsem zaslechla tuhle frázi, hned jsem si vzpomněla na celou řadu nedůležitých věcí z domova. „No fuj! To jsou ale drzé myšlenky,“ pomyslela jsem si. „Vždyť vám říkají, abyste se rozpustily.“ Zase jsem se pokoušela na nic nemyslet.

„Soustřeďte se na špičku nosu...“

Se zakrytýma očima jsem se snažila „vidět“ špičku svého nosu, přičemž jsem se nechala ovládat vnitřními pocity. V očích jsem cítila lehké napětí.

„Pomalou a postupně zhluboka nadechneme. Nejdříve spodní částí břicha, potom břichem, hrudníkem a nadzdvihujeme ramena... Mírně zadržujeme dech... Pomalý výdech... Vnitřním viděním se soustředíme jenom na špičku nosu... Měli byste cítit, představovat si, vnímat, že vaše špička nosu je jako malinká lampička nebo malinký ohýnek, který se rozhoří při každém vašem výdechu... Nádech... Výdech... Nádech... Výdech... Ohýnek se rozhořívá stále silněji a silněji...“

Nejdřív jsem pocítila lehké pálení a píchání v nosohltanu. Byl to takový pocit, že jsem byla naplněna něčím hmotným, jako džbán s vodou. Pak se mi zdálo, že se na místě, na kterém je asi špička nosu, objevil ve tmě obrys jakési brunátné malé skvrny se vzdálenými vnitřními fragmenty. V první chvíli jsem se na něj nemohla přesně soustředit. Nakonec, když se mi jej podařilo zafixovat, začalo zevnitř světlat.

Přičemž při nádechu se světlo zužovalo a při výdechu rozšiřovalo. Jen jsem se přizpůsobila způsobu dýchání podle toho, jak zněla slova Senseie.

„Teď přesuňte svou pozornost na další druh meditace. Zvedněte mírně ruce trochu dopředu, dlaně směřují k zemi. Nádech provádíme jako obvykle: přes spodní část břicha, břicho, hrudník. A výdech směřujeme přes ramena, ruce, k centru vašich dlaní, kde jsou čakry rukou. A přes ně směrem k zemi. Představte si, že se vám něco prolévá přes ruce, energie Čchi nebo světlo, voda, pak se to vylévá do země a odchází. Tento proud se zvedá ze spodní části břicha do našeho hrudníku a v hrudní části se rozděluje na dva potůčky a přes ramena, ruce, dlaně vytéká do země. Soustřeďte veškerou svou pozornost na vnímání tohoto pohybu... Nádech... Výdech... Nádech... Výdech...“

Proletěla mi hlavou myšlenka: „Co to znamená dýchat přes ruce? To jako jak?“ Dokonce jsem trochu zpanikařila. Sensei zřejmě cítil můj zmatek, přistoupil ke mně a zvedl své dlaně k mým, aniž by se dotknul pokožky. Za chvíli se moje dlaně rozehrály jako pece, teplo se šířilo ze středu k bočním částem. A co bylo nejneuvěřitelnější, opravdu jsem pocítila, jak po mých ramenou proudí malé teplé potůčky. V oblasti loktů se ztrácely, ale zato jsem velmi dobře cítila, jak vycházejí dlaněmi. Byla jsem pohlcená novými neobyčejnými pocity a ani jsem si nevšimla, jak odešel Učitel. „No, to teda ano!“ pomyslela jsem si a zeptala jsem se sama sebe. „A jak to vlastně dělám?“ Zatímco jsem se vypořádávala se svými myšlenkami, zmizel pocit proudění. Musela jsem se znovu soustředit. Musím říct, že se mi to dařilo se střídavým úspěchem. Po mém dalším pokusu jsem znova uslyšela Senseiův hlas.

„Spojte dlaně před sebou. Pevně je stiskněte, aby byly zakryty čakry rukou a byl přerušen pohyb energie. Udělejte dva rychlé nádechy a výdechy... Povolte ruce, otevřete oči.“

Po meditaci, když jsme si začali vyprávět své zážitky, jsem pochopila, že každý cítil něco jiného. Taťána například neviděla „ohýnek“, ale zato cítila jakýsi lehký pohyb energie v rukou. Andrejovi se třásly nohy a lehce se mu točila hlava. Kost'á pokrčil rameny a odpověděl:

„Nic tak zvláštního jsem necítil, jenom pocit mravenčení. To je ale úplně normální reakce na přesycení organismu kyslíkem.“

- Po třetím, čtvrtém vdechu – ano, - odpověděl Učitel. – Ale nejdřív se mozky fixují myšlenky, bezprostředně před pohybem Čchi. A pokud se zaposloucháte do sebe, uvolníte se a zhluboka se nadechnete, pak okamžitě ucítíte roztažení nebo pocit mravenčení v hlavě, tedy pocit toho, že tam začíná docházet k určitému procesu. A to je právě to, co musíte pochopit, co se tam pohybuje, a naučit se to ovládat.

„A proč jsem nic takového necítil?“ zeptal se naštvaný Slávek.

„A o čem jsi přemýšlel?“ zeptal se napůl v žertu Sensei.

Jak se dál ukázalo podle slov chlapce, sám čekal bůhví co, nějaký zázrak. Na to mu Sensei odpověděl:

„Tak to je důvod, proč se to nepovedlo. Vždyť jsi nesoustředil myšlenky na to, abys pracoval sám na sobě, ale na očekávání nějakého nadpřirozeného zázraku. Zázrak se neobjeví, dokud jej sám nevytvoříš... Nemůžeš čekat něco nadpřirozeného od toho, že jenom správně dýcháš nebo se někde na něco soustředíš. Ne. **Nejdůležitější zázrak jsi ty, právě jakožto Člověk!** Vždyť k čemu vede největší duchovní umění? K tomu, aby se člověk stal Člověkem, aby se postupně probouzel a rozpomínal se na ty znalosti, které mu byly dány v počátku. Tyto meditace jsou pouhým způsobem probuzení z

duševního spánku a vzpomínka na to, co je v něm dávno ukryto a zapomenuto, na to, co kdysi uměl a věděl, jak to použít.“

„Jak to věděl?“ nepochopil Slávek.

„No, jak. Například každý člověk umí číst, psát, počítat, samozřejmě pokud je normální, bez psychických odchylek. Je to tak?“

„Je.“

„Ale je potřeba se to nejdřív naučit. A dále pak čte, počítá a tak dál byt' jen jednoduše. Tedy už přesně ví, že například jedna plus jedna jsou dvě, že dvakrát dva je čtyři. To se mu pak zdá tak jednoduché a reálné! Ale tomu všemu jej na začátku naučili, přestože si jen ve skutečnosti vzpomněl. Jsou to skryté, podvědomé možnosti. Nebo druhý příklad, jednodušší, spojený s fyziologickou oblastí. Když člověka, který neumí plavat, hodíte do vody, topí se. A když dají novorozeně do bazénu, a to už bylo několikrát dokázáno a potvrzeno při porodu do vody, pak plave jako jakékoli zvířátko. To znamená, že má tyto reflexy? Má. A pak se to prostě *zapomíná*. To stejné s člověkem, má v sobě spoustu toho, o čem ani nemá tušení.

Ale... to všechno funguje *jen na pozitivním faktoru*. A pokud u něho převažují nějaké merkantilní zájmy, například naučit se proto, aby někoho podváděl nebo aby mohl někoho zasáhnout energií z určité vzdálenosti nebo bude všem ohýbat lžičky a oni mu budou za to házet peníze, pak *se mu nikdy nic nepodaří*. Pouze když se člověk naučí ovládat své myšlenky, když ze sebe udělá Člověka s velkým písmenem, jen tehdy něco dokáže.“

„Tak to znamená, že duchovní praktiky jsou prostředkem k probuzení člověka?“ zeptal se Andrej znovu.

„Přesně tak. Duchovní praktiky jsou jenom nástrojem pro obnovu vlastního rozumu. A jakým způsobem budeš používat tento nástroj, takový bude i výsledek. Všechno tedy záleží na přání a schopnostech samotného mistra. A abyste se naučili mít pod kontrolou tento nástroj, musíte se naučit ovládat svou mysl, soustředit ji, rozvinout vnitřní vidění. V našem případě, naučit se ovládat své dýchání, cítit, co vydýcháš skrze čakry rukou. Je nezbytné, abyste se naučili vyvolávat určité pocity, abychom pak mohli ovládat vnitřní, skrytou energii.“

„Ale já si myslím, že to je halucinace,“ řekl Kost'a.

„Ano, je to halucinace, pokud to budeš vnímat jako halucinaci. Pokud vnímáš tuto energii jako reálnou sílu, pak to bude ve skutečnosti reálná síla.“

„To je zvláštní, proč?“

„Protože, ještě jednou opakuji, mysl kontroluje činy. A pohyb energie je také čin. A to je celé. Je to všechno velice snadné.“

Chvilku jsme mlčeli a pak se Nikolaj Andrejevič zeptal:

„A přece jen z pohledu psychologie, je to objektivní faktor nebo subjektivní pocit? Například já jsem přesně cítil koncentraci na špičce nosu. Ale pohyb energie podél rukou jsem vnímal jen částečně, jen tam, kde jsem soustředil pozornost.“

Sensei to začal psychoterapeutovi vysvětlovat a při hovoru používal jakési zvláštní, pro mě nesrozumitelné termíny, zřejmě v jeho odborném jazyce. A jak jsem pochopila z jejich řeči, dotkli se následně i problematiky senzibility, a to včetně tématu léčení a diagnostiky různých nemocí. Toto téma mě velmi zaujalo.

Během diskuze, zatímco ostatní kamarádi poslouchali, Slávek pozorně zkoumal dlaně svých rukou. A jen co se v rozhovoru objevila delší pauza, hned se zeptal:

„Něco jsem vůbec nepochopil, pokud jde o čakry. Říkal jste, že by tam měly být body, které se otevírají. Ale tam přece nic není!“

Starší kluci se zasmáli.

„Samozřejmě,“ řekl Sensei. „Vizuálně tam nic podobného není.“

Žeňa, který stál vedle Slávka, se neudržel, obrátil jeho ruce jako doktor a vážně se zeptal:

„Takže, milý paciente. Kosti a žíly tam vidíte?“

„Ne,“ pořád byl ještě Slávek v rozpacích.

Žeňa zamlaskal a žalostně pronesl:

„Je to beznadějně!“

Kamarádi se zasmáli.

„Víš, čakry jsou určité zóny na těle člověka,“ trpělivě vysvětloval Učitel, „vnímáme teplo více. Samozřejmě nejsou vidět, ale je můžeme reálně zaznamenat moderními přístroji. Pro vědce, stejně jako i pro tebe, představují tyto zóny zatím záhadu: buňky jsou stejné, spojení jsou stejná, ale citlivost je vyšší. Proč? Protože jsou zde čakry. Čakra už patří k astrálnímu tělu, tedy k jiné, vážnější fyzice. Mysl představuje spojující článek mezi astrálním a hmotným tělem. Proto je velmi důležité naučit se kontrolovat myšlenky... Právě tehdy budeš opravdu umět vest energii Čchi ve svém těle.“

Dále se do rozhovoru přidali starší kluci, debatovali o jakýchsi momentech při meditaci. Na konci našeho setkání Sensei poručil Žeňovi a Stasovi, aby nás osobně dovedli k zastávce a posadili do autobusu.

„A tentokrát bez jakýchkoli triků,“ v žertu pohrozil Sensei Žeňovi.

„Rozkaz,“ podal hlášení Žeňa a zasalutoval, „bez ků-tri!“

Sensei beznadějně mávnul rukou. Celá skupinka se zasmála a pohnula se směrem k cestičce, Učitel zavolal kocoura. Ten krácel důležitě jiným směrem. Sensei se jej snažil dohnat, pokoušel se ho chytit, ale to se nepovedlo. Tento uličník proklouznul do nejbližšího křoví. Sensei si dřepnul a snažil se jej odsud dostat. Využila jsem tohoto rozruchu a přistoupila jsem k Učiteli, jakože mu chci pomoci chytit kocoura.

„A vy můžete diagnostikovat...“ ani jsem to nedořekla, když Sensei odpověděl.

„Ty myslíš na svou bolístku v hlavě, sluníčko... Samuraji! Ty ještě budeš škrábat. Ty darebo jeden! No tak, vylez!“

„Odkud to může vědět!“ byla jsem prostě ohromená. A posílena nadějí jsem si pomyslela: „Pokud o ní ví, tak mi snad i pomůže s ní bojovat!“ V tu chvíli se mě zeptal Igor Michajlovič:

„A jakou diagnózu ti určili doktoři?“

„Rodiče mi tvrdí, že to není nic hrozného, něco s cévami. Ale jak jsem pochopila, když jsem slyšela rozhovor matky s profesorem, mám nález v mozku. A není jasné, jak se bude chovat v nejbližší době.“

„Pádny argument,“ řekl Sensei a otřepával si ruce, pohlédl na stranu keřů a pronesl: „No, dobře, sed' si tu, jak chceš. Promrzneš, sám pak přijdeš!“

Ostatní si všimli „záležitosti“ Senseie s kocourem, začala se vracet zpět, nabízela své služby při chytání.

„Ať si jde!“ mávnul rukou Sensei. „Sám se domů vrátí.“

K mému plnému zklamání ta krátká chvíle, kterou bylo možno využít k rozhovoru, jsme se Senseiem prošli mlčky, připojili jsme se k ostatním. Čekala jsem od něho

nějakou reakci, nějaký soucit, nějakou naději na možnou léčbu. Ale zbytečně jsem si myslela, že mi jen tak něco řekne. Odpovědí na vše bylo jen ticho. Skrývala se ve mně malá naděje, že uslyším alespoň nějaký náznak rady nebo morální podporu během společného rozhovoru s ostatními. Ale on jen šel a žertoval spolu se všemi, vyprávěl nějaké anekdoty za společného štěbetání skupinky. To mě definitivně rozzuřilo.

10

Celou cestu jsem se hrozně vztekala. A doma jsem prostě nevěděla coby. „Všechno se pokazilo, všechno se pokazilo!“ naříkala jsem v myšlenkách. „Jen co se objevila aspoň nějaká reálná naděje, tak to zase všechno ztroskotalo. Všechno mě dostalo, všechno mě omrzelo. Nic na světě nemá smysl! Já už tak dál nemůžu, prostě už nemám sílu. Ať jde všechno k čertu, boj o život s tímto hloupým učením, s nesmyslným cvičením a lhostejným Senseiem. Stejně má to všechno jenom jeden konec!“

Za nějaký čas už moje fantazie kreslila hrozný, strašidelný obraz mého vlastního pohřbu, hořké slzy matky, blízkých i kamarádů. Přesně jsem si představila, jak mou rakev zatloukají hřebíky a spouští do temné jámy, zasypávají zemí. Kolem je děsivá tma, prázdnota a beznaděj. A to je všechno!

A co bude dít potom, tam nahoře, kde bouřlivě ubíhá život? A tu se v mém vědomí objevil jiný obraz. Všechno bylo stejné jako předtím, nic se nezměnilo. Rodiče stejně jako dřív chodili do práce. Kamarádi chodili do školy, v jejich obličejích byla stejná radost ze života, veselý smích se valil proudem z jejich úst po nekonečných vtipech. A Sensei jako dřív vedl své zajímavé tréninky, ukazoval a vyprávěl udiveným kamarádům o jejich možnostech.

Nic se na tomto světě nezměnilo! Jedině to, že tu nejsem já. A v tom je ta pointa, důvod mého smutku a trápení. Byla to jen moje osobní tragédie. A ve své podstatě moje myšlenky, moje pocity, mé znalosti a můj život nikdo nepotřebuje a nikoho neznepokojují, kromě mě. Narodila jsem se v samotě a umírám v samotě. Tak v čem je smysl této neužitečné existence? Proč se lidé vůbec rodí? K čemu nám byl dán život?

Takový „guláš“ životní filozofie a hlavně filozofie strachu ze smrti se vytvářel v mé hlavě. Padla na mě strašná skličenosť, která rychle přecházela do deprese. Začala jsem se rychle „topit“ pod tíhou svých skličujících myšlenek v průběhu jednoho dne. Mé zdraví se prudce zhoršilo, zase jsem měla strašné bolesti hlavy, kvůli kterým jsem vynechala školu a všechna cvičení ve školních kroužcích, včetně milovaných tanců. Už jsem na tomto světě nic nepotřebovala. Ale...

Blížil se čas nového tréninku. A nehledě na vnější příval negativních emocí se ve mě ukrývala jakýsi stálá neměnná víra ve své síly a úplný klid. Právě kvůli němu jsem bojovala sama se sebou, jestli mám jít nebo ne. A právě tento vnitřní pocit mě, nevím proč, nejvíc znepokojoval.

Mé pochyby vyvrátili kamarádi, když se všichni objevili u mě doma. Před tím jsem ani nepomyslela na to, že půjdu. Jejich nakažlivý smích, obyčejné problémy a také dojmy z toho, jak se jim doma dařila meditace, mě odvedly od těžkých myšlenek a trochu mi zvedly náladu. Nakonec se kamarádům podařilo vytáhnout mě z mého „hřbitova“ na trénink a prohlásili mě za nenapravitelnou simulantku. A Andrej mi

navíc udělal dlouhou přednášku na toto téma, uvedl několik svých výmluvných příkladů a nakonec to uzavřel slovy:

„Chápu, že jde taky o to, že zameškáš školu. To je jasné, je to nuda. Ale trénink?! To je právě dobrodružství, které si ani v jedné knize nepřečteš a ani v jednom filmu neuvidíš! Je to tak zajímavé a poučné! A ty, ospalče, pořád jen ‚nechci, nejdu‘. Tak prospíš nejlepší roky svého života a nebudeš mít na co vzpomínat.“

„No jo,“ zachmuřeně jsem si myslela. „Pokud to ‚potom‘ někdy nastane.“

11

Přišli jsme jako vždy dřív. Kamarádi se pozdravili se Senseiem a rozběhli se k šatnám. A já jsem se neochotně loudala jako poslední, se svěřenou hlavou. A najednou jsem hned vedle uslyšela hlas Senseie.

„Zvítězila jsi nad sebou, výborně!“

Až jsem přišla do rozpaků, jak mě to překvapilo, udiveně jsem se mu dívala do očí. V jeho pozorném pohledu byla vidět nekonečná dobrota a soucit. A jako vždy, aniž by mi dal možnost, abych se úplně vzpamatovala, dodal:

„No tak, běž se převléct.“

V tu chvíli k němu přistoupila nová skupina a zdravila se s ním. Začali mu vyprávět o jakýchsi svých problémech.

„No tak zase!“ problesklo mi v hlavě. „Copak věděl o všech mých myšlenkách, pochybnostech a utrpeních?! Ale pokud věděl, tak je to možná normální, možná to tak má být? Řekl, že jsem to zvládla, takže ještě není všechno ztraceno.“ Nicméně, slova Senseie na mě zapůsobila jako elixír mládí na stařenu. A rychle jsem se rozběhla k šatně a zapomněla na to, že jsem se ještě nedávno belhala celá rozlámaná a unavená tímto životem.

„Kam tak pospícháš?“ zeptala se rozpačitě Taťána, když viděla, s jakou šílenou rychlostí si oblékám kimono. „No, teda, před chvílí umírala a teď se horem pádem žene do tělocvičny.“

„Ach, ta Taťána!“ usmála jsem se. „Andrej správně poznamenal, jestli nám stojí za to být ve smutku.“

A když jsem pohlédla na její udivený výraz tváře, dodala jsem:

„Spěchám žít, aby mě tak strašně nebolely bezúčelně strávené roky...“

Taťána se zasmála a já jsem vskočila do tělocvičny s překypujícím pocitem bouřlivé činnosti, přidala jsem se k ostatním kamarádům, kteří se rozcvičovali. Abych řekla pravdu, takovou hbitost jsem od svého těla, které ještě nedávno chřadlo, sama nečekala. Odkud se to vzalo?

Když do začátku tréninku zbývalo asi pět minut, Žeňa, který cvičil vedle se Stasem, se podíval směrem ke dveřím a rozzářil se v paprscích svého oslepujícího hollywoodského úsměvu.

„No, kohopak to vidím! Kdo to zabloudil do našich končin,“ rozhodil rukama.

Do sálu vešel silák malé postavy, s autoritativním vystupováním a vojenským držením. Udivený výkřik Ženi způsobil, že i ostatní se otočili. Sensei společně se staršími chlapci přišel k nově příchozímu:

„Nazdar, Volod'o!“

„Jsme rádi, že ses vrátil!“

„Rádi tě vidíme!“

Když nadšení ze setkání trochu opadlo, Sensei se zeptal:

„No, a jaká byla služební cesta do teplých krajů? Ohřál sis kosti v lázních?!“

„Hm, až jsem se přismahnul. K čertu s takovými cestami. Říká se, když nemáte žádný smutek, tak vám k němu nadřazení pomohou.“

„A co je tam?“ zajímalo Žeňu.

„Copak se nedíváš na televizi, ty vesničane,“ s úsměvem pronesl Stas.

„Cože, cože? Co je to televize? Copak nevíš, že u nás na vesnici se šíří zprávy pouze jedním způsobem – podle zvěstí. A jestli někdo nechápe, tak hned jednu schytá pěstí do ucha a v hlavě se rozjasní. Tak to je!“

Kamarádi se zasmáli. Žeňa se okamžitě přeměnil do role kněze a obrátil se k Volod'ovi:

„A ty mi vyprávěj, synku, vyprávěj něco o útrapách tvých zámořských, o strastiplných skutcích pekelných. Ulev si.“

„No, Žeňo! Tebe asi nic nezmění,“ pronesl Volod'a, smál se spolu se všemi a vážněji dodal: „No, co bych tak mohl říct, místní lidé šílí, kousek země si mezi sebou nemohou rozdělit... Takové krásné lázně zaneřádili!“

„Umějí udělat z komára velblouda,“ souhlasil Viktor. „Mají to v krvi.“

„Ano,“ pokračoval Žeňa, „nevyhnul se národ koupeli krvavé, nevyhnul... Asi i ty jsi nejednou strachy klepal zubama?“

„Jsme na to zvyklí, svatý otče, není to poprvé,“ směšně jej parodoval Volod'a.

„No, dobře, přátelé, ještě si popovídáme,“ zastavil Sensei tento proud humoru při výměně dojmů. „Jdi se převléct, už je čas začít trénovat.“

Procvičili jsme se v živém tempu, s mírnými zátěžemi. Všimla jsem si, že se Volod'a, ačkoli to byl kluk zavalitý, pohyboval měkce a lehce, jako sněžný levhart. Když hlavní skupina dokončila opakování sestavy, Volod'a si spolu s „rychlými kluky“ začal o něčem emocionálně vyprávět se Senseiem. Když jsme dokončili cvičení, také jsme spěchali, abychom se k nim připojili a vnikli do podstaty rozhovoru.

„Copak tam bylo možné něco podniknout?“ zeptal se zapáleně Volod'a. „Pracovat jsme museli hlavně v noci, v úplné tmě, a ponejvíc ve sklepech. Nejen, že tam nejde svítit lampičkou, ale ani si nezakouříš, hned bys dostal olověným nábojem. Kolik kvůli tomu našich chlapců zahynulo! Tam se jen snažíš odrážet střelbu při jakémkoli hluku ve tmě.“

„Ale přece byste měli mít speciální vybavení k nočnímu vidění,“ řekl Stas.

„No jo, to ukazují jen ve filmech. Ale ve skutečnosti, v ‚Alfě‘ ho možná mají, ale kde ho máme vzít my?“

„A na co potřebuješ speciální vybavení?“ pronesl Sensei a pokrčil rameny. „Člověk je mnohem dokonalejší než jakýkoli kousek železa.“

Volod'a se zamyslel, trochu se odmlčel a pak dodal:

„No jo, už jsem zkoušel všechno. I oči jsem zpočátku přivíral, aby si zrak rychleji zvykl, i s chlapci jsem zkoušel ve tmě trénovat lepší vnímání zvuku. Všechno zbytečně. Stejně nakonec ve většině případů zafungoval moment překvapení, nehledě na to, že se zdáli být připravení.“

„Zrak a sluch nejsou tu tak důležité,“ konstatoval Učitel. „Člověk má zcela jiné smyslové vnímání, díky kterému můžeš kontrolovat celé okolí v libovolné vzdálenosti kolem sebe.“

Volod'a se vesele podíval na Senseie:

„Sensei, ukaž to,“ pronesl, položil si dlaň na srdce a s úsměvem dodal: „Mé duši se strašně stýskalo po tvých příkladech.“

Sensei se pousmál a mávl rukou na znak souhlasu:

„No, dobře, kamikadze, tak prosím...“

Volod'a spolu s kamarády vypracovali hotový plán, jak dezorientovat Senseie. Pak už tato vášeň z nezvyklé ukázky ovládla celou skupinu. Kdosi přinesl pevnou šálu, abychoom zavázali Sensei oči, přičemž několikrát zkoušeli, jestli nepropouští světlo. Jiní diskutovali, jak nejlíp vytvořit rušivé šumy a různé vibrace vzduchu. Naše parta se zájmem sledovala tento proces, stáli jsme vedle Stase.

„A co je ten Volod'a zač?“ zeptal se ho Andrej.

„Volod'a? To je kamarád Senseie. Jeden z jeho dřívějších studentů.“

„A jak dlouho ho Sensei učí?“

„No, já jsem u Senseie už pátým rokem. Když jsem k němu přišel, Volod'a se zrovna vrátil z armády. A už před vstupem do armády u něho trénoval.“

„Seriózní chlapík, sportovec,“ poznamenal Andrej.

„To jo. Volod'a je sportovní mistr v sambu. Sloužil v námořní pěchotě v rozvědce. A po armádě pak na ministerstvu vnitra.“

„A jaké je jeho povolání?“ zeptala jsem se.

„Teď se věnuje bojové přípravě jakéhosi speciálního útvaru, který byl nedávno vytvořen.“

Na chvíli se odmlčel a pak dodal:

„A taky je to ostřílený bojovník!“

Celá naše velká skupina se pod vedením Volodi seřadila po okrajích tělocvičny, vytvořila velký kruh. Sensei si stoupl doprostřed. Volod'a mu osobně zavázal oči šálou, pečlivě zakryl všechny škvírky. Po této přípravě se schoval v davu. A Sensei najednou zaujal jakýsi zvláštní postoj. Vypadal jako unavený poutník, který odpočívá a opírá se o pomyslnou hůl.

„No teda!“ nadšeně pronesl Žeňa a mnul si ruce v předzvěst čehosi, co očekával: „Tak teď uvidíte něco zajímavého.“

„Přesně tak,“ potvrdil Stas a pozorně se díval na Senseie.

„A co to je za postoj?“ zajímalo Andreje.

„Pokud tomu dobře rozumím, pak je to ze stylu Starý láma,“ tiše odpověděl Stas.

„O tomto stylu jsem nikdy nic neslyšel.“

„Hm, a sotva kdy uslyšíš. Je to starý mrtvý styl. Jak říkal Sensei, zapomělo se na něj ještě před narozením Krista. Do současnosti se dochovala pouze žalostná podoba této školy. V Číně je známé pod názvem styl Draka.“

„No teda,“ podivil se Andrej, „žalostná podoba! Pokud vím, tak styl Draka je nejsilnější styl, protože do sebe zahrnul moudrost a sílu všech škol bojových umění...“

Podíval se opět na Senseie a dodal:

„A odkud víš o tomto starém stylu?“

„No, měl jsem příležitost jej před dvěma lety vidět. Přijeli k nám nějací turisté. Sensei je pohostinně uvítal stylem Starý láma. To byl teda pohled, to vám řeknu, ani jsem nemohl odtrhnout oči!“

Po takové reklamě, aby nám neuniklo něco zázračného, jsme upřeli na Senseie všechny pohledy. V tu chvíli dal Volod'a signál, po kterém celá naše velká skupina začala dělat neuvěřitelný kravál, neuspořádaně jsme tleskali dlaněmi a hlasitě dupali nohama.

Volod'a využil tohoto krytí a začal se přibližovat k Senseiovi, obcházel ve směru hodinových ručiček. Jeho pohyby byly měkké a lehké. Našlapoval úplně jako panter před skokem, stále blíž a blíž k dohodnutému protivníku. Když se Volod'a dostal zprava zezadu k Senseiovi, začal s rychlým, lehkým nárokem zasazovat úder movashi geri do hlavy. Prakticky současně vysunul Sensei pravou nohu dozadu a v otáčce jeho pravá ruka elegantně opsala oblouk, lehce se dotkla hranou dlaně obličejem Volodi. Doslova se dotkla, jako lehké peříčko, nikoli udeřila, jak jsem čekala. Podle toho, co jsme s vyvalenýma očima pozorovali dál, to nebyla náhoda nebo promáchnutí. Všechny pohyby dělal Sensei lehce, plynule a se zvláštní přesností. Volod'a od tohoto lehkého doteku odletěl takovým způsobem, jako by do něj udeřila dělová koule. Nohy mu prudce vyletěly nahoru a on sám se překulil přes hlavu, se silou se svalil na podlahu. V tělocvičně se rozprostřelo úplné ticho. Volod'a se zahýbal a snažil se sednout si na podlahu. Všichni s úlevou vydechli a začali hučet jako v úle, když diskutovali o tom, co se stalo.

„Jak mohl takhle upadnout?“ ptal se Kost'a Andreje.

Andrej pokrčil rameny.

„Asi prostě ztratil rovnováhu. Přece stál na jedné noze. Nejspíš to bude tak, vždyť úder se zdál být velice lehký. Ani se nedá říct, že to byl úder.“

Sensei se vyprostil z šály a zeptal se Volodi:

„Jsi naživu, sebevrahu?“

„Naživu,“ vzdechl Volod'a a držel se rukou za pravé oko. „Nepochopím, kde jsem udělal chybu?“

„Tvá chyba spočívala v tom, že ses snažil dostat se ke mně právě z nejméně chráněné strany, podle tvých úvah, tedy z nejzranitelnějšího místa.“

„No ano!“

„Proto ses dostal do bryndy! Kdybys mi hned zaútočil na čelo, měl bys větší šanci, než když jsi zaútočil zezadu nebo zprava. A kdybys na mě zaútočil zezadu zleva, byl bys na tom ještě hůř.“

„Ale proč?“

„Protože přemýšlíš jako člověk, který má zrak a sluch. Kolikrát jsem ti říkal, že musíš brát v úvahu chod myšlenek soupeře. Vždyť když nic nevidím a neslyším, pak můžu logicky aspoň předpokládat, že moje vědomí kontroluje nejméně chráněná místa mnohem lépe a silněji.“

„A co čelo?“

„A vepředu je kontrola vědomí slabší, protože tam je už tělo připravené k útoku. Člověk, který ztratí přirozené vnímání, je vepředu připraven bojovat fyzicky a vzadu duševně, a to je mnohem nebezpečnější. Takže čím víc se soupeři zdá místo zranitelné, tím víc je chráněno a následně se okamžitě může objevit odvetný úder.“

„A co kdybych měl zbraň?“

„Kdybys měl zbraň, pak bys pro nás byl víc užitečný zítra než dnes.“

„V jakém smyslu?“

„V doslovném. Aspoň bychom se dosyta najedli koláčků na smuteční hostině.“

Volod'a se namísto odpovědi zasmál černému humoru Senseie:

„No dobře, koláče vám přinesu i tak...“

Když Volod'a odsunul ruku z tváře, tak jsme trochu strnuli. Pod okem se mu vyrazil obrovský monokl. Ani se tomu nedá říkat monokl. Kůže kolem oka byla modročerná a plná puchýřků, jako po spálení. Ženská část naší skupiny se rychle pohnula, přinesly Volod'ovi ručník namočený do studené vody. Ale ani tento obklad mu nepomohl. Nicméně jak se zdálo, nejméně ze všech se o svoje oko staral sám Volod'a. Zvedl se, otřepal si oblečení a vesele žertoval se Senseiem. A my všichni jsme dostali příkaz provádět cviky.

Po tréninku, skoro na samotném konci doplňkových cvičení jsme znovu uslyšeli něco zajímavého také pro nás.

„Sensei, existuje technika trénování kontroly okolního prostředí v jednodušší variantě? Řekněme, aby to mohli pochopit a udělat i moji chlapi z jednotky,“ zeptal se Volod'a.

Učitel se zamyslel, chvíli vyčkal a odpověděl:

„Ano, existuje. I když je u ní potřeba mít partnera. Nejlepší je cvičit v sedě v pozici lotosu ... Podstata tohoto cvičení spočívá v tomto. Na úrovni hlavy se zavěsí měkký tenisový míček na provaze tak, aby se při rozkývání nebo dotyku partnerem, trajektorie letu míčku shodovala s umístěním tvé hlavy. Tvým úkolem je prostě se naučit uhýbat, přičemž nevyužíváš smyslové orgány pro vnímání okolního prostoru, ale více se spoléháš na intuici. Míček musíš vnímat v jeho duchovní interpretaci. Pokusit se vycítit přiblížení předmětu k tvému zátylku a na základě vnitřní intuice uhnout hlavou včas. To hlavní spočívá v tréninku tvého vědomí, zase se vracíme k našim beranům,“ usmál se Sensei. „...Ale když budeme mluvit vážně, pak musíš uvést stav svého rozumu do úplného klidu, aby připomínal hladinu jezera. A v tomto úplném tichu tvého vědomí bude přibližující se předmět, v našem případě míček, jako kamínek, který někdo hází na hladinu tohoto jezera a čeří ji, nebo jako lodička nebo jako člun – označuj si to, jak chceš. Ale bude rozrážet tvůj prostor. Všechno ostatní, co se nachází dále, jako například lidé stojící v kruhu, to budou stromy nebo lidé na břehu, podle toho, co se ti víc líbí. A právě ty jsi středem tohoto jezera. A ty se musíš naučit zachytit všechny odchylky na tvém povrchu, každé narušení tvého prostoru. V konečném důsledku se naučíš cítit přibližující se cizorodý předmět a všechno, co se děje kolem.“

Andrej, který stál stejně jako my vedle Senseie, se zeptal:

„A my bychom mohli trénovat tady tohle?“

„Pokud si to přejete, prosím, trénovat můžeme, jak je vám libo,“ odpověděl Sensei.

„A tady bude zapojeno jaký způsob vnímání?“ zeptal se Volod'a.

„Skoro to samé, jako při ukázce. To hlavní je, aby člověk vyšel se svým vědomím za hranice svého těla.“

„A jak je to možné?“ nepochopil Andrej.

„No, uvedu takový jednoduchý příklad. Jakýkoli člověk, když přestane myslet, tedy sedne si, uvolní se a bude se snažit maximálně uklidnit své myšlenky, začíná cítit, že se jeho vědomí rozšiřuje a vychází daleko za hranice svého těla. Vědomí se stává

objemným. Pojme obrovské prostory. A tady jej prostě omezíš určitým místem. V tom příkladu, který jsem ukazoval, to byla tělocvična. Jestli budete vytrvale trénovat, pak můžete cítit, co se děje na jiném konci čtvrti. V podstatě to není těžké.“

„Tedy nejdůležitější na cvičení s míčkem je dosáhnout úplného klidu vědomí jako v příkladu s jezerem?“ zeptal se Andrej znovu.

„Přesně tak. A snažit se, aby ani jediná tvá myšlenka nepronikla do tohoto prostoru.“

„To je složité.“

„Složité, ale možné.“

„Řekněte mi prosím, Stas povídal, že styl Starý láma je velmi starý. Je to pravda?“

„Ano.“

„A v historii se dochovala jména těch, kteří jej ovládali?“ zeptal se Kost'a.

Sensei se pousmál, nad něčím se zamyslel a odpověděl:

„Z těch, co znáš, leda Buddha. No, a samozřejmě jeho první stoupenci.“

„Buddha?“ podivil se Kost'a. „No, ale on měl přece jakoby jinou filosofii, filosofii dobra. Na co jsou tu pěsti?“

„I dobro může mít pěsti,“ klidně odpověděl Sensei. „Ale ovládat toto umění ještě neznamená útočit na někoho. Pro ně to byl zvláštní stupeň v duchovním poznání...“

Takovým způsobem skončila naše doplňující cvičení, ve kterých jsme byli jako vždy svědky tak cenných znalostí a dovedností Senseie... Naše nadšení neznalo hranic. Převlekli jsme se a čekali na ostatní vedle tělocvičny. Když vyšla skupinka ven, Žeňa náhodou pohlédl na Volod'u a s hrůzou vykřiknul:

„Můj bože! No jo... Ty máš teda hubu! Krása...“

Po těchto slovech jsme si všimli Volodi. Jeho oko se zalilo, změnilo se na jednu velkou černou skvrnu.

„To nic,“ dodal mu odvahy Žeňa, vypnul hrud' a s patosem pronesl: „Modřiny činí muže atraktivnějším!“

Na to mu Volod'a s úsměvem odpověděl:

„A co ty, taky bys chtěl být atraktivnější?“

Všichni se rozesmáli.

„Chce, chce. A já budu jako ten svědek v anekdotě,“ rozvíjel situaci Stas. „Když se ho zeptali: ‚Viděl jste, jak jeden druhého bouchl po hlavě?‘ On odpovídá: ‚No, vidět jsem to neviděl, ale slyšel jsem zvuk, jako by někdo bouchl po něčem prázdném.‘“

A Viktor doplnil:

„A já budu druhým svědkem. A když se mě zeptají, proč jsem nepřispěchal na pomoc oběti během rvačky, s čistým svědomím odpovím: ‚Jak jsem mohl vědět, kdo je z nich oběť. Tak statečně se mlátili navzájem!‘“

Nová vlna smíchu zavalila skupinku.

„Aj, aj, oj,“ parodoval všechny Žeňka. „Ty vaše vtípky jsou dobré leda tak pro vojáky v kasárnách... Ne, Sensei, tys to viděl, člověk ani nestihne říct slovo něco přišívají!...“

Tak jsme vesele žertovali a škádlili se navzájem a pak jsme se všichni vydali na cestu. Bylo příjemné počasí. Nebe bylo poseto hvězdami. Po intenzivním tréninku jsme si vychutnávali večerní chládek a ani jsme si nevšimli, že se naše skupina trochu

roztáhla. Kost'a a Taťána šli daleko vepředu. Volod'a, Žeňa a Stas se loudali kdesi vzadu. A Viktor, Andrej, já, Slávek a Jura jsme šli uprostřed se Senseiem a klábosili o hloupostech.

Ze zatačky naproti nám vyšla skupina horníků, asi osm lidí, už měli docela vypito. Patrně se silně dotkli Kost'ovy ješitnosti, když procházeli kolem něj a Táni, protože když jsme přišli blíž, jeho tvář byla rudá zlostí. Nebojácně a vůbec ne v žertu odsekával na otázky, a tím opilé chlapy opravdu rozčílil. A Andrej se ještě přidal na jeho stranu čímž přilil oleje do ohně. Jeden z party horníků, ten nejrozpálenější, se nechal vyprovokovat ke rvačce. Andrej spolu s Kost'ou se na něho vrhli. Ale Sensei jim včas vstoupil do cesty a obrátil se k horníkům:

„Chlapi, klid! Proč tak sprostě, vždyť jsou tady dámy... Nesluší se, aby gentlemani nadávali...“

„A co jsi ty zač... co ses tu zjevil?!“ rozčílený chlap chytil Senseie za prsa a zasyčel, „hleď si svého, než ti zpřerážím všechny kosti!“

Ale to už jsme nevydrželi a běželi jsme všichni k provokatérovi. Dokonce i ve mně to začalo vřít vztekem na tyhle ožraly a byla jsem schopná je v mžiku roztrhat na cucky. Zezadu přiběhli starší kamarádi. Ale Sensei nečekaně zastavil veškeré další pokusy a naznačil Viktorovi, aby všichni odešli. Nesouhlasně jsme zabručeli. Ale Viktor spolu se Stasem, Žeňou a Volod'ou nás vedli dál po cestě jako horliví pastevcí stádo bečících beranů a znemožnili nám, abychom se zastavili.

Po celou dobu jsem se ohlížela dozadu a čekala jsem, že Učitel už použije nějaký zázračný chvat proti osmi protivníkům. Ale Sensei jenom stál, něco s úsměvem chlapům vysvětloval a gestikuloval tak, jako by se jim omlouval. Když jsem se znovu ohlédla, uviděla jsem, že se s ním horníci s úsměvem a kamarádsky bavili, loučili se jako nejlepší přátelé. „No to je něco!“ pomyslela jsem si. „Proč se teda tolik let zabývá kung-fu?“ Soudě podle udivených výroků mých přátel, jsem si to nemyslela jen já. Když se k nám Sensei znovu připojil, Andrej rozhořčeně prohlásil:

„Proč jste se jim omlouval. Vždyť oni nás začali obtěžovat první a sami si to zavařili. Měli dostat přes hubu, aby si pro příště dali pozor. Kdybyste mě nezastavil, já bych jim tak...“

„Určitě,“ přerušil ho Sensei, „kdybych tě nezastavil, byli by minimálně těžce zraněni, měli by pohmožděné nejen měkké tkáně, ale i vnitřní orgány, možná i otřes mozku. Ale přemýšlel jsi vůbec o tom, že tihle chlapi mají doma své rodiny a že můžou být ve své rodině jedinými živiteli ... Přemýšlel jsi o tom, že jsou to horníci! Byl jsi někdy v šachtě?“

„Ne,“ odpověděl Andrej.

„Zato já jsem byl... Ti chlapi, kterým jsi chtěl zlámat žebra, ti fárají do dolu, jako do pekla, do hloubky kilometr i víc. Představ si, jaký tlak zažívá jejich organizmus. Navíc,“ Sensei začal vyjmenovávat a ukazoval na prstech, „je tam horko, velmi málo kyslíku, je tam velmi mnoho metanu, který škodí zdraví, uhelný prach... A při tom všem si ještě uvědomují, že každou vteřinu riskují život. Protože kdykoli může dojít k závalu, může něco bouchnout nebo je to dokonce zabít. Vždyť v dole se úrazy stávají pořád. A ti lidi to hluboce prožívají. To znamená, že jejich psychika je na hraně, dá se říct, že i přesahuje krajní mez. Takový stav nervového napětí je srovnatelný snad jen se situací vojáků v první linii ve válce. Ne nadarmo Stalin říkal: ‚Šachta – to je druhá fronta.‘“

Proč si myslíš, že chlastají? Aby se aspoň trochu nějak zbavili stresu, toho vnitřního napětí a pocitu neustálého strachu. Vždyť pro to, aby překonali tuto psychologickou bariéru, by měli s horníky pracovat vysoce kvalifikovaní odborníci v oblasti psychologie a lékařství. Ale takovou pomoc oni přirozeně nedostávají. Proto také spousta z nich pije.“

„Ano,“ povzdechnul si Kost'a,

„Kdyby člověk pil jen málo,

Lidstvo by otroctví nepoznalo.“

„Přesně tak... Kromě toho, kterýkoli horník, který dostatečně dlouho pracoval v dole, velmi dobře chápe, že nemá vůbec žádnou perspektivu. Ty máš budoucnost, můžeš dokončit vysokou školu, udělat nějakou kariéru. Oni mají budoucnost jen jednu: chcípnout v šachtě nebo umřít na nějakou nemoc, na kterou si tam zadělali. Všechno tohle chápou zcelá jasně. Ale mají přece svou hrdost, svůj pocit vlastní důležitosti, stejně tak jako ty.“

„Cožpak já trpím pocitem velikášství,“ mávnul rukou Andrej. „Já ho vůbec nemám.“

„Jak to, že ne?! Vždyť jsi je právě chtěl zbít jenom za to, že se tě dotkli ... To tedy je velikášství, že tebe takového krále, urazili... Takovou pýchu mají oni taky. Ale na rozdíl od tebe oni nemají budoucnost. A ty je chceš připravit o to poslední?! Jenom si představ, co by s nimi bylo při všech těch stresech, prožitcích, neuskutečněných myšlenkách, iluzích a ztracených možnostech, kdyby se ještě navíc museli oživovat po boji s tebou... To by bylo další utrpení a mnohem silnější než fyzické. Proč?!“

Provinile jsme sklonili hlavy. Ačkoliv Sensei mluvil k ostatním, všechno se to ve stejné míře vztahovalo i na mě. Jeho slova mě prostě zdrtila. Cítila jsem se nespokojeně kvůli nedávným, bojově laděným myšlenkám. Hrozně jsem se styděla sama před sebou... Nečekaně jsem pocítila celou hloubku Senseiových myšlenek a pochopila jsem, že rozumí každému člověku a cítí s ním.

„Proč?!“ opakoval Učitel. „Copak by se ti něco stalo, kdybys požádal o prominutí, uklidnil je a odešel... Ne. Tobě by se nestalo nic. Dobře víš, že jsi je schopen bez problémů zmrzačit třeba jen svýma nohama.“

„Jasně, já bych...“ Andrej začal znovu přecházet do varu.

„No vidíš, zase mluví tvůj pocit velikášství. Ale vždyť já tě neučím třepat nohama pro to, abys mlátil lidi na ulici. Smysl bojového umění je úplně v něčem jiném a tyto údery se ti třeba ani nikdy v životě nebudou hodit. A modli se, abys je nepotřeboval... Tvým úkolem je naučit se chápat příčinu a následek, hloubku a podstatu situace a vyřešit ji smírem.“

„Co jste jim to vlastně řekl?“ zajímalo Kost'u.

„Je to všechno velice jednoduché. Vysvětlil jsem jim, že mají stejné děti jako jste vy. A že jiná skupina rozjařených chlapů stejných jako oni může začít obtěžovat jejich děti a zbít je. Vylíčil jsem jim takovou situaci čistě z lidského hlediska. Všimněte si přitom, že jejich pocit velikášství nijak neutrpěl. A co je obzvlášť důležité, odešli spokojení, s odhodláním chránit takové jako jste vy. To znamená, že vše se řeší mnohem jednodušeji, smírem...“

Trochu se odmlčel a dodal:

„Cenit zuby a ukazovat pěsti umí každý hlupák... Není potřeba hned podléhat svým zvířecím instinktům. Mnohem důležitější je zůstat člověkem v každé situaci. Pochopit,

z jakého důvodu a čím byla vyvolána zrovna takováto agrese. A správně vyřešit spor tak, aby člověk získal nového přítele, nikoli nepřítele...“

Docházeli jsme už k zastávce a Sensei to ukončil slovy:

„Zapamatujte si, **každá rána, kterou zasadíte v hněvu, se k vám ve výsledku vrátí.**“

Všichni jsme stáli mlčky a stydlivě jsme se dívali na Senseie. Nakonec jsme si domluvili další schůzku a rozloučili se.“

13

Téměř celou cestu jsme jeli mlčky. Až když jsme přijížděli k centru, Andrej, který dosud seděl v hlubokomyslné póze, už to nevydržel a přerušil mlčení:

„Sensei z toho skvěle vybruslil, až mi byla hanba!“

„Ani mi nemluv,“ souhlasil Kost'a. „Já sám přemýšlím, proč jsem se vlastně s těmi chlapy dostal do křížku? Vždyť jak se říká, mlčeti zlato!“

„Ale co,“ uklidňoval ho Andrej. „Vidíš, jak se to všechno otočilo. Všechno zlé je k něčemu dobré... No jo, Sensei nám teda pěkně nasadil brouka do hlavy.“

„Teď bude potřeba hodně času, abychom to strávili,“ pomyslela jsem si. Celou zbývající cestu jsem se trápila myšlenkami ani ne tak o tom, co se stalo, jako o mně samotné. Něco ve mně nebylo tak, jak má být. Ale co? Už poněkolkáté jsem si začala podrobně promítat v hlavě řeč Učitele a znovu jsem se cítila nesvá, a ... Stop! Najednou mě osvítilo. No, jistě, je to nový pocit! Vždyť když tento mohutný úder otřásl obrovskou podvodní skálu nevědomosti a egoismu, vynořil se ve mně nečekaně jakýsi dávno zapomenutý pocit. Nemohla jsem ho úplně pochopit. Ale když vyplul na povrch mého vědomí, pochopila jsem, co chtěl Sensei říct. To se mi stalo poprvé. *Zřetelně jsem pochopila jeho prostou pravdu.* Pro můj vnitřní svět to byl skutečný objev. Měla jsem z toho takovou radost, jako by se mi podařilo usmířit se se sebou samotnou.

Domů jsem přišla v povznesené náladě. Zjistila jsem, že mě také čeká překvapení.

„Máme dobrou zprávu,“ řekla maminka se svým kouzelným úsměvem. „Dneska volal strýc Viktor z Moskvy. Podařilo se mu dohodnout s nejlepším profesorem z kliniky. Takže teď už zbývá jenom domluvit termíny.“

Kdyby mi takovou zprávu řekli dříve, šíleně bych se radovala. Ale teď jsem se přistihla při myšlence, že je mi úplně jedno, co se fyzicky děje v mé hlavě. Hlavní bylo to, že jsem pochopila sama sebe uvnitř. Byla to jakási nová úroveň vnímání, která se více týkala duše než těla. Ale abych nepokazila rodičům náladu, řekla jsem nahlas:

„To je skvělé! Neměla jsem nejmenší pochyby. Že by se to strýci Viktorovi nepodařilo, s jeho postavením a styky?! Je to pašák, je průbojný ve všech směrech.“

Celý následující den jsem jenom přemýšlela o svém novém pocitu. Opět jsem se vrátila k plnohodnotnému životu, jak se říká, tělem a především duší. A když jsem měla jet na meditační cvičení, byla jsem hrozně nedočkavá a chtěla jsem se tam dostat co nejdřív. Tentokrát jsem já popoháněla loudalku Tat'ánu, aby se chystala rychleji.

Přišli jsme na tramvajovou zastávku, kde nás už čekali ostatní.

„Představte si, děvčata,“ oznámil Kost'a se smíchem. „Sensei nám málem předělal Andreje.“

„A co se stalo?“ zajímalo nás.

Andrej stál a mlčky se usmíval a Kost'a se zápallem pokračoval:

„Potom, co jsme vás doprovodili, jsme šli domů. A když už jsme byli skoro doma, tak se na nás nalepili nějakí kluci, představte si, chtěli si v noci zakouřit. Byli tak vytrvalí, jako by na tom závisel jejich život. No, a Andrej, jako opravdový gentleman, jim vysvětloval jak jen mohl, že nekouříme a nedoporučujeme to ani jim kvůli jejich zdraví. Možná jste slyšeli, že Ministerstvo zdravotnictví varuje... A nakonec dodal, proč si vůbec ničí plíce takovým svinstvem a potloukají se v zapadlých koutech a nic nedělají, že je lepší se věnovat nějakému sportu, aby se například učili kung-fu. Byl by to přínos pro duši i pro tělo.“

„No, a dál?“ zeptala se Taťána netrpělivě.

„Opřeli si ruce v bok a začali si koledovat o problém.“

„A Andrej?“

„A ten, jen si to představte, náš Andrej jim začal dávat školení o smyslu jejich nicotného života, o tom, že se jim jejich slova ve stejné míře taky vrátí. Myslel jsem si, že je ztracený... A pak se dívám a nic...“

„A co bylo dál?“

„No, co bylo dál. Atmosféra, přirozeně, začala houstnout. Andrej trpěl a toleroval jejich urážky a potom, aby dal svým slovům náležitou váhu, jim dal přes hubu. A pak je ještě na závěr poučil: „Tady vidíte, že každé vaše špatné slovo se vám vrací se stejnou silou.““

„Tys ale zase plácal pěkné hlouposti,“ podivila jsem se.

„A jak to všechno skončilo?“ zeptala se s úsměvem Taťána. „Bez obětí?“

„Jo, normálně,“ mávnul rukou Košť'a. „Jo! To nejlepší jsem vám zapomněl říct. Potom se k němu začali hlásit do učení.“

Všichni se zasmáli, ale já jsem se necítila dobře. Za prvé jsem od Andreje takovou hloupost nečekala, za druhé mě to zamrzelo kvůli Senseiovi.

„No, Andreji, ty všechno překrotíš,“ se smíchem řekla Taťána.

„Přesně tak,“ dobíral si ho Košť'a. „Nebezpečný člověk, dá se i říct, že je to recidivista. On i moje velké projevy vždycky překrucuje a staví je na hlavu, abych tak řekl do nejtrapnější polohy...“

„Nepřeháněj to s velkými projevy,“ znovu ho podráždil Andrej. „Hraješ si tady na Sokrata?“

„A proč zrovna Sokrates, byli i významnější lidé...“

Tento směšný rozhovor by byl pokračoval donekonečna, ale zrovna přijela naše tramvaj.

14

Vyjeli jsme na cvičení dřív a jak se pak ukázalo, udělali jsme dobře. Andrej se nás rozhodl vzít na vzácnou louku a ubezpečoval nás, že si přesně zapamatoval cestu. Půl hodiny jsme bloudili po okolí a dráždili jsme tak všechny psy kolem. Nakonec jsme se začali mezi sebou zoufale hádat, kam máme zabočit, a pak jsme se dostali k nějakému rybníčku.

„No, Susanine mizerný!“ pronesl Košť'a. „Kde máš svou louku?“

„Teoreticky by měla být tu,“ pokrčil rameny Andrej.

„Jasně, a prakticky ji odnesla povodeň jinam. Pojďme zpátky.“

Po cestě jsme narazili na Žeňu.

„Nakonec jsme našli aspoň jednoho živáčka,“ s úlevou vydechnul Košť'a.

„Copak, zabloudili jste v našem Šanghaji?“ dělal si z nás legraci Žeňa a usmíval se.

„No ano, spoléhali jsme na paměť tohoto Susanina.“

„A kde je louka?“ zeptal se Andrej.

„No, tam,“ chlapec mávnul rukou na úplně jinou stranu.

„Já jsem ti přece říkal, že zabočujeme špatně! Nebyl tam tenhle svah,“ vyčetl Kost'a Andrejovi.

„A kde ty ses tu vzal?“ zeptala se Taťána Ženi.

„Copak to nevíte? Já přece energeticky určím polohu každého člověka, stačí se jenom zamyslet.“

„Že se ti chce nás takhle balamutit,“ řekl s úsměvem Kost'a. „Ale opravdu, co tu děláš?“

„No, co, co. Nachytali jste se. Bydlím tu, bydlím!“ legračně pronesl Žeňa. „Jen co jsem vyšel za vrata, dívám se, vaše tlupa se kolem prohnala směrem k rybníčku. Ani jsem nestihl otevřít pusku. No, pomyslel jsem si, jen se trochu zchladí a půjdou zpátky. A přesně tak! Vidím, že za pět minut se vracíte zpátky. Vyšel jsem na cestu, abyste si tentokrát nemysleli, že jsem sloup.“

Na našich tvářích zářily úsměvy, byli jsme rádi za tak skvělé setkání a společně jsme se vydali na louku. A na tom osamělém místěčku, které s láskou vytvořila příroda, se už sešli téměř všichni, včetně Senseie a Volodi. Hlučně jsme se zapojili do kolektivu a zdravili jsme se se všemi. Když Sensei viděl, že naši skupinku zase přivedl Žeňa, tak se v žertu zeptal:

„No co, zas vám tenhle Susanin provedl exkurzi?“

„Ale ne, my už teď máme svého,“ kývnul Kost'a na Andreje. „Tenhle překonal i Žeňu...“

A dál se nechal Kost'a unášet květnatým vyprávěním o našich dobrodružstvích. Byl tak zhyponotizovaný smíchem celé skupinky, tak se rozpálil, že nakonec plácnul i to, co bylo úplně zbytečné, to, co jsme chtěli před Senseiem zatajit.

„Takže tak to bylo! A pak mu můžete svěřit své učně. Zavede je do takové slepé uličky, že ani sám nebude vědět, jak z toho vylézt.“

„Jaké učně?“ ujal se slova Sensei, který doteď neposlouchal, jak se mi zdálo, úplně pozorně.

„No,“ zastavil se Kost'a, pochopil, že se proěkl: „Stala se nám taková věc...“

„Jaká věc?“ zajímalo Senseie.

Kost'ovi nezbývalo nic jiného, než chtít nechtít vyložit všechna fakta. Andrej se také připojil k rozhovoru, snažil se obhájit své činy blahými úmysly. Když Sensei vyslechl do konce celé tohle žvatlání, zavrtěl hlavou:

„No ano... Víte, existuje taková jedna dávná, velmi stará legenda: Král měl jediného syna. Panovník se nějakým způsobem dozvěděl, že na světě existuje velký Mistr bojových umění, který byl dokonce i mezi králi proslulý svou Moudrostí. Říkalo se, že prováděl neuvěřitelné zázraky, udělal za rok z prostého vesnického chlapce výborného mistra. Král se rozhodnul, že k němu do učení dá i svého chlapce.

Uběhl rok a král se ptá:

„No tak jak, pochopil už cestu válečníka?“

„Ještě ne,“ odpověděl Mistr. „Zatím je příliš domýšlivý a zbytečně ztrácí čas se svou hrdostí. Přijď za pět let.“

Za pět let se král znovu zeptal Mistra na stejnou otázku.

„Zatím ne. Pohled má ještě plný nenávisti, energie přetéká přes okraj.“

Uběhlo dalších pět let. A Mistr řekl králi:

„Tak teď je připraven. Pohled na něj! Jako by byl vysekán z kamene. Jeho duch je bezchybný. Jeho vnitřní ctnosti jsou úplné a dokonalé. Jeho výzvu nepřijme ani jeden válečník, protože ze strachu uteče pouze při jediném pohledu.“

A král se zeptal Mistra:

„A kde je příčina tak dlouhé cesty mého syna? Vždyť byl mnohem chytřejší než ten vesnický chlapec.“

Na to mu Mistr odpověděl:

„Nejde tolik o rozum, jako o Srdce člověka. **Pokud je tvoje Srdce otevřené a myšlenky čisté, pak je duch dokonalý. A to je také to nejdůležitější na Cestě válečníka...** Vesnický chlapec ke mně přišel s dokonalým duchem a stačilo, abych ho naučil techniku. Ale tvůj syn ztratil léta, aby pochopil tuto Moudrost. A bez tohoto pramene síly by nemohl udělat ani krok na Cestě válečníka.“

Král se zaradoval nad úspěchy svého syna a řekl:

„Teď vidím, že je hodný toho, aby usedl na trůn.“

„Ne, otče,“ odpověděl mladý válečník. **„Našel jsem něco víc. Dříve se můj rozum omezoval pouze na materiální přání, teď je nekonečný v poznání ducha. Nejsilnější moc, všechno zlato světa před tím bledne jako šedý prach pod nohama poutníka. A poutníka prach nezajímá, je pohlcen tím, co se mu otevírá za horizontem s každým dalším krokem.““**

Andrej zahanbeně svěsil hlavu. Nastala delší pauza. Ale pak se ke skupince připojil Nikolaj Andrejevič a rozhovor přešel k diskusi o jiných problémech, a to včetně meditace, kterou jsme doma prováděli sami.

„A já jsem zase cítil to mravenčení,“ řekl Kost'a. „Je to normální?“

„Samozřejmě. V čem spočívá smysl? Musíš procítit toto mravenčení, které se objevilo při prvních nádeších ve tvé hlavě. Procítit, jak ti ‚běhají‘ po rukou a hlavně jak ‚vyráží‘ ze středu dlaní do země. Musíš procítit nádech a výdech. Přitom ale nesmíš mít žádné cizí myšlenky.“

„No, a právě to je těžké udělat. Jen co se soustředím na špičku nosu, tak mi začínají jedna po druhé lézt do hlavy. A co je velice zvláštní, že si ani nevšimnu, kdy se objeví.“

„Přesně tak. To napovídá o tom, že nejsme zvyklí kontrolovat své myšlenky v každodenním životě. Proto nás také ovládají, jak se jim zachce, zamotávají nás ve svých ‚logických‘ řetězcích. A nekontrolovatelná myšlenka vede hlavně k negativním věcem, protože ji řídí materiální podstata v člověku. Z toho důvodu také existují různé duchovní praktiky, meditace, proto, abychom se především naučili **kontrolovat mysl.**“

Pak jsme si ještě trochu popovídali o otázkách, které nás znepokojovaly a které vznikly v průběhu domácího cvičení. A už jsme přistoupili k další meditaci.

„Dnes spojíme dvě části meditace v jedno,“ pronesl Sensei, „to abyste mohli pochopit, jak by měla správně fungovat, a abyste se toho snažili dosáhnout při svých individuálních trénincích. Takže, stoupte si pohodlně...“

Dál jsme se pod jeho vedením jako obvykle uvolnili a soustředili se na provádění meditace. Nejdřív jsme se soustředili na špičku nosu, tak jako minule. A pak Učitel řekl:

„Soustředte svou mysl a své vnitřní vidění na špičku nosu, provedeme nádech přes spodní část břicha, břicho, hrudník... Výdech – přes ramena, ruce, čakry dlaní do země. Při výdechu se ohýnek rozhořívá pořád silněji a silněji. Nádech... Výdech... Nádech... Výdech... Koncentrujeme se na špičku nosu... Nádech...“

Teď jsem byla už úplně vykolejená. Jen co jsem se dobře soustředila na „potůček“ tam, kde byl vysloveně cítit jeho částečný pohyb po ruce, už jsem ztratila kontrolu nad špičkou nosu. A jen co jsem se zkoncentrovala na „zjevenou“ špičku nosu, ztratila jsem „potůček“. Tohle všechno se stávalo, když jsem měla „cizí“ myšlenky. Celkově se mi nijak nedařilo spojit všechno dohromady. Při dalším pokusu jsem uslyšela hlas Senseie, který ohlašoval konec meditace. Jak se pak ukázalo, tahle věc se neděla jen mně, ale i mým kamarádům.

„Je to přirozené,“ řekl Sensei. „Nesmíte při tom myslet, ale pouze pozorovat. Pak se vám to všechno podaří.“

Zdálo se mi to absolutně nedosažitelné. Ale povzbuzovalo mě to, že Nikolaj Andrejevič a starší kamarádi s touto meditací neměli žádné problémy. „To znamená, že ještě není všechno ztraceno,“ uklidňovala jsem sama sebe. „Pokud to dokáží oni, tak proč bych to nedokázala já? Musím jen prostě také vytrvale cvičit. A v tom je celé kouzlo.“ Tady jsem se s údivem přistihla, že dokonce i ve svých myšlenkách začínám mluvit slovy Senseie. Zatímco jsem přemýšlela, někdo z kamarádů se zeptal.

„Takže vy chcete říct, že cesta k poznání vlastního já začíná u pozorování sebe sama, svých myšlenek?“

„Samozřejmě. Pozorování sebe sama a také kontrola myšlenek se postupně zlepšuje v procesu každodenních tréninků. A k tomu je nezbytné mít základní znalosti. Je to přirozený přístup k jakémukoli tréninku, jak k fyzickému, tak i k duchovnímu. Uvedu takový jednoduchý příklad. Člověk zvedá závaží o váze 20 kilogramů. Pokud bude trénovat, za měsíc bude bez potíží zvedat 25 kilogramů a tak dále. To stejné platí na duchovní úrovni. Pokud bude člověk připraven, pak je pro něj mnohem jednodušší osvojit si složité techniky.“

„Ale vždyť na světě existuje spousta různých meditací a jejich modifikací. Je těžké se vyznat v tom, která z nich vede k vrcholu,“ jako vždy oslnil svými znalostmi Košťá.

„K vrcholu vede ještě daleká cesta. Všechny tyto meditace, které existují ve světové praxi, představují jen ‚abecedu‘, kterou nikdo nikdy neskrýval. A opravdové znalosti, které vedou k vrcholu, spočívají právě v umění sestavovat z této abecedy ‚slova‘ a rozumět jejich smyslu. No a četba ‚knih‘ je, jak se říká, už privilegium vyvolených.“

„No teda! Všechno je tak složité,“ pronesl Andrej.

„Nic složitého na tom není. Stačí jen chtít.“

„A když člověk chce, ale pochybuje?“ zeptal se Slávek.

„Pokud člověk pochybuje, pokud potřebuje bít klackem po hlavě, aby cítil, že je to klacek, pak to svědčí o tom, že člověk příliš uvízl v hmotném světě, v logice a egoizmu svých myšlenek, svého rozumu... pokud ten rozum vůbec má...“

Všichni se při těchto slovech zasmáli a Sensei pokračoval:

„Když se člověk upřímně snaží poznat sám sebe, s čistou vírou v duši, pak se mu určitě všechno podaří. Je to zákon přírody... A v případě duchovně vyvinuté osobnosti tím spíš.“

Andrej zamyšleně pronesl:

„No, to s ‚abecedou‘ je mi jasné, ale se sestavováním ‚slov‘ ne úplně. Co to je? Taky meditace?“

„Řekněme, že to je vyšší úroveň – duchovní praktika, stará prapůvodní technika, která umožňuje pracovat nejen s vědomím, ale také, a to je zvláště důležité, s podvědomím. Jde o sérii určitých meditací, jejichž prostřednictvím se dostanete na určitou duchovní úroveň... Všechno je jednoduché. Hlavní je, aby v sobě mohl zpočátku člověk přemoci svého Strážce, své materiální myšlení a jeho stálé přání nacpat si žaludek, obléct si nějaký hadřík a podmanit si celý svět... Je to stejná věčná pravda, která tu byla vždy, a zároveň věčný kámen úrazu. Pokud jej dokáže jednotlivec překonat, pak se stane Člověkem.“

„Ale jedna věc je zajímavá, to, čeho dosahuje v procesu práce na zdokonalování těla, to patří k čemu?“ zeptal se Jura.

„Je to jeden ze způsobů pochopení ‚abecedy‘.“

„Nedávno jsme se s Jurou dívali na video o bojových uměních,“ zapojil se do rozhovoru Ruslan. „A před tímto filmem dávali dokument o úspěších člověka ve zdokonalování svého těla. Jeden chlápek si, jen si představte, dal kopí ostřím na krk a tupý konec přiložil k malému nákladnímu autu a posouval jej bez pomoci rukou, přičemž si nezpůsobil ani to nejmenší zranění. Další ležel na zádech pod těžkými předměty. A nic se nestalo! Třetí, to bylo nejlepší, jedním úderem dlaně přerážel cihly. Ale to nejzajímavější přišlo nakonec. Ukázali obyčejnou býčí kost a polili ji nějakou silně koncentrovanou kyselinou. Samozřejmě, že to kost rozleptalo. Pak tou samou kyselinou polili člověka. Ta okamžitě poničila jeho oblečení, ale tělo vůbec nepoškodila.“

„No teda!“ vykřiknul Andrej. „Tak to jo!“

„Zcela normální jev,“ jako vždy klidně pronesl Sensei. **„Možnosti člověka jsou omezeny jeho představivostí.“**

„A co to teda bylo, čchi-kung?“

„No, řeknu to takhle, kromě praktiky čchi-kungu existuje spousta podobných technik, které jsou si navzájem podobné. Ale zdroj znalostí, a to včetně čchi-kung, je stejný. Je to tedy práce s energií Čchi – stavební energií vzduchu.“

„Někde jsem četl, že Čchi je životní energie a vy ji označujete za stavební. Proč?“ zeptal se Kost'a.

„Protože energie, čakry, kanály a dokonce i energetická centra jsou v různých učeních označována různým způsobem. Například energií Chi se v józe rozumí blahodárná, obnovující energie. Ale v učení Lotosu se původně pod Chi skrývala mocná ničivá energie. A podobné je to i s Čchi.“

Učitel se na chvíli odmlčel a pak dodal:

„Vždyť lidé pouze předpokládají, ale nemají přesné informace o pravé podobě těchto znalostí. Proto se také nevyznají v názvech. Jak se říká, je lepší stát na hlavě, než viset ve vzduchu.“

„Hm, to je přesné,“ souhlasil Volod'a. „Parafrázuji svůj oblíbený plakát, který mi už deset let před naším domem bije do očí: ‚Neexistuje žádná překážka, kterou bychom si nemohli vytvořit!‘“

Všichni se zasmáli.

„Řekněte, co představuje čchi-kung ve vztahu k umění Lotosu?“ Andrej znovu přešel k vážným tématům.

„No, abys tomu rozuměl, čchi-kung je něco jako mateřská školka. A umění Lotosu je, řekněme, vysoká škola. A za jednu z prvních etap při pochopení nejvyššího umění se považuje plná kontrola myšlenek. Když budeš kontrolovat myšlenky, pak se ti podřídí všechno.“

„Jé, a to pak bude možné...“ vzrušeně promluvil Slávek.

„Nebude, protože budeš kontrolovat myšlenky. Nebudeš tedy moct jednat negativně a nesprávně. V tom spočívá celá ta podstata. A jak se čchi-kung učíme a trénujeme, tak v umění Lotosu netrénujeme, jen se rozpomínáme na to, co je skryto v naší duši.“

„A tamty zvláštní možnosti těla, které jsme viděli ve filmu, se můžeme skutečně naučit?“ zeptal se Ruslan a o něčem přemýšlel.

„Samozřejmě. Všechno je to snadné, pokud umíš správně využívat tuto energii.“

„A co je k tomu potřeba?“

„Základní návyky, koncentrace dýchání, určité pochopení podstaty jevu...“

„Nikdy nepochopím,“ zamyšleně pronesl Jura, „jak mohl tamten chlápek jen pouhou plochou dlaně rozbít cihly?“

„No, a ty bys chtěl, aby je rozbil jinou částí těla?“ popíchnul ho Žeňa.

„Jde to i jinou,“ usmál se Sensei, „pokud si to velmi přeješ. Jde o to, že když se určitým způsobem soustředíš a provádíš dechová cvičení, pak můžeš shromáždit energii Čchi v jakékoli části těla, v tomto případě v ruce. A v momentě úderu se otevírá čakra v dlani a vypouští se všechna tato síla, která rozbíjí předmět. Je tu velmi důležitý, zase zdůrazňuji, samotný proces soustředění myslí, tedy proces zaostřené koncentrace.“

„A to se nějak odráží na změně procesů mozkové činnosti?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič.

„Bezesporu. Přičemž v mozku při tom dochází k velmi zajímavému procesu. Pokud budeme používat lékařský jazyk, pak v momentu přípravy úderu, plného soustředění myšlenek, je možné v mozku zaznamenat beta rytmus. Několik sekund před samotným úderem člověk zcela přestává přemýšlet o tom, co dělá. V tu chvíli se jeho mozková činnost mění z beta rytmu na alfa rytmus, což odpovídá stavu šoku. Právě v tomto stavu je prováděn úder. Připomíná to něco... no, třeba něco jako zastavení času. Nic složitějšího na tom není. Prostě jen trochu jiná fyzika. A to je všechno.“

„Máme v četě taky jednoho, který rozbíjí cihly,“ zapojil se do rozhovoru Volod'a. „Už mu pár lidí zkoušelo přizvukovat, ale dál než k prorážení desek se nedostali.“

„To je přirozené,“ promluvil Učitel. „Spousta lidí dělá chybu v tom, že se pokouší příliš mnoho přemýšlet, analyzovat situaci. Proto se jim to nedaří.“

„A vy umíte rozbíjet cihly?“ zeptal se Andrej, který neodolal pokušení vidět všechno na vlastní oči.

„Jasně, že ano, vezmu si kladivo a hurá na to,“ zažertoval Sensei.

„Ne, chtěl jsem říct dlaní,“ upřesnil chlapec.

„Proč bych si špinil ruce, lepší je udělat to kouskem papíru.“

„Kouskem papíru?“

„No, ano. Za cihly vám neručím, ale něco dřevěného půjde lehce. Má někdo nějaký papír?“

Začali jsme horečně prohledávat svoje kapsy. Volod'a vytrhl ze svého bloku proužek papíru, asi pět centimetrů široký. Ve stejnou dobu našel Jura opodál suchou větvičku, o průměru asi 3-4 centimetry.

„Chce to někdo zkusit?“ vybídl Učitel.

Všichni začali po řadě mávat papírkem po větvičce jako vášniví karbaníci, dokud ten papírek neroztrhli. Ale nic se nezměnilo. Volod'a musel vytrhnout nový papír. Sensei podával papírek mě a Tat'áně.

„Ne, ne, ne,“ zamávaly jsme rukama. „Když to nedokázali tihle kluci, tak co pak s našimi svaly.“

„Svaly tu nehrají žádnou roli. Dokáže to každý z vás, pokud nebude pochybovat o svých schopnostech.“

S těmito slovy Učitel s vytaženou rukou sevřel mezi ukazováčkem a palcem papírek. Soustředil se a začal provádět řadu dechových cvičení. Pak se začal papírek zlehka hýbat, ale potom se jeho pohyb postupně zmenšoval až se přestal hýbat úplně, napřímil se jako kůl. Neuběhla ani minuta, když Sensei pomalu zvedl ruku a plynulým pohybem přesekl větvičku. A řez vypadal tak, jako by jej přesekl ostrý ocelový předmět.

„No, páni, to je něco!“ vykřikla naše udivená skupinka.

„Dívali jsme se hned na větvičku, hned na papírek, hned na Senseie s jedinou nevyřčenou otázkou: ‚Jak to udělal?‘ Nikolaj Andrejevič s pochybami pronesl svou variantu:

„Je to kouzlo?! Asi jste v poslední chvíli nenápadně přesekl větvičku prstem.“

„Ano?“ podivil se tentokrát Sensei. „A už jste někdy viděl tohle kouzlo?“

A hodil papírkem, který se jako ostří nože se zvoněním kovu zabodl do nejbližšího stromu. Za několik sekund, když se nám podařilo s námahou vrátit naše spadlé čelisti do původní polohy, jsme se vrhli ke stromu způsobem, jako by tam ležela odpověď na odvěkou shakespearovskou otázku: „Být či nebýt?“ Nikolaj Andrejevič sám vytáhnul „papírová čepel“, dokonce ji i ochutnal. Předávali jsme si papírek v kruhu. A opravdu, podle všech parametrů se zdál být bývalý papír jako obyčejná ocelová destička, se všemi vlastnostmi, které jsou pro ni charakteristické. Stáli jsme v úplném úžasu a nevěřili vlastním očím. Destička, kterou měl teď v ruce Slávek, začala nečekaně a postupně ztrácet tvar a měnila se na obyčejný kousek papíru. Když to Slávek zpozoroval, vyhodil papírek do vzduchu a s prasečím kviknutím prudce odskočil na stranu, přitom vyvolal nejen u nás, ale i u starších kamarádů obdobnou reakci. Jako první se vzpamatoval Volod'a. Opatrně zvedl bývalou stránku svého bloku a svým basem pravil:

„Co tak hučíte? Papírek jako papírek.“

Podívali jsme se na Učitele.

„Všechno je v pořádku. Síla se prostě vyčerpala.“

Když jsme trochu zklidnili své rozbouřené emoce, Sensei vysvětlil:

„Viděli jste ještě další vlastnost energie Čchi, a to schopnost soustředit ionty kovu. Vždyť Čchi je stavební energie, řekněme, doplňková. Zkoncentroval jsem svými myšlenkami ionty železa na tento papírek. A mou myšlenku ztělesnila energie Čchi, která přenesla prostřednictvím mého dýchání tyto ionty ze vzduchu do papírku. A stráněčka se pak na určitou dobu změnila na železnou destičku. Čchi je volná

energie, proto se za několik minut rozpustila v prostoru a vrátila svému výtvoru původní podobu.“

„To je perfektní!“ nadšeně pronesl Ruslan. „A šlo by ‚nadělat‘ tak dvě kila zlata?“
Ostatní se zasmáli.

„Teoreticky to možné je,“ usmál se Sensei. „Ale prakticky je to stejné jako v pohádce Medvídek Pú, kde se mluví o medu: ‚Chvilku med je, ale pak už zas není‘. Vzpomeň si na fyziku: aby byly udrženy ionty kovu jsou nezbytná pevná molekulární spojení. A tyto ionty jsou spojeny na střídačku energií Čchi a psychickou energií. Čchi je tedy spojovacím článkem mezi ionty kovu a psychická energie dává objem předmětu na krátkou dobu. Ale hustoty jako takové nedosáhneme.“

„No teda!“ zahučelo to v celé skupince.

„Tak tomu říkám praktické použití!“ pochopil Košť'a. „Ale tak mě napadá, k čemu je to všechno potřeba? To je teda něco!“

„No, takových věcí se s tím dá,“ usmál se Ruslan.

Všem zazářily oči, začali jsme svorně diskutovat o tom, jak nejlíp naložit s těmihle znalostmi. Sensei mlčky sledoval naše spekulace. A čím víc jsme žertem rozváděli situaci, tím zamračeněji a vážněji vypadal jeho obličej. Nakonec řekl:

„Přátelé, vidím, že je ve vás příliš mnoho materiálna.“

„Ale to my jenom tak žertujeme,“ omlouval se za všechny Ruslan.

„V každém žertu je jen zlomek žertu a zbytek je pravda.“

„Přesně tak,“ potvrdil Volod'a, který taky mlčky pozoroval naše legrácky. „Nebo se bude opakovat stejný příběh jako s nindži.“

Nepochopili jsme, jestli si dělá legraci nebo mluví vážně.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Andrej znovu.

„Tak, jak to říkám,“ pronesl Volod'a.

Podívali jsme se tázavě na Senseie.

„No, udál se takový příběh,“ řekl Sensei. „Kdysi byl celý klan nindžů zničen kvůli tomu, že využívali duchovní znalosti k ziskovým účelům.“

„O tom jsme nic neslyšeli,“ pronesl Ruslan. „Vyprávějte.“

„Ano, vyprávějte,“ podpořili jsme jej.

„No, co k tomu říct... Když nindžové trénovali tělo a vybrušovali své mistrovství, tak vzkvétali. Nikdo se o ně příliš nezajímal. Byli to prostě nájemní vrazi. Ale když si nindžové začali osvojovat duchovní praktiky a něco se naučili, pak začali tyto znalosti používat pro svůj hmotný prospěch. Toto období bylo pro nindži opravdovou hvězdnou hodinkou, dá se říct úsvit i západ současně. Okamžitě si vybojovali pověst nepřemožitelných supervrahů. Díky duchovním praktikám v sobě nindžové rozvíjeli neobyčejné schopnosti. Každý z nich dokázal proměnit ve zbraň cokoli: každý kousek papírku, látky, tedy jakýkoli běžný předmět. Naučili se výborně maskovat, skákat do velkých výšek a z velkých výšek, a to zcela bez poškození zdraví a tak dále.“

„No to je teda něco!“ vyklouzlo Slávkovi.

„Nemusíte z nich být nadšení,“ řekl prostě Učitel, když uviděl Slávkovu reakci. „a už vůbec si z nich nedělejte idoly. Byla to prostě jen banda podlých nájemných vrahů, kteří zabíjeli zezadu, potajmu, z úkrytu. Byla to bídácká sebranka, jinak se to ani říct nedá. Ovládala je materiální podstata... Neměli žádnou *čest*. **A čest je jedna z charakteristik mravnosti člověka, nejen válečníka**, pokud tedy má nějaké vysoké morální hodnoty. Člověk bez cti není nic a nikdo.“

„A co se stalo s nindži?“ zajímalo Juru.

„No to, co se obvykle v takových případech stává. Když začali používat duchovní praktiky k dosažení vlastního hmotného prospěchu, byli zničeni.“

Pak všichni jeden přes druhého zasypávali Senseie otázkami. Ale nejvytrvalejší byl Ruslan.

„A jak získali tyto duchovní znalosti, když je používali k dosažení vlastních cílů?“

„Nezískali je jen tak. Nindžové je ukradli, přesněji řečeno vyzvídali techniku meditací podvodem. A pak už sami sklízeli úrodu znalostí. Ale všechno tohle používali ke zlu. Proto byli také potrestáni.“

„A kdo je potrestal? Vždyť jste sám řekl, že dosáhli takových výšin, že je lidé nemohli zranit,“ zeptal se Andrej.

Sensei se ušklíbnul a pronesl své oblíbené přísloví:

„Pochop, na každého Vidžaje se najde Radža... A pokud je například vojenská věda, pak také existuje někdo, kdo ji vede. A to samé platí o duchovních praktikách. Pokud jsou duchovní praktiky, pak existuje někdo, kdo kontroluje použití těchto praktik... Tyto znalosti jsou označeny za duchovní, protože jsou určeny k duchovnímu a nikoli ke hmotnému obohacení jednotlivce, a už vůbec ne k vraždění sobě podobných.“

„Ale já jsem četl, že dodnes existují školy nindžů,“ jakoby mimochodem poznamenal Kost'a.

„No, víš, současné školy nindžů jsou pouhou žalostnou parodií na to, co existovalo v hluboké minulosti. Ano, zůstaly jejich chvaty, zachovaly se nástroje nindžů. Ale všechno toto učení zůstalo na hrubé, fyzické úrovni. A dál už ke zdokonalování cesta nevede. **Protože zákon praví: duchovno k duchovnímu...** A pokud se budete snažit ovládnout umění pro své hmotné výhody nebo pro uspokojení velikášství, pak, kamarádi,“ Sensei zavrtěl hlavou a upřeně se na nás díval, „to neskončí dobře...“

„Proč?“ zeptal se Slávek.

„Zaprvé, nikdy se nic nenaučíte. A zadruhé, pokud se vám to samozřejmě podaří, pak budete mít minimálně schizofrenii.“

„Jo, tak to je mi pěkná budoucnost,“ s úsměvem pronesl Ruslan.

„No, tobě už to nehrozí,“ posmíval se mu Žeňa.

„Ale my se přece nechystáme nikoho zabíjet,“ ospravedlňoval se Andrej.

„Fyzicky možná ne. Ale ve vašich myslích je příliš mnoho materiálního. A to je první krok k agresi a násilí.“

„A co teď máme dělat?“

„Ovládat své myšlenky, a to každou vteřinu.“

Pak se Sensei na chvíli odmlčel a dodal při pohledu na Andreje:

„Zamýšlel ses někdy nad tím, kdo opravdu jsi? Koho ve své podstatě doopravdy představuješ? Zamýšlel ses nad tím, jak vnímáš okolní svět? A to ne z hlediska fyziologie, ale z hlediska života... Kdo jsi? Jak vidíš, jak slyšíš, proč cítíš, kdo v tobě chápe a kdo to vlastně vnímá? Nahlédni do sebe.“

A už se Sensei obracel i k ostatním a pronesl:

„Už jste se vůbec někdy zamýšleli nad nekonečností vašeho vědomí? Nad tím, co to je myšlenka? Kde se zrodí a kde mizí? Přemýšleli jste o svých myšlenkách?“

„No co by ne,“ zamumlal Andrej, „já přece pořád přemýšlím, nad něčím uvažuji.“

„To se ti jen zdá, že právě ty přemýšlíš, právě ty uvažuješ. A jsi přesvědčený o tom, že jsou to tvé myšlenky?“

„A či by byly? Tělo je moje, takže i myšlenky jsou moje.“

„Tak je zkus sledovat, jestli jsou tvoje, aspoň jeden den. Kde se berou a kam mizí. Prohrabej se důkladně ve svých myšlenkách, co tam uvidíš kromě špíny? Nic. Samé násilí, samou podlost, jenom starost o to, jak si nacpat žaludek, jak si obléct moderní hadřík, ukrást, vydělat, koupit, ukojit pocit vlastní jedinečnosti. A to je všechno! Sám se přesvědčíš o tom, že myšlenky, které tvoje tělo zrodí, končí jen jedním, a to tvým hmotným zajištěním. Ale jsi takový i uvnitř? Pohlédni do své duše... a setkáš se s něčím nádherným a věčným, s tvým pravým ‚já‘. Vždyť celý tento vnější zmatek kolem, to jsou jen vteřiny... Uvědomuješ si to?“

Stáli jsme a mlčeli. Nečekaně se mi zdál tento obraz až bolestně známý. Už se mi to někdy stalo, všechno do puntíku: i tenhle rozhovor navlas stejný, i tahle louka, i tyhle jasné hvězdy a hlavně i tento velmi známý, měkký hlas, tento dobrý obličej... *Přesně jsem věděla, že se to už někdy stalo.* Ale kdy, kde? Ať jsem se snažila jakkoli, i když jsem hodně namáhala paměť, na nic jsem si nevzpomněla. Lehce jsem zatřásla hlavou, abych se pokusila aspoň nějak dostat z této slepé uličky svého vědomí a zpracovat skutečnost, která vyplula napovrch. A Sensei pokračoval:

„Prožili jste 16, 22, 30 let, no, dobře, tobě je skoro 40. Ale copak si někdo z vás pamatuje, jak je prožil? Ne, máte jen pouhé ubohé útržky, a ty jsou navíc jen spojené s emocionálním vzplanutím.“

„Ano,“ zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič, „život tak utekl, že jsem ho ani nezaregistroval. Samé studium, samá práce a ještě nějaké nicotné rodinné, nekonečné starosti... A o sobě, o duši opravdu nemáte kdy přemýšlet, pořád se objevují nějaké naléhavé věci.“

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei. „Myslíte na budoucnost, na minulost. **Ale žijete přece v okamžiku, který se nazývá Ted’. A co je to Ted’ – je to drahocenná vteřina života, je to dar Boží, který je nutné rozumně využít. Protože zítřejší den je krokem do neznáma. A není vyloučeno, že to může být váš poslední krok v tomto životě, krok do propasti, do nekonečna. A co bude tam?**

Každý z vás si myslí, že má na Zemi spoustu času, proto jste nepřemýšleli o smrti. Ale je to tak? Kdokoli z vás může zemřít každou vteřinou, z libovolné příčiny, která na straně jedné jakoby nezáleží na vás jakožto na biologické bytosti. Ale na straně druhé vy nejste pouhé biologické bytosti, jste Lidé, kteří v sobě mají částku věčnosti. Až si to uvědomíte, pak pochopíte, že celý váš Osud máte ve svých rukou, velmi mnoho v něm závisí jen na vás samotných. A nejen zde, ale i tam. **Zamyslete se: kdo jste, dokonalý biorobot nebo Člověk, materiální nebo duchovní bytost? Kdo?**“

„No, člověk... asi,“ řekl Ruslan.

„No právě, ‚asi‘. A co to je ve skutečnosti člověk, přemýšlel jsi o tom? Pronikni do podstaty této otázky. Kdo v tobě cítí, jak se pohybuješ v prostoru, kdo hýbe tvými končetinami? Jak v tobě vznikají emoce, proč vlastně vznikají? A nesvaluj hned něco na někoho, kdo se tě dotknul, kdo tě urazil nebo naopak jsi ty záviděl, byl škodolibý, pomlouval. Copak to z tebe mluví duchovní princip?

Najdi v sobě křišťálový pramen své duše a pochopíš, že všechno toto hmotné pozlátko – auta, byty, chaty, postavení ve společnosti – všechny tyto hmotné

statky, při jejichž dosažení strávíš celý svůj vědomý život, jsou jen prach. Prach, který se v tomto pramenu okamžitě promění v nicotu. A život ubíhá. Život, který můžeš využít k proměně na nekonečný oceán Moudrosti.

Vždyť v čem spočívá smysl života, zamýšlel ses nad tím někdy? Nejvyšší smysl života každého jednotlivce spočívá v poznání své duše. Všechno ostatní je dočasné, pomíjející, prostě jen prach a iluze. Jediná cesta, jak poznat svou duši, vede přes vnitřní Lásku, přes mravní očistění svých myšlenek a přes zcela neotřesitelné přesvědčení, že tohoto cíle dosáhneš, tedy skrze vnitřní víru... Dokud z tebe ještě sálá život, nikdy není pozdě poznat sám sebe, najít v sobě svou podstatu, svůj svatý, životodárný pramen duše... Vyznej se sám v sobě a pochopíš, kdo opravdu jsi.“

15

Po tom všem, co jsme viděli a slyšeli na této meditaci, jsme měli vážně o čem přemýšlet. A hlavně já, která jsem měla život na vlásku. „Bože, to jsou přece odpovědi na mé otázky, které jsem tak dlouho hledala. **Copak je tato geniální rovnice pro dosažení nesmrtelnosti opravdu tak jednoduchá: Ovládat své myšlenky, Věřit a Milovat.** Copak pomocí toho dosáhnu spásného břehu, kraje věčnosti, ze kterého už pohlížejí nesmrtelní, ti, kteří poznali sebe, svou božskou podstatu?! Copak mé „já“ se může vytrhnout z kostnatých pařátů Smrti? I když si už nestihnu „vybojovat“ své tělo, stejně se budu moct stát svobodnou nebo přinejmenším připravenou na setkání s Neznámem.“ Při těchto myšlenkách mě zavalila nebývalá vlna inspirace, jakýsi vnitřní příval sil. A rozhodla jsem se nic neodkládat na zítřek a začít pracovat okamžitě, teď hned. Protože kdo ví, co mi přichystá další den.

Nejdřív jsem se snažila vyznat se ve svých myšlenkách. Ale bylo ve mně tolik horlivosti, takové nadšení, že jsem se nemohla soustředit na nic konkrétního, protože všechny myšlenky na materiálně při takovém náporu jako naschvál někam zmizely. Tehdy jsem se snažila vypořádat se svými pocity. A až tady jsem si všimla, že mě tak pohltil obsah mého vnitřního já, že jsem se dokonce i na okolní svět začala dívat zcela jinak. Byla to jakási nová představa, nový dosud neznámý pohled na staré, a jak se říká, pod kůži zaryté problémy.

Nové vidění mě obklopovalo ze všech stran jako kokon, odtrhávalo mé vědomí od šedé všednosti a jejich drobných starostí. Budilo to takový dojem, jako bych já existovala sama za sebe a svět také sám za sebe. Víc než to, poprvé jsem uviděla z jiného pohledu, jak funguje mé tělo. Vykonávalo jakési obvyklé činnosti, jako autopilot: automaticky přišlo domů, automaticky se osprchovalo, automaticky pojedlo, automaticky odešlo do svého vymezeného koutku, tedy do pokoje. A právě „já“ jej v tu dobu pozorovalo a myslelo jen na své spasení. Tento malý objev mě ohromil. Zjistila jsem, že je ve mně právě „já“ a jakýsi tělesný „autopilot“.

Ale dál to bylo ještě zajímavější. Ještě jednou jsem si v mysli přehrála rozhovor Senseie a připomněla jsem si jeho slova: „Přemýšleli jste o tom, jak se pohybujete v prostoru, kdo pohybuje vašimi končetinami?“ Pohlížela jsem na sebe už pod novým úhlem pohledu a přemýšlela jsem: „No, ale opravdu, kdo to ve mně hýbá končetinami: ‚já‘ nebo ‚autopilot‘?“

Podívala jsem se na svou otevřenou dlaň a rozhodla jsem se provést menší, jednoduchý experiment. Pomyslela jsem si: „Musím sevřít a rozevřít prsty.“ Moje ruka to poslušně provedla. „A teď nebudu hýbat prsty.“ Ale pak se ve mě objevila nějaká bláznivá myšlenka: „A tak je přece jen sevřu.“ Moje prsty se pod vlivem tohoto „příkazu“ opět sevřely a rozevřely. „Helemese!“ podivila jsem se. „Kdo to ve mě myslel? Kdo další vládne mým myšlenkám?!?“ Silou vůle jsem si ještě jednou, ale už vytrvaleji a cílevědoměji pomyslela: „Nebudu hýbat prsty. Tak to chci a tak to bude.“ Bylo to zajímavé, ale ruka se ani nezachvěla. A tamta malá, mizerná, bláznivá myšlenka jakoby ani vůbec nikdy neexistovala. „No tak to jo!“ podivila jsem se ještě víc. „Takže když se úplně nesoustředím, tak mi někdo začíná potají vést mé vědomí a tělo podle svého uvážení. A když přísně kontrojuji myšlenky, pak ten někdo někam mizí beze stopy. To jsou věci!“ No, nicméně jsem se zaradovala této nově objevené skutečnosti tak, jako by se mi podařilo odhalit špióna v mé nejtajnější části, který se dlouhá léta pečlivě maskoval. „Ano, tento ‚chytrák‘ je mnohem nebezpečnější než tupý ‚autopilot‘. Musím být ostražitější!“

To se lehce řekne, ale hůř dělá. Když jsem začala provádět meditace, tak jsem pochopila, že tenhle „mazaný lišák“ nejednou navštívil mé myšlenky, když jsem se nesoustředila, a zvláště často když jsem se koncentrovala na meditaci, stále odpoutával mou pozornost na vedlejší věci. Všechno to dělal tak šikovně, tak logicky, že jsem ani já sama nechápala, kdy jsem se přestala soustředit. Při prohloubené a přesné koncentraci myšlenek na meditaci, „mazaný lišák“ mizel. Stačilo jen malinko polevit v této kontrole a on se okamžitě objevil znovu. „Ty mizero! Drzý a dotěrný,“ pomyslela jsem si a snažila se už po několikáté soustředit na meditaci. Když jsem ukončila meditaci, pochopila jsem, že proti tomuto nepříteli číslo jedna nebude jen tak snadné bojovat. „Budu se muset zeptat Senseie, jak můžu najít zbraň na tohoto chytráka,“ pomyslela jsem si, když jsem usínala. „Jinak mi všechno zničí.“

Následující ráno, když mé vzplanutí emocí oproti včerejšku trochu pohaslo, znovu jsem se začala pozorovat ze strany. Tělo se opět nějak odtrhlo od teplé postele a začalo automaticky vykonávat každodenní ranní pohyby a chystalo se do školy. Můj rozum, jak se mi zdálo, ještě sladce dospával, a proto se mi vůbec nechťelo o ničem přemýšlet. Když jsem šla obvyklou cestou do školy, přes městské náměstí, vychutnávala jsem si okolní ticho, ranní svěžest, šustění spadlého listí. Velice se mi líbil tento stav, stav jakéhosi smíření. Můj rozum spal, tělo šlo určeným směrem a vevnitř mi bylo prostě krásně a pohodlně. Cítila jsem, že to bylo mé pravé „já“.

Ale ve škole se situace prudce změnila. Zapojila jsem se do koloběhu událostí, informací, emocí. V důsledku jsem se definitivně ztratila ve svých myšlenkách, protože tekly plným proudem a bylo je těžké roztřídit na ty, které jsou moje a které cizí. V takovém šíleném rytmu uběhl den.

16

Večer jsme se s ostatními setkali na zastávce a já jsem jim hned povyprávěla o svých „úspěších“ a nakonec jsem se se zájmem zeptala:

„A jak se dařilo vám? Přemýšleli jste po včerejším cvičení?“

„A o čem bychom měli přemýšlet,“ arogantně pronesl Kost'a. „Já jsem já, celek, jednotný a nerozdělitelný... Nejsm přece maniak, abych se dělil napůl.“

„No jo, ty přece nejsi maniak, ty jsi génus... z pavilonu číslo šest. Napoleon tě nijak neznepokojuje?“ s úsměvem jej popíchnul Andrej.

„Nech toho... Abys věděl, nemám přehnaný pocit velikášství.“

Trochu se odmlčel a pak dodal:

„Velcí lidé tím netrpí.“

„Samozřejmě,“ zasmál se Andrej, „jinou odpověď jsem ani nečekal.“

„Uklidněte se a nezačínajte zas tu starou písničku. Řekněte mi ale raději to podstatné,“ s netrpělivostí jsem pronesla.

„Co k tomu říct,“ odpověděl Andrej. „Sensei toho včera řekl hodně užitečného. To si v hlavě nepřebereme ani za rok. Včera jsem dlouho přemýšlel a uvažoval, jestli jsem si správně zformuloval cíle do budoucnosti nebo je musím všechny částečně přehodnotit na základě nových informací.“

„No ty ses, chlapečku, ale začal vyjadřovat. Nemíříš náhodou na akademii věd?“

„Ale ne, stačí mi Sensei.“

„Přesně tak,“ pronesla jsem. „A jak se ti dařila meditace?“

„No, mnohem líp než včera. Myšlenky se mi nějak míň vtíraly do hlavy. Hned se mi zlepšila koncentrace a pocity jsem měl zřetelnější.“

„A tobě se, Táno, něco podařilo?“

„No, abych řekla pravdu, meditaci jsem nedělala a přemýšlet jsem nezkoušela. Včera jsem byla tak unavená, že jsem se sotva dostala do postele. A ráno, než jsem odvedla bratříčka do školky, než jsem došla pro mléko, už byla škola. Když se pořádně zamyslíte, kolik máme práce!“

„Správně,“ podporoval ji Kost'a. „Není třeba myslet, ale konat. K tomu je taky určeno mládí, aby se jednalo, a stáří, aby se myslelo.“

„To jo,“ utahoval si z něho Andrej, „a pak budeš ve stáří skřípat svým chatrným hlasem a přemýšlet posledními zbytky tvého mozku: ‚Kdyby mládí vědělo a stáří mohlo.‘“

Všichni se zase zasmáli, dělali jsme si legraci z Kosti.

„A tobě se vedlo jak?“ zeptala jsem se Slávka.

„Normálně.“

„A normálně je jak?“

„Stejně jako vám.“

„Jasně,“ pousmál se Andrej a beznadějně mávnul rukou jeho směrem.

17

Na dalším tréninku jsme se jako obvykle před začátkem cvičení protahovali. Do sálu vešla skupina mužů působivého vzhledu v čele s Volod'ou.

„No teda, tolik lidí!“ podivil se Andrej.

Viktor se zasmál a řekl Stasovi:

„Tomu se říká ‚pár lidí‘.“

„Nerozumím.“

„No, Volod'a mi včera volal kvůli jedné věci a na konci mi řekl, že přijede na trénink s pár svými chlapci.“

„Jéje, je tu minimálně tak půl čety,“ s úsměvem pronesl Stas.

„Přesně o tom mluvím.“

Volod'a s pozdravem přistoupil k Sensei, který stál kousek od nás. Starší kluci se k nim rychle připojili.

„Sensei, nemáš nic proti?“ kývnul Volod'a směrem k svým kamarádům.

„Žádný problém,“ Sensei odpověděl jako vždy jednoduše.

„Nedíval ses včera večer na televizi?“

„Kdy? I tak nemám času nazbyt.“

„Představ si, kdo tam včera byl – náš San Sanyč!“

„Náš San Sanyč?!“ podivil se Žeňa. „Kolik lét, kolik zim jsem o něm nic neslyšel.“

„No jo! Ale jaká je z něho teď známá osobnost! Říkal, že prý žil v nějakých jeskyních, poznával umění ruského boje. A teď se označuje za ruského nindžu. A nejzajímavější je, že ukazoval tvé chvaty, Sensei. Jen s tím rozdílem, že teď všem říkal, že to je dávno zapomenutý staroslovanský styl, který on znovu obnovil.“

„To jsou věci!“ ušklíbnul se Stas. „No, Volod’o, kdybys tehdy Sanyčovi nenařezal, teď by ses s ním dělil o podíl.“

„Ne, nedělil,“ řekl potměšile Žeňa.

„Proč?“

„No, jak jako proč? Kdyby jej tehdy Volod’a nesrovnal, jen sotva by se mu někdy rozsvítlo v hlavě.“

Všichni se ze srdce zasmáli.

„Zbytečně jsi s ním tak tehdy zacházel,“ promluvil Sensei. „Je to přece jen starý člověk a stáří si musíme vážit.“

„Sám si za to může, proč se cukal, koledoval si o problém,“ začal se omlouvat Volod’a a už smířlivěji dodal: „Vždyť jsem se ho skoro ani nedotkl, prostě jsem o něj jen neúmyslně zavadil.“

„Přesně tak, Sensei, bylo to tak,“ přidal se Žeňa. „Jak si teď vzpomínám, Volod’a nastavil svou pěst a Sanyč se o ni sám skoro pět minut mlátil do hlavy... Ale jak to bylo užitečné! Jak vidíš, Sanyč hned prozřel, stal se z něj ruský nindža.“

Všichni se zase zasmáli.

„No, tak jen ať se baví,“ doobrosrdečně mávnul rukou Sensei. „Když našel svůj zlatý důl, ať z něj tady klidně těží.“

„A my jsme byli včera ve službě v kasárnách,“ pokračoval ve svém vyprávění Volod’a, „tak jsme se dívali s chlapci na televizi, jak Sanyč třepal nohama a kopal nějaké kluky. Nasmáli jsme se až hrůza, aspoň jsme si zavzpomínali na mládí. Moji nováčci jsou daleko lepší... A tak se rozhodli dnes přijet a naučit se něco z opravdového umění. Řekněme, doplnit si své rezervní znalosti.“

„Je to věc ušlechtilá,“ souhlasil Sensei.

Pak se vzpomínalo na dávné tréninky a na celou hromadu směšných kuriozit, které s nimi byly spojené. Nakonec se do hovoru zapojili chlapci od Volodi a rozhovor na téma bojové umění se přerostl až do filozofického sporu o vztazích mezi lidmi.

„No, já jsem tak postupoval z principu,“ horoucně trval na svém názoru jeden z chlapců Volodi.

„Princip je tupé odporování skutečnosti, podobné idiotizmu. Princip...“

Sensei ani nedokončil tuto větu a starší kluci skoro sborově dořekli Senseiovu myšlenku:

„... je dobrý jenom v exaktních vědách jako synonymum axiómu.“

„Tak, tak,“ potvrdil Učitel.

Volod’a byl trochu v rozpacích:

„No, snažil jsem se jim to vysvětlit, jak jsem jenom mohl.“

„To znamená, že ses snažil špatně. To, co neproniká skrze rozum...“

„... bude vbíto skrze tělo!“

„No, pokud to tak všechno dobře znáte, pak se smějete zbytečně...“

Smysl posledních Senseiových slov mi došel až později, až začal trénink. Sensei upozorňoval, že dnes budeme cvičit naplno, a proto kdo nevydrží toto tempo, může odejít do levého rohu tělocvičny a tam cvičit provádění úderů a nepřekážet tak ostatním. Čepýřili jsme se jako vrabci a hrdě si šeptali:

„Proč bychom to nevydrželi!“ tiše řekl Andrej.

„To určitě,“ přidal se Kost'a. „Teď ukážeme, čeho jsme schopní!“

„Není to poprvé,“ nedbale jsem prohodila a vzpomínala na rozcvičku staršího sempai.

Ale naše pýcha zplaskla hned po prvních minutách rozcvičky. Takový tvrdý trénink jsem ještě nikdy nezažila. Bylo to celé jako škola přežití. Honili nás po tělocvičně v šíleném tempu, přičemž jsme museli překonávat stále se měnící překážky. Neuběhlo ani čtyřicet minut a mnozí z nás se už plazili přes tyto konstrukce skoro po čtyřech a mezi nimi i já. Hekající Taťána vedle mě pronesla:

„To je jak noční můra! To je úplně jako v anekdotě: ‚Vážené dámy a pánové! Soudruzi a soudružky!Chcípáci a chcípačkové...‘ A to poslední se týká přesně nás. Teď se cítím tak, jako by mluvili právě o mém těle.“

V levém rohu tělocvičny se už objevily první „oběti“. Ale naše skupinka umíněně cvičila dál. Ale dál to bylo ještě horší. Po tomto maratónském běhu se sérií různých cvičení jsme začali dělat kliky, nevím kolik, jen si vzpomínám, že počet se už dávno přehoupnul přes sto. Moje ruce se třásly jako po sbíječce a tělo se mi prohýbalo úplně jako housenka, snažila jsem se zvedat ani ne tak pomocí těchto „vibrujících končetin“, ale spíš škušnutím záchranného zadku. Protože jak se mi zdálo, jen tam mi zůstaly aspoň nějaké síly. Začala jsem se stále častěji dívat směrem k levému rohu, kde se zvyšoval počet lidí prahnoucích po této spásné „oáze“. Navíc se k nim přidala i zrádkyně Taťána a vábila mě a mávala mi odtud rukou.

Během toho starší sempai odpočítával kliky. Aby nám zlepšil náladu, v žertu nám vyprávěl jako hostitel na nějaké oslavě:

„Sensei má vlčáka, který každého pustí do domu, ale nikoho nepustí ven. Takže uděláme deset kliků za důmyslnost tohoto chytrého psa, který nejí svůj chleba zbytečně.“

Zatímco všichni při počítání vypouštěli „páru“, Sensei obcházel tento velký lidský potící se kruh a díval se, komu by měl přidat dlaní zátěž na ramena. A jeho dlaně s prominutím jak říkal Andrej, tak zatlačí, jako by na tebe najelo vyklápěcí auto. Když po druhém kruhu přistoupil ke mně, držela jsem se ve kliku jako v křečích, pomyslela jsem si: „Tak to je konec! Jestli ještě navíc přiloží svoji ‚ručku‘, tak se úplně rozplácnu jako беруška o sklo.“ Navzdory očekávání mě Učitel shora chytil za kimono jako kotě za kůži a začal mi pomáhat při vzporech od podlahy, čímž vyvolal smích všech kolem. A Viktor pořád pokračoval:

„Sensei má taky kocoura Samuraje, který začal být tak sebevědomý, že se vytahuje i na psy. Takže uděláme deset kliků za to, aby jeho přání vždycky odpovídala jeho možnostem.“

Z takového přepětí mě loupalo v kostech. A Viktor pořád vyprávěl své veselé slovní hříčky. Už jsem úplně proklínala i tu Samurajeovou blešku Mašku, která skáče daleko, i tu myšku, která bydlí v kůlně a rychle běhá, i ty „siamské bojovné“ rybky, které mají

bleskové reakce i piraní zvyky a vůbec všechnu tuhle havěť, která bydlí v domě Senseie. Nakonec jsme udělali poslední klik za chlapské přednosti papouška Keški, který zplodil celkem pět mlád'at, a vysílení jsme padli na zem. Ale neuběhla ani minuta a už nás znovu položili na podlahu jeden vedle druhého, každý jsme po řadě začali ztěžka přeskakovat přes těla svých trpících kamarádů a při té příležitosti jsme jim z nepozornosti šlapali na končetiny. V tělocvičně se pořád před našima vykulenýma očima ozýval tu a tam odměřený, kvílivý zvuk „Os!“ Už jsem to nemohla vydržet a připojila jsem se k levému křídlu „se slabými nervy“.

„Měla jsi to udělat dřív,“ řekla Taťána.

Ale náš odpočinek dlouho netrval. Když skončila rozcvička, začali jsme intenzivně pracovat na základní technice a nacvičování úderů a chvatů. Všimla jsem si, že Sensei se více věnoval chlapcům od Volodi, vysvětloval jim a ukazoval sadu jakýchsi nových chvatů. Oni sebou během procvičování úderů navzájem tak statečně mrskali, že jsem byla prostě překvapena z jejich vytrvalosti a nevyčerpávající síly. Jakoby tahle vysilující rozcvička se všemi následky ani snad neproběhla.

Po dvou a půl hodinách intenzivního tréninku nám zbývaly síly leda na to, abychom se zamysleli nad tím, jak by se dala přežít ještě i doplňková cvičení. Samozřejmě nás nikdo nenutil, jestli chceš, tak si jdi. Ale zvědavost byla mnohem větší než fyzické mučení. Když už Volod'a přivedl své kamarády, pak to znamená, že to nejzajímavější nás určitě teprve čeká. A nemýlili jsme se.

18

Když se rozešla hlavní skupinka, začal Sensei ukazovat nějaké zvláštní speciální chvaty k využití síly protivníka. Rozdělili se na dvojice a začali je trénovat. Taťána a já jsme se také něco snažily udělat. Ale skončilo to tak, že naše nemohoucí těla na sobě visela jako utahaní boxeři v posledním kole. Když si Sensei všiml této parodie na zápas, rozdělil nás a musely jsme vytvořit dvojice s chlapci. Hned se ve mně zmobilizovaly zbytky sil. Říká se tomu, „odkud se to ve mně vzalo.“

Když Ruslan, který vypadal jako vyzáblý mravenec ve srovnání se svým soupeřem Žeňou, prováděl další úder, postěžoval si Senseiovi:

„Copak můžu přeprat takového obra? Je neprůstřelný, úplný pancéř. Jasně, pokud se na mě vrhne, tak ještě můžu nějak využít jeho sílu, jak jste říkal. Ale když mám zaútočit, tak co mám dělat s tímto nosorožcem umíněným, kruciš. Vždyť je to hora svalů!“

„Hora svalů – to nic není. V bojovém umění není síla tolik důležitá. Na východě je takové přísloví: Ruce a nohy nejsou ničím jiným než jen pouhým pokračováním těla a tělo je zase jen pokračováním rozumu. To hlavní jsou tedy vědomosti a návyky. Pak nejslabší žena může pouhým dotekem prstu zneškodnit i toho nejsilnějšího atleta na světě a dokonce jej i zabít.“

„No, teoreticky to možné je,“ usmál se Žeňa. „Zvlášť, pokud je hezká, pak stačí i jediný pohled... Ale když budeme mluvit vážně, tak si myslím, že to prakticky možné není.“

„Je to možné,“ odpověděl Sensei.

„Sportovce?“

„Sportovce.“

„Jedním prstem?“

„Jedním prstem.“

„Bez síly?“

„Bez síly.“

„Ne věř...“

Žeňa ani nedomluvil a Sensei už se lehkým pohybem prostředníčku levé ruky dotkl jeho svalů na krku, o něco níž než je pravé ucho. Žeňa to zcela nečekaně pokřivilo tak, jakoby snědl asi tucet citronů právě pravou půlkou pusy. Pravá noha se mu ostře podlomila, spadl na zem a ani nestihl pochopit proč. Pravá ruka ho vůbec neposlouchala a byla jako hadr. Žeňa se podíval na Senseie zděšenýma očima a házel levou půlkou těla:

„Čo še to štalo,“ zmohl se jen na syknutí, když se něco snažil říct.

Stáli jsme, byli jsme omráčeni touto scénou bleskové změny mladého zdravého kluka na bezmocného, válejícího se napůl paralizovaného „starce“.

„Čo mám dělat?“

Sensei se naklonil nad „živou mrtvolu“ Ženi a znovu nahmatal jakési body na těle v oblasti zad a břicha. Udělal to zase tak rychle a hbitě, že jsem si ani nestihla všimnout, co konkrétně zmáčkнул. Žeňa se začal postupně vzpamatovávat, masírovat si poškozené končetiny:

„Kručínál!“

„Tak co, nevěřící Tomáši?“ zeptal se Sensei.

„Šensei! Ašpoň jši mě mohl upozornit. Málem mi šhožela hlava do posledního záhybu,“ sotva mluvil Žeňa přerušovaným, šišlavým jazykem.

„To je škoda,“ jakoby rozhněvaně, ale v žertu pronesl Učitel. „Pak by se ti v ní aspoň vyhubili ti brouci. Pro prevenci je to někdy užitečné.“

„Sensei, a mohl bys nám říct recept na tenhle jed,“ s žertem vstoupil do hovoru Stas, zřejmě první, který se vzpamatoval z tohoto otřesu.

„No, recept je jednoduchý. Je potřeba vědět kam, kdy a jak.“

„To je logické, ale konkrétněji?“ doptával se Volod'a.

„Konkrétněji? Na lidském těle je spousta bodů BAB.“

„Šeho?“ nepochopil Žeňa.

„BAB – biologicky aktivních bodů.“

„Jaké jsou to body, šakryš! Špíš jsou to řízené stžely balištičké!“ pohoršoval se s ironií Žeňa. „Přišems š autopilotem.“

Všichni se poušmáli jeho snaživé řeči.

„Přesně tak. Zase to jen potvrzuje to, že se může každá znalost změnit na zbraň... Takže, tento efekt ‚balistických střel řízených autopilotem‘ nebyl vyvolán ničím jiným než právě bodovým působením na biologicky aktivní body lidského organismu.“

„A co je to za body?“ zeptal se se zájmem někdo. „Jak fungují?“

„No, je to určitá část kůže, která má společnou inervaci. V této zóně se nacházejí nervy, přes které se přenášejí signály z receptorů, které zase předávají tento signál nejen do míchy, ale také prostřednictvím určitých cest až do mozku. Tam dochází ke zvláštnímu spojení vznikajících nepodmíněných reflexů. Mimoto se tento proces odráží také v korových analyzátoch, kde vytváří podmíněné reflexní spojení, tedy jednoduše řečeno, formuje se určitý příkaz pro organismus.“

„A pak vznikne tento efekt?“

„Nejen. Člověka je možné znehybnit na určitou dobu nebo ‚odpojit‘ nebo nakonec i naprogramovat k ukončení jeho existence na fyzické úrovni v přesně určenou dobu.“

„Takže ho stačí jen silně udeřit do tohoto bodu?“

„Vůbec ne. Všechny procesy uvnitř organismu probíhají při velmi malých energiích. Působení minimálních podnětů, tedy slabých, na tyto body ovlivňuje funkce organismu mnohem více než silné podněty.“

Během toho se Žeňa zvednul a snažil se chodit, ale pořád kulhal na pravou nohu a třásl pravou rukou:

„Ješkovi oši, jak mě to píchá, jako bych šel přešel celý pravý bok.“

„No tak, ty pecivále líný,“ zažertoval Sensei. „Jenom by se chtěl na peci rozvalovat, koláči se ládovat... Musíš víc trénovat!“

„Ale já se taky potil, stejně jako ostatní.“

„Myslím tím, že rozum je potřeba cvičit víc, aby ses nedostával do tak hloupé situace.“

„A kam jsi mu to s takovou lehkostí zasadil?“ zajímalo Volod'u.

„Je to takzvaný bod Botkina-Erba. Kdybych jej zmáčknu trochu jinak, pak by byl výsledek úplně odlišný. A pokud bys působil se stejnou silou na místo, kde se proplétají splachnické nervy, které se nachází o kousek dál, pak bys mohl vyvolat křeče v štítné žláze, což by zase narušilo funkci štítné žlázy. To by vedlo k celkovému oslabení imunitního systému nebo k jeho plnému vyřazení. Pak by sám zemřel na jakoukoli infekci.“

Žeňa dokonce přestal hýbat svými částmi těla, když takhle slova uslyšel:

„Díky moč, veliče jste mě uklidnil takovou švčtlou budoucností.“

„Ale říkal jste: ‚Kdy, kam a jak‘,“ pronesl někdo z kamarádů Volodi. „Co to znamená kdy?“

„Jde o to, že kromě znalosti přesného umístění bodu, síly, s jakou se jej máš dotknout, je také potřeba znát i denní dobu, kdy je daný bod nejvíce aktivní.“

„Hm! Jenom tohle,“ zasmál se Volod'a.

Žeňa ani tady nevynechal možnost, kdy by mohl udělat nějakou legraci, a svou pořád ještě šislavou řečí pronesl:

„Žekněte a není k tomu náhodou přiložena i hvězdná mapa vešmíru?“

Sensei se zasmál:

„Záleží na tom pro koho. Pro hlupáky by ani to nestačilo.“

„Ale jak můžeme porozumět všem těm bodům a vyznat se v nich?“ zeptal se Stas.

„Nejjednodušší cesta k porozumění je samozřejmě prostudovat a procítit je sám na sobě, a zvlášť pak sílu stisknutí, to je velmi důležité.“

„Aha, a pokud si něco poškodíme,“ napůl v žertu a napůl vážně zauvažoval Viktor.

„Nepoškodíte. K tomu existují na lidském těle body, které působí opačně a neutralizují toto podráždění nebo křeč. Všechno v přírodě je v rovnováze.“

„Ale lepší je to zkoušet na druhých,“ s úsměvem pronesl Kost'a.

„To se vám nepodaří,“ řekl Sensei. „Ať to budete zkoušet na druhých jakkoli, nikdy nedocílíte potřebného efektu, dokud sami na sobě nepocítíte sílu tohoto působení.“

„A můžeme to zkusit hned teď, jen jaksi v bojových podmínkách?“ zeptal se někdo od Volodi.

„Můžeme.“

„I my?“ zajímalo i jiné z jejich skupiny.

„Ano, prosím.“

K Sensei přistoupili tři dobrovolníci ze skupiny Volodi a Ruslan. Stas, který se k nim taky připojil, vyzval i Volodu, ale ten odpověděl:

„Copak jsem nějaký pokusný králík?“

„No, no.“

Žeňa se dobelhal, sedl si vedle Volodi na sportovní lavičku a řekl Stasovi:

„No tak. Jazyk ‚cink‘, hlava ‚břink‘. Ale šám ši ža to můšeš.“

„Tak co, už jsou tu všichni, kteří to chtějí zkusit?“ zeptal se Sensei a díval se při tom na chlapce od Volodi.

A najednou jsem sebrala odvahu a vystoupila dopředu, což vyvolalo úsměv na obličejích všech kolem.

„A ty se chystáš kam?“ podivil se Sensei.

„No jo, proč jsem vlastně vystoupila?“ hned se ve mně objevila zbabělá myšlenka. Ale už bylo pozdě na to, abych odstoupila:

„Třeba bych to mohla zkusit?“

„A ty se nebojíš?“

„Jenom moje kolena,“ vyhrkla jsem rozpačitě oblíbený vtip tatínka.

„No dobře, když už teda jednou chceš vstoupit do oddílů kamikadze, tak prosím.“

A už se obracel k ostatním dobrovolníkům a dodal:

„Takže, půjdeme až do úplného kontaktu. Vaším úkolem je vyhrát tento boj jakýmkoli způsobem.“

„A můžeme útočit i jako skupina?“ zeptal se někdo z chlapců Volodi.

„Můžete. Poslyšte, dělejte, co chcete, máte při tom úplnou volnost.“

Zatímco se Sensei otočil, Volodovi kamarádi si stoupli do kruhu a domlouvali se o něčem jakýmsi „vojenským“ jazykem gest. Ruslan a Stas si taky něco šeptali. Zatímco já jsem stála uprostřed těchto ohromných atletických těl jako myška a nevěděla jsem, co bych tak mohla s mými možnostmi broučka vymyslet proti uragánu. Ale nic podstatného mě jako naschvál nenapadalo. „No dobře, buď jak buď,“ pomyslela jsem si.

Nakonec zaujali všichni své bojové pozice kolem Senseie. Jen já jsem zůstala na tom samém místě. Když starší sempai vyzval k útoku, pak chlapci od Volodi obklíčili Senseie a začali na něj současně útočit v různých úrovních. Ale Sensei překvapivě lehce odrazil tyto údery. A pak provedl tak rychlý protiútok, že jsem jen viděla neuspořádaně padající těla. Ze strachu se mi i šlachy zatřásly. Pak se na Učitele snažili zaútočit Ruslan a Stas. V ten moment se ke mě Sensei obrátil zády ve vzdálenosti natažené ruky a vypořádával se s nimi. Napadla mě myšlenka, že musím rychle něco udělat. A pak už jsem nemyslela na nic jiného než na to, jak se pevně chytit Senseiových zad, přesně jako blecha, aby mě nedostal. Ale když jsem se vší silou pokusila zrealizovat svou myšlenku, ukázalo se, že mé ruce prohrábly do prázdna a místo Senseie zachytily jen vzduch. Nevěřila jsem svým očím, přece ještě před sekundou stál přede mnou! „Bylo by snad lehčí chytit přízrak než Senseie,“ pomyslela jsem si.

Ale hned se moje myšlenky spolu s „duší“ rychle přesunuly do chodidel, protože Sensei už uvedl do úplného ochrnutí další ubohé bojovníky. Otočila jsem se a začala utíkat na opačnou stranu, co mi síly stačily. Ale nestihla jsem udělat ani dva kroky a už jsem dostala lehký bolavý úder někam do oblasti kolem prvního a druhého krčního obratle. Před mýma očima okamžitě vyšlehl ostrý oslepující záblesk, jako bych byla

ozářena silným projektorem jakési žluto-růžové barvy. Celé mé tělo zamrzlo v docela nezvyklé póze s rozhozenýma rukama, s dopředu nakloněným trupem a napůl vysunutou pravou nohou. Jak jsem udržela rovnováhu, sama nechápu. Ale zrovna to mě tehdy zajímalo ze všeho nejmíň.

S hrůzou jsem pozorovala, co se odehrávalo s mými svaly. Všechny se jako jednotný mechanismus začaly kroutit v křeči nezávisle na mojí vůli a na mém přání. A tahle celková křeč zasáhla celé mé tělo. Zdálo se, že se napětí zvyšovalo s každou další sekundou a nebylo možné jej nijak zastavit. Mé tělo svíralo takovou silou, že se mi dokonce zdálo, že jsem slyšela křupnutí páteře. A nejpodivnější byl pocit napětí ve vnitřních orgánech. To se mi ještě nikdy nestalo. Dokonce i mé nejsilnější bolesti hlavy, které jsem dřív měla, byly maličností ve srovnání s touto nesnesitelnou bolestí. Mimické svaly v obličeji se tak napnuly, že se mi obličej zkroutil v hrozné grimase.

Bylo zvláštní, že nehledě na všechny tyto metamorfózy mého ochrnutého těla jsem zůstávala při plném vědomí. Stále jsem jasně viděla a všechno slyšela. Všimla jsem si, jak kamarádi z naší skupinky, kteří všechno pozorovali, změnili výraz tváře, když se zděšeně dívali na naše ztuhlé postavy. Přesně jsem slyšela slova Kosti, které směřovaly ke mně:

„No teda! Z tebe je ale krasavice, ani nemůžu odtrhnout oči.“

Chtěla jsem mu něco odseknout, ale nemohla jsem ani pohnout jazykem, natož pak říct nějaké slovo.

Zdálo se mi, že uběhla celá věčnost, než nás Sensei zase vrátil „k životu“. Ale ve skutečnosti jsem v této poloze, jak se pak ukázalo, nebyla ani minutu. Celé mé tělo mě začalo píchat jakoby od malých jehliček ve všech směrech a to tak, jako bych si přeležela současně všechny končetiny a části. Moji „komplicové“ si usilovně masírovali svá těla. Rychle jsem následovala jejich příkladu, i když ne s tak odměřenými emocemi. Tělo jsem měla rozlámané a strašně mě bolelo.

„To nic, to nic,“ uklidňoval nás Sensei. „Zhruba za dva dny, maximálně za tři, to všechno přejde.“

Do konce doplňkových cvičení se náš šest zabývalo jen tím, že jsme si intenzivně masírovali své končetiny a poslouchali stále vtípkování ostatních. Když naše skupinka úplných „mrzáků“ vyšla ven, Volod'a, který stál vedle Senseie, nadšeně pronesl:

„To je super! Dneska byl perfektní trénink. Trochu jsme si zahřáli svaly.“

„No to určitě, prý že trochu!“ pomyslela jsem si a sotva jsem pletla nohama. „Pokud to tak půjde dál, budu sem muset jezdit speciální linkou, na invalidním vozíku.“ Naše skupinka „ubohých bojovníků“ se pomalu belhala po cestě za veselých legráček ostatních.

„Vůbec nevypadáte špatně, kamarádi, úplně jako v anekdotě,“ ironicky pronesl Viktor.

„V jaké?“

„Potkají se dva chlápci na úrazovém oddělení, mají sádru od hlavy až k patě. Jeden se ptá druhého: ‚Kde jsi k tomu přišel?‘ ‚Narazil jsem do garáže.‘ ‚Auto je asi napadrt,‘ projevily soucit první. ‚Ne, já jsem šel pěšky!‘“

„Smích je sice fajn, ale tělo mě bolí,“ postěžovala jsem si Učíteli.

„Nepřemýšlej o bolesti. Vždyť co to je bolest, je to iluze.“

„Jaká to může být iluze, když ji reálně cítíš?“

„To se ti jen zdá, že ji cítíš. Každou bolest můžeš přestat cítit, pokud si to budeš hodně přát.“

„Cože,“ nedůvěřivě se zeptal Slávek, „dokonce i když mě budou řezat?“

„Klidně i smažit,“ s úsměvem odpověděl Sensei a už vážněji dodal: „Vždyť bolest je reakce určitých nervových zakončení na podráždění, které vysílají signál do mozku. Pokud člověk dokonale ovládá své tělo a rozum, pak může plně regulovat svůj práh bolesti. Mimochodem v bojových stylech existuje škola katedo, jejíž mistři speciálně učí své stoupence, aby necítili bolest.“

„To jsou ale šťastní lidi, kteří se u nich učí,“ zasněně pronesl Ruslan.

„Jak by mohli být šťastní,“ řekl v žertu Sensei, „když před tím, než se to naučí, dostanou v nejlepším případě stokrát palicí po hlavě.“

V tu chvíli chtěl Jura zřejmě něco souhlasného říct svému kamarádovi. Ale jen otevřel pusku a poplácal Ruslana po rameni a ten hned zakřičel na celé kolo:

„Á-á-á! Nečahej na moje mučetiny!“

Všichni se začali smát tomu přesně vystihnutému nesmyslu.

„Jak se říká, to nevymyslíš,“ smál se Stas.

A Žeňa na to navázal:

„Tyto tréninky budou pro lidi inspirací, aby vynalezli nový jazyk.“

„No jo,“ přidal se Viktor. „Ale nebude jasné, z jakých písmen se budou skládat slova toho jazyka.“

Pak jsme šli vesele, s další vlnou nových anekdot, a částečně jsme zapomněli na své nešťastné končetiny. Jenom břicho nás bolelo od smíchu a otřásalo se v bolavých křečích. Andrej šel celou tu dobu zamlkle a neúčastnil se našeho společného rozhovoru. Nevěnoval pozornost našemu smíchu a zeptal se Senseie:

„A tady ten styl, ten s těmi body, který jste nám ukázal, to je styl Starý láma?“

„Ale ne, neplet si kámen u cesty s Himalájemi. Ve stylu Starý láma je umění dovedeno k dokonalosti. Tam stačí pouhé stisknutí ruky nebo jednoduše nějaký zprostředkovatel, abyste mohli s člověkem udělat cokoli.“

„No teda!“ podivil se Andrej.

„A to ještě nic není. Jsou tam i vážnější věci, třeba vám o nich někdy něco povím.“

Když už se s námi Sensei u zastávky rozloučil a podal nám všem ruce, zavolal si nečekaně stranou Kost'u a začal mu něco šeptat. Ale ať jsme natahovali uši jakkoli, nic jsme neslyšeli. A když už se Senseiova skupinka vzdalovala po cestě, začali jsme doslova terorizovat Kost'u otázkami. Ale on se jen umíněně vykrucoval různými vtipy, jak jen mohl, a odvolával se na svá osobní tajemství.

Domů jsme jeli mlčky. Jen Kost'a brblal, snažil se aspoň nějak žertovat a bavit nás. Já jsem se zcela ponořila do svých myšlenek o bolesti. A co je zajímavé, jakmile jsem o tom začala vědomě přemýšlet, v těle mě znovu začalo loupat a bolet. Snila jsem jen o jednom, jak bych se co nejrychleji dostala domů. Naštěstí byl náš dům v centru, pět minut od zastávky.

Ale když mě kamarádi doprovodili až ke dveřím, stáli, nespěchali domů. Přesněji řečeno, nespěchal Kost'a, který nám stále vyprávěl anekdoty a různé směšné historky z každodenního života. Už jsem přešlapovala z místa na místo, monotónně jsem se usmívala a všem jsem dávala najevo, že je čas se rozloučit. Ale Kost'a na to nijak nereagoval a stále vyprávěl své slovní hříčky, jen tu a tam se nervózně podíval na hodinky.

Neuběhlo ani deset minut našeho povídání o ničem, když se nečekaně Andrej s hrozným bolestivým výkřikem ohnul a určitě by spadl v křečích obličejem na zem, kdyby jej včas nezachytil Kost'a, který stál vedle. Ale Kost'a sám neudržel rovnováhu a upadl, aspoň ale udržel kamaráda na sobě. Polekaně jsme se nad nimi sklonili a snažili jsme se Andrejovi nějak pomoci. Strachem jsem zapoměla i na všechny své bolavé svaly. Jen Kost'a, jak se zdálo, byl klidný.

„To nic, to nic, musíme ho prostě jen posadit a třít spánky. Hned to všechno přejde,“ řekl a zvedal Andreje.

Zatímco jsme se trápili a usazovali téměř bezmocného Andreje, Kost'a se podíval na hodinky a zamyšleně pronesl:

„Přesně, jak říkal Sensei... No to je teda síla!“

Nechápavě jsme se na něho podívali.

„Co říkal?“

„Potom vám to řeknu,“ rychle pronesl Kost'a a začal intenzívně potírat Andrejovi spánky.

Postupně se barva chlapcova obličeje vracela do normálu. Žluto-modré skvrny zmizely, objevil se lehký ruměnek. Dech už byl přirozený. A už za minutu, která, jak se nám v úleku zdálo, trvala věčnost, přišel Andrej víceméně k sobě. Chytil se za hlavu a rozpačitě zamumlal:

„Nepochopím, o co jde... Nikdy se mi nic takového nestalo... Asi jsem cvičil až příliš nebo se mi něco děje s organizmem... Ale jsem přece ještě mladý.“

„No páni, Sensei dokonce předpověděl i tato slova... Tak co, už je ti líp, člověče?“

„Jaká slova?“ nechápali jsme.

Ale Kost'a byl zabraný do rozhovoru s Andrejem:

„Sensei chtěl, abych se tě zeptal, jestli se ti líbilo to, co se ti stalo?“

„Cože?!“ Andrej se udiveně podíval na Kost'u.

„Říkám, líbil se ti ten pád?“

Když si Andrej přebral tahle slova, dostal zlost a ze vzteku se mu vyrazily rudé fleky:

„Jestli se mi to líbilo?! Jdi do háje! Kdyby ty ses měl skácet na asfalt, to by se ti líbilo?!“

„Nó!“ s úsměvem pronesl Kost'a. „Když už tady nadává na celé kolo, tak už je úplně v pořádku.“

A pak dodal:

„Nemusíš tak vřít a supět jak konvice. Vychladni. Tenhle pád není prostě jen pád, ale trest Senseie za tvé myšlenky.“

„Cože?!“ ještě víc se podivil Andrej.

A teď už to začalo vřít i ve mně: „Co znamená trest?! Jak vůbec mohl takhle jednat s člověkem, jen tak ho vzít a udělat z něj bezmocnou bytost. Ten Sensei je teda ale! Jak může být dobrý, když dělá takové věci. Vtlouká nám do hlavy lásku k bližnímu a sám dělá tohle!“ Tu se v mé hlavě objevila celá řada případů, kdy nám ukazoval údery při tréninku – tvrdé, nemilosrdné, hrubé k tréninkovému partnerovi. A celou mě zachvátila vlna zoufalství a zlosti. Mezitím Andrej pokračoval:

„Cože!!! Trest Senseie za mé myšlenky?! Za jaké myšlenky? Zbláznil ses? A vůbec, tys to věděl celou tu dobu a nic jsi mi neřekl! Ty jsi mi teda pěkný kamarád. A

já jsem se divil, proč on se tady tak snaží, dívá se na hodinky. Asi aby včas předal Senseiova slova. Tak co, vzkázal jsi všechno?! Už máš dost podívané, mrzáku?!“

Ted' zase zrudnul Kost'a:

„Ty jsi ale hlupák! Sensei mě prosil, abych byl vedle tebe, aby sis nerozbil svou prázdnou palici o asfalt. A pak, až budeš schopný poslouchat, jsem ti měl předat tahle slova.“

Andrej ztuhnul, jako by na něj vylili škopek studené vody. Kamarádi si upřeně pohlédli do očí. Nastala napjatá pauza. Taky jsme stáli zmatení z takového obratu událostí.

„Tak co mi Sensei vzkazuje?“ zeptal se Andrej ještě podrážděně, ale už s větší zdrženlivostí.

„Sensei ti vzkazuje, že i myšlenka je materiální a že používat umění proti lidem se nesmí.“

„Co to má společného s uměním? Jaká myšlenka? Co to pleteš?!“ strnul Andrej.

„Ty bys měl vědět, jaká myšlenka. Tys tam něco vymýšlel celou cestu v té své makovici, ne já.“

„Kdy?!“ Andrej se ještě víc podivil. „No já, já, já... v tramvaji jsem si přehrával celý trénink od začátku do konce,“ zalykal se rozrušeně Andrej.

„Já tu přece nemluvím o tramvaji. Když jsme šli se Senseiem, o čem jsi přemýšlel celou cestu?“

Andrej se zamračil a usilovně se snažil vzpomenout na tu chvíli.

„No, smáli jsme se, vyprávěli jsme anekdoty...“

„To my jsme se smáli a ty?“

„A já... a já... O čem jsem to jenom přemýšlel, hm...“

Po chvíli soustředěného přemýšlení Andrej užasle řekl:

„No páni! Copak to bylo za...“

Zarazil se v půlce slova. A jeho rozrušení se rychle změnilo na přemýšlení o jakémsi šokujícím objevu. Tato skutečnost nás ještě víc zaujala. A naše zvědavost nebrala konce.

„A za co? Za co?“ zasypali jsme Andreje otázkami.

Andrej nás nejdřív odháněl jako dotěrné mouchy, ale pak se přeci jen přiznal:

„No, to je starý příběh... Vzpomněl jsem si na jedny mizery, kteří mě před pěti lety hrozně zbilí. Pamatuješ si, Kost'o, na ty hromotluky?“

„Jó, jak jsi jim přísahal, že se budeš mstít celý život.“

„No, nepřeháněj.“

„To jsou tvá slova,“ pokrčil rameny Kost'a.

„No jo, moje, moje. Ale řekněme to takhle, kvůli nim jsem se začal zabývat intenzivně karatem... No tak... když jsem tehdy šel... myslel jsem...“

Andrej se trochu zarazil, svěsil hlavu. Očividně pro něj nebylo snadné přiznat se. Ale pak si dodal odvahy a přece jen pokračoval:

„No tak, myslel jsem na to..., že s pomocí tohoto umění... už nikam neutečou... před mojí... pomstou.“

Po jeho slovech zavládlo ticho. Kost'a si povzdechl a řekl:

„No, to víš... Vidíš, sám jsi vinen, představuješ si bůh ví co a já prý pak za to můžu.“

„To taky Sensei vzkazuje?“ zkoušel vtipkovat Slávek.

Kost'a se na něj podíval takovým způsobem, že Slávek hned přišel do rozpaků.

„A teď si představ,“ pokračoval Kost'a a obracel se na Andreje, „v jakém šoku by byli ti hromotluci. Vždyť jsou to obyčejní lidi se svými nedostatky a přednostmi, takoví jako my. Ty jsi aspoň nějak psychicky připravený, víš o této síle. Ale oni?... Dokonce jestli by někdo z nich přežil takový strach, představ si, co by se s ním stalo potom. Každý by si asi myslel, že má minimálně epilepsii... Tobě to bylo nepříjemné, ale jaké by to bylo pro ně! Sensei mě požádal, abych připomenul, **každá rána, kterou zasadíte v hněvu, se k vám ve výsledku vrátí... A dál ještě: Nemůžeme druhým přát nic zlého, dokonce ani v myšlenkách. Protože silou myslí si kladeš past sám na sebe, na své tělo a svůj rozum. A čím častěji o tom přemýšlíš, tím silnější jsou její sítě, tím více se dostáváš do jejich sevření. Cesta ven je jen jedna: staň se přítelem svého nepřítele a odpusť mu jeho skutky, protože jinak nejsi ani ty dokonalý.**“

Pak se Kost'a ještě trochu zamyslel a dodal:

„No, myslím si, že jsem nic nezapomněl... To je všechno, teď už jsi volný.“

„V jakém smyslu volný?“ nepochopil Andrej. „Copak mě Sensei vyžene?“

„K tomu mi nic neřekl... To já tě propouštím.“

„Jó ták,“ řekl protáhle s úsměvem Andrej a začal se spolu s Kost'ou zvedat ze země: „A ty ses tu natáhl proč?“

„No, co, co, musíš míň jíst. Copak jsem nějaký Rambo, že mám chytat takového býka?“

Zasmáli jsme se a každý jsme šli svou cestou v dobré náladě. Byla jsem velice ráda, že všechno tak dobře skončilo. V mé duši se opět odehrála revoluce pocitů. „Opravdu, kdo je vinen v tom, že je tolik zla kolem nás? No jo, sami jsme v tom vinni. Nekontrolujeme svá přání. No, a pak taky dostaneme to, co si zasloužíme. A pak ještě u toho nadáváme, rozčilujeme se, prý proč? Na dobré věci bychom měli myslet častěji, dělat lidem blaho a najednou se svět kolem tebe změní. Alespoň ve tvém chápání. A tvoje chápání je tvůj skutečný svět... Kdybych si to uvědomila dříve, neplatila bych teď za svůj egocentrismus a velikášství svým vlastním zdravím a životem... Ach! Kdybych to věděla dřív, měla bych větší jistotu v zítřku. Ale pokud to osud tak chce, tak se alespoň budu snažit žít důstojně, jako člověk... Sensei kdysi správně řekl: **Hlavní není počet prožitých let, ale jejich kvalita. Jak a ne kolik.**“

Ano, my odpovídáme za všechno, co si myslíme a děláme. A proč jsem se vlastně zlobila na Senseie? Sami jsme vinni. On jen pozoruje naši činnost, naši nezodpovědnost a nedbalost. Soudí také podle svého vnitřního světa, svých znalostí, svých vysokých morálních hodnot. Abychom mu mohli porozumět hned v počátku, je nutné se nejdřív stát Člověkem.

19

Doma jsem ještě chvíli přemýšlela o události, která se právě odehrála. A pak jsem si vzpomněla na tělo. Celou tu dobu, kdy byly moje myšlenky rozptýlené, byla bolest utlumena a existovala v jakési vzdálené rovině myšlení. Ale jen co jsem si vzpomněla na své namožené svaly, hned se ozvaly ostré bolesti, stejně jako věrný pes zavyje na zavolání svého pána. Celé tělo mě zase začalo brnět a bolet a rozum začal usilovně litovat ubohé tělíčko, naříkat si na mé pravé „já“ za vystavená strádání, soucítit a mít pochopení pro mé končtiny.

Nějak jsem se přinutila sednout si do pozice lotosu, abych mohla meditovat. Uvolnit se bylo dost těžké a ještě těžší bylo soustředit se. Ale přesto mi moje snaha přinesla nějaké výsledky. Při jednom z pokusů cíleného soustředění jsem na bolest zapomněla. Meditace šla jako po másle. Ale když v mé hlavě zase vyskočila ničemná myšlenka, bolest se znovu objevila. V tu chvíli jsem přesně cítila „potůčky“ na ruce. A pomyslela jsem si: „Tenhle sval na ruce mě bolí ze všeho nejvíc. Stop! Ha, mám tě, vládce nepokoje. Zas mi tu kalíš vodu. To nic, to nic. Tentokrát se mi nepodařilo promluvit si se Senseiem, ale na meditačních cvičeních na tebe určitě najdu zbraň.“

Potom, když jsem dokončila meditaci, začala jsem logicky uvažovat: „To je zajímavé, nemám náhodou schizofrenii? Začínám mluvit sama se sebou, chci chytout někoho uvnitř sebe. Možná, že už blázním po těchto událostech.“ A hned mě napadla další myšlenka: „Ale to je dobré ‚znamení‘. Měla bych tak myslet častěji, rychleji bych tak dosáhla cíle.“ Vnitřně, na jakési nedostupné úrovni, jsem chápala, o co jde. Ale můj rozum zakřičel: „Jaké ty chceš mít ještě cíle? Kdo to tam zase vstupuje?“ Zase jsem se definitivně ztratila ve svých myšlenkách, kdo je kdo a co vůbec chci, usnula jsem spolu se svým nemilosrdně vyčerpaným tělem.

Další den bylo mé tělo úplně cizí. Nejen to, že mě bolelo, navíc se ještě pohybovalo úplně jako rezavý robot. Dokonce bylo zajímavé, že jsem se v takovém stavu ještě neviděla. „Autopilot“ byl zřejmě vypnut. Musela jsem vymýšlet nové způsoby řízení těla a oblékání. Rodiče naštěstí odešli do práce a neviděli všechno to moje komické strašení. Doma jsem byla úplně zaneprázdněná kvůli tomuto neposlušnému „stroji“ a málem jsem přišla pozdě do školy.

Vyučování jsem si nějak odseděla, i když pocity „roboty“ byly nezapomenutelné. Posledním předmětem byl tělocvik. To byl vrchol všeho. Snažila jsem se vymluvit u učitele. Byl to konzervativní člověk a ještě navíc strašný byrokrat. Toho naše bolesti nevzrušovaly – když dáš omluvenku na stůl, pak jsi volný. Byla jsem oficiálně uvolněna z tělocviku, ale moje potvrzení leželo doma, schované někde před rodiči. Protože jsem měla tělocvik ráda a nechtěla jsem sedět v hodinách jako pařez, ať si doktoři myslí, co chtějí. Navíc se tu podle mého názoru nic nadpřirozeného ani nedělo. Na trénincích dáváme tělu zabrat víc. Ale dneska jsem poprvé litovala, že jsem si omluvenku nevzala s sebou.

I když za ten den jsem se trochu rozchodila, ale i tak jsem rozcvičku dělala s velkou námahou. A dnes jak naschvál se dělaly navíc zápočty z kliků. „To už vůbec nemůžu přežít. Po včerejšku neudělám ani jeden klik,“ pomyslela jsem si. „A tenhle byrokrat se zavrtal do svých papírů...“ A začala jsem tohoto pána proklínat podle všech svých zlomyslných myšlenek. Během další pauzy, po tom, co jsem vymýšlela slova ještě horší než ta předchozí, se v mé paměti nějak nevtíravě objevila slova Senseie: „Nemůžeme druhým přát nic zlého, dokonce ani v myšlenkách.“ „No to teda! Co to tady vyvádím,“ trhla jsem s sebou. „Sama si vytvářím past...“ A když se můj žár trochu zchladil, začala jsem střízlivě uvažovat: „Co to má za smysl, že ho teď v myšlenkách polévám bahnem a házím na něj nespokojené pohledy? Ještě se víc rozčilím a při zápočtu budu navíc drzá. On mi taky nezůstane nic dlužný a dá mi poznámku, nechá zavolat rodiče. Rodiče se dozví, že jsem omluvenku nedonesla do školy a taky se rozčilí. Je to nutné? A pokud, jak říká Sensei, bych byla v ‚kūži‘ tohoto pána, co pak? Copak nese vinu na tom, že jsem na hodinu přišla rozbitá? Ne. On přece neví, že jsem se včera celý večer připravovala k jeho zápočtům, dá se říct v potu tváře?“

Neví. Tak jak bych se na něho mohla zlobit? On jenom poctivě vykonává svou práci. A co se týče omluvenky, on přece taky musí sestavovat výkazy ze svých hodin. Třeba zrovna přijde ředitel nebo se přiřzene nějaká komise. Chápu ho i v tomto případě.“ Když jsem si všechno v myšlenkách uspořádala, všimla jsem si, že můj hněv je pryč a teď už můžu klidně myslet na to, jak by se dal tento problém vyřešit „smírem“.

Po rozcvičce jsem znovu přišla k učiteli a klidně jsem mu vysvětlila situaci, že včera jsem intenzivně cvičila, dnes trpím katastrofickými následky, ale při další hodině budu určitě kliky dělat a dokonce i dvakrát víc. A taky jsem dodala, že jej velmi dobře chápu, jak se s námi trápí a už je unavený z našich věčných výmluv.

„No co už, vždyť vy jste byl taky kdysi mladý.“

Poslední věta, která ze mě vypadla náhodou, zřejmě vyvolala v učiteli jakési hezké vzpomínky. Proto jsme pak celá třída následujících patnáct minut poslouchali přednášku o jeho aktivním sportovním mládí. A když jsme nakonec začali dělat zápočet, zeptala jsem se ho:

„Tak mám teda dělat kliky?“

„No dobrá,“ dohodně mávnul tělocvikář rukou, „budeš je dělat příště. Řekněme, žeš to dneska už nestihla.“

K velké radosti ostatních to spolu se mnou nestihla ještě půlka třídy. Když zazvonil zvonek, spolužáci s úsměvem řekli:

„To je skvělé!! Poslyš, třeba bys mohla u učitelů uspět i v ostatních hodinách se vzpomínkami na jejich dávné mládí a třeba nás nestihnou vyzkoušet. To bude skvělé!“

„Já přece nejsem čaroděj,“ odpověděla jsem v žertu. „Jen se učím.“

Po téhle události jsem měla moc příjemný pocit uvnitř. Nikdo na tom morálně neutrpěl a víc než to, dokonce byli všichni spokojeni. Těšilo to moji ješitnost a pocit velikášství začal nepozorovaně růst jako by byl z kynutého těsta. Všimla jsem si toho až tehdy, když kamarádi, kteří mě večer poslouchali, žertovali:

„No, tys tu historiku nafoukla jako mýdlovou bublinu,“ s úsměvem poznamenal Andrej. „Co je na tom? Mám takové výmluvy skoro na každé hodině. Musíte jednat s vynalézavostí a humorem.“

„No jo, ale ty taky nekrotíš svou zlost na každé hodině.“

Andrej se zamyslel:

„To je pravda ... Ale humor mi vždycky pomohl porozumět si s učiteli.“

„Poslyš!“ bouchnul ho po rameni Kost'a. „Vždyť to je geniální způsob, jak bojovat s hněvem... Vzpomeň si na Senseiovy chlapce: Žeňu, Stase a jiné. Pusa se jim od smíchu ani nezavře.“

„To je přesné!“ souhlasil Andrej.

„Tak vidíš, jak je všechno jednoduché, když použijí slova Senseie. A tys celou noc přemýšlel, jak bojovat se svým hněvem. Tady máš odpověď... Budeš muset celý život vtipkovat se svým rozumem.“

A pak Kost'a „chlácholivě“ dodal:

„A ty to tak neprožívej. Budeme ti ‚do Bohnic‘ nosit svačiny.“

„Nech toho! Věčně všechno překrucuješ.“

Všichni se zasmáli. Celá naše tlupa zaútočila na přeplněnou tramvaj. A už když jsme jeli, Kost'a řekl Andrejovi:

„Já jsem mimochodem tuhle noc taky nestrávil zbytečně.“

„S kým?“ s úsměvem zajímalo Andreje.

„Sprostáku! Ne s kým, ale na co, přemýšlej. Udělal jsem geniální objev!“

„V oblasti sebelásky?“

„Ne, mluvím vážně. Poslouchej, na co jsem přišel. Kdyby tě ti hromotluci před pěti lety nezbili, nezačal bys cvičit karate. Kdybys nezačal dělat bojová umění, nezatáhl bys mě do toho. A kdybys mě do toho nezapojil, tak bychom se neseznámili se Senseiem a nedozvěděli bychom se to, co jsme se dozvěděli a co se teď učíme. A kdybychom si tyhle informace někdy třeba i přečetli, tak bychom to považovali za úplně bláboly. A takhle jsme se přesvědčili, jak se říká, na vlastní oči. Stručně řečeno, kdyby tě tehdy nezbili, nenašli bychom tuhle zlatou duchovní žílu! Takhle to je!“

„Souhlasím. Ale jak jsi přišel na to, že díky tobě jsme se seznámili se Senseiem? Jeho adresu nám dal úplně cizí kluk z předchozí sekce wushu. Ani ty a ani já jsme ho pořádně neznali. Prostě se tehdy náhodou rozhovor stočil na fenomenální lidi a pak už i na Senseie.“

„Ano. Ale právě já jsem vás přece na ten trénink přitáhl,“ obhajoval svou teorii Kost'a. „Vy jste se tak zdráhali, jen si vzpomeň, nechtěli jste jít. A tenhle kluk se tam právě ten den náhodou objevil. Čekal na svého kamaráda v šatně.“

„Čekal. Ale seděl by tam mlčky dál, kdyby neviděl náš časopis, kde byl článek o fenoménech.“

„Jaký časopis?“

„Jen si vzpomeň, Taťána nám jej zrovna ten den přinesla z domu. Ještě jsme se rozčilovali, že tuhle ‚tíhu‘ budeme s sebou celý den tahat, až večer se jí můžeme zbavit.“

„Jo! Přesně tak!“ vzpomněl si Kost'a.

„No, já jsem ho položil na parapet. A ten kluk se očividně nudil, poprosil mě, jestli si ho může přečíst. A dál už to znáš, slovo dalo slovo a měli jsme adresu Senseie.“

„Správně, tak to bylo,“ Kost'a si povzdechnul a dodal: „Tak je to vždycky: drobná fakta porážejí i ty nejlepší hypotézy... To nic, takže má teorie vypadá takhle. Pokud bys mě nezapojil do bojového umění, nepřivedl bych vás na tenhle trénink a dál následuje poznámka v závorce (a Taťána by nepřinesla tenhle časopis), závorku uzavřít, pak by se naše skupinka neseznámila se Senseiem a tak dále.“

„A přece jen všechno začalo tím časopisem,“ trval na svém Andrej a dál rozvíjel svou myšlenku, „díky tomu článku. A začali jsme se zajímat o tyhle články, protože... Proč?“

„No, jak jako proč... Protože... Jo! To ona přece začala čerit vodu, všechny nás nakazila fenomenálními lidmi,“ řekl Kost'a a kývnul svým směrem.

„Přesně tak!“

Všichni se na mě podívali:

„A proč ty ses o ně začala zajímat?“

„Já?“ přišla jsem do rozpaků a hned jsem se vymluvila: „Já... Našla jsem inspiraci ve filmech.“

„No jo! A filmy vytvářeli...“

A dál se kamarádi nechali unášet tvořením celého řetězce předpokládaných událostí. Taťána se zasmála a řekla:

„Eee, vy se tak brzy doberete až k prvnímu člověku,“ a legračně je napodobila: „Pokud by tohohle člověka dohnal tygr šavlozubý, pak byste neexistovali a následně byste se pak neseznámili se Senseiem.“

„To je teda myšlenka,“ usmál se Kost'a.

„Vy muži,“ postěžovala si Taťána, „najdete logiku ve všem. Seznámili jste se se Senseiem a hotovo. To znamená, že to tak mělo být, to znamená, že to je osud. A to je všechno. Další debata je zbytečná.“

20

Dorazili jsme na mýtinku, tentokrát jsme už bez problémů určili její polohu.

„Poslyšte, zdá se, že tu nikdo není,“ řekl s pochybami Slávek. „Možná to není ta správná mýtinka?“

„Ale jo, je to ona. Minule jsem si ji dobře zapamatoval,“ souhlasně zakýval hlavou Andrej.

„Aby ne!“ uchechnul se Kost'a.

Smáli jsme se, když jsme vzpomínali na naše poslední dobrodružství. Asi za pět minut se začali objevovat starší chlupci a přidávali se k naší veselé náladě.

„Jé, Učitel už jde,“ ožil Viktor.

„A jak jsi na to přišel?“ zeptala jsem se a dívala se tím směrem na hvězdy.

„Podle Samuraje,“ odpověděl s úsměvem starší sempai.

Přesunula jsem pohled na zem a až tehdy jsem si všimla, jak si po zapadlém plotě ve světle vzdálené lampy důležitě vykračoval kocour, který se stále snažil udržovat rovnováhu kvůli zrádčovsky neposlušným tlapkám.

„Na meditace přichází přesně,“ pokračoval Viktor. „Sedí si potichu stranou v úplném transu a potom hned odchází, aniž by věnoval pozornost našim rozhovorům a dojmům.“

„Ale poprvé, když jsme přišli, tak zůstal až do konce. Sensei ho ještě chytil ve křoví,“ poznamenala jsem.

„No, tak to byla asi malá výjimka z jeho pravidel.“

„Je zvláštní, jak se to tenkrát všechno odehrálo,“ pomyslela jsem si. „Dokonce i kocour na tom měl svůj bezprostřední podíl.“

K našemu rozhovoru se připojili ostatní.

„A proč si Sensei pořídil právě černého kocoura?“ zeptala se Taťána.

„No, on si ho nijak speciálně nepořizoval. Když byl Samuraj ještě kotě, tak ho kluci z vesnice zranili kameny. A Sensei ho sebral na ulici a vyléčil. Od té doby u něj kocour žije a nikdy od něj neodchází.“

„A kdo mu tak hrozně potrhal uši?“ usmál se Andrej.

„No, pustil se do boje se psy.“

„Se psy?“

„No jo. Samuraj se nezajímá jenom o duchovno, ale i o bojové umění,“ řekl Viktor a způsobil tak, že se všichni na kocoura podívali. „Sensei ho učí, dá se říct od útlého dětství, styl wing chung, což je opakem stylu ‚kočka‘. Takže teď si dovoluje jak na kočky, tak i na psy.“

„Děláš si srandu?“ podivil se upřímně Andrej. „Jak by mohl kocoura naučit kung-fu? Ne každý člověk to pochopí a tohle je jen hloupé zvíře.“

„Jak se to vezme,“ připojil se k hovoru Učitel, který se vynořil ze tmy. „Někdy je hloupé zvíře důmyslnější než někteří Homo sapiens.“

„Ale přece jen,“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče neobvyklé sdělení, „a jak jste ho učil?“

„Jó, no jednoduše,“ přirozeně řekl Sensei, jako by se jednalo o obyčejné věci. „Hrou. Nejdřív jsem prsty sevřel jeho tlapky. A pak jsem taky ukazoval, jak se dostat z tohoto sevření. A tak se to naučil... Teď se nejenže pořád rve s kocoury, ještě si troufá i na psy. Myši, jak vidíte, jej už vůbec nezajímají, jsou pod jeho úroveň. Naučil se to bohužel k mé velké škodě! Teď musím sám běhat s pastičkami na myši.“

Všichni se zasmáli. Ale já jsem stejně nepochopila, jestli to byl vtip nebo ne. Pokud to byl vtip, tak proč tak vážný, a jestli to byla pravda, pak musí mít opravdu nevšední talent, aby učil dokonce i kocoura.

Během toho, co Sensei vyprávěl, se současně všemi vítal podáním ruky. A když přišel na řadu Andrej, tak Senseiovi nepodal ruku, ale zdvořile se poklonil.

„Co to děláš?“ podivil se Sensei.

„Já se vás po té události bojím dotknout,“ napůl v žertu odpověděl Andrej.

„A co já s tím mám společného?“ s úsměvem pokrčil rameny Sensei. „Mě se bát nemusíš, ale jeho. To on byl vedle tebe a ne já.“

Když si Sensei povídal s ostatními, tak Andrej loktem zlehka šťouchnul Kostu do boku:

„Takže to bylo kvůli tobě!“

„Co je! Já jsem samozřejmě inteligentní, ale ne až tak.“

„Mluvím s tebou vážně.“

„Já mluvím taky vážně.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

Andrej počkal, až Sensei odpoví na další otázky a zeptal se:

„A je pravda, že jste to udělal podáním ruky?“

„Samozřejmě, že ne. Někdy vám o tom povyprávím.“

Pak se rozhovor stočil na naše domácí meditace. Nejdřív jsem chtěla zavolat Senseie stranou a promluvit si s ním o samotě o svých myšlenkách, protože jsem se bála reakce starších kluků. Kdo ví, možná, že mě zesměšní s těmi svými vypečenými vtipky, stejně jako moji kamarádi. Ale Sensei trpělivě rozebíral a vysvětloval každou situaci, která při meditaci kamarádů nastala. Jura vyprávěl podobný příběh, jaký se stal i mně, jen ne v takové míře. Když jsem ale viděla, že i ostatní jsou ve vážné náladě, nakonec jsem se rozhodla Sensei všechno povědět v přítomnosti všech. A když nastala další pauza v hovoru, začala jsem nesměle vyprávět o svých „úspěších“. Všichni poslouchali klidně a pozorně. Pak jsem se definitivně odvážila a pověděla o svém „chytrákoví“.

Po mém vyprávění zavládla chvilka ticha. „Takže to je celé,“ pomyslela jsem si, „teď mi Nikolaj Andrejevič určí diagnózu minimálně schizofrenie. A proč jsem to vlastně přede všemi vykecala?“ Ale k mému údivu Sensei řekl:

„To je dobrý výsledek. Zachytit myšlenku své materiální podstaty je těžké a bojovat s ní tím spíš. Proti této kategorii myšlenek není v principu možné bojovat. Protože násilí vyvolává násilí. A čím víc se ji budeš snažit zničit, tím víc se v tobě budou projevovat. Nejlepší způsob, jak se jim bránit, je přepnout se na pozitivní myšlenky. Zde tedy funguje princip aikido, a to princip vychylování protivníka.“

„A pokud mě pronásledují celý den. Copak jim nemůžu odseknout nějakým hrubším slovem?“ zeptal se Ruslan.

„Bez ohledu na to, jak jim budeš ‚odsekávat‘, stejně se na tebe budou valit negativní myšlenky podle zákona příčiny – následku, akce – reakce. Proto s nimi nesmíte bojovat, ale vzdát se od nich, vědomě v sobě vyvolávat pozitivní myšlenku, tedy soustředit se na něco dobrého nebo si na něco hezkého vzpomenout. Pouze touto cestou vychylování protivníka můžete zvítězit nad svou negativní myšlenkou.“

„A proč si myšlenky někdy absolutně protirečí? Mě se to někdy taky stává, že se zamotám do svých myšlenek.“

„Řekněme to takhle, **v lidském těle je duchovní podstata neboli duše a materiální podstata neboli fyzická, tělesná, říkejte tomu, jak chcete. Lidský rozum představuje bitevní pole těchto dvou podstat. Proto ve vás také vznikají různé myšlenky.**“

„A kdo jsem pak ‚já‘, když jsou mé myšlenky cizí.“

„Nejsou cizí, ale tvoje. Ty jsi ten, kdo je poslouchá. A podle toho, kterou z nich si vybereš, takovou budeš mít povahu. Pokud dáváš přednost myšlenkám materiálního charakteru, pak budeš zlý a budeš škodit, pokud budeš poslouchat rady své duše, pak budeš dobrý člověk, lidem s tebou bude příjemně. Volba je vždy jen na tobě: buď jsi despota nebo svatý.“

„A proč se mi stalo to, že moje nadšení ze zkrocení hněvu vyvolalo pocit hrdosti a velikášství. Vždyť jsem udělala jakoby dobrou věc, ale myšlenka se dostala na úplně jinou stranu?“ zeptala jsem se.

„Obrátila ses k duši a tvé přání se vyplnilo. Když byla oslabena kontrola, pak v tobě převážila materiální podstata a zvítězily tvé oblíbené egoistické myšlenky, přičemž sis toho sama ani nevšimla. Líbilo se ti, že tě chválí ze všech stran, že jsi tak šikovná, rozumná a tak dále... Neustále se v tobě odehrává boj mezi dvěma podstatami. A na tom, na čí stranu se postavíš, závisí tvá budoucnost.“

Trochu jsem se zamyslela a pak jsem to upřesnila:

„Takže tady ten ‚chytrák‘, který mi připomínal bolest a bránil mi v soustředění, ten, kdo pocit velikášství...“

„Naprosto správně.“

„Ale takových myšlenek je tam celá hromada!“

„Ano,“ potvrdil Sensei. „Je jich spousta, celá legie, proto je nemožné s nimi bojovat. Kung-fu vám nepomůže, je to mnohem vážnější. Bojovat je možné s tím, kdo ti odporuje. Ale bojovat proti vakuu je pošetilé. Proti vakuu negativních myšlenek je možné vytvořit pouze stejné vakuum pozitivních myšlenek. Tedy opět opakují – musíte se přeorientovat na dobré a pozitivní myšlenky. Ale vždy buďte ve střehu, naslouchejte, o čem přemýšlí váš mozek. Pozorujte se. Věnujte pozornost skutečnosti, že se nijak nesnažíte, ale myšlenky se ve vás stále hemží. A myšlenka není sama. Můžou být hned dvě, tři, ale klidně i víc.“

„Jak se říká v křesťanství, na levém rameni sedí člověku čert a na pravém anděl. A pořád mu něco našeptávají,“ poznamenal Volod'a.

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei. „Jenom ten čert našeptává nějak hlasitěji, asi má silnější hlas... To, co v křesťanství označují za čerta nebo ďábla, to je projev naší materiální podstaty.“

„A když jsem u sebe zpozorovala toto rozdělení myšlenek, tak jsem si pomyslela, že ve mně propuká schizofrenie. Tam je přece taky něco s rozštěpením vědomí,“ řekla jsem, když jsem se už definitivně osmělila.

Sensei se usmál a v žertu odpověděl:

„Neexistuje génius bez příznaků šílenství.“

Nikolaj Andrejevič se zasmál:

„Ano, je to pravda. Mimochodem něco podobného pozoruji u sebe.“

V tom do rozhovoru vstoupil Stas, o něčem přemýšlel:

„No, pokud je rozum bitevní pole dvou podstat a jestli jsem to správně pochopil, jejich zbraněmi jsou myšlenky, jak mám pak poznat, kdo je kdo? Jak se v myšlenkách projevuje duchovní a materiální podstata? Co to je?“

„Duchovní podstatu tvoří myšlenky, které jsou zrozené silou Lásky, v širokém smyslu tohoto slova. A materiální podstatu tvoří myšlenky o těle, naše instinkty, reflexy, pocit velikášství, přání, která jsou zcela pohlcena materiálními zájmy a tak dále.“

„No, pak bychom měli žít v jeskyni,“ vyjádřil svůj názor Ruslan, „abychom nic neměli a nechtěli.“

„S takovou makovicí, jakou máš, ti nepomůže ani jeskyně,“ v žertu jej popíchl Žeňa.

„Mít tohle všechno, to ti nikdo nezakazuje,“ pokračoval Sensei. „Jestli chceš, tak prosím, jdi s dobou a užij si dosyta všech výhod civilizace. Ale žít kvůli tomu, považovat hromadění hmotných statků jako smysl své existence na Zemi – to je hloupé, odporuje to přirozenosti duchovní podstaty. Tento cíl je také ukazatelem toho, že v člověku převládá materiální podstata. Ale zároveň to neznamená, že musíte žít jako tulák v jeskyni. Ne. Už jsem vám jednou vyprávěl o tom, že veškeré tyto vysoké technologie, které byly lidstvu dány, byly dány pro to, aby měli lidé více času na své duchovní zdokonalování. Ale vůbec ne proto, aby člověk sesbíral hromadu těchto plíšků u sebe doma a pěstoval pocit vlastní jedinečnosti, protože vlastní tento prach.“

Sensei se na chvíli odmlčel a pak zamyšleně pronesl:

„Člověk je složitá syntéza duchovní a materiální podstaty. Je to škoda, že ve vašem rozumu převládá více toho materiálního než toho od Boha... V posledních dnech jsem přemýšlel a rozhodl jsem se vám předat jednu stavěkou praktiku, která vám pomůže vyvážit tyto dvě podstaty, aby vás to materiálně tak silně nezatěžovalo. Je tak stará jako sám člověk. Je to duchovní praktika určená nejen pro práci na sobě, na svých myšlenkách, ale také, a to je velmi důležité, k probuzení duše. V životě ji můžeme srovnat s dynamickou meditací, protože funguje stále, bez ohledu na to, kde se člověk nachází nebo co dělá. Část tohoto člověka je stále v tomto stavu, kontroluje všechno to, co probíhá uvnitř a kolem.

Tato duchovní praktika se nazývá Lotosový květ. Podstata tohoto cvičení je následující. Člověk si představí, že do svého nitra, do oblasti sluneční pleteně, zasadí semínko lotosu. Toto malé semínko v něm začne klíčit díky síle Lásky, kterou si vytvořil pomocí pozitivních myšlenek. Tím, že člověk neustále kontroluje růst květiny, se uměle zbavuje negativních myšlenek, které se mu neustále honí hlavou.“

„Chcete říct, že pořád myslíme na něco špatného?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Sensei. Zkuste pečlivě sledovat své myšlenky. Lidé věnují hodně času představám různých konfliktních situací, negativním vzpomínkám z minulosti, myslí na to, jak se s někým dostali do sporu, jak někoho zklamali nebo ošidili, přemýšlí nad svými nemocemi nebo materiálními problémy a tak dále. Tím si tedy neustále udržují negativní způsob myšlení. A právě tímto cvičením se člověk záměrně, svou vnitřní kontrolou, zbavuje všech těchto negativních myšlenek. Čím častěji udrží pozitivní způsob myšlení, tím rychleji v něm toto semínko Lásky vyrůstá. Nejprve si člověk představuje, jak semínko klíčí, objevuje se malinkatý stonek. Roste dál, na stonku se rodí listy, pak malé poupě květu. A nakonec, kdy se mu dostává stále více a více síly Lásky, poupě rozkvetne v překrásný lotos. Na začátku má lotos zlatavou barvu a jak postupně roste, mění se na oslnivě bílý.“

„A jak dlouho trvá, než vyroste?“ zeptala jsem se.

„Vlastně záleží na vás. Někteří lidé potřebují léta, jiní jen několik měsíců, další několik dní nebo dokonce pár okamžiků. Záleží na tom, jak moc si to člověk přeje a jak se snaží. Je nutné tuto květinu nejen pěstovat, ale stále ji živit silou své Lásky, aby nezvadla a nezahynula. Toto vědomí neustálé péče o květinu udržuje člověk na úrovni podvědomí nebo konkrétněji na úrovni kontrolovaného vzdáleného vědomí. Čím více Lásky dává člověk této květině, v duchu ji hýčká, stará se o ni, chrání ji před negativním vlivem okolí, tím víc květina roste. Tato květina se živí energií Lásky, zdůrazňují, vnitřní energií Lásky. A čím více Lásky cítíte vůči celému světu, ke všem lidem a ke svému okolí, tím větší květ vyrůstá. A pokud se začnete hněvat, pak květina slábne, když ztratíte kontrolu nad svým hněvem, pak květina zvadne a onemocní. Pak musíme vynaložit veškeré úsilí, aby se uzdravila. To je svým způsobem určitý druh kontroly. Když tato květina rozkvétá a květ se začíná zvětšovat, začne vydávat vibrace namísto vůně, tak zvané gravitony nebo leptóny, říkejte jim, jak chcete, to je energie Lásky. Člověk cítí chvění okvětních lístků, od kterých vibruje celé jeho tělo, celý prostor kolem něj a tím vyzařuje do světa Lásku a Harmonii.“

„A můžeme to pocítit nějak fyzicky?“

„Ano. Projevuje se to pálením v oblasti sluneční pleteně, teplem, rozlévajícím se po celém těle. Tyto pocity vznikají v místě, kde je, jak říkají legendy, ukryta naše duše. Odtud začíná být cítit teplo. Hlavní smysl spočívá v tom, že ať už jste kdekoli, s kýmkoli, nezáleží na tom, co děláte nebo si myslíte, měli byste vždy toto teplo cítit, teplo, které zahřívá nejen vaše tělo, ale i vaši duši. Tato vnitřní koncentrace Lásky se nachází v samotném květu. Nakonec, čím víc člověk o květ pečuje, velebí tuto Lásku, tím víc pocítuje, že se květina rozrůstá a těsně obepíná jeho tělo svými okvětními lístky. Člověk se pak ocitne uvnitř obrovského lotosu. A zde nastává velmi důležitý moment. Když člověk dosáhne toho, že ho lotosové lístky obklopují ze všech stran, cítí dvě květiny. Jednu uvnitř sebe, která se nachází pod srdcem a stále ho zahřívá vnitřním pocitem Lásky. A druhou, větší, jakoby astrální skořápku tohoto květu, která jej obklopuje a vyzařuje na jedné straně vibrace Lásky k celému světu a na druhé straně chrání před negativními vlivy okolí. To vyvolává zákon příčiny - následku. Když to řeknu jazykem fyziky, dochází k vibračnímu spojení. Jednoduše řečeno, člověk vyzařuje energii dobra, kterou mnohokrát zesiluje prostřednictvím duše, a tím vytváří blahodárné vlnové

pole. Toto silové pole, které člověk neustále cítí a udržuje jej silou své Lásky, působí pozitivně nejen na člověka samotného, ale i na okolní svět.“

Čeho docílíme každodenním cvičením? Za prvé, člověk má vždy pod kontrolou svoje myšlenky, naučí se soustředit jenom na pozitivní věci, což automaticky znamená, že nikomu nemůže přát nic zlého a ani nikomu ubližovat. Vždyť toto cvičení probíhá neustále, každý den a každou sekundu. A je to na celý život. Je to neobvyklý způsob, jak se zbavit špatných myšlenek, s nimiž nelze bojovat silou. Lásku si člověk nemůže vynutit, proto se musíme naučit rozptylovat. Přejde špatná myšlenka, člověk se soustředí na svoji květinu, začne jí předávat svoji Lásku a vědomě tak zapomene na všechno špatné. Nebo soustředí svoji pozornost na něco pozitivního. Ale květinu cítí neustále: když se ukládá k spánku, když se probouzí, v noci, ve dne, ať už se zabývá čímkoli – ať studuje, pracuje, sportuje atd. Člověk cítí, jak v jeho nitru plane Láska, jak se proudy této Lásky chvějí v jeho hrudi a rozlévají se po celém jeho těle. Jak ho tato květinka začíná hřát zevnitř, zvláštním teplem, teplem boží Lásky. A čím více Lásky jí dává, tím větší Láska se v něm rodí. Neustálé vyzařování této Lásky vede člověka k tomu, že i ostatní lidi začíná vnímat s Láskou.

Takže za druhé, a to je velmi důležité – **člověk se naladí na frekvenci dobra.** A dobro znamená úspěch, štěstí, zdraví. To je vše! Člověk má dobrou náladu, což má příznivý vliv na jeho psychiku. Právě centrální nervový systém je klíčovým regulátorem životně důležitých funkcí organismu. Proto tato duchovní praktika zlepšuje především Váš zdravotní stav. Kromě toho se člověku začíná dařit v životě, protože se umí smířit a vypořádat se vším, co přichází. Nikdo se s ním nechce hádat a všude je vítán. Nikdy nemívá žádné velké problémy. Proč? Protože i když v jeho životě dochází k všelijakým událostem, vždyť život je život, vnímá tyto události úplně jinak než obyčejní lidé. Protože se v něm probouzí nový pohled na život, který mu pomáhá učinit přijatelné rozhodnutí v dané situaci. V tomto člověku se probouzí Moudrost života...

A za třetí, což je nejdůležitější – **v člověku se probouzí duše, on sám se cítí jako Člověk, který začíná chápat, kdo je Bůh, že Bůh je všudypřítomná entita a nikoli fantazie několika bláznů. Začíná v sobě cítit boží přítomnost a násobí tuto sílu svými pozitivními myšlenkami a pocity. Už se nikdy na tomto světě necítí osaměle, protože Bůh je s ním a je v něm, cítí jeho skutečnou přítomnost. Říká se: Kdo přebývá v Lásce, přebývá v Bohu a Bůh v něm, protože Bůh je Láska sama.** Je také velmi důležité, že člověk začne cítit auru květiny, která se nachází uvnitř něho a kolem něj.“

„A jakým způsobem můžeme cítit auru kolem těla?“

„S odstupem času můžete vidět tuto vibraci v podobě slabého světelného záření. Vzduch kolem se zdá být jakoby lehčí a průzračnější a okolní svět má pro vaše oči intenzivnější barevné tóny. Ale nejvíce fascinující je to, že i ostatní lidé si u vás začnou všimnout těchto změn. Existuje takový lidový výraz „člověk září“, „člověk svítí“. Toto je vlastně záření vlnového pole, které vytváří Láska samotného člověka. Lidé kolem taky začínají cítit tyto vibrace. Je jim příjemné být tomuto Člověku nablízku, rovněž začínají cítit radost a vnitřní vzrušení. Mnozí lidé se uzdravují, jiní se v jeho přítomnosti cítí lépe, ať jsou jakkoli nemocní. Každého tento Člověk přitahuje a chce mu otevřít svoje srdce a duši. To

znamená, že **lidé vnímají Lásku**. Je to otevřená brána Srdce na cestě k Bohu. Právě o tom mluvili všichni ti velicí a toto měl na mysli i Ježíš, když řekl: ‚Otevři své srdce Bohu.‘

Duchovní cvičení Lotosový květ se používá odnepaměti. Od dávných dob se věřilo, že z lotosu se rodí bohové, že Bůh se probouzí v lotosu. A to v tom smyslu, že božská podstata – duše – se probouzí v květu lotosu, v Harmonii a Lásce uvnitř vás. Vždyť člověk se neustále stará o svoji květinu, neustále kontroluje své myšlenky a pocity tak, aby lotosový květ nezvadl.“

„Takže tam skutečně vyroste opravdová květina?“ zeptal se překvapeně Slávek.

„Ne, květina v materiální podobě tam samozřejmě není. Je to svým způsobem pouhá fantazie. Tento proces můžeme popsat jako probuzení božské Lásky, dosažení osvícení myslí, plné spojení s Bohem – ‚mókša‘, ‚dao‘, ‚šintó‘. Říkejte tomu, jak chcete. Ale všechno jsou to pouhá slova a náboženství. **Ve skutečnosti to znamená, že si díky svým pozitivním myšlenkám a pocitu Lásky vytvoříte určité silové pole, které na jedné straně působí na okolní svět a na druhé straně změní frekvenci vnitřního vnímání samotného člověka.**“

„A co duše?“ zeptala jsem se.

„Duše - to jsi opravdová ty, dalo by se říct zvláštní generátor věčné božské síly, který je ale třeba aktivovat prostřednictvím neustálých myšlenek na Lásku... Příště vám řeknu o duši a jejím poslání více.“

„Říkal jste, že tato duchovní praktika je velmi stará. Jak stará?“

„Jak jsem se už zmínil, je stará tak jako sám člověk jakožto vědomý subjekt.“

„A jak dlouho přesněji, sedm, deset tisíc let?“

„To je příliš krátké období. Civilizované lidstvo ve své podobě nejednou existovalo už před tím, dokonce s mnohem vyspělejšími technologiemi než máme nyní. Jiná věc je, proč tyto civilizace zmizely. Někdy vám o tom taky něco povím.“

„Ale pokud je tato praktika tak stará, měly by se o ní v naší civilizaci dochovat alespoň nějaké zmínky.“

„Jistě. Tu skutečnost, že duchovní praktika Lotosový květ existovala již dříve, potvrzují četné prameny z dávných dob. Lotos se například dával zvoleným faraónům Starého Egypta. A pokud se podíváte do literatury s tímto tématem, ujistíte se, že podle egyptských mýtů a legend se dokonce bůh Slunce Ra narodil právě z lotosového květu. Tato květina sloužila jako trůn, na kterém usedali Isis, Horus, Osiris. Ve starověkých Védách, nejstarší hinduistické literatuře napsané dokonce v sanskrtu, je lotos také jedním z hlavních témat. Zejména v souvislosti s tím, že Bůh má tři hlavní mužská ztělesnění – Brahma-Stvořitel, Višnu-Ochránce a Šiva-Ničitel – se praví: ‚Z těla boha Višnu vzešel obrovský zlatý lotos, z něhož se narodil stvořitel Brahma. Zlatý lotos vyrůstal s tisíci lístky a spolu s ním rostl i Vesmír.‘ Dodnes je lotos symbolem čistoty a cudnosti v Číně (stejně jako v Indii). S lotosem byly vždy spojované nejlepší lidské vlastnosti. Podle starodávného čínského mýtu se na zvláštním ‚západním nebi‘ nachází Lotosové jezero a každá květina, která v něm roste je spojená s duší zemřelého. Byl-li člověk mravný a dobrosrdečný, pak jeho květina rozkvetne, bylo-li tomu

naopak, květina zvadne. V Řecku je lotos věnován bohyni Héře. Ve zlatém slunečním člunu, který má podobu lotosu, podnikl jednu ze svých cest Héraklés.

Všechno jsou to legendy a mýty, které však nejsou smyšlené. Vznikaly na základě skutečností spojených se sebevýchovou lidí prostřednictvím této staré duchovní praktiky. Jednoduše dříve, kdy chování většiny lidí ovlivňovaly převážně jejich základní potřeby, se dával Lotosový květ pouze vyvoleným, víceméně duchovně vyspělým jedincům. A je přirozené, že ostatní lidé vnímali pak tyto jedince jako bohy. Protože ten, kdo v sobě vypěstoval lotos a probudil svoji duši, se stal ve skutečnosti podobným bohu, neboť v Lásce tvoří svou pouhou jedinou myšlenkou.

Když přišel čas duchovní osvěty většiny lidí, dali Bódhisattvové ze Šambaly tuto duchovní praktiku Buddhovi. Právě díky této duchovní praxi Lotosu dosáhl Siddhártha Gautama (vlastní jméno Buddha) osvícení, když seděl pod stromem Bodhi. Se souhlasem Rigdena (Vladyky Šambaly), předal Buddha toto učení svým učedníkům, aby jej dále šířili mezi lidmi. Bohužel lidé s postupem času učení Buddha překroutili a na základě této duchovní praktiky vytvořili celé náboženství. To způsobilo, že si nyní dokonce sami buddhisté vyznávající toto náboženství představují svůj ráj jako nějaké neobvyklé místo, kde se lidé podobně jako bohové rodí v lotosovém květu. Hledají toto místo, i když se neustále nachází uvnitř nich samotných. Z Buddha udělali Boha, ačkoli ve skutečnosti to byl obyčejný člověk, který díky této duchovní praxi dosáhl stavu osvícení. Odsud pochází také lotos jako symbol buddhismu, stejně jako výraz ‚Buddha sedí na lotosovém trůně‘ nebo ‚Buddha stojí v lotosu‘. Buddha na svém příkladu ukázal, čeho může člověk dosáhnout, když v něm zvítězí jeho duchovní podstata. Buddha skutečně učinil spoustu užitečného pro duchovní rozvoj lidstva šířením této duchovní praktiky mezi lidmi ve své původní podobě.

Podobnou modlitbu dal lidem Ježíš Kristus k probuzení božské Lásky.“

„Modlitba a meditace – je to jedno a to samé?“

„Vlastně ano. Modlitba Ježíše ‚Otče náš‘ je totéž. Tady je to trochu jednodušší, lidé prosí o chléb, a tak dále, ale hlavní smysl zůstává stejný: člověk duchovně vychovává sám sebe, kontrolou nad svými myšlenkami, svou touhou, pevnou Vírou a Láskou pěstuje svoji duši. Obecně lze říci, že Buddha, Ježíš, Mohamed a všechny velké osobnosti ovládali danou duchovní praktiku, jelikož čerpali z jednoho zdroje. To jim pomáhalo v tom, aby se nejenom stali sebou samými, ale i pomáhali jiným lidem v poznání své božské podstaty. Proč myslíte, že se všichni v blízkosti Buddha, Ježíše a Mohammeda cítili příjemně? Proč, jak lidé říkají, ‚svatí lidé‘ září? Proč, když se setkáváme s úplně cizími lidmi, se s nimi nechceme loučit? Protože vyzařují Lásku. Protože neustále shromažďují tuto sílu, sílu Lásky a Dobra, tento boží projev v člověku. Říká se o nich: ‚V tomto člověku je Bůh.‘ A to je pravda.“

„Znamená to, že je tedy třeba pouze s Láskou myslet na tuto květinu?“

„Ne, nestačí se jenom soustředit a přemýšlet, ale měli bychom hlavně vyvolávat tento pocit tepla v oblasti sluneční pleteně a neustále ho udržovat svými dobrými myšlenkami. Ne každému se to hned podaří. Protože je třeba proniknout do podstaty toho všeho, skutečně si to představit a, ještě jednou opakují, přivodit si všechny tyto pocity. Proč zdůrazňuji právě toto? Protože, když si člověk

přivodí tyto pocity, neudrží je pak pouhým rozumem, ale na úrovni podvědomí. To vede k probuzení duše. Duše se prostě nemůže neprobudit. Čím více Lásky jí budeš dávat, tím více se bude probouzet, tím více se budeš stávat sebou samým, takovým, jakým jsi doopravdy uvnitř a ne ve svém vnějším smrtelném těle.“

A po krátké odmlce Sensei ještě řekl:

„Život je příliš krátký, a proto musíme stihnout duchovní podstatu v našem srdci zvelebit.“

Všichni jsme, i když jsme byli různého věku, stáli v plném zamyšlení nad slovy Senseie. A já jsem dokonce cítila po těle jakési mravenčení z radosti a nadšení, které mě náhle ovládlo. Byla jsem tolik ohromena vším tím, co jsem slyšela, byla jsem tak šokovaná touto nečekanou informací a jaksi jsem nemohla uvěřit, že tohle vyprávěl obyčejný člověk. Vytvořil se ve mně pocit, že jeho podle mého názoru hluboké znalosti nebyly zřejmě z tohoto světa. Chtěla jsem se na to zeptat, ale něco mi v tom bránilo. A já jsem tušila, že to „něco“ o všem vědělo, protože mě k této Bytosti táhlo celým srdcem a celou duší. Ale jen co jsem na to pomyslela, můj rozum se se mnou začal zase hádat a přesvědčoval mě, že to je obyčejný člověk, jen se prostě dobře a detailně vyzná ve filozofii, náboženství, psychologii, historii, fyziologii, medicíně, fyzice...

„Stop! Kam jsem se to zase dostala,“ pomyslela jsem si. „Copak člověk může získat tolik základních znalostí najednou? A na druhou stranu, proč ne? Existují talentovaní lidé jako byl Lomonosov... nebo Leonardo da Vinci, který svými znalostmi zcela předběhl svou dobu... Ale nějak si neuvědomuji, že by takhle jasně uvažovali o duši... No a proč si vůbec lámu hlavu nad tím, kdo to vlastně je. To hlavní je, že jsem dostala odpovědi na otázky, které mě znepokojovaly a našla jsem to, co jsem dávno hledala. Jak se správně říká, kdo hledá, najde.“

Upřímně jsem se radovala jako malé dítě: „To je to, co potřebuji! To je způsob, jak dojít k tomu okraji věčnosti, odkud shlížejí ti velcí! To je má jediná šance, jediné stéblo trávy, kterého se můžu chytit. A není to jen pouhé stéblo trávy, je to celý záchranný člun, na kterém ani fyzická smrt není tak strašná, na kterém můžeš bezpečně plout do věčnosti.“

„Takže další otázky nemáte?“ zajímalo Senseie.

Mlčeli jsme a dívali se na něj svými nadšenými pohledy. Jen Nikolaj Andrejevič, který byl víceméně člověk „střízlivého myšlení“ odpověděl:

„No, dejme tomu, v Boha já samozřejmě nevěřím. Ale z pohledu psychologie je to velice zajímavá varianta. Je potřeba všechno promyslet... Informací je tu velmi mnoho, musím si všechno přebrat. A otázky budou až pak.“

„No, tak dobrá,“ dobrácky pronesl Učitel. „Tak tedy pro dnešek je to všechno, půjdeme domů.“

Měla jsem výbornou náladu. Celou cestu jsem analyzovala to, co jsem slyšela, probírala jsem to ve svých myšlenkách z různých stran. Potom jsem začala zkoumat i svou dobrou náladu. Očividně tu něco nehrálo, protože jsem se cítila tak, jako bych byla úplně zdravá. Znovu jsem si přehrávala své zážitky a tu jsem nečekaně pochopila, o co tady jde. Dřív jsem si myslela, že moje duše, to moje „já“, které by mělo odejít na

věčnost, se nachází v mém materiálním mozku. A zdálo se mi, že jeho prostřednictvím přemyslím, že z něj se rodí všechny mé myšlenky. Ale s mozkiem jsem v poslední době měla vážné problémy, jak řekli lékaři. To mě tížilo ani ne tak na fyzické rovině, jako na duchovní. Domnívala jsem se, že jestliže je můj mozek poškozen, znamená to, že i má duše může mít nějaké problémy.

Byla jsem netrpělivá a chtěla jsem se co nejdříve dostat domů a zasadit své semínko. Sensei přece řekl, že se můžeme zabývat touto duchovní praktikou na jakémkoli místě. Ale já jsem se rozhodla tuto ušlechtilou činnost začít přece jen doma v klidu a pohodě.

Doma jsem si rychle odbyla všechny drobné povinnosti. Když si rodiče sedli k televizi, hned jsem zaujala pohodlnější pozici lotosu. Nakonec nastal dlouho očekávaný okamžik. Soustředila jsem se a přemýšlela: „Tak, začneme s výsadbou...“ Ale najednou jsem zpanikařila kvůli maličkosti. Zprvce jsem nevěděla, jak vypadá semínko lotosu. Květ jsem kdysi v knížce viděla, ale semínka ne. A vůbec, jak bude vypadat to samotné sázení, do čeho konkrétně budu sázet? Viděla jsem, jak semínka klíčí v zemi. Ale mě to bůhvíproč vůbec neuspokojovalo, přece jen hlína v duši, i když vysněná, se jaksi nespojovala s mou představou o věčnosti. Trochu jsem popřemýšlela a našla přijatelné řešení. Kdysi jsem viděla, jak maminka klíčila fazole tak, že je položila na navlhčenou vatou. Tento způsob se mi zalíbil. „Tak ať je to třeba jako s tou fazolí,“ pomyslela jsem si. „Konec konců, je to jen moje představa. A hlavní v ní je to, co děláš, jak říkal Sensei, samotná podstata.“

Znovu jsem se soustředila a začala jsem si představovat, jako bych si položila dovnitř sebe, do oblasti sluneční pleteně, malou bílou fazoli a ponořila ji do něčeho měkkého a teplého. Potom jsem si začala v duchu opakovat milá slůvka a kochala se pohledem na své semínko. Ale žádné pocity nepřišly. Pak jsem začala vzpomínat na všechna hezká slova, která jsem jen znala. A tehdy jsem s překvapením zjistila, že těch dobrých a krásných výrazů znám mnohem méně než nehezkých nadávek. Protože ošklivá slova, která jsem slyšela všude na ulici a ve škole, rozšiřovaly moji slovní zásobu mnohem častěji, než ta krásná. Mé myšlenky opět nepozorovaně přešly k vyvozování jakýchsi závěrů, které logicky navazovaly jeden na druhý. Po tomto zjištění jsem se znovu snažila soustředit na květ. Ale nedařilo se mi to. Asi po dvaceti minutách marného úsilí jsem usoudila, že dělám patrně něco špatně. Nakonec jsem šla do postele a rozhodla se podrobněji zeptat Senseie, kde vlastně dělám chybu.

Ale nemohla jsem usnout. Všechno kolem pohltila tma. Předměty a nábytek v pokoji ztratily svoji přirozenou barvu. A mě přišlo na mysl: „Náš svět je opravdu tak iluzorní. Nám se jenom zdá, že žijeme doopravdy. Zatímco ve skutečnosti jsme jako děti, sami sobě vymýšlíme hru, sami si ji taky hrajeme. Jen na rozdíl od dětí dospělí už nedospějí, protože se vžili do vytvořeného obrazu natolik, že si už začínají myslet, že všechno kolem je právě ta stejná realita. A tak probíhá celý náš život v marných představách a zmatcích. Ale vždyť jak říkal Sensei, „tvoje pravá podstata, – to je tvá duše, ta věčná realita, která doopravdy existuje. Musíš se jenom probudit, procitnout z iluze a pak se celý svět kolem tebe změní...“

Jakmile jsem se hlouběji ponořila do myšlenek o věčnosti, začala jsem se cítit lehkost a krásu. A najednou jsem v hrudi vnímala příliv tepla a dokonce příjemné šimrání. Po celém těle jsem měla mravenčení, od kostrče až po šiji. Dostala jsem se do tak příjemného a uklidňujícího stavu, že se mi chtělo obejmout duší celý svět.

V takovém sladkém dřímání jsem usnula. Spala jsem jako v pohádce, protože když jsem se ráno probudila, cítila jsem takové nadšení, takovou lehkost, jakou jsem nikdy v životě nezažila.

Ve škole jsem se opět pokusila v duchu si vyvolat včerejší stav. Ale nemohla jsem se pořádně soustředit v neustálém koloběhu školních informací a rozporuplných emocí. Podařilo se mi to až v poslední hodině literatury, kdy učitelka monotónně přednášela novou látku. Polovina třídy ji „pozorně“ poslouchala s očima zahleděnými kamsi do dále a druhá polovina se nějakým způsobem pokoušela bojovat se spánkem. V té chvíli jsem se znovu soustředila na oblast sluneční pleteně a zaměřila jsem veškerou svoji pozornost na to, abych v sobě vyvolala pocit tepla a stav radosti. Mé dobré myšlenky se toulaly kdesi na pozadí. Hlavní pro mě bylo to, co probíhalo uvnitř. Bylo mi příjemně, tělo se nějak uvolnilo a v hrudi jsem začala pociťovat lehký tlak, který přecházel v teplo. Potom jsem prostě seděla, užívala si tento stav a dál jsem poslouchala novou látku. Mimochodem později za několik dní se ukázalo, že zrovna od této chvíle jsem si zřetelně zapamatovala všechno to, co říkala učitelka, bez zvláštních problémů, bez námahy. Pro mé vědomí to bylo velmi milé zjištění.

Po vyučování jsem zašla do knihovny, abych doplnila mezery ve znalostech o lotosovém květu. To, co jsem se o něm dočetla z různých pramenů, mě prostě ohromilo. Dozvěděla jsem se toto: „Lotos je vytrvalá vodní dlouholetá rostlina s dlouhými stonky a velkými květy o průměru až 30 cm... uloženými na velkých listech... Listy lotosu mají zajímavou zvláštnost: jsou pokryty speciální voskovou vrstvou, a proto po nich voda stéká.“ Vysvětlila jsem to tak, že duši nemohou poškodit špatné myšlenky, tedy působení materiální podstaty. Ona si bude jednoduše „spát“ dále.

„Lotosový květ má 22 až 30 okvětních plátků bledě růžové barvy vespod a sytě růžové na vrcholku lístků, které jsou uspořádány **spirálovitě** kolem semeníku.“ Podívala jsem se na fotografii květu. Semeník se nacházel uprostřed květu a vypadal jako špalíček zlatavé barvy se spoustou chloupků stejné barvy. „Zajímavé je, že **Lotosový květ je vždy otočen ke slunci**: těsně pod místem připojení květu ke stvolu má lotos takzvanou **reakční zónu, která ,zachycuje světlo‘**.“

A o jeho semenech jsem si přečetla ohromující informaci: „**Semena lotosu mají neobyčejnou schopnost uchovávat klíčivost v průběhu několika set (a někdy i několika tisíc) let.** Je možné, že kvůli této zvláštnosti lotos od dávných dob využívali jako symbol nesmrtelnosti a vzkříšení.“

A ještě se mi podařilo zjistit jeden zajímavý detail. „Lotos se vyznačuje homioitermií. To znamená, že **květ má schopnost udržovat vnitřní teplotu tak, jak to dělají ptáci, savci a my, lidé.**“ „Lotosový květ zaujímá důležité místo v náboženství různých národů.

Tak to je všechno, co se mi podařilo zjistit. Ale bylo to dost na to, abych částečně pochopila smysl, proč je umění Lotosu, o kterém se stále zmiňuje Sensei, pojmenováno na počest této květiny. Avšak plnohodnotné pochopení tohoto smyslu jsem cítila někde uvnitř sebe, v nejhlubší hlubině mého pravého „já“.

Za několik dní, když jsme jeli na trénink, si kamarádi začali vyprávět své zážitky a úspěchy. Jak se ukázalo, každý pochopil Senseie po svém. A pěstování této vnitřní Lásky se každému také dařilo jinak. Kost' a si představil, že zasadil semínko Lotosu,

jak řekl „do jakési životadárné substance vesmíru“. Provedl to až včera. Celé ty dny předtím se usilovně prohrabával v literatuře, kde hledal důkazy o slovech Senseie. Žádné pocity neměl, jen si prostě představil celý tento proces a teď čeká na výsledek.

Taťána si představila tuto Lásku jako zrození Ježíše v jejím srdci, protože ji babička vychovala v křesťanské morálce. Měla pocity radosti, vnitřního nadšení, tepla a lehkého tlaku v oblasti srdce. Ale srdce ji začalo pobolívat.

Andrej se po všechny tyto dny snažil cíleně soustředit na oblast sluneční pleteně a dosáhnout aspoň nějakých pocitů, když přemýšlel o Lotosu. Teprve na třetí den pocítil sotva znatelné lehké teplo a dokonce ani ne snad teplo, jako by „ho něco na tomto místě lechtalo jako od dotyku peříčka“. A Slávkovi se ani nepodařilo představit si, jak všechno tohle probíhá „uvnitř jeho orgánů“.

Před začátkem tréninku jsme vyčkali na okamžik, kdy nebyl Sensei zaneprázdněn, a začali jsme mu klást otázky. Vyprávěli jsme o svých pocitech. A jak se říká, slova se ujala Taťána, která si Sensei stěžovala na srdce. Učitel ji vzal za ruku a profesionálním pohybem lékaře nahmatal pulz.

„No jo, tachykardie. Co se ti stalo?“

„Nevím. Začalo mě to bolet po tom, jak jsem se soustředila na zrození Hospodina ve svém srdci...“

A pak mu podrobně vyprávěla o probuzení své božské Lásky.

„Rozumím. Ty ses soustředila na orgán, na srdce. Ale na orgán se soustředit nesmíš. Srdce je srdce, je to prostě sval, je to čerpadlo organismu. Když se na něj soustředíš, narušuješ jeho rytmus a bráníš mu v práci. Když se naučíš ovládat sama sebe, pak se teprve budeš moct takto soustředit na práci těla a orgánů. Ale teď si tím leda uškodíš. Musíš se soustředit právě na oblast sluneční pleteně. Tam všechno vzniká. To je také hlavní čakra v Lotosu, která se jmenuje Kundalíní.“

„Když se Kundalíní probouzí, tak to vypadá, jako by se nějaký had plazil podél páteře. Četl jsem o tom,“ vpadl do rozhovoru Kost'a, aby ukázal svou erudici.

„Tato definice je z jógy,“ odpověděl Učitel. „Lidé mají tendenci časem všechno překroutit. Ale původně v Lotosu představuje Kundalíní čakru, která se nachází v oblasti sluneční pleteně... To, co jsem vám pověděl o lotosovém květu, opakuji, to jsou pouhé obrazy a nic víc, jsou určeny k tomu, abyste všechno snadněji pochopili, vnímali a procítili.“

„A vůbec jak to vypadá ve skutečnosti? Vysvětlete to, prosím, ještě jednou pro obzvlášť nechápavé,“ v žertu poprosil Andrej.

„Prostě cítíš vibrace, vypěstované vnitřní silou Lásky. Řekněme, že se v tobě vytvoří takový pocit, jako bys čekal něco velmi dobrého. Čekáš například nějaký velký dárek, který sis přál, dlouho přál, o kterém jsi velmi snil. A najednou ho dostaneš, jsi šťastný, plný vděčnosti. Dokonce cítíš mravenčení po celém těle, jinými slovy vnímáš tento pocit v oblasti sluneční pleteně, jako by z tebe vycházelo něco nádherného, dobrého nebo na to právě teď čekáš. Tak takový bys měl mít pocit, který vyvoláváš uměle a stále udržuješ v oblasti sluneční pleteně. A nakonec je to pro tebe přirozené. A lidé to začínají cítit. To znamená, že vyzařuješ tuto radost... A to je všechno. Nemusí tam být nutně květ nebo něco takového. Jsou to všechno jen obrazy, abyste si to mohli lépe představit.“

„A květina, která bude kolem těla. S tou je to jak?“

„No, znáš takové pojmy jako astrální, mentální a jiná energetická těla, jednoduše řečeno vícevrstvá aura člověka?“

„Ano.“

„Takže, když se v tobě toto silové pole dobře rozrůstá, pak u tebe vzniká pocit lístků s několika vrstvami. Cítíš, že jsi obalený, ochráněný, vzkvétáš v Lotosu. A zároveň cítíš, že stejně jako slunce po celém světě hřeješ všechny svým teplem ohromné Lásky.“

Je to stálá meditace a ať jsi kdekoli nebo ať děláš cokoli, vyvoláváš tyto pocity, tyto proudy energie. Smysl spočívá v tom, že čím víc cvičíš, tím silnější jsou. Nakonec tento proces dostává materiální charakter a ty už opravdu můžeš pozitivně působit na lidi. Jinými slovy, můžeš to udělat tehdy, **když se sám zcela změníš: i uvnitř ve svých myšlenkách i zvnějšku ve svých činech.**

Andrej se chtěl ještě na něco zeptat, ale ve dveřích tělocvičny se objevil vytáhlý stařík.

„No, dobře,“ Sensei Andreje předběhl, „pak si promluvíme.“

Poodešli jsme stranou. Starý pán se zdravil se Senseiem a vzrušeně mu říkal, přičemž jej odvedl stranou:

„Víte, dneska volal z Leningradu akademik,“ udýchaně pronesl, „George Ivanovič. Žádal, abychom vám vyřídili, že sem za tři dny určitě přijede...“

Dalším slovům jsem špatně rozuměla, protože když se vytáhlý stařík vypořádal se svým rozrušením, přešel k šeptání. Já jsem byla touto zprávou velmi překvapena: „A co tu ten akademik potřebuje? A navíc z Leningradu? Na co potřebuje Senseie?“ Úplně jsem hořela zvědavostí. Ale pak začal trénink, který vedl podle instrukce Senseie starší sempai. Tady už jsem neměla prostor přemýšlet, jak ukojit zvědavost.

Během cvičení, když jsem si v praxi vyzkoušela názorný příklad Senseie o „očekávání velkého dárku“, jsem cítila, že tyto pocity ve mně pracovaly mnohem lépe, protože jsem si je velmi dobře pamatovala ještě od dětství. Stačilo jen obnovit tyto dávno zapomenuté pocity v paměti a ve středu sluneční pleteně jsem cítila příjemné lechtání, které se šířilo různými směry lehkými točivými proudy. A opravdu, v tu chvíli jsem se cítila velice příjemně a šťastně. Ale tento stav jsem neudržela ani minutu, sám od sebe se ztratil. Snaha o opětovné oživení a vyvolání těchto pocitů trvala mnohem déle, než jsem si přála. A tak, zaujatá svým vnitřním stavem, jsem si nevšimla, jak rychle uběhl trénink. Mimochodem tělo už mě po tom památném tréninku nebolelo, bolest zmizela, jak řekl Sensei, přesně za tři dny.

23

V následujících dnech jsem se snažila znovu vyvolat tyto pocity při různých činnostech. Ale dobře se mi to dařilo jen tehdy, když jsem se soustředila na lotosový květ a když jsem vykonávala nějakou fyzickou práci. Víc než to, začala jsem alespoň trochu sledovat své myšlenky. Jednoho dne, když jsem seděla doma a dělala si domácí úkoly, snažila jsem se vzpomenout si na všechno, o čem jsem celý dnešní den přemýšlela. Ale nemohla jsem si vůbec vybavit žádné myšlenky, to bych ještě pochopila, ale dokonce ani své jednání. Všechno bylo nějak obecné a podrobnosti jsem si vybavovala jen s velkou námahou. Ale podstatné bylo to, že mé dobré skutky jaksi patřily do kategorie „je to tak, jak to má být“ a sotva jsem si to pamatovala. Nicméně negativní momenty a emocionální výbuchy se přímo zařízly do paměti až do posledního puntíku. To byl ten případ, kdy jsem vědomě pocítila sílu působení

materiální podstaty. V hlavě se mi sama od sebe vynořila slova Senseie: „**Myšlenka je materiální, protože se rodí v materiálním mozku. Proto vás špatná myšlenka deptá. Je to první Strážce, který se vždycky snaží zvítězit nad člověkem.** Někdy vám o něm povyprávím podrobněji, o tom, jak vznikají vaše myšlenky a proč je jejich moc nad vámi tak silná.“ Pomyslela jsem si: „A proč Sensei neříká všechno hned, všechno odkládá na neurčité ‚potom‘. Někdo se tohohle ‚potom‘ nemusí vůbec dočkat... Ale na druhé straně, vždyť to, jak jsem vnímala jeho slova na prvních trénincích a teď – to jsou dva velmi rozdílné pohledy. Dřív jsem jenom poslouchala a až teď, za nějaký čas, začínám lecos chápat, protože cvičím, pracuji na sobě. Objevily se výsledky, nějaké zkušenosti a proto mám teď také konkrétní otázky. A na konkrétní otázky dává Sensei vždy konkrétní odpovědi.“ A hned se mi rozsvítilo: „On jen prostě čeká, až pochopíme jeho slova, až je takzvaně necháme projít skrze sebe, čeká, když náš rozum pochopí všechno sám a postaví se na stranu duše. Jinak všechny tyto cenné znalosti, jak říká Sensei, pro nás zůstanou jen prázdným hučením v prázdné hlavě. Sensei říkal, že je nezbytné na sobě neustále pracovat, že v životě je cenná každá minuta, kterou musíme použít jako dar Boží ke zdokonalování své duše.“ Tato slova mi dodala jistotu a optimismus. Později jsem na ně často vzpomínala, když na mé tělo útočila apatie.

24

Bez ohledu na špatné počasí a problémy s dopravou způsobené prvním sněhem, kterého napadlo v tomto roce tolik jako nikdy předtím, jsme všichni přijeli na cvičení včas. Sensei neztrácel čas a hned jsme začali rozebírat naše snahy o vypěstování lotosového květu. Nikolaj Andrejevič byl nadšený ze svých výsledků, zejména z psychoterapeutického hlediska, považoval to za jeden z nejlepších způsobů kontroly myšlenek. Ke konci svého vyprávění zamyšleně pronesl:

„Já jsem se ve volném čase podrobněji zabýval vším, co jste řekl, a mám takovou otázku. Říkal jste, že tyto vibrace Lásky ochraňují člověka před negativním vlivem druhých lidí. Před jakým konkrétně a jak se to projevuje?“

„Negativní vlivy mohou být různé. Je to třeba špatný pohled, uhranutí, jak se říká lidově uřknutí...“

„Uhranutí? Uřknutí?“ upřímně se podivil Nikolaj Andrejevič. „Myslel jsem, že uhranutí a uřknutí patří pouze do lidového folkloru, který je dostatečně výnosný pro některé podnikavé lidi.“

„Tento ‚lidový folklor‘ kvůli tomu také existuje, protože daný myšlenkový jev má své místo v přírodě, ale zatím pro něj nejsou dostatečně neotřesitelné vědecké důkazy. Ale ve skutečnosti projev negativní myšlenky existuje. Už jsem nejednou říkal, že myšlenka je materiální. Snaží se to dokázat i dnes. A čím dál tím víc budou učenci nacházet vědecké důkazy. Myšlenka je informační vlna. Její informace je zakódována na určité frekvenci, kterou vnímá náš materiální mozek, přesněji jeho hlubší struktury. A když si nějaký člověk proti tobě myslí něco špatného, pak je přirozené, že to všechno přijímá tvůj mozek na úrovni podvědomí. A během dešifrování tohoto kódu, začne mozek modelovat tuto negativní situaci, kterou později promítne do života jako nevědomý příkaz podvědomí. A to je uřknutí, které se projevuje jako nemoc nebo něco jiného. To je jedna strana mince. Ale z druhé strany, pokud kolem sebe jedinec vytvoří vlnové pole s určitými frekvenčními charakteristikami... no, jednoduše řečeno auru Lásky, pak podle všech zákonů fyziky nemůže negativní informace proniknout do

tohoto silového pole a už vůbec ne do vašeho mozku a projevit se tam v podobě příkazu. Proč? Protože toto silové pole je mnohem silnější... Člověk jakožto společenský tvor je přece jen složitá struktura. Sděluje informace nejen pomocí mimiky, gest a hlasu. Už jenom ten hlas, co to v podstatě je? Je to stejná vibrace stejných vln v rozsahu, který slyšíme, pouze na jiných frekvencích, než jsou myšlenky.“

„Takže to znamená, že naše možnosti vnímání zvuku jsou omezeny pouze zvláštní iluzí vědomí?“ pronesl nahlas Nikolaj Andrejevič a o něčem přemýšlel.

„Samozřejmě. Například věda oficiálně stanovila, že člověk je omezen v kmitočtovém pásmu a slyší jen v rozsahu od 20 hertz do 18 kilohertz. Ale když lidé vynalezli svět ultrazvuků, tak se naučili ‚komunikovat‘ s delfíny. To prostě ještě jednou dokazuje, že člověk vědomě vnímá jen malou část toho rozmanitého světa, který jej obklopuje. Ale jeho podvědomí... to zaznamenává mnohem více z okolního světa.“

„A člověk to nějak cítí?“ zeptal se Stas.

„Ano. Obyčejný člověk to cítí na úrovni intuice, tedy, jak se lidově říká, ‚šestým‘ smyslem. Ale duchovně rozvinutá osobnost to už vnímá více vědomě. Tím, že kolem sebe vytváří silové pole,... které se skládá z vibrací Lásky, stává se nezranitelnou vůči negativním informačním proudům, tedy jednoduše řečeno, vůči špatným myšlenkám. A následně pak není rozptylována bojem uvnitř sebe sama a neztrácí s tím drahocenný čas a sílu.“

„A jak se to projevuje v životě? Vždyť ne vždy se člověku tak snadno daří, existuje přece bílý a černý pruh,“ zajímalo Viktora.

„Černý a bílý pruh je pouze ve tvém vědomí, to ty sis je ve své fantazii vytvořil. Pokud ti všechno skvěle vychází, pak už na úrovni podvědomí očekáváš něco špatného, negativního. A když už se jednou tak nastavíš, pak to v konečném důsledku i dostaneš. Sami jsme si vymysleli tuto hru, na svou... hlavu nakládáme problémy. To v přírodě neexistuje. Dobře znamená dobře, bez jakýchkoli výhrad. Když je to špatné, pak jsi ty hlupák. Je to jednoznačné.“

Kamarádi se zasmáli, když slyšeli takovou vyčerpávající odpověď.

„A touto duchovní praktikou se můžeme očistit od... no...“ Žeňa trošku zaváhal a hledal slova, „od hříchu třeba. A vůbec od všeho špatného, co jsme už v životě stihli natropit?“

„Samozřejmě. Člověk, jak říkáš, se ‚očisťuje od hříchu‘, protože nejen lituje toho, čeho se dopustil, a co je ještě důležitější, pak už se ničeho špatného ani nedopustí, protože se pro něj tyto skutky staly cizími. Prostě od sebe jen odhazuje všechno to negativní a současně na to zapomíná na podvědomé a vědomé úrovni. Pokud jej tíží nějaké skutky z minulosti, které jej neustále pronásledují nebo stále mučí, pak se automaticky čistí sám pomocí rostoucí síly Lásky během práce na probuzení své duše.“

„A proč se říká ‚hřích ti bude záhubou‘?“ zeptal se Andrej.

„Ano, určitě bude. Člověk se něčeho dopustil a tyto jeho skutky mu nedávají pokoje na podvědomé a vědomé úrovni, jako když mu červík vrtá v mozku. Nakonec to praskne jako vřed nebo možná infarkt, mrtvice a tak dále. Jinými slovy, když nic nepodnikneš, pak tě to špatné zničí zevnitř.“

„A jak člověk pochopí, jestli udělal něco špatně nebo dobře?“

„Každý člověk moc dobře ví, co udělal špatně a co dobře. Ať se bude vytahovat jakkoli, ať se bude jakkoli čepýřit před druhými, jaký je skvělý, jaký je dobrý, jaký je to superman. Ale ve skutečnosti když zůstane sám se sebou, má o sebe strach. Bojí se, když si v noci lehá do postele, zvlášť pokud je sám, pokud jde po ztemnělé cestě. On jasně cítí, že se na něj někdo dívá. Cítí na sobě tento pohled a to jej tíží. Bojí se smrti, protože tam zažije... no, jemně řečeno, těžké časy.“

„A co tam bude, po smrti?“ zeptal se Stas.

„Ten, kdo koná dobré skutky neboli kdo je očištěn, kdo žije s Bohem uvnitř, ten se nemusí ničeho bát, tomu bude dobře i tam. Třeba i když nedosáhl mnoho úspěchů v duchovním rozvoji, i když se mu nepodařilo vybojovat Svobodu pro svou duši, jednoduše řečeno, spojit se s věčnou Láskou, Bohem, Nirvánou, říkejte tomu, jak chcete, nebo dostat se do ráje nebo do království nebeského v chápání náboženství, ale on rozvíjel svou duši, snažil se o to... Ráj není místem, kde se fyzicky bavíš se svými kamarády, stejnými jako jsi ty, kteří se pomodlili v kostele, protože je to moderní a považují se za osvícené. Je to všechno hloupost, můžeš se tak modlit třeba celý život. Podstatné není to, čím se chlubiš světu, ale to, co si myslíš a co děláš. Důležité je to, kdo ve skutečnosti jsi a jak na sobě pracuješ, jak se věnuješ svému duchovnímu růstu. A pokud jsi dosáhl určitého stupně Svobody, když jsi přišel k Bohu jako zralé dítě, pak ano, pak je to chvályhodné. Je to hlavní cíl, který tě žene dopředu. Pak odcházíš, jsi volný, před tebou jsou hvězdy, čeká na tebe nekonečná dokonalost. Ale tento stav můžete pochopit jen stěží.

A pokud jsi špatný, negativní člověk, řekněme to takhle, pokud v tobě převládá materiální podstata, pokud se snažíš vytvořit si hmotný užitek na úkor druhých, způsobuješ jim tedy zlo, a současně se nesnažíš polepšit se, pak ti tam bude dost špatně.“

„No jo, stačí úplatek kněžím pro slávu Hospodina a všechny hříchy jsou ti najednou odpuštěny,“ snažil se Žeňa o vtip.

„Kněží je možná odpustí, ale Bůh sotva. Ve své podstatě pokud se snažíš dát mizerné výkupné, a to i tím, že postavíš kostel a zároveň nebudeš litovat toho, čeho ses dopustil a nezačneš žít ve smíru se svým svědomím, pak veškeré tvé ‚kompenzace‘ budou nesmyslné a hloupé. Protože Bůh se nejvíce zajímá o to, jak se vyvíje tvá duše, tedy jeho částička, a ne o nějaké ‚kompenzace‘ v podobě hmotných statků, které vznikly z Jeho vlastní vůle k vychování a zkoušení lidských duší.“

„A když říkáte ‚tam bude moc špatně‘, to znamená jak?“ zeptal se Andrej.

„No, to je těžké vysvětlit takovým způsobem, abyste to pochopili. Ale zhruba něco takového. Představte si to nejhorší z nejhoršího, co se vám může stát, to nejstrašnější nebo nejkrutější... Představili jste si to?“

„Představili.“

„Takže to bude to nejlepší, co vás tam čeká a bude to trvat celkem dlouho... Nestraším vás, jenom vám říkám, jak se věci mají. Každý člověk nese odpovědnost za své činy. On na to možná ani nemyslí, i když na podvědomé úrovni si plně uvědomuje, co dělá. Tajně si hromadí majetek, převládá v něm materiální podstata, krade, podvádí, uspokojuje své velikášství, je mu líto každé koruny nebo si myslí: ‚Jó, mám spoustu peněz, já jsem král!‘ Ale jaký asi můžeš být král, když zítra zemřeš a tam se na tebe teprve podívají a zjistí, kdo jsi ve skutečnosti... A nejzajímavější je, že všichni to cítí a rozumí tomu. Proto se mnozí lidé zmítají celý život jako kyvadlo od

jednoho extrémů ke druhému, od jednoho náboženství k jinému. Ale ve skutečnosti za vás nikdy nikdo nevymodlí vaše hříchy. Musíte reálně jednat ve vztahu ke svému vnitřnímu světu, vaše duše musí být skutečně vyzrálá a nesmíte se falešně klamat a hloupě doufat v to, že se o tom nikdo nedozví a nebude to mít žádné následky. Strážce, který zaznamenává každou vaši myšlenku, a to už nemluvím o činech, je uvnitř vás. A právě na základě jeho ‚paměťových záznamů‘ se řeší další osud vaší duše.“

„Tak to znamená, že být bohatý je špatné,“ udělal si jakýsi svůj závěr Slávek.

„Ne, být bohatým člověkem je dobré, je to skvělé. Skutečnost, že u nás dosud existuje tolik chudých lidí, to je špatně. Je to smutné. A že jsou bohatí, to je perfektní, protože mají čas pro sebe, pro svůj rozvoj, pokud jej samozřejmě správně využijí.“

„Řekněte mi, prosím,“ znovu vstoupil do konverzace Nikolaj Andrejevič, „když se vrátíme k lotosovému květu, chtěl bych vědět, jestli všichni lidé vnímají tyto vibrace Lásky pozitivně?“

„Velká většina ano. Ale jsou jedinci, kteří vnímají tyto vibrace Lásky velmi negativně. Znepokojuje je to, odpuzuje. To vypovídá o špatném stavu jejich vědomí. Jinými slovy, bojí se, aby se neprobudila jejich duše při kontaktu s tímto pozitivním člověkem, rozum se začíná aktivovat a vnáší do popředí všechna negativa. To znamená, že tento jedinec je tedy velmi špatný, protivný člověk, ačkoli si o sobě může myslet, že je výborný, dobrý, mohou jej vychvalovat celé zástupy. Ale ve skutečnosti je to neřád. Proč? Protože reaguje na všechno velmi negativně. Převládá mu v rozumu materiální podstata nad duší.“

Chvilku jsme mlčeli.

„Víte, nedávno jsem náhodou našel v nějaké literatuře, že Helena Blavatská zmínila ve svých rukopisech nějakou zvláštní duchovní praktiku, kterou nazvala Růže světa, která velmi vzdáleně připomíná Lotosový květ,“ pochlubil se svým objevem Kost'a.

„Ano. Je to odzvuk duchovní praktiky Lotosového květu. Jenže Blavatská tam toho hodně popletla. Ale není se čemu divit, protože to psala na základě slov, která jí vyprávěli různí lámové, a nikoli z pravého zdroje.“

„A ještě jsem se dočetl, že nejvyšším stupínkem duchovního rozvoje v buddhizmu je probuzení lotosu. Ale před tím je nutné projít přes čtná zasvěcení, úrovně a zkoušky...“

„No, všechno to je hloupost. Celou tuhle omáčku si už pak vymysleli lidé, aby si mohli zdarma vytvořit výnosné korýtko – náboženství. Na začátku dával Buddha pro většinu lidí právě tuto prostou, pro všechny dostupnou duchovní praktiku Lotosového květu k probuzení duše v čisté podobě. Všechno bylo velmi jednoduché.“

„I svým stoupencům?“

„I svým stoupencům také zpočátku dával tuto duchovní praktiku. A pak, podle stupně jejich duchovního probuzení, už pak hlubší znalosti.“

„Minule jste říkal, že znalosti Buddy byly částečně ztracené,“ nemohl ukojit svou zvědavost Kost'a, „částečně překroucené, ale já jsem si přečetl, že je ovládá a předává svým učedníkům dalajláma, který je v lámaizmu, v jednom z hlavních směrů buddhizmu, nejvyšší osobou mezi ‚znovuzrozenými‘, zemské ztělesnění velectěného Bódhisattvy... Avalokašvary... Ne, tak ne. Avalokitešvary,“ sotva vyslovil Kost'a, „tedy živý Bůh, jak jej nazývají. Také se tam píše, že smrt tohoto živého Boha znamená začátek jeho nového zemského ztělesnění. A nějaká speciální komise

z nejvyšších lámů jej , hledá‘ mezi nemluvnaty, které se narodí během roku po smrti dalajlámy. Takže si myslím, že pokud se tento Bódhisattva stále převtěluje, copak mohou být znalosti ztraceny?“

„Kdo?! Dalajláma Bódhisattva?! No to není snad ani parodie na Bódhisattvu. Vždyť kdo je to ve skutečnosti dalajláma... Ostatně abyste opravdu pochopili, řeknu vám příběh, který tomu předcházela. Buddhovo učení se zpočátku předávalo ústně. Ale mělo obrovskou odezvu mezi lidmi kvůli jednoduchosti a přístupnosti duchovních praktik, zvláště pak Lotosového květu. Jeho filozofické učení bylo podle slov následovníků, jen si představte, za téměř 600 let po jeho smrti, poprvé zapsáno na palmových listech (Tripitaka) v roce 29 před naším letopočtem. Je to nejstarší raně buddhistický sborník literatury, který byl sepsán už ve zkrácené variantě oproti pravému učení Buddha. Psali jej totiž lidé, kteří sledovali své osobní cíle - obohacení díky těmto znalostem, a konkrétněji chtěli vytvořit na tomto základě náboženství. Kromě toho po smrti Buddha mezi jeho učedníky proběhl rozkol. Jejich část se hlásila k tradičním názorům, tak zvaného směru hínajána, což v sanskrtu znamená ,malý vůz‘ nebo ,úzká cesta‘ ke spasení. Tento směr byl v prvotní formě více méně blízko k pravé podobě, protože základní význam spočíval v osobním úsilí člověka, který se snažil osvobodit z okovů sansáry (přechod duše z jednoho těla do jiného) na cestě k definitivní spáse (k nirváně). A pak bylo postupem času velice překrouceno lidmi, kteří jej změnili na komplikovaný, honosný kult.

A pak je tady druhý směr, mahájána, která v sanskrtu znamená ,velký vůz‘, ,široká cesta ke spasení‘ a máme začátek našeho příběhu o dalajlámovi. Směr mahájána reformoval všechny stránky buddhistického učení, udělal z Buddha mudrce a Učitele, typické božstvo a z Bódhisattv jeho podoby. Podle úvah představitelů mahájány se mohl Bódhisattvou stát každý, kdo se dostal do vládnoucí elity tohoto náboženství. Ačkoli samotné slovo Bódhisattva obsahuje zcela jiný smysl. Je to slovo, které pochází ze Šambaly.

„Bódhisattva‘ v přesném překladu ze sanskrtu znamená ,ten, jehož podstatou je vědění‘. Buddha přinesl tento pojem lidem s ohledem na tehdejší duchovní úroveň rozvoje. V jeho definici zní vysvětlení tohoto slova takto: „Bódhisattva je bytostí Šambaly, která dosáhla nejvyšší Dokonalosti a vyšla z nirvány, která má vůli znovu se do ní ponořit, ale odmítá to udělat pro Lásku a soucit k živým bytostem, aby jim pomohla v jejich zdokonalování“. Takže co vlastně udělali tito falešní ,bódhisattvové“? Odstranili jen několik málo slov z definice Buddha, a to „Šambala“, ,která vyšla z nirvány“, ,která má vůli“ a také ,pomocť ve zdokonalování“ a vyměnili je za svůj výklad, díky čemuž změnili celý smysl tohoto slova, aby z toho mohli těžit. Doufali, že se o tom svět stejně nikdy nedozví. Ale skutečnost ukazuje na jejich nesmírnou hloupost s ohledem na skutečné znalosti. Pravé duchovní znalosti, ať je budou překrucovat jakkoli, ať je budou jakkoli schovávat, ať je budou ničít, stejně je Šambala v pravý čas donese ke vědomí lidí v čisté podobě, protože je to jediný křišťálově čistý zdroj duchovních znalostí na Zemi, ze kterého čerpají všichni učení na světě.

Člověk se nemůže stát Bódhisattvou. Je ale pravda, že v dějinách lidstva bylo několik výjimečných osobností, které dokázaly pozdvihnout svou duši na úroveň Bódhisattvy. Ale těchto výjimečných lidí můžeme napočítat na prstech jedné ruky, přičemž za celou historii existence lidstva, a nikoli za ten krátký časový úsek tak zvané ,historie‘, známé jenom vám. Takže nejvyšší úrovně v duchovní oblasti mohou lidé

dosáhnout tím, že na sobě budou pracovat. Ještě jednou zdůrazňuji, že práce na sobě znamená, že budete rozvíjet svou duši skrze Lásku do takového míry, až nad ní smrt nebude mít žádnou moc. To tedy znamená osvobodit se od řetězce reinkarnací a spojit se s božskou Láskou, s nirvánou, říkejte tomu, jak chcete. Teď je pro vás těžké pochopit dokonce i smysl tohoto slova ‚nirvána‘. Ale žádné pozemské radosti se ani tisícinou nepřibližují tomuto stavu nejvyšší blaženosti.“

„Takže Bódhisattvové jsou opravdu bytosti ze Šambaly?“ zeptal se Andrej.

„Ano. Oni si tam vytvořili svůj malý svět, který je lidem znám jako Obydlí. Právě odsud svět dostává znalosti, ať už vědecké nebo duchovní, a to proto, aby lidé mohli duchovně růst a rozvíjet svoji duši.“

„A Mesiášové, ti jsou také Bódhisattvové?“ dotázal se Stas.

„Stává se, že Bódhisattvové, kteří předávali základní učení, museli být také Mesiáši. Ale jen zřídka. Zpravidla jsou často Mesiáši jejich učedníci, vychovaní z prostých lidí.“

„Jak to myslíte?“

„No, někdy vám o tom povyprávím. Příliš jsme se vzdálili od započatého tématu... Takže Bódhisattva nebude nikomu dokazovat, kdo vlastně je, a tím spíše nebude vytvářet náboženství. Bódhisattva může předávat učení o duchovní podstatě člověka, o tom, jak ji rozvíjet. Ale v žádném případě ne náboženství... Ve skutečnosti je každé náboženství pouze velký showbusiness, který vznikl kvůli velikášství skupinky lidí, kteří jej řídí, a který byl vytvořen k tomu, aby vysával peníze ze stáda hloupých oslů.“

„Ale proč hned hloupých,“ dotčeně pronesl Ruslan.

„No, proto, že tito lidé jsou ve svém poznání velmi omezení. Pořád jim vtlučkají do hlavy, aby poslouchali pouze slova jejich náboženských vůdců, četli pouze jejich literaturu a drželi se pouze jejich stáda, protože všechna ostatní náboženství nejsou správná. Tak nemusíme například chodit daleko, vrátíme se k tématu našeho rozhovoru, co udělali tito ‚showmani‘ s učením Buddha. Zaprvé, pro svůj prospěch, aby mělo stádo méně otázek, udělali ze samotného Buddha boha. Zadruhé, zavedli složité náboženské obřady, uctívání, modlitby, ukázali masám ‚širokou a lehkou cestu ke spáse‘, díky svému show-kultu ‚bódhisattv-rádců‘. Obyčejný laik nejenže musí vykonávat rituály, zaklínadla, plnit sliby a všechny ty jejich různé hlouposti, které vymysleli, a navíc je obdarovávat za to, že mu jednoduše řečeno věší ‚bulíky na nos‘ a navíc je bezvýhradně poslouchat. Stručně řečeno tito falešní ‚bódhisattvové‘, ale ve skutečnosti prostě jen mazaní a chytří lidé, si vytvořili další výnosné korýtko – náboženství.“

A teď se vrátíme k dalajlámovi. Takže všechnu tuhle šlamastiku způsobil po reformování buddhizmu Nágárdžuna, který žil v 2. století. Byl to velmi inteligentní, ale mazaný člověk s prospěchářskými úmysly. Byl to indický filozof, teolog, básník, založil školu Sunjavada (Madhjamaka). Teď to nejdůležitější. Za to, že Nágárdžuna udělal z jednoduchého složitě, za to, že velice zkreslil a částečně ukradl znalosti, které Buddha předurčil pro lid, za to, že změnil podstatu samotného učení, jej krutě potrestal Rigden Djapo a odsoudil věčné vědomé reinkarnaci.“

„A kdo to je Rigden Djapo?“ zeptal se Kost'a.

„Ridgen Djapo vede společenství Bódhisattvů v Šambale... Takže v historii byla osobnost Nágárdžuny známá pod různými jmény. Následně v roce 1391 se právě jeho podstata znovu převtělila do Gendünduba, který se stal prvním dalajlámou. Kdysi

chtěl, aby se mu klaněli, aby jej obdivovali, že je taková vynikající osobnost... Lákalo jej bohatství, luxus a uctívání. Teď má dalajláma plno bohatství, teď má plno luxusu, klaní se mu čtvrtina světa. Ale na druhou stranu není šťastný a ani nebude. Je odsouzen k věčné vědomé reinkarnaci a věčnému vnitřnímu strádání. Nemůže vstoupit do nirvány, nemůže se osvobodit ze stálého bludného kruhu vědomých reinkarnací. Prostě, z tohoto pozemského života jej nikdo nepustí. Pokaždé, když je mu 13 let, v dalším řetězci života, tedy v období pohlavního dozrávání, když dochází k probuzení životní energie a spojení člověka s vesmírem, prostě když se začíná probouzet jakožto osobnost, uvědomuje si, kdo vlastně je. Pro něj je to velká bolest na celý život.“

„No, jaká bolest!“ vyklouzlo Kost'ovi. „Je to přece dalajláma, má všechno! Vždyť je to štěstí mít všechno a opakovaně se převtělovat. Jak by se mu mohl takový život zprotivit?!“

Učitel se unaveně podíval na chlapce:

„No, jak bych ti to vysvětlil... Viděl jsi například film Bílé slunce pouště?“

„Ano.“

„Vzpomínáš si, jak si celník Věreščagin sedl, aby se najedl, a žena před něj postavila celou mísu černého kaviáru. A on se podíval a řekl: ‚Zas ten kaviár! Už ten zatracený kaviár nemůžu ani vidět. Běž a vyměň jej třeba za chleba.‘ Takže všechno se zprotiví a velmi rychle. A život se zprotiví třikrát rychleji. Kdyby sis pamatoval aspoň část toho, co jsi kdysi zažil v jiných tělech, bylo by ti jednoduše špatně z této monotónnosti tělesných forem. Vědomě se převtělovat a vědět, že je to tvůj věčný úděl – je to strašné a ani si neumíš představit, jak moc je to strašné. Ježíš ne nadarmo potrestal Bludného Žida nesmrtností. Vzpomínáš si na ten příběh?“

Kost'a rozpačitě zavrtěl hlavou:

„Ne.“

„Když Ježíše hnali na Golgotu, bylo Mu velmi špatně, těžce, mučila Jej žízeň. A když se zastavil na prahu domu jednoho z židů jménem Ahasfer a poprosil o vodu, ten Jej hrubě vyhnal, protože se bál o svůj život, že jej za to potrestají. A Ježíš mu řekl: ‚Ty se bojíš o svůj život, tak budeš žít věčně!‘ Od té doby Ahasver nemůže zemřít, bloudí po světě, a i když se mu to možná zprotivilo, nic s tím neudělá.“

„Ale copak mu nebude vůbec nikdy odpuštěno?“ zeptala se se soucitem Taťána.

„Dokud nebude odpuštěno všem, dokud celý svět neučiní pokání. Ale to už je jiný příběh.“

Sensei se podíval na hodinky.

„No, dobře, přátelé, je čas začít meditaci, jinak se náš rozhovor může protáhnout na dlouho. Dnes to bude pro některé opakování a někteří se budou snažit procvičit čakry nohou a čakru Hara.“

„A kde se nacházejí?“ zeptal se Slávek.

„Čakry nohou se nachází ve středu chodidel a čakra Hara o tři palce níž, než je pupek, v bodu dan-tian... Hara znamená v překladu z japonštiny břicho. Je to ‚zemský střed člověka‘, což se prakticky shoduje s těžištěm, a to ve fyzickém i geometrickém smyslu. Tato meditace, stejně jako ta předchozí, je určena na soustředění a koncentraci pozornosti... A teď si stoupněte, uvolněte se, nohy dejte na šířku ramen...“

Stoupli jsme si pohodlně, uvolnili se a soustředili se na provádění meditace.

„Teď se nadechneme, jako obvykle, tedy libovolně, a výdech provádíme do pohárkovité Hary, jako bychom ji naplňovali energií Čchi, až pocítíte lehkou tíhu.“

Když se Hara naplní, musíte vypustit tuto energii Čchi z Hary do nohou, přes centrum chodidel do země...“

Chvíli jsem „proháněla“ tuto energii pouze ve své mysli. Ale pak se moje fantazie přeměnila na skutečný pocit roztaženého břicha, jako by do mě opravdu nalili vodu. V tu chvíli Sensei připomněl:

„Když se Hara naplní, musíte ‚vylít‘ tuto energii přes nohy, přes střed chodidel do země.“

Zase jsem se to snažila provést ve své představivosti a myšlenkově jsem pracovala na svém těle. Postupně jsem cítila jakési teplo, které proudilo malým potůčkem. Nebyl jednodušný, ale jen částečný a byl dobře cítit v oblasti holeně a především chodidel. Ačkoli bylo venku celkem chladno, nohy se mi v botách začaly postupně rozehtávat. Když jsem si toho všimla, začala jsem přemýšlet o tom, jak se mi to podařilo. Pocity se nějak nepozorovaně vytratily úměrně tomu, jak se můj rozum ponořil do logiky. Ale jen co jsem se znovu snažila soustředit, Sensei už ohlásil konec meditace.

„Dvakrát se zhluboka nadechněte a vydechněte. Pevně sevřete pěsti, otevřete oči.“

Podívala jsem se na hodinky, uběhlo celkem asi deset minut. Zdálo se mi, že to bylo mnohem víc. Najednou někdo poznamenal, že pod našima nohama roztál sníh. S údivem jsme se ohlédlí. A opravdu, pod některými ze starších kluků byla holá místa v okruhu asi 40 centimetrů a pod námi byla také, ale menší. Žeňa se podíval na Stase a pronesl:

„Tak vidíš a ty ses rozčiloval, že je pořád zima a že bys hned jel do Afriky. Nemáš důvod jezdit do Afriky. Podívej, palmy už ti začínají růst pod nohama.“

Obrátil se k Sensei a dodal:

„Dávno jsem měl podezření, že s jeho původem je něco divného, pořád ho to táhne k Papuáncům.“

Po další sérii vtípků, když se všichni trochu uklidnili, Sensei řekl, že na této meditaci můžeme samostatně pracovat doma.

„A na Lotosovém květu také?“ zeptal se Kost'a.

„Samozřejmě. Na tom zvlášť, a to každou volnou chvíli.“

„A kdy uvidíme výsledky?“

„Nedělej si starosti, pokud nebudeš líný, výsledky na sebe nenechají čekat.“

„Promiňte, chtěl bych se trochu vrátit k našemu rozhovoru před meditací. Říkal jste, že všechny vědecké znalosti dává světu Šambala. Nějak jsem nepochopil, jakým způsobem se předávají?“ s povýšeným tónem v hlase pronesl Nikolaj Andrejevič. „Dosud jsem si myslel, že člověk je dostatečně rozumný tvor, aby si všechno vymyslel sám, a to včetně vědeckých objevů.“

„No, jak bych vám to řekl, v podstatě se člověk jednou bezesporu stane dokonalou bytostí... Ale pokud v jeho rozumu vládne materiální podstata, dokonce ani obyčejnou židli nevymyslí, pokud mu někdo neřekne, jak se to dělá.“

„Jak to myslíte?“

„No, normálně. Teď jsou lidi tak inteligentní proto, že využívají znalostí předků. Ale jak to zjistili jejich předkové, přemýšleli jste o tom? Dokonce i v těch nejstarších legendách sumerské civilizace, které byly napsány na hliněných tabulkách, se píše o tom, že právě ‚lidé z nebe‘ jim pověřili, jak si zavést živobytí, jak se mají stavět domy, chytat ryby, pěstovat rostlinnou stravu pro svou potřebu a jiné. A předtím lidé

žili jako jakékoli jiné stádo zvířat... Když si vezmeme třeba současný svět. Jak vědci přijdou k objevu?“

„Usilovně pracují na daném tématu.“

„Bezesperu, zvenčí to tak vypadá. Ale samotný okamžik objevu, okamžik osvícení?“

Nikolaj Andrejevič pokrčil rameny.

„Vzpomeňte si na historii velkých objevů,“ pokračoval Sensei. „Vezměte si třeba známý periodický systém Dmitrije Ivanoviče Mendělejeva, který se mu zdál už v konečné podobě ve snu, přičemž ne celý, ale pouze ta část, kterou může lidstvo pochopit v dané fázi. Stejný příběh se odehrál se strukturou atomu Nielse Bohra, se vzorcem Friedricha Augusta Kekulé, s objevem Nikoly Tesly a mnohé další. Prakticky všechny vědecké myšlenky a teorie lidstva se objevily v důsledku osvícení, intuice a nejčastěji ‚inspirace shora‘. Jinými slovy, tyto objevy tedy vědci získali ze samotných hlubin svého podvědomí.

A hlubiny podvědomí - to je ta stejná čakra, ‚dveře‘, ‚brána‘, říkejte tomu, jak chcete, které se mohou otevírat buď z jedné nebo z druhé strany. Je to jen přechod do úplně jiné sféry, jiného rozměru, jiného informačního pole, nazývejte to tak, jak se vám líbí. Takže v případě potřeby může být do mozku vědce vložena připravená odpověď z této strany.“

„A kdo je tam vkládá?“ zajímalo Kost'u.

„Ten, kdo se nachází na této straně. Každý člověk Jej vnímá jinak: někdo Jej považuje za Absolutno, někdo za Kolektivní Rozum, nebo Šambalu, nebo Boha...“

„Zajímalo by mě, Šambala a Bůh jsou jedno a totéž?“ zeptal se Ruslan a zamýšlel se nad něčím.

„Ne. Bůh je Bůh. A Šambala je pouze jedno z jeho výtvorů.“

„A co představuje Šambala ve vztahu k lidstvu?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič.

„Je to prostě zdroj znalostí. Když to řeknu současným jazykem – je to zvláštní informační ‚banka‘, vstup do které existuje v hlubinách podvědomí každého člověka.“

„Takže do Šambaly se můžeme dostat, aniž bychom opustili pokoj?“ podivil se svému dohadu Stas.

„Přesně tak...“

Ještě jsme si trochu popovídali o věcech, které nás zajímaly, dokud se Sensei zase nepodíval na hodinky.

„No, dobrá, už je pozdě, musíme jít.“

Abych pravdu řekla, moc se mi nechtělo odcházet a očividně ani ostatním. Později Žeňa přesně vystihl náš společný názor: „Duše si žádala pokračování hostiny.“ Ale bohužel jsme museli jet domů, abychom naše blízké neznepokojovali dlouhou nepřítomností našich těl.

Následující dny uběhly nepozorovaně. Na dalším tréninku bylo všechno jako vždy: rozevíčka, základní sestava, nová látka. Co se týče nové látky, dostali jsme se už ke stylu Opice. Abychom provedli klamavý úder nebo jednoduchý chvat, snažili jsme se napodobovat způsob chování tohoto zvířete. Vypadalo to celkem zábavně. Žeňa jako vždy nevynechal možnost a prohlásil, že většina z nás ani nemusí opici

napodobovat, protože svým chováním v životě vysloveně předčíme originál. Stručně řečeno, trénink probíhal celkem emocionálně a vesele.

Na doplňkových cvičeních, když už se skoro celá skupina rozešla, jsme dál cvičili sady cviků, které nám Sensei ukazoval pro samostatnou práci. Ke konci tréninku do tělocvičny vešel solidní, reprezentativní muž, asi ve věku šedesáti let. Když ho Sensei uviděl, usmál se:

„Ale kdo to k nám jde! Jaká byla cesta, Georgi Ivanoviči?“

„No, jaká,“ lehce se rozhořčil. „Už vás dvě hodiny hledám, půl města už jsem objel.“

Sensei se ušklíbnul:

„Omlouvám se, pane akademiku, byl jsem zaneprázdněn, nemohl jsem vás přivítat přímo u lodního můstku.“

Přátelsky se pozdravili a poodešli dále do tělocvičny, sedli si na sportovní lavičky a začali si o něčem povídat.

Moje zvědavost při slově „akademik“ mě nesnesitelně mučila. Ale ostatní kamarádi kolem na hosta nijak nereagovali. Starší kluci dál cvičili údery, jako by si ničeho ani nevšimli, soustředili se na svou práci. No, a naši kluci nezůstávali pozadu. S Taťánou jsme se snažily také „ukázat, co v nás je“. Ale když přišel tento člověk, tak se veškerá má pozornost soustředila na ty dva. A když jsem viděla, že se Sensei obrátil k hostovi, začal gestikulovat a říkal mu něco trochu ostřeji, už jsem to nevydržela. Uhýbala jsem Taťaniným úderům a začala jsem se při tomto improvizovaném zápasu postupně přibližovat směrem k nim. Zaslechla jsem tato slova Senseie, která byla určena příchozímu:

„Někdy před dvaceti lety jsi snil jen o světové slávě a o tom, že budeš uznáván jako vynikající vědec. Sám jsi nám nabídl své služby výměnou za konkrétní znalosti, které tě ve vědě dostanou mezi špičku...“

„No teda!“ s údivem jsem si pomyslela. „Sensei mu tyká! A kdo je to ‚my‘? A jaké služby?“

Mezitím Sensei pokračoval:

„... Naše strana zcela vyplnila podmínky dohody. Dali jsme ti podrobné informace od polovodičového heterolaseru až po převodníky solární energie. Copak ti to nestačí?! I takhle jsi celý život zahálel a jen využíval našich znalostí. A při dalším výročí dostaneš navíc Nobelovu cenu. Copak je to zlé?! Nepochopil jsem, s čím máš problém?“

Celou tu dobu akademik seděl se svěšenou hlavou. A když Sensei skončil, muž k němu zvedl oči. Měl červenou tvář, očividně ze silného rozrušení.

„Jakýpak problém, říkáte. Myslíte si, že jsem hlupák?!“

A už mírnějším tónem dodal:

„Všechno si moc dobře pamatuji a nikdy jsem svá slova neodvolával... Ale vysvětlete mi, prosím, kde mám vzít zdroj energie o nezbytném výkonu?! K tomu, abych spustil vaše zařízení, jehož nákresy jsem od vás dostal, potřebuji přerušit proud proudu minimálně v celé Leningradské oblasti. A vy žádáte, aby toto zařízení fungovalo od počátku srpna až do prosince. A copak to jde, aby byl celé tyto měsíce Leningrad a ostatní jeho části bez světla?“

„O zdroj energie se nemusíte strachovat, milý Georgi Ivanoviči, ten vám zajistíme.“

„Copak chcete dotáhnout do mého institutu jaderný generátor?! Jak si to představujete? A proč zrovna v areálu našeho institutu? Copak to nejde provést na jiném místě, třeba v Moskvě?“

„Samozřejmě to udělat jde. Ale vypočítali jsme, že váš institut má pro nás mnohem výhodnější pozici... A napájecí zdroj vám poskytneme. Nemusíte si dělat starosti, má velmi malé rozměry, není větší než například kufřík, takže mnoho místa nezabere. Energie je v něm zcela dost na to, aby mohlo zařízení pracovat po potřebnou dobu.“

„Promiňte, ale mluvil jste o milionech kilowattů. Copak to všechno bude obsaženo v kufříku? A není to jaderná energie?!“ podivil se akademik.

Sensei se usmál:

„Nezatěžujte svou hlavu takovými drobnostmi. Mohl bych částečně uspokojit vaši zvědavost a říct vám hned, že to je vakuový energetický zářič. Kromě toho vám k tomuto zařízení dáme také měnič frekvencí, jak jsme slíbili. Ale hned vás musím na něco upozornit. Neradím vám, abyste se hrabali v těchhle přístrojích a rozebírali je, jinak to bude horší než v Hirošimě, milionkrát horší. Ačkoli zvnějšku vypadají absolutně neškodné. Ale pamatujte si, přístroj musí začít fungovat ve stálém režimu nejpozději 15. srpna.“

„No dobře. A kdy mi je dodáte?“

„Myslím, že hned po Vánocích vám budou dodány.“

„Jasně... jen...“

Akademik se trochu zarazil.

„Co?“

„Zajímá mě jedna otázka. Mluvíte o tom, že nebudete zasahovat do našich záležitostí, ale toto zařízení svědčí o něčem jiném.“

„Do ničeho nezasahujeme. Pokud bychom zasahovali, pak bychom zabránili těm událostem, které mají přijít. A na to nemáme právo, je to vaše rozhodnutí, dělejte si, co chcete. Ale to jediné, co není v našem zájmu, je to, aby vznikla minimálně třetí světová válka s použitím jaderných zbraní. Proto chceme pouze zmírnit následky těchto událostí.“

„A kde mám záruku, že tyto vlny nikomu neublíží?“

„Ručíme za to, že je to absolutně neškodné. Lidé budou jen klidnější a rozváznější. Protože jejich zpětné reakce budou zmírněny a nepřerostou až do nějakého globálního konfliktu... Ale opakují, že nemáme právo zabránit těmto událostem. Pokud chcete, předejděte jim sami, je to vaše věc.“

Akademik se ztěžka zvedl z lavičky a začal se loučit. Sensei jej doprovodil ke dveřím a ještě jednou mu připomněl zmíněné datum. Potřásli si rukou a rozloučili se. Uslyšela jsem, jak si Sensei, když se vracel od dveří, s úsměvem zamumlal pod nos:

„Hm, každý hlupák si myslí, že je inteligentní, ale jen inteligentní člověk o sobě může říct, že je hlupák.“

Byla jsem v naprostém šoku z celého tohoto podivného rozhovoru. „Kdo to je Sensei? Copak je to fyzik?“ pomyslela jsem si. „Možná pracuje v nějakém vědeckém ústavu. Sensei nám přece vyprávěl o nějaké prohloubené fyzice. To tedy docela vysvětluje, jak je možné, že má takový široký rozhled.“ Tato jediná verze, která mě napadla a byla více méně přijatelná, protože mezi ostatními „tisíci otázek“ jsem se zamotala a nemohla najít rozumné vysvětlení. Ale Sensei v mých očích vyrostl jako

vědecká kapacita, protože jej poslouchal dokonce i akademik. Ačkoli samotný Sensei se nijak nechtěl od ostatních lišit. Cestou domů stejně jako vždy se všemi vtipkoval a udržoval veselou náladu po našem „opičím“ tréninku. Ale doma jsem si přece jen zapsala tento zvláštní rozhovor do svého deníku s velkou poznámkou na konci: „Ukázalo se, že je to fyzik!“

26

Za pár dní jsme s maminkou chodily po obchodech a prováděly běžné nákupy. Zrovna jsem si dělala plány na večer, přemýšlela jsem o otázkách, které chci dnes dát Sensei na cvičeních.

Venku napadl po včerejším dešti a nočním mrazu nadýchaný sníh. Musím říct, že zima tu byla celkem teplá ve srovnání s těmi oblastmi Sovětského svazu, ve kterých jsme žili dřív. „Hornický“ sníh se podobal sněhu jenom první den, protože druhý den už byl šedý od uhelného prachu a třetí den úplně tál a měnil se na mokrou břečku. A dokonce i ten Nový rok jsme tu vždycky slavili se stejnou předpovědí počasí: „Déšť, který bude přecházet v mokrý sníh.“ Takže jsem byla ráda, že jsem viděla aspoň tenhle nadýchaný sníh a cítila už dlouho očekávaný mrazík. To mi dávalo aspoň malou naději, že další Nový rok, který přijde celkem za tři týdny, se nám možná podaří oslavit opravdově, jak se na zimu sluší, a radovat se z celé duše.

A tak, když jsem snila o krásné budoucnosti, přišly jsme k dalšímu obchodu. A najednou maminka nečekaně uklouzla a upadla dozadu, a to tak silně, že jí nohy vyletěly nahoru. Všechno se to stalo v takových zlomcích vteřiny, že jsem se ani nestihla vzpamatovat, natož abych ji chytila. Nějací muži, kteří šli kolem, se jí vrhli na pomoc a snažili se ji zvednout. Také jsem se snažila nějak pomoci, byla jsem strašně vylekaná. Maminka poděkovala, vstala a opřela se o mě:

„Mami, jak ti je, můžeš jít?“

„Au, počkej, mám takovou bolest v zádech, jako by mi tam něco křuplo.“

„Možná bychom měly jet do nemocnice, ne?“

„Počkej, hned to přejde.“

Chvilku jsme stály a pak jsme šly pomalu domů. Maminka lehce pokulhávala. Doma se to ještě zhoršilo. Otce jsme nechtěli zneklidňovat v práci, všichni si mysleli, že to přejde. Ale bolest byla stále silnější a žádné prášky na ni nezabíraly. Zkusili jsme všechno: natírali ji různými mastmi, dávali jí obklady a taky jsme ji nahřívali. Ale po poslední proceduře to bylo ještě horší. Na meditační cvičení jsem samozřejmě nešla. A když se pozdě večer vrátil otec, už jsme zkusili všechno, co jen bylo možné, abychom ztišili bolest. Rozhodnutí bylo jednoznačné – musíme jet do nemocnice. Otec zavolal na pár míst a domluvil, že maminku vyšetří pan docent v oblastní neurochirurgii.

Nad ránem se její stav prudce zhoršil. Vtíravá, ostrá bolest přešla i do nohy. Dokonce i sebemenší pohyb způsoboval velmi silný záchvat. Do nemocnice ji dokonce odvezli téměř ležící. Na neurologii po sérii rentgenů a počítačové tomografie pan docent stanovil, že měla už dávno osteochondrózu páteře, kvůli pádu praskl vláknitý prstenec a vzniklo vyhrěznutí ploténky 7 mm. Následkem toho se stlačil sedací nerv, což vyvolávalo silnou bolest vystřelující do nohy. Po důkladné prohlídce ji doktor poslal na konzultace k neurochirurgovi. Otec zase našel dobrého neurochirurga, který po seznámení s výsledky vyšetření usoudil, že je operace nezbytná.

Pro naši rodinu to byla katastrofa. Kromě toho, že jsme viděli spoustu nemocných přivázaných k posteli, když jsme hledali ordinaci neurochirurga, navíc maminka ještě

vyslechla různé strašlivé historky od své, jak se pak ukázalo, budoucí sousedky v pokoji na neurologii, která musela podstoupit další operaci. Matka se tak vylekala operace, která ji čekala, že jsme spolu po konzultacích doslova utekly z oddělení neurochirurgie, pokud se tak dá označit naše intenzivní pždání. Tak se, nečekaně pro nás pro všechny, budoucnost ukázala v těch nejčernějších barvách. Rozhodli jsme se, že zkusíme medikamentózní léčbu, pomocí injekcí, jak se říká, bojovat až do konce.

Od toho dne, kdy šla maminka do nemocnice na neurologické oddělení, se můj život prudce změnil. Ráno jsem šla do školy a pak jsem jela na oblastní neurologii. Celou dobu jsem byla vedle maminky, abych ji morálně podpořila. Zdálo se mi, že je to pro ni velmi důležité. Je sice pravda, že doktoři neradi viděli „nepovolané osoby“, ale otec rychle tuto záležitost vyřídil. Nemocnice se pro mě stala hlavním místem, kde jsem trávila svůj čas.

Maminka byla víc než zarmoucená, že se na naši rodinu jedno za druhým valilo tolik neštěstí. A navíc do toho ještě přišla zpráva z Moskvy, že všechny termíny už jsou domluveny a operaci mi provedou po novoročních svátcích. Maminka velice prožívala, že ještě ke všemu tomu vynechávám své oblíbené kroužky a cvičení a snažila se trvat na tom, abych se vrátila ke svému normálnímu životu. Ale o tom jsem nechtěla nic slyšet. Zdálo se mi, že se tu o ni nebude nikdo starat tak jako já a že beze mě tu bude jen chřadnout kvůli svým negativním myšlenkám a kvůli stísnující atmosféře v pokoji, kde všechny její sousedky vyprávěly jen o svých bolestech.

První dny jsem byla stejně jako celá naše rodina v mírném šoku. „Jak se něco takového mohlo stát,“ myslala jsem si. Přesně tak, zčista jasna a právě mamince. Jaký je ten život přece jen nepředvídatelný! Jen se nám zdá, že téměř se vším počítáme, všechno jsme si naplánovali a že všechno bude podle našich představ. Ale ve skutečnosti skrývá každý den novou zkoušku vytrvalosti, jako by nás Někdo chtěl otestovat, jak jsme spolehliví, jak jsme uvnitř odolní v různých situacích, ať už je to v radosti nebo ve smutku. Je možné, že tímto stresem, jehož svědky nebo účastníky se mimoděk stáváme, nám Někdo shora připomíná, že život je příliš křehký a že to nejdůležitější prostě nemusíme stihnout udělat. Vždyť jsme tak zvyklí odkládat na neurčito důležité záležitosti své duše, že si dokonce neuvědomujeme, jak rychle ubíhá samotný život a že v něm nestíháme udělat nic pořádně.

Proč si začínáme něčeho opravdu vážit až tehdy, když to nenávratně ztratíme: mládí – ve stáří, zdraví – na nemocničním lůžku, život – na smrtelné posteli? Proč?! Možná, že nás právě tyto nenadálé situace donutí, abychom se zamysleli nad pomíjivým bytím, donutí nás, abychom se probudili z bláhových fantazií, které vznikly z naší lenosti, a vrátili se zpět do reality. A realita je taková, že nikdo pořádně do konce neví, co se s ním může stát další minutu. Takže nestojí za to pokoušet Osud, ale musíme si vážit každého okamžiku teď hned, od této vteřiny a vážit si ho tak, jak si jej cení lidé odsouzení k smrti. Je možné, že pak hlouběji pochopíme smysl života samotného a uděláme v něm užitečného tisíckrát víc pro svou duši a pro všechny kolem. „Je hloupé myslet si, že zítřek tu bude vždy, ale on klidně ani nemusí přijít.“ Až teď jsem pochopila celý smysl Senseiovy fráze, kterou jsem kdysi považovala za vtip: „**Pokud chceš rozesmát Boha, řekni mu o svých plánech.**“

V životních příbězích, které jsem vyslechla spolu s maminkou v prvních dnech od jejích sousedek v pokoji, jsem našla důkaz, že nikdo není pojištěný před panem Náhodou... Žena, která ležela u okna, se jmenovala Valentina Fjodorovna. Jediný

okamžik změnil celý její život. A stalo se to právě tak nečekaně. Ze začátku s mužem žili jako všichni ostatní, od výplaty k výplatě. A když přišla vlna družstevnictví, tak dal manžel výpověď v továrně a založil si své družstvo na výrobu nábytku. Protože byl její manžel velmi podnikavý a pracovitý, tak se mu dařilo. Kterýsi rok vydělal tolik peněz, že si spolu s manželkou mohli koupit nový družstevní byt, auto a dokonce i chatu. Všechno bylo výborné jako nikdy předtím a nic nenaznačovalo, že by mělo přijít neštěstí.

Ale před dvěma měsíci, když se Valentina Fjodorovna vracela s mužem autem domů z narozenin jejich příbuzného, měli velkou nehodu. Odehrálo se to jen ve zlomcích vteřiny. Tři auta do sebe nabourala v plné rychlosti vinou opilého řidiče z protisměru. Manžel zahynul na místě. A ona, díky tomu, že byla připoutaná, jen zázrakem zůstala naživu. Ale dostala takový náraz, že jí pak doktoři stanovili diagnózu vymknutí krčního obratle a hematom, který tam vznikl. Po této události ji začaly špatně fungovat ruce a nohy ani vůbec necítila. Subluxaci jí odstranili na neurochirurgii. Ale zůstal jí hematom jako následek pohmoždění míchy. Valentinu Fjodorovnu přesunuli z neurochirurgického na neurologické oddělení asi před měsícem.

Mně se zdálo, že ji víc trápil ani ne tak fyzický stav, jako spíš ten psychický. Právě od té nehody se její život změnil k horšímu. Kromě toho, že musela zastavit část majetku, protože peníze, které měla, brzo vydala na léčení, na splacení nějakých manželových dluhů, které se vzaly neznámo odkud, navíc ji také ohromilo podivné chování známých.

Rodina Valentiny Fjodorovny, jak sama řekla, měla hodně přátel a příbuzných. Ale jen co se dozvěděli, že její manžel zemřel a ona byla zmrzačená a sama, všichni z neznámého důvodu zapomněli, že vůbec existuje. A teď už druhý měsíc leží v nemocnici a navštěvuje ji jen stará matka a sestra, která se vždycky snažila přinést něco dobrého, i když byla sama dost chudá. Teď samozřejmě Valentina Fjodorovna pochopila, kdo je kdo, ale už bylo příliš pozdě. Ten večer jsem si zapsala do deníku jednu zajímavou větu, kterou pronesla její staříčká matka o povrchních přátelích: **„Když je v domě všeho dost, kdekdo z přátel je tvůj host. Když dostatek pominul, každý jen tvůj dům minul.“**

Valentina Fjodorovna byla zoufalá a nevěděla, jak se svým trápením naložit jinak, než že bude pomlouvat své bývalé přátele a známé. A mě z toho nebylo nějak dobře. Těmito špatnými slovy nejenže kazila náladu sobě, vyváděla kvůli maličkostem, ale sama v sobě pěstovala nenávist, takže i všichni kolem ní kvůli tomu trpěli. Později už jsme v její přítomnosti raději ani nezmiňovali slovo „přátelé“, a to kvůli tomu, že tahle žena doslova vybuchovala a začínala znovu svou „starou písničku“.

Jiná žena, Anna Ivanovna, byla hodná. Neproklínala až do nebe svůj Osud, ačkoli její zdravotní stav nebyl o nic lepší. Měla skoro stejnou nemoc, jako maminka. Prostě v jeden „krásný moment“ ji začala velmi bolet záda. Nakonec jí doktoři zjistili vyhrěznutí ploténky, odborným jazykem hernie disku. Provedli operaci, odstranili výhřez. Pak se jí velmi ulevilo. Ale za nějakou dobu znova onemocněla a bylo jí ještě hůř. Doktoři jí nařídili další operaci, ale ona se bojí, že po ní zcela přestane chodit. Anna Ivanovna také vyprávěla svůj příběh, i když trochu zdrženlivěji. Ale podrobnosti a zvláště pak následky její operace velice vylekaly nejen maminku, ale do určité míry také mě, protože já jsem se pravděpodobně také měla setkat s neurochirurgy.

Anna Ivanovna se špatně pohybovala. Často k ní chodil její manžel, veselý silnější muž. Jejich děti už dávno vyrostly a žily se svými rodinami v různých městech. Anna Ivanovna měla své trápení, nejvíc se bála toho, že zůstane přikovaná k posteli, vždyť jí bylo teprve padesát. Bála se, že bude těžkým břemenem a bude viset na krku svému muži a ještě navíc bude trápit svou nemocí také děti. Proto se tato žena velmi snažila vyléčit, polykala všechny určené prášky a vykonávala všechny předepsané procedury. Ale někdy, když byla její bolest nesnesitelná, ji optimismus opouštěl a ona prolévala hořké slzy, přičemž opakovala jednu a tutéž otázku: „Za co?!“

Třetí sousedka byla úplně mladá holka, asi o pět let starší než já. Měla poporodní úraz. Už během těhotenství cítila bolest v zádech. Pravou nohu přestala Lena úplně ovládat, dokonce nemohla pohnout ani prsty na ní. Jak se ukázalo, měla vyklenuté dvě ploténky. Doma měla kojence, kterého hlídala tchýně v důchodu. Chodil k ní také manžel. Byl to celkem dobrý kluk, klidný, tichošlápek už od pohledu. Zato ale její tchýně vždycky přiletěla jako hurikán, věčně nabručená a nespokojená s nějakými hloupostmi.

Tato komplikace po porodu, kterou také nikdo nemohl čekat, dostala mladou rodinu na pokraj rozpadu. Kromě toho, že Lena měla se zdravím vážné problémy, nemohla se fyzicky o dítě starat, tchýně navíc pořád naváděla svého syna ke konfliktům, prý na co je mu taková zmrzačená manželka, přítěž na celý život. Radila mu rozvod. A Lena neměla nikoho, na koho by se mohla s dítětem obrátit, leda už jen na svou matku. Ale ta bydlela daleko, v jiném městě, a jezdila k dceři zřídka, protože celou dobu dřela v továrně, sotva vyšla s penězi. Dá se říct, že Lena nežila, jen zažívala jednu tragédii za druhou.

Takže jsem vyslechla všechny tyto příběhy a pomyslela jsem si, že přece nikdo z nich nečekal takový konec, každý žil nějakými svými sny a najednou, jako by do nich udeřil blesk z čistého nebe. Všichni naříkali, proč se to stalo zrovna jim... Večer ještě pod dojmy z toho, co jsem slyšela, jsem namátkou otevřela svůj deník a přečetla jsem si první slova Senseie, která mi padla do oka a která pronesl na jedné z našich besed: „**Neexistují náhody. Náhoda je jen zákonitý důsledek našich nekontrolovaných myšlenek.**“ „To je ono! Je to divné, ale já jsem těmto slovům dřív jaksi nevěnovala pozornost.“ A pro zlepšení své „bdělosti“, jsem je v deníku vyznačila tučně.

Moc jsem chtěla jít na cvičení a na trénink se Senseiem, ale dostat se z tohoto koloběhu událostí, aniž bych se cítila provinile, jsem nemohla. Stále jsem si ale telefonovala s kamarády, kteří se přehnaně chlubili svými úspěchy. Doma jsem pokračovala v meditacích a Lotosový květ jsem se snažila provádět každou volnou chvíli. Velmi dobře se mi dařilo vyvolávat pocity, když jsem myslela na „dárek, který jsem si tolik přála“. Přičemž ve sluneční pleteni mi vznikala vlna lehkého mravenčení, která se dál šířila do těla v různých směrech. Tento pocit byl docela příjemný... I když jsem nebyla vedle Senseie, jeho slova, která jsem si přečetla v deníku, se mi stále honila hlavou.

V nemocnici jsem se rozhodla, že změním nemocniční a nervózní atmosféru v pokoji, ať to stojí cokoli, protože po vyslechnutí těchto rozhovorů o bolestech a tísnivé existenci se rychle přitíží i zdravému člověku. Když jsem byla na návštěvě u maminky, snažila jsem se vyprávět co nejveselejší historky, které jsem znala, od života ve škole až po různé kuriozity z literatury. Ale tato metoda měla jen malý

efekt, protože tyto ženy zůstávaly dál zahloubané v myšlenkách o svých problémech. Jednou jsem si povídala s Lenou a řekla jsem jí to, co jsem slyšela od Senseie. To o dobrých a špatných myšlenkách, o podstatě duše a našeho života, čemuž se mimochodem maminka velice divila. Bylo zvláštní, že tyto ženy začaly poslouchat s takovou pozorností, jako bych ani nepronášela slova Senseie, ale nějaké vyznání, které se zcela týkalo každé z nich. Maminka říkala, že poté, co jsem odešla, ještě dlouho mluvily o těchto slovech a přemýšlely o jejich smyslu a při tom vycházely ze své životní zkušenosti. Bylo to ohromující, ale za týden toto mé vyprávění přineslo nečekané výsledky.

Ta samá Valentina Fjodorovna, která naříkala nejvíc ze všech a ubíjela se svým trápením, se proměnila ve zcela jiného člověka, v rozvázného vládce vlastního osudu. Maminka vyprávěla, že po těchto besedách, se usilovně nad čímsi zamýšlela. A výsledek jejího rozhodnutí překonal všechna očekávání. Nabídla manželku Leny oficiální funkci ředitele v nábytkářském družstvu a odpovídající solidní plat. Bylo to úplně šokující, a to nejen pro mladou rodinu, ale také pro tchýni. Vůbec nevěděli, jak Valentíně Fjodorovně poděkovat za tento Osudový dar.

Přestože byl manžel Leny tichošlápek, když mu bylo svěřena tak odpovědná pozice, objevil v sobě talent dobrého vedoucího. Jak vyprávěla tchýně, pracoval s velkým nadšením a věnoval se tomu celé dny bez přestání, díky čemuž byla výroba nábytku za zhruba dva až tři týdny znovu zavedena a dokonce vznikl i první větší zisk. Tchýně zářila štěstím a její vztah k Leně se velmi zlepšil.

Víc než to, Valentina Fjodorovna zapojila do této firmy také svou vlastní sestru, udělala z obyčejné účetní s mizernou výplatou ve státním úřadě hlavní účetní ve svém soukromém podniku a dala jí dobrý plat. A protože byla tato žena čestná, přesná a akurátní, pak byl pořádek zaručen. Dá se říct, že s tímto inteligentním a jednoduchým řešením problémů, které vymyslela Valentina Fjodorovna, byli všichni spokojeni, a ona obzvláště. Zdraví a i celý její život se začaly dávat do pořádku. Dokonce i ti staří „přátelé“ se k ní začali vracet, nabízeli jí všelijaké své služby. Ale Valentina Fjodorovna jim dala zcela bez nenávisti najevo, že jí jejich služeb a ani žádné jejich pomoci není zapotřebí.

Atmosféra v pokoji se od té doby značně zlepšila. Teď se ženy častěji usmívaly, žertovaly, povzbuzovaly se navzájem. Pro všechny byl pobyt v tomto pokoji příjemnější. Dokonce i členové nemocničního personálu se tu zdržovali mnohem déle, než je zvykem, aby si mohli popovídat s našimi smíšky. A úžasné bylo to, že se všem ženám zlepšila nejen nálada, ale také jejich zdravotní stav, rychle se začaly zotavovat. A já jsem pochopila, že tato příšerná bolest vznikla v první řadě v jejich představitosti, negativními myšlenkami a strachem z neznáma. Jako červ je užírala zevnitř, mnohokrát zesilovala fyzickou bolest. A jen co se tyto ženy zabavily něčím jiným, tak začaly být příjemnější nejen pro všechny kolem, ale také samy pro sebe. Měly možnost nejen střízlivě přemýšlet, ale také se snažit přizpůsobit novým životním podmínkám, vztahům k lidem.

Byla jsem prostě šokována tímto objevem, protože jsem neměla ani tušení, že Senseiova slova způsobí takovou revoluci v myšlení a v pocitech těchto žen odsouzených ke strádání. Vždyť pozitivní myšlenky jedné z nich spustily celou lavinu událostí v osudech několika lidí a přinesly do jejich životů štěstí a dostatek. To bylo

pro mě dalším důkazem hodnověrnosti Senseiových slov o tom, jak jsou naše myšlenky silné, do jaké míry ovlivňují náš Osud.

Ještě jsem si všimla, že provádění Lotosového květu začalo být v nemocničním pokoji mnohem lehčí. Snažila jsem se, co jsem jen mohla, abych udržovala tohoto ducha optimizmu, který tu rostl každým dnem. Vypůjčila jsem v knihovně množství knih velkých klasiků, ale jen těch s dobrým koncem, a navíc ještě humoristické povídky. Ženy je s radostí četly a navzájem si přeřikávaly dojemné momenty. Jak se ukázalo, Senseiova slova potvrzovala také řada děl klasiků různých epoch. A najednou mi konečně došlo, že Sensei přece mluvil o skutečně věčných pravdách, které jsou vlastní celému lidskému rodu už od počátku. Přičemž to všechno vysvětloval jednoduše a jasně.

A ještě jsem si všimla jednoho zajímavého momentu. Anna Ivanovna, která pracovala dvacet let na univerzitě jako lektor literatury, mnohá tato díla znala téměř nazpaměť. Ale říkala, že si s radostí znovu přečetla tyto knihy, protože teď už to všechno vnímala zcela jinak. A právě pro sebe, pro svou duši, jak později připustila, udělala zajímavá odhalení a objevila v knihách to, čeho si dřív vůbec ani nevšimla.

Někdy se naše četba změnila v dlouhé literární večery. Bylo k podivu, že když jsem vyprávěla o kontrole myšlenek z teorie Senseie, ženy poslouchaly tato slova s neobyčejnou pozorností. Nejdřív mě to přivádělo do rozpaků, protože na mnohé z jejich následných otázek o životě jsem jednoduše nemohla odpovědět. Ale doma, když jsem si znovu listovala svým deníkem, jsem nacházela slova Senseie, která podle mého názoru víceméně dávala odpověď. Kupodivu ženy chápaly tato slova podle svého a vycházely přitom ze své životní zkušenosti a co bylo nejdůležitější – tyto odpovědi je zcela uspokojovaly. Takže ačkoli Sensei nebyl vedle nás, jeho přítomnost se očividně projevovala v těchto jeho hlubokých myšlenkách, ke kterým jsme se stále vracely.

Blížil se Nový rok. Ženy se rozhodly, že si udělají slavnostní večírek přímo v nemocničním pokoji. Můj tatínek vyřídil všechny formality s primářem. Dokonce jsme si postavili menší, ale pravý vánoční stromeček a ozdobili ho všemožnými hračkami a z legrace ještě i stříkačkami a kapačkami. Takže Nový rok naše rodina oslavila v mamčině nemocničním pokoji společně s těmito ženami a jejich blízkými a rodinami. Bylo nám tak veselo, chovali jsme se k sobě navzájem tak laskavě, až to ve mně vyvolalo dojem, že se tu sešla jedna velká přátelská rodina. Pamatuji si jeden zajímavý přípitek, který pronesla Lenina tchýně:

„Říká se, jak na Nový rok, tak po celý rok. A nehleď na to, že ten Nový rok slavíme v nemocnici, hlavní je, že jej slavíme ve společnosti tak skvělých lidí. Děkuji Bohu za to, že všechno toto neštěstí s mým synem má šťastný konec. Moc vám děkuji, vážená Valentino Fjodorovno, za vaše dobré a jemné srdce. Kdyby nebylo vás, nikdy bychom se nevyhrabali z této noční můry. Takže na vás, na nepředvídatelný Osud, který nás svedl všechny na tak neobvyklém místě. Na vaše zdraví!“

Té noci bylo řečeno ještě mnoho dobrých a krásných slov. A před druhou hodinou v noci se k nám připojil dokonce pan primář s manželkou, kteří se vraceli z nějaké návštěvy. Ale jak jsem později pochopila, víc jej zajímal rozhovor s mým otcem, než s námi... Když si už tyto ženy pořádně vypily, začaly si navzájem vylévat svá srdce. A tady mě prostě ohromil jeden moment, když Valentina Fjodorovna vyprávěla o tom, jak učinila své životně důležité rozhodnutí.

„Víte, děvčata, dlouho jsem přemýšlela, co se se mnou odehrálo a jak se teď z té šlamastyky dostanu. A jednou, když jsem tak zase usilovně přemýšlela, se mi zdál zvláštní sen. K mé posteli přišel krásný mladý muž s plavými vlasy po ramena a řekl takovým melodickým hlasem: ‚Proč se tak trápíš? Podívej se kolem sebe, jací lidé tě obklopují. Když v nich uvidíš to lepší, tvé problémy zmizí.‘ Pak jsem se probudila a jako bych viděla všechno zcela jinýma očima. Začala jsem přemýšlet. A opravdu, jak se pak ukázalo, lepší kandidáty pro zvýšení mé výroby než ty, které jsem tu našla, jsem si ani nemohla přát. Ačkoli, abych řekla pravdu, zpočátku jsem pochybovala, přece jenom tu bylo velké riziko. Ale když jsem si vzpomněla na tento sen, tak mě něco popohnalo k definitivnímu rozhodnutí... Ach, bože, děvčata,“ přežehkala se, „je to skutečně tak!“

„Představte si, že se mi také zdálo o plavovlasém muži!“ přiznala se Anna Ivanovna. „Jen jsem se vám o tom styděla říct. Něco mi říkal takovým příjemným hlasem. Ale ráno jsem si už nemohla vzpomenout na nic z jeho slov. Jen si vzpomínám na to, že pak jsem měla v duši moc dobrý pocit. A doteď v sobě cítím tento stav usmíření. Co by to mohlo znamenat?“

– To vám všichni andělé nebeští pomáhají,“ zakvílela pobožná tchyně. „Ukazují vám, moje milé, pravou cestu...“

A dál následovalo celé kázání z církevního učení. Ale mě tento příběh velice zaujal. Po příchodu domů jsem si jej hned zapsala do svého deníku.

27

Brzy, po novoročních svátcích, začalo být mamince mnohem lépe, takže ji propustili. Loučení s ženami, které se také připravovaly na propuštění, bylo velmi vřelé. V tu dobu jsem už měla více volného času a rozhodla jsem se, že pojedu na trénink. Ale moji kamarádi mi řekli, že Sensei někam odjel na služební cestu na několik týdnů. Takže naše setkání se odkládalo na neurčito, protože za tři dny jsme s maminkou odlétaly do Moskvy.

Na cestu jsem si vzala i svůj deník. A zatímco maminka v letadle spala, znovu jsem si v něm listovala. Samozřejmě jsem se strašně bála toho, co mělo přijít, ale Senseiova slova mě hřála na srdci a jako životodárný balzám konejšila mou duši.

Na letišti nás čekal strýček Viktor se zprávou, že i samotný dědeček přiletěl ze Sibíře, aby nás morálně podpořil. Šlo o to, že můj dědeček byl tím nejváženějším, nejrespektovanějším a nejmoudřejším člověkem z celé naší rodiny. Na jeho názor dali všichni. A byla to velká čest, když osobně navštívil někoho z příbuzných. Bylo příjemné, že dědeček projevil takovou dojemnou starost. A přece jen překonat pět tisíc kilometrů, a dokonce v letadle, nebylo v jeho věku jen tak.

Poté, co se radostné chvíle ze setkání s dědečkem trochu utišily, začalo tradiční hodování. Maminka povyprávěla o všech neštěstích, která vstoupila do naší rodiny. Ještě dlouho mluvili o problémech a já, protože jsem byla pořádně unavená z cesty, jsem si šla odpočinout. Vždyť zítra mě čekal těžký den.

Večer, když jsem si pročítala svůj deník, někdo zaklepal na dveře. Byl to dědeček. Sedl si vedle mě a začal se mě ptát na nějaké maličkosti. Postupně náš rozhovor přešel na vážnější témata. Dědeček se mě snažil utěšit před nadcházející operací. Říkal, že ať už budou výsledky mého nového vyšetření jakékoli, nestojí za to se znepokojovat. Protože mnozí lidé se dostali do horších situací a vyšli z nich jako vítězové právě díky tomu, že neztratili sebekontrolu a sílu vůle, bojovali až do konce. Dědeček začal

uvádět výmluvné příklady ze svého života během války. A aby byl ještě více přesvědčivý, potvrdil svá slova oblíbeným příslovím: **„Dokud se v tobě život hřeje, pořád naděje tu ještě je...“** Celou tu dobu jsem pozorně a klidně poslouchala dědečka. A když dokončil svou řeč, upřímně jsem mu odpověděla, co jsem si opravdu myslela a cítila ve své duši. Vyjádřila jsem celý můj vztah k životu, který se uvnitř mě díky učení Senseie vytvořil a stal se mou nedílnou součástí. Dědeček byl tak udivený, tak ohromený těmito jednoduchými pravdami, že se mě dokonce znovu zeptal, jestli se opravdu nebojím smrti.

„Samozřejmě,“ klidně jsem odpověděla. „Smrt pro mě znamená pouhou změnu podmínek, přechod z jednoho stavu do druhého. Víím, že budu vždycky s vámi, s rodinou, protože má Láska k vám žije uvnitř mě, v mé duši. A ať už budu kdekoli, ať budou mít jakoukoli podobu, tato Láska bude pořád se mnou. Protože já a moje Láska jsme věčné... A právě tohoto pocitu jsem si začala v životě vážit nejvíc ze všeho. **Vždyť v životě víc záleží na kvalitě prožitých okamžiků, než na nesmyslných letech existence.**“

Tato slova se očividně dotkla nějakých dědečkových pocitů, protože byl hluboce dojat. A já jsem si pomyslela, že se přeci jen každý člověk bojí smrti, dokonce i tak statečný jako je můj dědeček. Evidentně měl i on strach z neznáma, z toho, co bude po smrti, ale jen o tom nikomu neříkal... Dědeček se na chvíli zamyslel a potom pronesl: „No, ano, zřejmě je **moudrost přece jen bohatstvím duše, nikoli věku.**“

Následující den jsem si všimla, že v dědečkovi proběhly změny. Vypadal veseleji, svěže, jako by našel odpovědi na otázky, které jej trápily celá léta. Všichni jsme se společně vydali na kliniku... Téměř celý týden mě sledovali, prováděli všemožná vyšetření, rentgen. A nakonec jsme spolu s maminkou v určený den stanuly před profesorem, starším příjemným pánem. Ale přivítal nás nějak zvláště, s lehkými rozpaky. Když jsem se na něj dívala, pomyslela jsem si, že mému tělu zbývá už jen málo času. Nastala napjatá pauza.

„Víte,“ začal a stále ještě listoval v mých snímcích. „Vůbec tomu nerozumím. Na těchto snímcích ze září, které jste přivezly, je zřejmá patologie, nádor už začal pomalu postupovat. A na těchhle, které jsme udělali teď, je všechno čisté. Dokonce jsem nařídil, aby udělali snímky ještě jednou... Nebo je na prvních snímcích chyba, ačkoli je to málo pravděpodobné, na základě dokumentace byla dívka pravidelně vyšetřována, nebo... nevím, co si o tom mám myslet.“

A profesor se už obracel ke mně a zeptal se:

„Kdy jsi měla naposledy bolesti hlavy?“

„Já?... No,“ začala jsem usilovně vzpomínat, „asi někdy v říjnu, pamatuji si to přesně. A pak...“ pokrčila jsem rameny.

A opravdu, úplně jsem zapomněla, kdy mě naposledy bolela hlava. V posledních měsících, které byly plné událostí, zvláště ten případ s maminkou, jsem úplně zapomněla na sebe a na svou nemoc. Jediné, co pro mě bylo tehdy důležité, byly duchovní praktiky a starost o maminku.

„To je divné... Velmi divné,“ řekl doktor. „Podle našich snímků je vaše dcera absolutně zdravá. I když staré snímky svědčí o tom, že byste ji k nám teď měli přivést minimálně ležící... Vy jste se ještě nějak léčili, kromě doporučení lékařů?“ zeptal se se zřejmým zájmem pan profesor.

„Ale ne,“ zmateně odpověděla maminka. „To, co nám nařídili, to jsme udělali.“

„Ale to, co vám nařídili kolegové, by zpomalilo růst rakovinových buněk, ale nemohlo je to zcela zničit... Neuvěřitelné! To je první takový unikátní případ za celou mou mnohaletou praxi... Zřejmě se to neobešlo bez ‚vyšší moci‘,“ usuzoval doktor a znovu listoval ve snímcích a výsledcích rozborů.

„Takže,“ zeptala se nesměle maminka, očividně nevěřila tomu, co slyšela, „diagnóza se nepotvrdila?“

Profesor se odsunul, s údivem pohlédl na matku:

„Samozřejmě. Vaše dcera je absolutně zdravá!“

Maminka ještě asi minutu seděla, zavrtnaná do židle. A když jí konečně došla profesorova odpověď, vrhla se na něj, začala mu děkovat a tiskla mu ruku tak, jako by byl samotný anděl s křídly. Já jsem byla také šťastná. Ale narozdíl od maminky jsem přesně věděla, kdo je mým andělem spasitelem. Dokonce ani můj rozum se nebránil tomuto zjištění. Jediná otázka, která mě v této chvíli mučila, zněla: jak TO Sensei udělal?

Po takovéto zprávě jsme nevyšly normálně z kliniky, spíš jsme „vyletěly“. Dole nás čekali naši příbuzní, včetně dědečka. Jejich radost byla nekonečná. A maminka se dokonce přežehnala, tiše poděkovala Bohu, čímž mě nevyšlovně překvapila. Poprvé jsem viděla, že má maminka – důstojník s hodností majora, která byla vychována ideologií komunizmu a ateizmu, jednala tímto způsobem. A pomyslela jsem si, že přece jen každý člověk, ať je to kdokoli, zůstává obyčejným člověkem, se svými obavami, trápením a vírou ve vyšší moc.

Ještě celý týden jsme slavili mé „druhé narození“. Po všechny tyto dny stránky mého deníku překypovaly radostí, nadšením a stále stejnými otázkami: „Jak to Sensei udělal? Proč se můj život tak prudce změnil? Bylo to díky jeho přítomnosti v mém životě? Kdo to vlastně ve skutečnosti je? A odkud jej znám z minulosti?“ Následovala jedna otázka za druhou. Ale z Moskvy jsem odjela s pevným odhodláním dozvědět se všechno, dokonce i pokud by mi to trvalo celé roky.

28

První věc, kterou jsem udělala po příjezdu domů, byla, že jsem od kamarádů zjistila, kdy budou cvičení. Ukázalo se, že dnes večer. Domluvili jsme se, že se s kamarády setkáme ve stejnou dobu jako vždycky na tramvajové zastávce. Nemohla jsem se stanovené doby ani dočkat, brala jsem s sebou na trénink všechny své lékařské záznamy a snímky.

Kamarádi mě přivítali s bouřlivou radostí a celou řadou novinek. A když přijela vytoužená tramvaj, sotva mě zastavili.

„Ale my už teď jezdíme jinou tramvajovou linkou,“ řekla Taťána a usmívala se.

„Co?!”

„Překvapení!“ zakřičeli téměř sborově.

„My jsme se teď přestěhovali do jiné tělocvičny,“ hrdě oznámil Andrej. „Je to mnohem lepší, mnohem pohodlnější, jsou tam zrcadla. A je to blíž, skoro dvakrát.“

„No, to je mi ale novinka!“ podivila jsem se.

Celou cestu mi kamarádi povídali, o kolik zajímavých věcí jsem přišla, když jsem si léčila svůj žaludek v léčebně, jak si všichni mysleli. Andrej a Kost'a vyprávěli jeden přes druhého novinky o trénincích, o originálních příhodách při pravidelných

ukázkách Senseie a o neobyčejné filozofii, kterou jim vysvětloval na duchovních cvičeních. A Ta'ána se Slávkem jim přizvukovali a doplňovali zvláště napínavé momenty svými zážitky. Poslouchala jsem je pozorně a bylo mi velmi líto, že jsem nemohla být svědkem tak zajímavých událostí. Ale na druhé straně, teď mám přece celý život před sebou.

Když jsme přijeli na konečnou, uviděla jsem obrovskou moderní budovu, palác kultury. Ale místní lidé jej nazývali prostě klub. Bylo v něm kino, mnoho místností pro různé kroužky a dobrá tělocvična se zrcadly přes celou stěnu.

„To je super! Teď si před nimi můžeme ‚dělat opičárny‘, jaké jen chceme,“ řekla jsem z legrace a dívala se na svůj několikanásobný odraz.

Do tělocvičny vešel Sensei spolu s ostatními. Vřele nás přivítal, a to včetně mě. Když jsem mu tiskla ruku, nadšeně jsem se mu dívala do očí s jedinou nevyřčenou otázkou: „Jak?“ Ne, že bych se jen domnívala, já jsem prostě věděla, že mé uzdravení se uskutečnilo díky Sensei, díky zásahu vyšší moci, jak řekl pan profesor – ‚božské prozívatelnosti‘. Ale jak to mohl dokázat za tak krátkou dobu? Proč nemoc tak rychle zmizela?

Má bytost překypovala pocity vděčnosti. Ale vyjádřit jsem je mohla pouze pohledem, protože kolem byla spousta zvědavců. A když se kamarádi vydali k šatnám, sebrala jsem odvalu a poprosila Senseie, jestli bychom si mohli promluvit o samotě. On s tím ochotně souhlasil.

Vyšli jsme do haly a já jsem mu začala ukazovat své lékařské podklady, vyprávěla mu o událostech z Moskvy. Snažila jsem se mu popsat pocity, kterých jsem byla plná. Ale byla jsem tak rozrušená, že jsem se zmožila jen na jakési nesouvislé útržky děkovných frází. Igor Michajlovič rychle prolistoval všechny snímky profesionálním pohybem lékaře, seznámil se se záznamy a pak se laskavě zeptal:

„Jsi spokojená?“

„Velmi! Dokonce víc než jen spokojená.“

„Tak to je dobře, to je to hlavní.“

„Ale přece jen to nemůžu pochopit, mám takový pocit, jako bych tu nemoc nikdy neměla... Ale všechny tyto dřívější snímky, potvrzení od lékařů, lékařské důkazy,“ rozpačitě jsem poznamenala.

Sensei se usmál:

„Víš, existuje takové latinské přísloví: Co není ve spisech, není ve světě.“

„Ale ne, mluvím vážně. Víím přesně, že jste to provedl vy, ale jak? Proč tak rychle?“

„Ale jdi ty,“ usmál se Sensei. „Copak sis myslela, že ti musí otevřít lebku, vyřezat kousek mozku nebo tě nacpat pilulkami, abys opravdu uvěřila, že ses uzdravila pomocí nějakého skutku?! Ale vždyť **každý skutek vytváří především naše zformovaná myšlenka**... Slyšela jsi někdy o stigmattech?“

„To mi něco říká...“

„Stigmata jsou hluboce věřící lidé, kterým v určitých chvílích vznikají krvácející rány na ruku, chodidlech, tedy právě na těch místech, kde je měl i Ježíš Kristus, když byl ukřižován na kříži. A přesně za tři dny tyto rány beze stopy mizí. A některým věřícím stigmatům vznikají nejen rány, ale v jejich ranách se objevují také hřeby. Přičemž tyto hřeby byly analyzovány a skutečně se potvrdilo, že to není jen tak nějaký výrůstek z kůže a masa, ale skutečné hřeby, které byly vyrobeny z materiálu, který je

charakteristický pro tu dobu, tedy asi před dvěma tisíci lety... Víra opravdu dělá zázraky. A neexistuje nic, co by bylo pro věřícího člověka nemožné, ať už věří v kohokoli nebo v cokoli... A ty se ptáš, proč tak rychle?“

„No, neřekla bych, že jsem věřící člověk, a už vůbec ne hluboce věřící člověk... Vždyť jsem v to reálně uvěřila, ve... (málem jsem řekla ve Vás) vyšší moc až tehdy, když jsem uslyšela profesorova slova v Moskvě, která potvrzovala, že jsem absolutně zdravá. Takže až tehdy, když už všechno tohle proběhlo.“

„Je to všechno mnohem jednodušší. Pokud člověk nemůže sám hluboce uvěřit ve své uzdravení, pak je nezbytné, aby v ně věřil někdo, kdo je na vyšším stupni duchovního rozvoje. A pak výsledek předčí všechna očekávání.“

„Copak se dá takhle zvítězit nad každou nemocí?“

„Naprosto.“

„A co se pro to musí udělat?“

„Jen pouze upřímně věřit a správně myslet. Ale věřit hluboce, s Láskou, pozitivní myslí. A ne si jenom tak myslet – ‚chci se uzdravit‘, ale z pozice již zdravého člověka, který touto nepochybnou pozitivní myšlenkou vytváří zvláštní, nazvěme to třeba ‚matici stoprocentního zdraví‘. Tato matice zůstává v našem podvědomí, díky síle naší víry... A právě zásluhou této ‚matice‘, na základě jejího zdravého schématu, organizmus obnovuje své funkce na fyzické úrovni, protože pouze plní všechny příkazy podvědomí. Je to všechno velice jednoduché.“

„A jak lze potom vyléčit prostřednictvím víry jiného člověka?“

„Stejně. Jen tahle ‚matice‘, nebo lepší označení by bylo hologram, se myšlenkově předává jako zdravý obraz od jednoho člověka ke druhému...“

„A tohle může udělat každý člověk, který velmi silně uvěří?“

„Samozřejmě... Můžu ti říct o případu, který se odehrál našemu Volod'ovi. Ale povím ti to jen proto, že sis tím sama prošla. Ale, prosím tě, nikomu o tom neříkej. Pokud budeš chtít, potichu se zeptej Volodi, ale tak, aby to nikdo neslyšel... Jeho otec pracoval na likvidaci následků atomové elektrárny v Černobyli. Před tím jej pobolíval žaludek, mysleli si, že to je gastritida. No, a když se odtamtud vrátil, cítil se velice špatně. Doktoři stanovili jednoznačnou diagózu – rakovina žaludku. Samozřejmě, že musel jít okamžitě na operaci. Volod'a za mnou ten večer přišel a zeptal se, jestli se dá něco podniknout. Řekl jsem mu o této technice. On se uvolnil, odehnal všechny zbytečné myšlenky, děkoval Bohu za to, že se stala chyba, že je jeho otec absolutně zdravý a že je s ním všechno v pořádku. Volod'a poprosil o odpuštění za své hříchy, za hříchy svého otce, za to, co udělal špatně. Kál se a současně děkoval Bohu...“

„Promiňte, copak člověk je opravdu před Bohem hříšníkem?“

„No, jak bych ti to řekl, ve skutečnosti je člověk hříšníkem pouze sám před sebou, před svou duší... Smysl spočívá v tom, že faktor hříchu se nám dostává do podvědomí už v dětství. Namlouvají nám, že ať patříme ke kterémukoli náboženství, jsme před Bohem všichni vinni. Nikdo z nás není před Bohem vinen! Jsme vinni pouze sami před sebou. Bůh, Ten koná pouze dobro. Ale my sami sebe házíme do bláta. Když přiznáváme, že jsme zvířata, která uvízla v bahně, a modlíme se za odpuštění k Bohu, uznáváme tu skutečnost, že On existuje, uznáváme Jeho sílu a co je nejdůležitější – otevíráme se Lásce, pozitivním věcem... Takže Volod'a prováděl tuto techniku po několik následujících dní – když šel spát, když se probudil, pokaždé, když měl volnou chvíli. Pronášel tuto svou modlitbu v nejhlubší víře, v obrovské Lásce ke svému

blízkému člověku. Jak potom řekl, takový vnitřní stav nikdy v životě nezažil, i když se Volod'a věnuje meditacím dlouho. No, a teď to nejpodivuhodnější. Za sedm dní od chvíle, kdy jsme spolu mluvili, zdůrazňuji, už sedmý den, když jeho otce ‚otevřeli‘ při operaci, nic mu nenašli. Zašili ho a poslali domů. Diagnóza se nepotvrdila, považovali to za chybu lékaře. A dosud je jeho otec živý a cítí se velmi dobře, pracuje stejně jako jeho mladí kolegové... I když tento starší muž celý svůj život nevěřil v nikoho a spoléhal se jen na sebe, na své síly... Takže tohle je skutečný příklad ze života o tom, co může dokázat hluboká víra.“

Sensei se na chvíli odmlčel a dodal:

„Víra – to není jen slovo, je to obrovská vnitřní síla, kterou vytváří samotný člověk. A ve spojení se silou božské Lásky, o které jsme mluvili v Lotosovém květu, vytváří takovou energii, která dokáže opravdu ‚nemožné‘. Ačkoli všechna tato slova jako ‚zázraky‘, ‚nemožné‘ jsou pouze lidská slova. Protože ve vědě Šambaly se všechno vysvětluje pomocí zákonů přírody, které ještě v dané etapě lidstvo nepoznalo. Síly Víry a Lásky, které zrodila myšlenka, představují síly, které jsou už od počátku lidské bytosti vlastní. To je to, co jej odlišuje od obyčejného dvounohého zvířete.“

Proto všichni velcí Učitelé lidstva v celé historii vyzývali lidi k Víře a Lásce a předávali jim tyto znalosti na jejich úrovni vnímání. Vzpomeň si třeba jen na slova Ježíše: ‚Budete-li mít víru jako hořčičné zrnko, můžete říci této hoře: přesuň se odtud tam, a přesune se; a nic vám nebude nemožné.‘ A to nejsou prázdná slova, jsou to pravé znalosti pro ty, kdo umí poslouchat: ‚Ti, kteří slyší, uslyší.‘“

„To je zajímavé. Ale vždyť jestli se tato obrovská síla vysvětluje pomocí přirozených zákonů, pak to znamená, jestli to dobře chápu, že k tomu musí být nějaké vzorce.“

Sensei se usmál:

„Samozřejmě, vzorce existují. Ale lidé ještě nejsou připraveni na to, aby jim prostřednictvím vzorců byly dány tyto znalosti, protože u většiny lidí převládá v myšlenkách příliš mnoho materiálního... Abychom tedy reálně dokázali existenci této síly, pak musíme odhalit zákony vesmíru, odhalit skutečnost existence Boha... Dokonce i prostá ‚slepá‘ lidská víra, která má omezené možnosti, je schopna dokázat mnohé věci. A pravá víra odhaluje neomezené možnosti. Ona může nejen hýbat planetami, ale i vytvářet, ničit a ovládat jiné světy pouze jedinou myšlenkou.“

„Ano... Takovou velkou silou je pak možné obnovit zdraví, stačí jen, když na to pomyslíš!“ nadšeně jsem řekla, přičemž jsem odhalila zcela nový rozměr své mysli.

„Přesně tak.“

Hned jsem si vzpomněla na to, jak Ježíš zázračně vyléčil několik lidí, a to mě v určité době velice ohromilo. A najednou mě osvítilo:

„Takže je to tak, že Ježíš jedinou svou pozitivní myšlenkou léčil lidi! A já jsem si dřív myslela, že jsou to všechno jenom pohádky.“

Sensei se zasmál:

„Ano, ano, ano... Proto také říkal: ‚Podle vaší víry se vám staň...‘ Ježíš vytvořil svou silou pouze hologram zdraví a člověk jej udržel silou své ‚slepé‘ víry. A čím silnější byla lidská víra, tím pevněji udržela hologram v jeho podvědomí.“

Trochu jsem se zamyslela a pak jsem se zeptala:

„A proč se to nikomu nesmí říkat?“

„Víš, když to člověk vypráví jiným lidem, sám si pod vlivem jejich odpovědí a odpovídajících myšlenek zasévá zrnko pochybností ve svém podvědomí a ani si toho nevšimne. A tato negativní síla se postupně rozrůstá, vytváří ve vědomí logiku ‚parazitujících myšlenek‘, která se na základě malých znalostí o okolním světě snaží zformulovat aspoň nějaký zdravý rozum, najít vysvětlení ve svých ubohých znalostech. Z tohoto pohledu je takzvaný ‚zdravý rozum‘ prvním nepřítelem člověka, jeho víry, duchovního rozvoje, protože je blahodárnou půdou pro rozvoj pochybností, negativních myšlenek a negativních pocitů. V tomto chápání jsou Bůh a ‚zdravý rozum‘ dva zcela odlišné pojmy... Takže v konečném důsledku na bitevním poli rozumu vítězí pochybnosti, negativní síla logiky, která ničí ‚slepou‘ víru spolu s maticí zdraví. A nemoc se vrací znovu. Proto pokud není člověk dostatečně silný ve svých duchovních znalostech, pak musí prostě jen věřit, děkovat s Láskou Bohu za to, že On seslal tento dar zdraví. A nikomu o vyléčení neříkat. Jen pak máš šanci zachovat si tento hologram zdraví, který byl vytvořen silou Lásky, až do hlubokého stáří...“

V tu chvíli vešel z tělocvičny Viktor a když uviděl Senseie, hned se zeptal, jestli můžeme začít s tréninkem.

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl Sensei.

Rychle jsme se připojili ke skupince. Po celou dobu cvičení jsem jen přemýšlela o našem rozhovoru. Ohromily mě tyto jednoduché pravdy. Jako bych o nich dřív četla v citátech velkých osobností. Jen četla, ale pořádně jsem jim nerozuměla. Sensei mi vytvořil jakýsi nový pohled na to, co už existovalo po tisíciletí.

Byla jsem fascinována tímto tématem. Přehrabala jsem doma celou knihovnu a nakonec jsem našla časopis, kde byly otištěny úryvky z Bible o uzdravení, které prováděl Ježíš. Teď jsem si to všechno přečetla s úplně jiným pohledem, s úplně jinými myšlenkami, s nadhledem, a to díky těm neobvyklým událostem, které se se mnou odehrály za tak krátkou dobu. Tak se mi postupně odhaloval nový svět, svět, který byl vytvořen mocnou silou Mysli.

29

Když jsme jeli s kamarády na duchovní cvičení, všimla jsem si, že se jejich slovní zásoba začala měnit. Objevilo se v ní víc dobrých slov, pozitivní momenty, moudré myšlenky. Dokonce se rozhodli, že se společným úsilím zbaví parazitujících slov, které dřív často používali ve svém vyjadřování. K tomu si vymysleli, že pokud se někdo ‚prořekne‘, pak všem koupí koláč nebo buchtu. A poté, co jsem byla sama párkrát takto ‚pokutována‘, začala jsem také pozorněji hlídat svou řeč a především své myšlenky.

K naší vytoužené mýtině byla prošlapaná úzká, ale přece jen udusaná sněhová cestička. Na palouku už stál Volod'a, Stas, Žeňa, Sensei a Nikolaj Andrejevič. Připojili jsme se k této skupince a uslyšeli jsme pokračování rozhovoru, který byl přerušen naším příchodem.

„...ale když jsme během naší praxe používali hypnózu, tak jsme zjistili, že odpojuje vědomí a pak už bezprostředně následuje práce s podvědomím,“ zaujatě vyprávěl psychoterapeut. „A došli jsme k těm závěrům, že konkrétní znalosti v podvědomí neexistují. Vnímá všechno tak, jak to je - pokud vsugerujeme člověku, že je zpěvák a on nikdy v životě nezpíval, pak bude zpívat; pokud mu dááme cibuli a tvrdíme, že je to sladké jablko, pak jí s chutí, ani se nešklebí a tak dále. Zopakovali jsme sérii pokusů našich kolegů z Moskvy, kteří zkoumali brzdění reakcí krevních cév člověka

v buňkách mozkové kůry při podráždění ve stavu hypnózy. K rukám náměsíčné osoby jsme přikládali nádobku s horkou vodou (+ 65°C) a zvonili jsme silně na zvonek. Ale žádná reakce cév rukou se po tomto podráždění neobjevila. Úroveň plethysmogramu se neměnila. A zkoumaný člověk, který byl zhypnotizován tak, aby nevnímal tyto stimuly, odpovídal, že nic necítí, o čemž svědčila i jeho mimika. Nebo jsme mu vsugerovali takové somatické jevy, které není možné vyvolat náhodně. Například, že kousek obyčejného papíru je hořčičník. Pak se na povrchu jeho kůže, kam jsme papírek přikládali, objevily odpovídající rudé skvrny... Člověk tedy ve stavu hypnózy plnil doslova všechny naše příkazy, počínaje psychologickými obrazy a konče reakcemi těla.“

„Přesně tak,“ odpověděl Sensei, „protože hypnóza je jasným projevem materiální podstaty v člověku v plné míře, je to „osvobození“ od rozumu a odpojení od duše. Hypnóza je pouze jen funkce podvědomí. V hypnóze se člověk stává tím, kým opravdu je, pokud jej zcela ovládne materiální podstata, - zombie, tedy jednoduše řečeno poslušný kousek masa nebo, jak správně poznamenal Omar Khayyam, ‚pytel kostí, žil a krvavého slizu‘.“

„A kdo to jsou zombie?“ zeptala se Taťána.

„Jako ‚zombie‘ označovali v afrických kmenech lidi, jejichž psychika byla pod vlivem narkotických látek a speciálních psychických vlivů určitým způsobem naprogramována; bezvýhradně plnily každý příkaz svého vůdce a byli schopni zabít nejen sebe, ale i svou matku, své děti... Stručně řečeno, ‚zombie‘ je tělo člověka, ze kterého ‚vytáhli‘ duši nebo ji ‚odpojili‘ a zbavili jej rozumu,“ odpověděl Sensei a už pokračoval směrem k Nikolaji Andrejeviči: „Hypnóza je ‚vloupání se‘ do osobnosti, je to agrese, je to otroctví. A žádné znalosti tam samozřejmě nenajdete, jen tupou, poslušnost zvířete.“

„Nemohu s vámi tak úplně souhlasit ohledně této tupé poslušnosti zvířete,“ namítl Nikolaj Andrejevič. „Vždyť pokud vím, ‚já‘ zhypnotizovaného člověka si vždycky udržuje kontrolu nad realitou a může se kdykoli obnovit. Hypnotizér může ovlivnit jen to, s čím podvědomě souhlasí pacient. Jak se uvádí v lékařských výzkumech, mechanismus rezistence a ochrany není zcela vypnut.“

„Pokud by to bylo opravdu tak, jak říkáte, pak by hypnóza nebyla natolik aktivně využívána tajnými službami všech předních zemí světa. A vy sám víte, že všechny nejnovější objevy, technologie a nejlepší způsoby využití informací a metody kontroly psychiky člověka se využívají v první řadě ve vojenských zájmech státu a jen jejich malá, zanedbatelná část pro mírové účely.“

„No, dobře. Ale hypnózu je přece možné využít také pro lékařské účely, vyléčit jakoukoli nemoc. Tuhle skutečnost budete taky popírat?“

„Ano, budu. Co to je nemoc? Je to především signál organismu o možnosti vážného narušení funkcí nebo tkání. Posthypnotickou sugesci provedenou hypnotizérem následně rozum člověka plní jakoby svůj vlastní nápad, pouze odstraňuje tento signál bolesti, ale nelikviduje příčinu samotného onemocnění. A člověk opravdu po nějakou dobu nebude cítit bolest, bude oklamán iluzorními nadějemi. Ale fakticky si ještě víc uškodí, protože nemoc bude stejně postupovat a v konečném důsledku se projeví ještě v horším, zanedbaném stavu. ‚Vyléčit se‘ hypnózou neznamena, že budeš zdravý. Protože takovou ‚léčbou‘ může dokonce i lehká forma jedné nemoci zapříčinit vznik druhé nemoci, vážnější.“

„A jak je to s těmi návyky, které u pacientů vznikají, když přichází léčebný efekt? Vždyť bylo nejméně jednou dokázáno, že špatné návyky zmizí a dobré se naopak vytvářejí, rozum sám začíná fungovat jinak. Proč? Jak to vysvětlíte?“

„Všechno je to velmi jednoduché. Rozum se v hypnóze zpravidla nachází ve stavu ‚důvěřivého posluchače‘. Tedy dívá se jakoby ze strany, absolutně bez jakékoli analýzy. Pokud mu přikážeme ve stavu hypnózy, aby neposluchal nebo na něco zapomněl nebo změnil své návyky, pak to všechno přesně vyplní. A následně bude vnímat tento příkaz jako svůj vlastní nápad... Náš rozum je nedokonalý, velmi nedokonalý. Duše je dokonalá a její možnosti jsou neomezené. Ale duše se odpojí, když je člověk uveden do stavu hypnózy, protože v člověku dochází ke zřejmému probuzení pudových instinktů. Duše samozřejmě prohrává a už nemůže mít na rozum vliv. To je důvod, proč je hypnóza pro lidi tak nebezpečná.“

„A pokud jsou člověku vsugerovány věci dobré?“

„To nic neznamená.“

„Ale všichni lidé jsou na hypnózu citliví, prostě jen v různé míře a v různých formách.“

„To je přirozené, stejně jako mají v sobě všichni lidé určitou míru duchovní a materiální podstaty.“

„Ale hypnóza má rysy společné s jinými formami změněného stavu vědomí, jako je například spánek nebo třeba meditace. Hypnózy je přece také dosahováno pomocí snížení proudů signálů do mozku, subjekt se před tím také soustředí na nějaký jeden sensorický stimul...“

„Ano, ale vy jste vyjmenoval charakteristiky, které jsou specifické pro začátek každé metody změny stavu vědomí. Hlavní rozdíl v hypnóze je v průběhu samotného tohoto stavu, který se odráží také na fyzické úrovni. Označil bych hypnózu za stav ‚kopírování příkazu‘. Podívejte se, jak se na fyziologické úrovni projevuje. Pokud ji srovnáme se spánkem a meditací, pak se u hypnózy obsah kyslíku a oxidu uhličitého nemění, tak jak to bývá u těch druhých stavů. Narozdíl od jiných změněných stavů vědomí není hypnóza doprovázena fyzickými odchylkami od stavu bdělosti: vlny elektroencefalogramu (‚mozkové vlny‘) nejčastěji zůstávají takové, jako u člověka v bdělém stavu a tak dále. Takže to jsou pouze fakta, která dnes mohou být vaší vědou reálně zaznamenána.“

Ale meditace je úplně jiný změněný stav vědomí. Dokonce samotný termín ‚meditation‘ znamená v překladu z latiny ‚přemýšlení‘. Meditace představuje stav, ve kterém je dosahováno nejvyššího stupně koncentrace pozornosti na určitý objekt nebo naopak, úplné rozptýlení pozornosti. V tomto stavu dochází k pozastavení procesů vnímání a myšlení, dochází k zvláštní citelné izolaci člověka od vnějšího světa a plné soustředění na vnitřní, duchovní svět, duchovní podstatu. Je přirozené, že na fyziologické úrovni taková psychická mobilizace, spojená s dočasným vypnutím hlavních integračních mechanismů mozku, napomáhá oživit nervové a psychické funkce člověka a zanechává pocit svěžesti, vnitřní obnovy a radosti ze života... Hypnóza po sobě zanechává deprese na úrovni podvědomí a také formuje otročskou psychologii ve vědomí člověka.

A ještě jeden zajímavý moment ohledně meditace. Smyslové orgány, které během bdělosti normálně fungují, vytvářejí v centrální nervové soustavě vysokou úroveň vlastních vnitřních ‚šumů‘, což ztěžuje průběh procesů asociace a integrace. Při

meditaci je úroveň ‚vlastních šumů‘ mozku maximálně nízká a následně se objevuje možnost nejucelenějšího využití asociativních a integračních procesů k řešení určitých úkolů, které si člověk během meditace formuje... Takže hypnóza a meditace jsou úplně odlišné stavy vědomí. Meditace je jeden ze způsobů probuzení duchovní podstaty. A hypnóza, zdůrazňuji, je pouze funkce materiální podstaty.“

„Ale i pro psychoterapeutické účely můžeme vsugerovat člověku v hypnóze víru ve své síly, ve své možnosti,“ nemohl se nijak uklidnit Nikolaj Andrejevič.

„Hypnóza je málo vhodná k tomu, abychom člověku vsugerovali víru ve své síly. Vždyť současně zesiluje ovlivnitelnost, tvárnost podle vůle jiného člověka. A to je zase proti přirozenosti podstaty samotného člověka, proti jeho pravému poslání v tomto životě. Vždyť vnitřně, na úrovni podvědomí, se snaží o pravou Svobodu, Svobodu své Duše. Kvůli tomu v podstatě stále tíhne k nezávislosti, k uznání sebe sama a k jakékoli formě vnější svobody.

A jestli opravdu chcete pomoci člověku, aby se změnil, aby uvěřil ve své síly a možnosti, přesvědčte jej svým slovem, svými myšlenkami, svými argumenty. Protože **síla slova zrozuje sílu myšlenky a síla myšlenky pak vyvolává činy...** Ale nedělejte to v žádném případě prostřednictvím hypnózy nebo otevřeným příkazem do podvědomí člověka. Protože vy nevíte, co děláte, protože vám ještě ani zdaleka není známa pravá podstata hypnózy a těch negativních sil, které v člověku probouzí...“

Nikolaj Andrejevič zamyšleně stál. Mezitím už na mýtinku dorazili poslední kluci. Sensei se s nimi přivítal a pronesl:

„No, sešli jsme se tu všichni, tak můžeme začít... Dnes budeme provádět stejnou meditaci jako na minulých cvičeních – k očistění mysli od všeho negativního. Pro ty, kteří chyběli, zopakují. Takže si stoupněte pohodlně, nohy na šířku ramen. Ruce se musí navzájem dotýkat konečky roztažených prstů na úrovni břicha. Koneček ke konečku, tedy palec k palci, ukazováček k ukazováčku a tak tál. Takhle.“

Sensei mi ukázal toto spojení.

„Je nezbytné, abyste se uvolnili, zahnali všechny myšlenky a soustředili se pouze na normální dýchání. Pak, když už dosáhnete stavu plného uvolnění ve všech končetinách a pocitu vnitřního pokoje, začínáte si představovat, že jste džbán. Tedy, vrchní část vaší hlavy je jakoby seříznuta, tak jak je to u džbánu... Místem, kde pramení voda, je duše. Tato voda zaplňuje celé tělo a nakonec jej přeplní, vylévá se přes okraj džbánu, stéká po těle a vchází do země. Jak voda zaplňuje tělo a vytéká do země, spolu s ní vytékají také všechny špatné myšlenky, všechny problémy, celá ta špína a neklid, které jsou v lidském rozumu přítomny. Člověk se jakoby vnitřně očišťuje od toho všeho. A když se takovýmto způsobem očistí, pak začíná pociťovat přesné rozdělení duše a mysli. Přičemž se jedná o duši, která se nachází uvnitř něj, a o duši, která se nachází nad džbánem, která sleduje tento proces. V konečném důsledku, když budete každodenně cvičit tuto meditaci, očistíte své myšlenky od negativního a dále se je naučíte kontrolovat, stále udržovat váš rozum v ‚čistém‘ stavu... Máte otázky?“

„A proč se musí ruce dotýkat právě takovým způsobem?“ zeptala jsem se.

„Protože během této meditace dochází k cirkulaci určitých energií uvnitř organismu, o kterých vám povím někdy později. A konečky prstů uzavírají tento okruh. Kromě toho dochází k podráždění nervových kožních receptorů, které se

nacházejí na konečcích prstů, a to má příznivý, uklidňující vliv na mozek... Máte další otázky?“

Všichni mlčeli.

„Takže, jdeme na to.“

Pod vedením Senseie jsme začali provádět tuto meditaci. Snažila jsem se představit si, že jsem džbán. Ale moje představivost formovala tento obraz jaksi polovičatě, protože rozum vůbec nesouhlasil s tímto vymezením. Tak už jsem si nic nedokazovala a jen jsem představila, že „jsem prostě džbán“ a soustředila se na „vnitřní pramen vody“. A hned se ve mně objevil zajímavý pocit, jako by moje vědomí ustoupilo dovnitř mě, do duše, a soustředilo se ve sluneční pleteni. A tento bod se začal postupně rozšiřovat spolu s křišťálově čistou vodou, která se točila ve spirále. Nakonec bylo vody tak moc, že vytryskla a naplnila vši svou příjemnou proudící vláhou celé tělo. Když se takto „nádooba“ zaplnila, pak se tento příjemný pocit „vylil přes okraj“. Vlna nějakého rozechvělého mravenčení mi začala běhat po těle odshora dolů, vcházela jakoby do země. Představila jsem si, že se mé tělo očišťuje od všech špatných myšlenek. A v jakémsi momentě mi začalo být uvnitř tak dobře, tak příjemně, tak radostně, že jsem to nevydržela a lehce jsem se odchýlila od meditace a vnitřně poděkovala z celé duše Bohu za všechno, co mi v životě dal, a za všechnu jeho obrovskou Lásku ke svým dětem. V následující chvíli jsem si nečekaně všimla, že mé vědomí, tedy „já“ – pravé, se nachází jakoby nad tělem. A samotné tělo se vůbec tělu ani nepodobalo. Z hlavy „džbánu“ vycházely tisíce tenkých různobarevných nitek, které ve svém stálém pohybu vcházely do země. A v hloubce samotného džbánu zářilo něco jasného, co měnilo barvy těchto nitek na sytější odstíny. Byla to krása přímo čarovná. Ale najednou jsem uslyšela melodický hlas Senseie, který se ke mně donesl odkudsi zdaleka:

„A teď proved'te dva hluboké, prudké nádechy a výdechy. Prudce sevřete a rozevřete pěsti. Otevřete oči.“

Rychle jsem přišla do smyslu. Ale stav této vnitřní euforie zůstal někde v hloubi mého „já“. Jak se pak ukázalo, každý z kamarádů prožíval tento stav jinak. Starším klukům se dařilo ještě lépe než mně a mí kamarádi prožívali všechno jen na úrovni „holých“ představ. Sensei jim řekl, že je to zpočátku u spousty lidí běžné. Ale pokud budou každý den doma usilovně trénovat a pokud si budou přát zlepšit své morální kvality je možné za nějakou dobu dosáhnout určitých pocitů a poté se naučit stále kontrolovat své myšlenky. Hlavní je věřit v sebe, ve své síly a nezhálet.

Když jsme odcházeli z mýtiny, počkala jsem na vhodnou chvíli a tiše se zeptala Učitele:

„Prosím vás, kamarádi mi vyprávěli, že když jsem tu nebyla, dělali jste nové meditace. Asi jsem teď hodně pozadu. Můžu to vůbec ještě dohnat?“

Sensei se na mě podíval jakýmsi laskavým pohledem a odpověděl:

„Věř mi, ten, **kdo koná s blahými úmysly blahé skutky, nemusí se trápit tím, že něco promarnil, neboť získá mnohem větší sílu k poznání své duše, než kdyby zůstal v nečinnosti.**“

Tehdy jsem samozřejmě rozuměla jen málo, jaké blahé skutky měl Sensei na mysli, protože všechno, co jsem dělala, jsem považovala za normální každodenní starosti. Nicméně tato slova se mi natolik vryla do duše, že se ještě ten večer v mém deníku objevil patřičný záznam.

Dny uběhly jako voda. Tato nová meditace se mi tak líbila, že jsem ji s radostí prováděla před spánkem, mimochodem stejně jako všechny předchozí, jednu po druhé. Jednou jsem se zeptala Senseie, jestli mi neuškodí, že je provádím postupně v jeden večer. On mi na to ale odpověděl, že právě naopak, že je to dokonce velmi užitečné, protože člověk na sobě pracuje více právě v duchovní rovině a Lotosový květ probouzí navíc i duši. „Nejlepší je provádět meditace večer před spaním a ráno, když se probudíš. Jsou to ty nejjednodušší meditace ke koncentraci pozornosti, rozvinutí vnitřního vidění a kontroly myšlenek. Jsou zcela neškodné, proto se je může naučit každý člověk, dokonce i ten, který se nikdy nesetkal s duchovními praktikami. A současně jsou tyto meditace, kromě jednoduchosti a dostupnosti, také nejúčinnější.“

30

Na trénincích jsem se snažila dohnat kamarády a zapojovala se s čerstvými silami do studia nové a staré látky. V těchto dnech pro mě to nejzajímavější a nejméně poučné se odehrávalo na duchovních cvičeních. Na jednom z takových cvičení se Nikolaj Andrejevič zeptal Senseie na reinkarnaci. Ačkoli se mi zdálo, že ani nediskutoval, ale spíše provokoval Učitele k rozhovoru na toto téma. Všimla jsem si, že nehledě na to, že byl Nikolaj Andrejevič psychoterapeut, horlivý ateista a „Zdravým rozumem naší skupinky“ (jak jsme jej v žertu nazvali), nevynechal ani jednu hodinu a jednal se Senseiem s hlubokou úctou.

„Ale reinkarnace, to je přece výmysl lidí. Vždyť u naprosté většiny je pozorována, řekl bych, patologická tanatofobie. Proto si vymýšlí různé pohádky o převtělení, o posmrtném životě.“

„Vůbec ne,“ namítl Sensei. „Co se týče strachu ze smrti, ten je vyvolán výhradně materiální podstatou v člověku – instinktem sebezachování a silou představitivosti, která se živí egoistickým negativizmem. Strach je pouze pocit, který se objevuje tam, kde chybí informace nebo kde je jich příliš málo... A co se týče reinkarnace, tento jev opravdu v přírodě existuje. A dokonce si ani nedovedeš představit, jak dlouho už existuje.“

Sensei se poslední dobou bavil s Nikolajem Andrejevičem kamarádsky, tykal mu.

„No ne, ale pokud by opravdu existovala, pak bychom si něco pamatovali, nějaké útržky nebo něco takového.“

„A ty si například pamatuješ, co se odehrálo řekněme v tento den před rokem?“

Nikolaj Andrejevič se zamyslel a nejistě řekl:

„Asi jsem byl v práci, pokud to nebyla neděle.“

„Takže si ten den přesně nevybavíš.“

„Ne.“

„A to je ono. A proč tedy pochybuješ o jiných dobách a o tom, jestli jsi měl předchozí život? Přece jsme mluvili o té tvé hypnóze, že existuje rozum, existuje materiální podstata a existuje i duše. Ty se nacházíš v duši, právě ty, skutečný. Rozum je ta část, která vnímá. A tam je také částička tvého ‚já‘. Znamená to, že jsi jakoby rozdělen: v duši se cítíš jako jedna osoba, ale přemýšlíš úplně jako někdo jiný. Takže se dobře zamysli nad sebou samým, kdo ve skutečnosti jsi, jak přemýšlíš, jak mluvíš, jak se díváš. A nikoli ve smyslu mozkové činnosti, verbálního a neverbálního, vyvolání akustických polí. Všechno je to hloupost. Ale konkrétně ty! Nahlédni do svého vědomí. Je nekonečné. Zamysli se nad tím, nakolik je vesmír bezmezný. A zkus vysvětlit skutečnost, že vesmír se odráží v každém atomu tvého těla ...“

„Copak vesmír se odráží každém v atomu?“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„Samozřejmě. Pokud o tom pochybuješ, tak si vyhledej v patřičné literatuře něco o stavbě atomu a srovnej jej s uspořádáním vesmíru. Dokonce stačí i ty znalosti, které máte k dnešnímu dni, abyste si tuto skutečnost uvědomili. Nebo si vezměme například vakuum. Je prázdné, nic v něm jakoby není, ale jen na první pohled. V něm se rodí život. Z čeho? Z prázdna? Zamysli se nad globálními otázkami, vážně se zamysli... Ale to nejdůležitější je - ujasni si, kdo jsi. A pak pochopíš, že tělo je pouhý vůz, který tě veze od narození do smrti, nejprve v jedné reinkarnaci, pak zas v druhé. A na tom, jak budeš používat tento vůz, bude také záviset, k čemu dojedíš. Buď vůz pojedí sám nebo jej budeš řídit.

Člověk, tedy jeho duše, je pouhý kočí na tomto voze. A pokud bude duše spát, vůz se bude drkotat tam, kam míří všechny. Kočí pojedí v kruhu. Ale pokud se duše probudí, pak pojedí potřebným směrem, směrem duchovního rozvoje, tím, kterým chce, podle vlastní volby. A co je nejdůležitější – člověk pochopí, že řídí tento vůz. Když si to uvědomí, může prostě přestat jezdit v kruhu a dojít k Nirváně, jinými slovy, On bude podoben Bohu.“

Všichni Senseie pozorně poslouchali. A já jsem se osmělila a zeptala se Učitele na otázku, která mě zneklidňovala.

„Řekněte, prosím, v čem spočívá smysl existence samotné duše, tedy mě?“

„Smysl je jednoduchý – přistoupit nakonec k Bohu jako zralé stvoření... Člověk je syntézou duchovní a materiální podstaty. A tato syntéza je nezbytná k tomu, aby duše dostala určitou podobu, proto musí projít materiálním stádiem, tedy dozrát. Člověk, stejně jako motýl, prožívá stádium rozvoje své duše. Obrazně řečeno člověk, který se nejdříve vylíhne z ‚vajíčka‘, prochází materiálním stádiem ‚larvy‘ neboli ‚člověk – zvíře‘, ‚plazí‘ se po Zemi a převládá v něm materiální zájem jako u housenky. Nevidí v sobě duši a považuje se za celek se svou materií, tedy s tělem.

Pak prochází určitou dobou uvědomění, a to buď v průběhu několika reinkarnací, nebo během jednoho života (jak u koho), kde jeho duše dozrává v blahé myšlence duchovní Lásky. A postupně se člověk mění na ‚kokon‘, dostává se do stádia ‚člověk – člověk‘, kde dochází k přesnému uvědomění si jeho pravého ‚já‘ – duše a ‚kokonu‘ – těla. Přičemž tělo je považováno pouze za materiál pro dozrání duše. Navenek se to možná nijak neprojevuje, ale uvnitř v něm probíhají bouřlivé, globální změny.

A nakonec když duše definitivně dozrává, ‚kokon‘ praskne a vylétá z něj oslnivě krásný božský tvor – ‚motýl‘ – duše, která je ve svém letu svobodná. Připojí se ke stejně krásným tvorům a podílí se na zrození nových duší, vytvoření nových ‚larev‘, které budou procházet stejným vývojem. To je právě stádium ‚člověk – Bůh‘.

Proto celý smysl spočívá v rozvoji od materiální k božskému, abychom se stali plnohodnotnou částí Boha. Je to v nás zakódováno od počátku, hluboko uvnitř. Proto hledáme Boha, proto víme o Bohu...“

Nikolaj Andrejevič se usmál a řekl:

„A co když jsem ateista a popírám existenci Boha?“

„Nikdo ve své podstatě nepopírá existenci Boha, ať už je to kdokoli. Protože v duši to každý cítí. Každý se v temnotě bojí, ať už je jak chce odvážný, každý přemýšlí o věčnosti, o smrti, o smyslu svého života a své existence. Prostě spousta lidí nemá dostatek informací, zapojují obranné funkce své psychiky a snaží se umlčet tyto myšlenky.“

„No, já už to tak prostě mám, že potřebuji reálné důkazy. Takže kdybych se opravdu setkal s případem, třeba jen se vzpomínkou na minulou reinkarnaci, uvěřil bych tomu, pokud bych se přesvědčil osobně.“

Sensei se na chvíli zamyslel a odpověděl:

„No, dobře, umožním ti to. Po cvičení ti povím o jedné zajímavé technice změny stavu vědomí, která umožňuje probudit duši člověka a povolat ji k rozhovoru. Ale upozorňuji, že nikdo další se nesmí dozvědět o této technice. Protože společnost se zatím nachází ve stádiu ‚člověk – zvíře‘. Lidé získají tyto znalosti v pravý čas, když většina přejde do stádia ‚člověk – člověk‘... Můžeš s některým ze svých pacientů provést všechno přesně tak, jak ti povím. Ale předběhnu trochu události a hned tě upozorním, že při reinkarnaci chápání času jako takového neexistuje. Tedy určitý člověk žil například před dvě stě lety, ale znovu se zrodil až teď, jiný zemřel před rokem a narodil se hned další minutu a někdo třetí třeba žil ve velmi vzdálené budoucnosti a narodil se do naší doby a tak dále. Existují tam tedy vlastní zákony, proto se moc nediv... Domluveno?“

„Samozřejmě!“ nadšeně pronesl Nikolaj Andrejevič.

Najednou se Stas, který dosud mlčel, zamýšleně zeptal:

„A co se týče reinkarnace, lidé v Šambale ji musí také podstupovat nebo existují věčně?“

„Pokud se ptáš na život Bódhisattvů uvnitř Šambaly, pak ti existují na základě zcela jiných zákonů. A takovou tělesnou, hrubou hmotu, jako mají lidé, Bódhisattvové nemají. V Šambale je úplně jiný pohled na realitu... No, jak bych vám to řekl, jejich tělo je tvořeno z jemnější hmoty a existuje podle vlastních zákonů v čase a prostoru. A jestli v lidském světě rozum slouží tělu člověka, pak doma..., tedy v Šambale,“ rychle se opravil Učitel, „tělo slouží rozumu... Proč Šambalu nemůže nikdo najít? Protože existuje ve zcela jiné frekvenci vnímání.“

„Takže člověk se tam v těle nedostane?“ udiveně se zeptal Andrej.

„Proč ne, může, pokud má znalosti a umí transformovat své tělo na tuto frekvenci ve vnímání skutečnosti.“

„To je nějaký výmysl,“ odfrknul si pod nos Kost'a.

„Z hlediska dnešního lidského chápání, možná. Ale je to fakt... Pokud lidé věří, že je to výmysl, tak prosím... Ale člověk nic nemůže vymyslet sám, protože všechny tyto znalosti byly, jsou a budou nad jeho přání. Lidské možnosti poznání jsou omezeny pouze jejich egocentrismem. Obecně řečeno **výmysl je ve skutečnosti pouze nerealizovaná realita.**“

„A jak teda nejvyšší bytosti přicházejí na tento svět? Říkal jste, že pokud je to nutné, oni sami vstupují do kontaktu s lidmi.“

„Normálně, reinkarnací. **Jejich duše vstupuje do těla novorozence osmý den, tedy stejně, jak se rodí všichni lidé.**“

„To je zajímavé,“ promluvil Nikolaj Andrejevič, „a odkud máte, že duše vstupuje do člověka osmý den života? V křesťanském náboženství se například káže, že duše vstupuje do těla už v lůně matky.“

„To si myslí chybně. Zřejmě někdo něco špatně pochopil, další nesprávně přeložil do svého jazyka a další si to domyslel, přičemž se opíral o svou logiku; tímto způsobem zmizely pravé znalosti. Všechno jako obvykle... **Ale ve skutečnosti vstupuje duše do člověka osmý den. Je to dokonce možné reálně zaznamenat. I když je duše energetická substance, přece jen, když vchází do těla, získává**

vlastnosti jemné hmoty. Proto se váha novorozence prudce zvýší o 3 – 20 gramů. A v některých výjimečných případech až o 50 gramů. Je možné to skutečně zaznamenat, stačí jen přesně kontrolovat váhu novorozence, a to od sedmého dne s ohledem na všechno, co do něj vchází a co z něj vychází. Tedy osmý den dochází k prudkému vzestupu váhy novorozence. Kromě toho právě osmý den začíná být pohled dítěte „živý“, zářivý. Není možné si toho nevšimnout.“

„A jak se pak Bódhisattvové liší od lidí?“ zajímalo Kost'u.

„Vůbec nijak. Vědomě se převtělují do ‚matérie‘ člověka, aby vyzkoušeli všechnu tu tíhu, strádání a také pokušení světa. A v průběhu lidského života splní ten úkol, který by měli vyplnit. Někdy ‚přicházejí‘ na svět s určitým cílem, aby provedli v životě rozhodnutí, které bylo přijato v Šambale. Ale nejčastěji jako pozorovatelé. Bódhisattvové žijí jako obyčejní lidé, tiše a skromně plní svou práci, ačkoli uvnitř si tento Člověk plně uvědomuje, že je Bódhisattvou. Ale nikdy to nebude vykřikovat a bít se do hrudi. Zpravidla o tom nikdo z okolí ani neví. Může to být kdokoli: váš blízký, známý, příbuzný, kamarád a tak dále.“

„A proč sem přicházejí jako pozorovatelé?“ zeptal se Viktor.

„A opravdu, proč?“ pomyslela jsem si. „Pro tyto nejvyšší bytosti musí být náš svět příliš špinavý a egoistický.“

„No, mají takové pravidlo nebo přesněji povinnost. Každý z Bódhisattvů Šambaly musí aspoň jednou za tisíc let přijít prostřednictvím reinkarnace na tento svět. Proč? Proto, aby prožil lidský život, podíval se, jak a o čem přemýšlí lidstvo, na jaké úrovni by se jim měly předávat znalosti. Tedy proto, aby znali lidskou podstatu. Vždyť v Šambale v jedincích neexistuje materiální podstata. Je tam zcela jiná realita. Ale aby Bódhisattva porozuměl, k čemu dochází na zemi, tak je ‚vhozen‘ do tohoto světa, aby nezapomněl, jinak řečeno nezakrňel. Dokonce ani Rigden Djapo se nemůže vyhnout tomuto pravidlu, tomuto údělu. Ale on zpravidla přichází na tento svět před započítím globálních změn v lidské civilizaci, přibližně jednou za deset až dvanáct tisíc let. Nikoli jako Mesiáš, nýbrž jako Soudce. Kontroluje práci svých předcházejících svěřenců, hodnotí úroveň lidského vnímání, stupeň jejich duchovnosti nebo pohlcení materiálním světem. V závislosti na tom je pak v Šambale vynesena verdikt, jestli toto lidstvo bude nebo nebude dále existovat.“

„Jak tomu máme rozumět?“

„No jak, pokud bylo lidstvo celkově ohodnoceno jako duchovně se rozvíjející společnost, pak bude zachováno. A pokud v něm převládá více toho zvířecího, tedy materiální podstata, pak se zopakuje stejná historie ‚globálních katastrof‘, která se odehrála s některými předchozími civilizacemi. A na ‚rozmnožení‘ matérie duší příští civilizace stačí ponechat jednu desetinu z celkového počtu lidí... **Lidstvo si samo volí cestu a činy Šambaly jsou jen následkem této volby.**“

„Jestli jsem to dobře pochopil,“ vstoupil do hovoru Viktor, „jejich hlavním posláním je duchovní rozvoj lidstva.“

„Téměř správně,“ odpověděl Sensei. „Jejich hlavním posláním shora, které jim dala Kosmická Hierarchie nebo Bůh, říkejte tomu, jak chcete, to je výchova duše lidské v průběhu všech cyklů jejího znovuzrovnání. Aktivně jí pomáhají v rozvoji tehdy, když se v člověku probouzí duchovní podstata.“

„Tento egoistický svět asi působí strašlivě z pohledu jejich duchovnosti,“ řekla jsem nahlas své myšlenky.

Sensei se zasmál:

„No jo, není to žádný dáreček. Toto převtelení je stejné, jako by motýla nacpali do housenky. Motýl se necítí příjemně a i housenka nemá pohodlí. Ale taková jsou pravidla. Každý Bódhisattva zde musí strávit určenou dobu, prožít celý život. Ačkoli každý z Bódhisattvů může odejít do Nirvány kdykoli, je to pro ně velké pokušení.“

„Vy jste kdysi říkal, že Bódhisattva je člověk, který opustil Nirvánu pro lidstvo.“

„Přesně tak. Proto je toto pokušení dvakrát větší, protože on už pocítil tento stav vrcholu nadpozemského štěstí... Nedovedete si ani představit, jaký to je... hrdinský čin – opustit Nirvánu a přijít sem. Obrazně můžeme Bódhisattvy přirovnat k těm, které jako nejlepší z nejlepších dobrovolníků poslali na jeden z nejzodpovědnějších pracovních úseků. **Bódhisattvové zde zůstávají kvůli lidem, proto, aby vychovávali lidské duše, aby se tyto duše mohly rozvíjet a stát se Svobodnými, skutečně Svobodnými, neboť o to se snaží naše vnitřní podstata, naše duše, stále a v každém okamžiku života.**“

Sensei se podíval na hodinky a řekl:

„Takže, přátelé, je čas zabývat se meditací, jinak bychom mohli diskutovat až do rána.“

Také jsem se podívala na hodinky. Čas tohoto rozhovoru uběhl jako jedna jediná vteřina. A měla jsem takový divný pocit, jako by čas vůbec ani neexistoval. Jako by to byl samotný okamžik věčnosti, který lehce poodhalil roušku svých tajemství.

Prováděli jsme stejnou meditaci jako na minulých cvičeních, na „čistotu našich myšlenek“. „Vodu“, která se přelévala přes okraj „džbánu“, jsem cítila už zřetelněji, v jakýchsi pohybech ve tvaru vln. Po cvičení nám Učitel připomenul, abychom se stále učili koncentrovat své myšlenky a „lovit“ negativní „parazity vědomí“. Také zdůraznil, abychom nedávali průchod agresí, pokud se objeví. A to nejdůležitější, abychom v sobě stále pěstovali božskou Lásku, prováděli Lotosový květ. Nikolaj Andrejevič zůstal na mýtině, my jsme se rozloučili a šli domů.

31

Tyto znalosti, které nám Sensei tak jednoduše a srozumitelně vyprávěl, mě natolik uchvátily, že jsem si zapsala celý tento rozhovor do svého deníku, přičemž jsem vyznačila podle mého názoru nejdůležitější momenty: „**Smysl lidské existence spočívá ve zdokonalování duše!!!**“ Cítila jsem to, ale nebyla jsem si jistá. A nyní jsem si už po několikáté myslela, že to od základu mění vše, na čem jsem si dosud tak zakládala a co jsem považovala za důležité ve svém životě. Rozhlédla jsem se kolem a uvědomila si: „Ale vždyť my opravdu žijeme celý svůj život jen pro potřeby svého těla... Dokonce jakákoli věc v pokoji, v bytě, ať se podíváme kamkoli, všechno to slouží pro uspokojení potřeb těla. Výjimku tvořily snad jen knihy... Samozřejmě, Sensei kdysi říkal, že všechny tyto atributy civilizace jsou potřeba jen k tomu, abychom měli více času na zdokonalování své duše. Ale kolik je mezi tím nepotřebným harampádím zbytečnosti! A přesto je nám to málo, pořád chceme víc. Na co? Proč? Vždyť třeba zítra zemřeme a Tam budou stejně hodnotit to, co jsme vypěstovali uvnitř sebe, a ne to, kolik prachu jsme na zemi nashromáždili neustálou prací naší napůl shnilé skořápky.“

Celou tu dobu jsem nějak nezvykle přehodnocovala své postoje, dokonce i ve škole. Holky se jako vždy chlubily, jaké moderní hadříky dostaly a s očividnou závistí vyprávěly o tom, co viděly na ostatních. Když jsem je poslouchala, divila jsem se sama sobě. Vždyť dřív jsem byla přesně jako ony, hnala jsem se za jakousi iluzorní módou, která mi třeba ani neslušela. Možnost „vyniknout v davu“ rozdmýchávala pocit vlastní důležitosti až do nebes. Zatímco ve skutečnosti je vždy módní to, co dobře sedí. A o tom to je... Některé, kdysi „módní“ věci, mi po „chvilkové prezentaci“ zůstaly viset jako nepotřebné hadříky v mém šatníku. Na co má jeden člověk tolik harampádí? Na co mi to je? A možná, že někde si lidé ani nemají co obléct? Například v mé vlastní třídě jsou tři děvčata z chudých rodin. Dvě z nich nemají otce, zemřeli na šachtě. A třetí má otce opilce, a to je ještě horší. Co by mi to udělalo, kdybych se s nimi rozdělila? Vždyť to potřebuji víc než já.

Poradila jsem se s maminkou, ale trochu jsem jí zalhala, že u nás ve škole probíhá charitativní akce. Maminka nebyla proti. Dokonce jsme pro děvčata našly i boty. Když jsem tohle všechno shromáždila, objevil se přede mnou další problém – jak jim to předat. Když jsem si představila sebe na jejich místě, řekla jsem si, že nejlepší variantou bude poprosit naši třídní učitelku, aby jim předala věci jakoby od nějaké charitativní organizace... Musím říct, že se tento nápad ujal, protože za týden byla vyhlášena na celé škole z iniciativy naší učitelky charitativní akce ve prospěch dětí z dětského domova v našem městě. Když jsem se to dozvěděla, to pro mě bylo jen dalším důkazem Senseiových slov, že **dobrá myšlenka a dobrý skutek spustí řetězovou reakci dobrých myšlenek a dobrých skutků**. Pomyslela jsem si, že pokud by to každý pochopil a konal dobro, pak by určitě na celém světě zmizela chudoba a hlad. Jinak je hanba být nazýván civilizovaným člověkem, když poblíž někdo hladoví a velmi strádá.

S takovými myšlenkami o bezmezné Lásce, bratrství a vzájemné pomoci mé tělo ovládlo jakési vzrušující rozechvění. V oblasti sluneční pleteně se mi začal šířit pocit lehkého příjemného tlaku. Když dosáhl určité výše, začal vysílat vlny mravenčení, které přiváděly vědomí do ještě většího vzrušení a naplňovaly mě rostoucím pocitem nekonečné Lásky k celému světu.

32

Na dalším tréninku, už na doplňkových cvičeních, jsme se zájmem a upřímnou snahou učili nové kata. „Rychlí kluci“ nás nepřestávali uchvacovat svým uměním. S okouzující krásou a bleskovou rychlostí bojovali mezi sebou. Když Andrej sledoval jejich pohyby, postěžoval si Učíteli:

„Jak se tak rychle můžou pohybovat? Děláme stejné kata, ale ať se snažím jakkoli, stejně za nimi zůstávám pozadu, a to docela dost. Pohybují se prakticky dvakrát rychleji než já. Jak to?“

„Jde tu jen o rovnováhu. V tom je celé to kouzlo,“ odpověděl Sensei.

„Ale já si dávám na rovnováze záležet tak, jak se má, jak jsem se to dřív učil, ještě při mých prvních krocích v karate. Myslím si, že dodržuji všechny pravidla, těžiště umísťuji tam, kde má být... Ale nedaří se mi to tak jako jim.“

„Protože ty přenášíš těžiště a oni těžiště následují.“

„Ale jak?“ podivil se Andrej.

„No jak. V Hara, nebo jak ji také nazývají v bodě dan-tian, který se nachází o tři prsty níž, než je pupek, se nachází těžiště. Jestli si vzpomínáš, už jsem vám o tom

kdysi povídal. Všichni se jej učí správně držet, kráčet, převádět a tak dále. Říkali ti, že například stojící člověk nepadá až do momentu, dokud se těžnice nachází uvnitř plochy, která je vymezena okraji chodidel; že chůze je řada pádů dopředu, kterým předcházíme včasným přesunem opěrné nohy; že běh je řada poskoků z jedné nohy na druhou s odpovídajícím přesunem váhy těla a těžiště. Je to tak? Je... Všichni tedy vysvětlují obecná pravidla přenosu těžiště a učí je dodržovat. **Ale při tom se právě ztrácí rychlost. Abychom zvýšili rychlost a naučili naše tělo pohybovat se, musíme se naučit v první řadě pohybovat těžištěm.**“

„A i já se to můžu naučit nebo je to se mnou beznadějně?“ řekl s úsměvem Andrej.

„Beznadějně je to jen s hlupákem a lenivým člověkem,“ vrátil mu stejně ironická slova Sensei. „Každý člověk se to může v podstatě naučit. Existuje jednoduchá technika na přesouvání těžiště. Je to stejná dynamická meditace. Zpočátku se cvičí dechová technika. V každém libovolném pohybu, když jdou ruce směrem od sebe, provádíš nádech, když ruce směřují k tobě, výdech; krok dopředu – nádech, krok dozadu – výdech. Přičemž výdech provádíš jakoby do spodní části břicha, v Hara, stejně jako jsme při meditacích vydechovali skrze ruce. Při výdechu tedy koncentruješ svou pozornost a plně se soustředíš na tento bod břicha, jako bys jej lehce napínal právě v oblasti Hara. A v konečném důsledku dosáhneš toho, že takto začínáš ovládat své kontrolované dýchání. Ale nejdůležitější je cítit toto místo, cítit právě své těžiště.“

„Ale jaké mám provádět pohyby, existuje při tom nějaký postup?“

„No, jakékoli, jaké chceš, na tom nezáleží. Jestli chceš, tak dělej rozcvičku nebo trénuj kata nebo prostě chod' v kruhu nebo se ukláněj, to je jedno. To hlavní provádí tvá mysl a koncentrace... To je první etapa – najít právě své těžiště a pocítit jej při všech pohybech.

Druhá etapa se zaměřuje na zvětšování bodu těžiště, který je soustředěn v Hara. V duchu v něj tedy posíláš Čchi. A tento bod, díky koncentraci energie vzduchu, se jakoby rozrůstá a stává se kulatým a pevným. A pak se proměňuje na kuličku nebo malý míček, na cokoli, na co ti stačí tvá fantazie. Důležité je to, že jej cítíš jakoby fyzicky, jako by tam cosi bylo, například taková velká, kulatá kulička nebo něco takového.

A třetí etapa je ta nejdůležitější. Silou své vůle pohybuješ těžištěm, všechno ostatní následuje za ním. Ať už jsi kdekoli a ať děláš cokoli, stále provádíš tuto dynamickou meditaci.“

„Stejně jako Lotosový květ?“

„Přesně tak. Stejně. Mimochodem tyto meditace si navzájem nepřekáží. Ale ať se budeš pohybovat jakkoli, nebo ať půjdeš kamkoli, v první řadě musíš pomocí svého rozumu přesouvat nikoli tělo, ale své těžiště. A dál už se jej musí tělo učit následovat. A to je všechno. Je to jednoduché.“

Andrej se zamyslel a snažil se pohybovat a při tom dýchat podle instrukcí Senseie.

„Tak se podívej,“ zdůraznil Sensei, „jak se pohybuješ obyčejně. Nejdřív posunuješ rameno, nohu, hlavu a tak dále. Takže jako první hýbeš nějakou částí těla a až pak těžištěm. A teď se podívej na chlapce... Vidíš, oni začínají všechny pohyby právě od bodu Hara, dopředu jde nejdřív spodní část břicha a pak následuje tělo, a to ať se přemísťují a pohybují jakkoli, rychle či pomalu.“

„Aha, rozumím, o co tu jde,“ přidal se rychle Kost'a, který spolu s námi také Učitele pozorně poslouchal. „A my jsme celou dobu přemýšleli, v čem je vaše chůze tak neobvyklá a liší se od ostatních.“

Sensei rozhodil rukama a s úsměvem řekl:

„Už je to takový zvyk.“

Naše první pokusy skončily komickým smíchem, protože se všichni snažili naučit všechno a hned. Ale všechno, čeho jsme dosáhli, byla jen chůze podobná tučňákům. K tomu Sensei poznamenal:

„Přece jsem vám říkal, nejdřív se naučte dýchat, cítit svoje těžiště a pak jej posunovat.“

„A jak zrychlují svůj pohyb oni?“ zeptal se Andrej a kývnul směrem k „rychlým klukům“. „Copak se má dělat něco zvláštního?“

„Ale ne. Zrychlit můžeme pouhým výdechem, tedy silou své mysli, když budeme své těžiště tlačit dopředu... Takže podobně jako pohybuješ rukou jen tím, že na to pomyslíš, tady je to stejné. Volně pohybuješ svým těžištěm na základě myšlenkového příkazu. A když se naučíš pohybovat svým těžištěm rychlostí myšlenky, budeš se pohybovat tak rychle, jak ti to dovolí tvá fyzická kondice. Budeš jen muset stíhat dohánět svoje těžiště.“

„To je super!“ pronesl Andrej. „Takovým způsobem bych mohl vyhrát všechny sprinterské běhy.“

„Přesně tak. Pokud by o téhle technice věděli sportovci, pak by vyhráli všechny zlaté medaile na světě,“ napůl v žertu odpověděl Sensei.

„Copak o tom nikdo z nich neví?“

„Bohužel.“

„Nikdy jsem o tom neslyšel a dokonce jsem o tom nikde nečetl,“ čestně se přiznal Kost'a k našemu překvapení. „Ale proč?“

„No, je to nejstarší technika k rozvoji lidských možností a představuje tajné znalosti učitelů prastarých klášterů. Neříkají o ní ani svým učedníkům a uchovávají ji jako jeden z klenotů zvláštních tajných technik, které používají jen pro svou potřebu. Ve své podstatě to ale nic takového není, není v tom ani žádné umění. Obyčejná technika, kterou snadno zvládne kdokoli. I když je jedna z nejefektivnějších mezi ostatními, ale to je všechno...“

Celou cestu domů jsme se čepýřili jako kohouti. Není přeci jen tak dozvědět se to, co znají pouze učitelé prastarých klášterů, to už bylo za hranicemi našich tužeb. Zase jsem byla velice překvapená tím, jak hluboké znalosti o starých technikách má Sensei. A do svého deníku, když jsem se snažila uhodnout, kdo On vlastně je, jsem si zapsala, že Sensei je určitě navíc ještě talentovaný znalec východu nebo znal dobře tuto část světa nebo tam třeba vyrostl. Jak by jinak získal tyto znalosti? Jedna záhada vyvolávala záhadu další. Sensei znal bezesporu velmi mnoho, od filozofie až po exaktní vědy. A všechno se to opíralo o nějakou mně neznámou vědu základních znalostí o člověku, od mikrokosmu v nekonečně dělitelném atomu až po neviditelnou duši, kterou jsem ale plně cítila, přesněji po tajemství jejího stvoření. „Kdo to vlastně je?!“ ptala jsem se už poněkolkáté.

Následující den mě čekala dosti nepříjemná zpráva. Moje maminka zase začala trpět ostrou, krutou bolestí v zádech. V poslední době byla pod velkým stresem,

protože ji jakožto dobrou odbornici jednoduše zavalili prací. Kromě toho musela dodělávat i to, co se nahromadilo během její nepřítomnosti. A navíc dorazila ještě jakási plánovaná kontrola. No, a potom vzhledem k dlouhému vysedávání v práci její záda spolu s nervy nevydržely takové přetížení. A ten den se s velkou námahou zvedla z postele, s krutou, nesnesitelnou bolestí v kříži.

Pro nás s tatínkem to byl samozřejmě šok. Dělali jsme si velké starosti. Každý z nás se jí snažil nějak pomoci. Tatínek začal obvolávat všechny známé a radil se o jiných způsobech léčby, protože na operační stůl maminka kategoricky odmítala jít. Samotná operace ji ani tak neděsila jako její následky, které viděla na neurochirurgii a o kterých si toho spoustu vyslechla, když pobývala na neurologii. Možnost, že bude invalidní po celý život, se jí vůbec nelíbila. Ale v určitou dobu byla bolest tak silná, že už souhlasila se vším.

V tu dobu už otec volal svému přímému nadřízenému – generálovi, aby se omluvil na zítřek z práce. Tatínek říkal, že tento generál je dobrý člověk. S otcovským přístupem se staral o všechny své podřízené a vždy pomáhal jak jim, tak jejich rodinám, jak jen mohl. A i tentokrát nezahlavil své zásady a nenechal ve šlamastyce svého náměstka. Vyslechnul si tatínka a poradil mu jakéhosi dobrého léčitele, který umí napravit kosti, dal mu jeho adresu. A říkal, ať tatínek uklidní svou ženu, že měl stejný problém, měl silnou bolest, která vystřelovala až do nohy. Rehabilitoval se u tohoto léčitele a už druhým rokem běhá a zatím je všechno v pořádku.

Po tomto telefonátu se maminka s tatínkem jednomyslně shodli, že tam zajedeme následující den. Abych pravdu řekla, měla jsem pochyby. Nemohla jsem pochopit, jak by mohl vyléčit maminku jen holýma rukama, pokud jí ani injekce a ani léky napomáhaly. Rozhodla jsem se, že budu maminku „léčit“ podle sebe, jak mi vyprávěl Sensei. Vždyť on přece říkal, že vytvořit „matici zdraví“ může každý člověk silou své hluboké vnitřní Lásky, pokud tomu velmi uvěří.

Před spaním, když jsem provedla všechny meditace, jsem se soustředila na zdravotní stav maminky. Představila jsem si, že je úplně zdravá, veselá, raduje se ze života, má svůj krásný, milý úsměv a dobré oči. Tiše jsem poprosila Boha o odpuštění za všechny své hříchy, pokud jsem podle Jeho názoru nějaké měla. Upřímně jsem jej požádala o pomoc, protože velice miluji svou matku. Tak silně naléhavě jsem prosila, že mi až začaly téct slzy. Tolik jsem chtěla, aby se moje maminka rychleji uzdravila, že jsem po této zvláštní meditaci běžela do pokoje rodičů, abych se podívala, jestli se už něco nezměnilo.

Tatínek pracoval na nějakých papírech u psacího stolu a maminka už spala. Její tvář byla lehce zamračená. Bylo vidět, že ji záda bolela dokonce i ve spánku. Vrátila jsem se do svého pokoje a pomyslela jsem si: „Asi nestačí jen má síla. Budu samozřejmě pokračovat v této technice, abych vytvořila „matici zdraví“, ale bylo by skvělé, kdyby se k tomu připojil i Sensei. Pak by byl úspěch určitě zaručen. Má takovou obrovskou duchovní sílu, takovou pevnou vnitřní víru a takové znalosti, které určitě dokáží všechno, když mě mohl pouze silou své mysli zachránit před smrtí. Budu si s ním muset promluvit na nejbližším tréninku. Je to dobrý člověk, pomůže.“ S těmito pozitivními myšlenkami jsem usnula.

Následující den jsem s maminkou jela k léčiteli. Generál nám starostlivě půjčil svou černou volhu a osobního řidiče, který znal dobře terén i cesty. Když jsme jeli, představila jsem si podle „plánu“ Volodi, jak se tento chřadnoucí staříček léčitel

podívá na maminku a řekne jí, že je s ní všechno v pořádku, že je to chyba a ona je zdravá. Současně jsem si všimla, že řidič odbočil do čtvrti, do které jsme jezdili na duchovní meditace. „Známá místa,“ usmála jsem se. „Je to zajímavé, takový zapadlý kout a je tak proslavený svými lidmi.“ A znovu jsem se soustředila na vytoužený výsledek.

Přijeli jsme do jakéhosi soukromého sektoru. Domu, ve kterém podle všeho přijímal léčitel, jsem si všimla zdaleka. Lépe řečeno ne samotné budovy, ale ohromného zástupu lidí, kteří stáli podél malého, upraveného domku. Lidí tu bylo opravdu hodně. Řidič sotva zaparkoval mezi množstvím jiných aut a profesionálním pohledem si všiml, že mnohé značky těchto aut byly nejen z různých oblastí, ale dokonce i z různých republik. Trochu mě překvapilo, že je tento zapadákov tolik známý.

Lidé stáli v řadě jeden vedle druhého. A nám nepomohlo dokonce ani to, že jsme přijeli černou volhou. Ať jsme se snažili jakkoli, dostat se přes zástup se nám nepodařilo. Museli jsme si stoupnout do řady jako všichni ostatní. Maminka v tu dobu už téměř ležela v autě. Měli jsme číslo čtyři sta sedmdesát tři. Ale když se lidé dozvěděli, že má maminka ostrou bolest, řekli nám, že s takovou bolestí léčitel přijímá i bez čekání, máme si stoupnout do jiné řady, která je vepředu. Rychle jsme se připojili ke skupince mimo pořadí, ve které bylo asi padesát lidí. Mamince dokonce uvolnili místo na lavičce ti, kteří se ještě nějak zvládali držet na nohou. A začali jsme čekat.

Byla jsem velmi překvapena takovým množstvím lidí a dokonce jsem trochu přišla do rozpaků. Lidé, kteří stáli v řadě, byli různého věku, od dědečků a babiček až po úplně mladé, s dětmi. A vepředu byl někdo s kojencem, úplně malinkatým. Prý mu bylo teprve pět dní a už měl zánět nervového svazku – ručičku nezvedal, byla to nějaká porodní patologie. Můžu říct, že se tady shromáždilo publikum s různými onemocněními páteře, o kterých jsem nikdy ani neslyšela.

Stařenka, která seděla vedle maminky, řekla, že léčitel přijímá dvacet žen, dvacet mužů a pak ještě deset lidí mimo pořadí. Prý to nebude trvat dlouho, za dvě hodiny budeme hotoví. Pomyslela jsem si, že když už je to tak, stihnu se ještě celkem dobře soustředit na svou uzdravující meditaci pro maminku. Asi deset minut jsem se jí snažila vytrvale provádět. Ale pořádně jsem se soustředit nemohla, protože v zástupu to pořád jen hučelo nepřetržitými rozhovory, což vytvářelo lehký „rušivý šum“. Nevědomky jsem sama začala poslouchat.

„A my jsme prožili takové neštěstí, takové neštěstí,“ bědovala starší žena, která stála vedle asi patnáctileté dívky. „Už jenom vzpomínka na to je pro mě těžká. Není nic žalostnějšího než mít nemocné dítě. Vždyť moje vnučka měla strašnou kyfoskoliózu, opravdový hrb. Lékaři prorokovali, že bude invalida do konce života. Holka nám chodila ze školy pokaždé v slzách. I když je v obličeji krásná, vrstevníci jí dráždili přezdívkou ‚šeredka‘. A ať jsme byli kdekoli, ať jsme navštívili jakéhokoli lékaře, vozili jsme ji i k senzibilům – všechno to bylo k ničemu. Úplně jsme přestali doufat. A jednou jsme naši holčičku sotva stihli s pomocí Hospodina vyrvat z oprátky, dá se říct. Plakala, prý k čemu jí je takový život, vždyť ji nikdo nikdy nebude mít rád. Ona pláče, my pláceme, takové neštěstí, slovy se to nedá ani vypovědět...“

Hlas ženy se rozechvěl a potají si utřela slzy.

„To nemusíš, babičko,“ řekla jí vnučka. „Vždyť už je to všechno za námi.“

„Ano... Takže, šla jsem ten... den do kostela, pomodlila se k Hospodinu. A další ráno jsme dostali čerstvé noviny a tam byl článek o našem léčiteli. My jsme samozřejmě nejdřív pochybovali, jestli stojí za to jet a svěřit naši holčičku ještě jednomu lékaři. Vždyť ji už prohlížela spousta odborníků. Ale... všechny ty poslední události... Nakonec jsme se rozhodli, že pokud nám dává Hospodin ještě jednu šanci, nesmíme odmítnout, protože horší už to být nemohlo...“

S rozechvěním jsme přišli na příjem. Ale lidé, kteří stáli v řadě, o něm mluvili v dobrém. A když jsme vešli dovnitř a já jsem uviděla jeho oči, všechny pochyby se nějak rozplynuly. Má takové zářivé, modré oči, takový dobrý, uklidňující pohled, že mi bylo na srdci až lehkou...

„Ano,“ řekla jiná žena. „Oči má opravdu nějak neobyčejné, takové bezedné. Jako by všechno věděly, jako by cítily tvou bolest.“

„Já jsem také takové oči nikdy v životě neviděla, takové klidné, inteligentní,“ pronesla jakási mladá žena, která stála vedle vypravěčky.

Ženy pokývaly hlavami na znamení souhlasu.

„A jaký má příjemný, melodický hlas, uklidňující způsob řeči. Jak se všemi zdvořile jedná...“

„Pokaždé, když s ním promluvím, tak se mi zlepší nálada. Po všech těchhle bolestech, které jsem vytrpěla, se mi chce dokonce žít.“

„Taky mám takový pocit.“

„Znamená to, že je to dobrý člověk.“

Když jsem poslouchala tato slova, něco ve mně hrklo. Přerušila jsem své zbytečné pokusy o soustředění a začala jsem pozorněji poslouchat rozhovor.

„Chtěla jsem říct to samé,“ promluvila ta starší paní. „Něco v něm bylo tak zvláštního, co nám dávalo naději. Podíval se na holčičku a řekl, že jí záda spraví, ale budeme muset dojíždět a doma přesně plnit jeho rady. Ani si nedovedete představit, jak jeho slova blahodárně zapůsobila na naši holčičku. Jezdili jsme na léčení dlouho, téměř rok. A bydlíme v jiné oblasti. Někdy bylo špatné počasí, špatně jsme se sem dostávali, ale Anetka vždycky trvala na tom, že pojedeme. Začala být tak cílevědomá, že jsme se jen radovali a žehnali se. Doma každý den pečlivě prováděla celou sadu léčebné gymnastiky, o které nám řekl léčitel. A po roce už nebylo po jejím hrbu ani stopy! Nedovedete si představit, jaké je to pro nás štěstí. Anetka jen kvetla, hned se objevilo tolik nápadníků, běhají za ní v celých zástupech... A teď jsme přijeli na kontrolu. Jej! Dej mu Bůh zdraví. Jeho zlaté ruce dokázaly prostě zázrak!“

„Ano, ruce má opravdu zlaté,“ potvrdila jiná, asi čtyřicetiletá žena. „Je to profesionál v pravém slova smyslu. Jen výjimečně najdete takového odborníka, ve kterém by se spojoval talent od Boha a také detailní znalosti z oblasti lékařství... Já jsem se deset let trápila s bolestmi hlavy. Ležela jsem díky kontaktům v nejrůznějších nemocnicích a žádný výsledek se nedostavil: bezesné noci a bolesti hlavy takové, že jsem ztrácela vědomí... A před dvěma lety, je pro mě hrozné si na ty dny jen vzpomenout, jsem přestala chodit. Nepřála bych ani svému nepříteli, aby prožil takový duševní stav zmatení a bezradnosti, takové silné bolesti v kříži, v nohou. A zase bezesné noci, injekce a výsledek žádný. Prožívala jsem i strašné chvíle zoufalství kvůli bolestem a mukám. I když od přírody jsem statečná a vždy jsem byla silná osobnost. Nečekaně se mi zastavil celý život, všechno strnulo, zůstaly mi jen ty bolesti a muka.“

Lékaři samozřejmě trvali na operaci. A ujišťovali mě, že mi nic kromě operačního zásahu nepomůže. Ale úplné vyléčení mi zaručit nemohli. Zkrátka invalidita na celý život... A jednou ke mě přijela maminka a začala mi vyprávět o našem léčiteli, přemlouvala mě, abych se mu ukázala. Radila jsem se se svými lékaři, ale ti se mi jen vysmáli do obličeje a řekli, že prý nikdo na světě, dokonce ani vynikající lékaři, vyhřeznutí ploténky, a navíc ještě na krku nevyléčí jinak, než chirurgickým zásahem. Prý mám jet, pokud chci, stejně se vrátím. Ale maminka i přesto trvala na svém.

Když mě sem vezli, naději jsem po takovém ‚verdictu‘ lékařů neměla žádnou. Ale po sedmi prvních sezeních se k mému velkému překvapení pohnula prvním prstem na noze, bolest trochu odstoupila. A tehdy jsem začala opravdu věřit v uzdravení, i když léčitel už první den řekl: ‚Bude to komplikované a bude to trvat dlouho, ale zvládneme to‘. A dál pak každý den začalo docházet k malým, ale stabilním změnám k lepšímu. Trochu jsem se začala hýbat, sama jsem se oblékala. A za půl roku jsem se vrátila k normálnímu lidskému životu. Teď se doléčuji. Ani tomu nemůžu uvěřit, že má noční můra skončila a všechno se obrátilo k lepšímu. Vyléčit takovou vážnou a strašnou nemoc bez operace je opravdu zázrak!

Když jsem se vrátila do normálního života, tak jsem přijela do našeho města a schválně šla ukázat našim lékařům výsledek, kterému nevěřili. Ti jen rozhodili rukama. A představte si, že ani nikoho z nich nezajímalo, jak jsem dosáhla takovýchto výsledků. Přestože všichni kdysi sborově křičeli, že je to nemožné... Takovéhle znalosti by měli uplatňovat. Kolika lidem by se tak dalo pomoci! Ale ne, bohapustá pýcha jim to nedovolí... Do konce svého života budu vděčná Igoru Michajloviči za všechno to, co provedl svými zlatými rukama! A kolik lidí postavil na nohy. Když jsem sem jezdila, viděla jsem toho spoustu. Lidé sem přijíždějí s poslední nadějí na uzdravení. A dokonce i ti lékaři a profesorové přivázejí své děti a vnuky.“

Úplně jsem sebou trhla při zmínce jména léčitele. „Copak to je... No, to snad ne!“ pomyslela jsem si a byla jsem ztracená ve svých domněnkách. Všechno se ve mně napnulo a byla jsem jedno velké ucho. Mezi lidmi to zase začalo hučet.

„Ano, je to člověk s velkou duší!“ řekla nějaká žena. „Říká se, že jeho pradědeček byl také vynikajícím léčitелеm na Orlovščině. Byl to prý člověk s božským nadáním, bezchybně diagnostikoval nemoci.“

„A ten náš je také hodně schopný, jako by nás prohlížel rentgenem. Mám posunutou ploténku, jak mi hned řekl – 6 mm. A pak mi udělali snímky a bylo to přesně tak – všechno tomu odpovídalo.“

„To je pro to, že má ruce zvlášť citlivé. Četla jsem v novinách, že dokáže najít schovaný dětský vlasek, podobný lidskému nervu, pod čtyřiceti stránkami papírů. Novináři tento pokus prováděli. ‚Je to stejné,‘ říká, ‚jako kdybychom měli najít přesné místo poškození nervu a manipulací rukou jej uvolnit ze stisknutí.‘“

„Díky Bohu, že takový člověk existuje. Děkuji, že nás k němu Bůh přivedl,“ přežehnila se žena, která vyprávěla o své Anetce.

„Víte, v minulém roce jsem se u něj léčila z osteochondrózy,“ říkala nějaká starší žena s bíložedými vlasy. „Ale letos jsem zvedala něco těžkého a záda jsem si zase poškodila. Tak mě to vzalo, že jsem dvě noci nespala. Cítila jsem tak strašnou bolest, že jsem večer úplně vyčerpaná upadla do mdlob. A zdálo se mi, jako by ke mě přišel náš léčitel, pohlídl mě po hlavě a říká: ‚Neboj se, hned ti bude lépe a zítra jed‘ ke mně. Všechno bude v pořádku.‘ No, a co myslíte, ráno jsem vstala a cítila se úplně

jinak, dokonce i bolest mi trochu odezněla. Teď už jdu na třetí sezení, zcela jsem už ožila. A předtím jsem nevěděla kudy kam... Ale je mi divné, že v mém snu měl léčitel vlasy po ramena jako anděl a oči tak velice laskavé...“

„Ano, vlasy má zvláštní, taková plavá barva bývá vidět jen zřídka.“

„Co bychom bez něj dělali? Opravdu, asi nám Bůh seslal anděla.“

Velmi sešlá stařenka, která dosud podřimovala na kraji lavičky, po těchto slovech nečekaně zaskřípala svým hlasem:

„Ne anděla, ale archanděla.“

A znovu se vrátila ke svému spánku. To všechny velice překvapilo... Najednou to nějaký horník, jak jsem usuzovala z černého lemu kolem jeho očí, nevydržel a řekl:

„Nevím, jestli je to anděl nebo archanděl, ale chlap je to perfektní! Postavil mě na nohy, i když v Boha já nevěřím.“

„Taky jsem nevěřil,“ přidal se silný děda. „Třicet let jsem chodil s průkazem komunistické strany a teď se podívejte,“ a vytáhnul z oblečení křížek na šňůrce a ukázal, „už chodím s křížkem. A to všechno kvůli jedné příhodě. Na to nezapomenu do konce života... Pracuji v továrně, stojím u pece. A v ten památný den jsem musel jít na směnu. V noci před tím se mi zdálo o Igoru Michajloviči, který mi říkal: ‚Zítřej určitě ke mně, nechod’ do práce. Když tam půjdeš, tak se nevrátíš.‘ No, i dřív jsem se u něj léčil, ale tehdy jsem měl v léčení přestávku. Ráno jsem vstal, pobolívala mě záda. Ale myslel jsem si, že mě asi bolela i v noci, a proto se mi o něm zdálo. Už jsem se vypravil do práce. A pak jsem se zamyslel, no, nepůjdu. Teď se tam tahají těžké věci, kam bych chodil. Vždyť kdybych tam zdvihnul nějaký kus, něco si natrhnu. A rozhodnul jsem se, že pojedou k léčiteli. Omluvil jsem se z práce. A jen si to představte, v ten den u nás vybuchla pec, téměř celou moji partu to zabilo. A pokud bych tehdy byl v práci, přece stojím vedle tavící pece... Jak tohle může obyčejný smrtelník pochopit... Chtěl jsem o tom říct Igoru Michajloviči, ale ten mi jen dal prst k ústům a prý - mlč. A to je všechno... Jak bych po tomhle mohl nevěřit v Boha?“

„Jó, víte, našemu sousedovi se stalo něco podobného,“ připojila se k rozhovoru asi třicetiletá žena. „Ten mi taky mimochodem dal adresu léčitele. Kdysi se u něj léčil. A minulý rok ho to na šachtě zavalilo. Vzpomínáte si, vy, co jste místní, ten výbuch v dole? Tak to je ono. Zasyvalo ho to někde pod podpěrou. Vyprávěl: ‚Ležím samotný ve tmě, zasypaný horninou. Měl jsem nepopsatelný strach z toho, že budu pohřbený zaživa. Už jsem se rozloučil se životem, se všemi blízkými... Vidím před očima, jako by z mlhy vystupoval obraz našeho léčitele, který velmi klidně svým melodickým hlasem říká: ‚Neboj se, neboj se. Na umírání máš ještě čas. Budu tu s tebou, dokud tě někdo nezachrání...‘“ A když se probudil, jak řekl, už jej vytahovali záchranáři. Tak jako jediný ze své skupiny přežil. Po této události se úplně změnil. Přestal pít, uvěřil v Boha, manželka i děti z něj mají velkou radost. Stal se z něho skvělý chlap!“

Najednou se řada vepředu pohnula. A před rozestoupeným davem vyšel v bílém lékařském plášti ... Málem mi překvapením vypadla z rukou taška.

„Sensei,“ tiše jsem zašeptala a už v následujícím okamžiku jsem zakřičela z plných plic. „Sens... jej, Igore Michajloviči!!!“

Sensei se otočil a když mě uviděl, dal mi znamení, abych přišla blíž. Skoro jsem se řadou ani neprotlačila. Srdce mi v hrudi hrozně bušilo. Pozdravil mě a zeptal se:

„A co ty tu děláš? Co se stalo?“

„Maminku hrozně chytla záda...“

Poodešli jsem trochu stranou, kde si Igor Michajlovič zapálil cigaretu.

„Tatínkův nadřizený, pan generál, nám dal tuhle adresu,“ prozradila jsem jedním dechem všechna „státní tajemství“. „Dokonce nám půjčil i svou volhu.“

Sensei se podíval tím směrem, kde stála auta.

„Á, Alexandr Vasiljevič... Jak se cítí?“

„No, podle toho, co říkal tatínkovi, už dva roky běhá bez potíží.“

„To je dobře. A mamince se stalo co?“

Začala jsem mu podrobně vyprávět všechno, co jsem věděla, intenzívně jsem gestikulovala rukama, jak jsem byla rozrušená. Sensei mě vyslechl a pronesl:

„Tak, vezmi maminku a pojdte se mnou.“

Běžela jsem s radostí k matce a řekla, že Igor Michajlovič nás přijme mimo pořadí. Maminka se samozřejmě zaradovala, ale její údiv nebral konce. S námahou se zvedla a šly jsme k léčiteli, který se zrovna vracel.

„To je můj Sensei, Igor Michajlovič,“ s velkou hrdostí jsem jej představila mamince.

Vešli jsme do domu, který byl plný čekajících lidí. V přijímací místnosti stál kavalec, v rohu byla malá ikonka s rozsvícenou lampičkou. Pomohla jsem mamince svléknout se do půl těla a lehnout si na pohovku. A když jsem vycházela z pokoje, viděla jsem, jak se Igor Michajlovič sklonil nad maminičiny zády a prohmatával jí páteř rukama. Když už jsem byla za zástěnou v sousedním pokoji, uslyšela jsem Senseiův hlas:

„No, víte, máte vážný problém, dorzolaterální prolaps do 7 mm v segmentu L₄—L₅, který vyvolává zúžení meziobratlového otvoru, následkem čehož dochází k přiškrcení míšního kořene.“

„A co to znamená?“

„Jednoduše řečeno, je to vyhřeznutí ploténky. Následkem poškození ploténky se jeho sekvestry, tedy kousky této ploténky, dostaly do páteřního kanálku směrem k páteřnímu otvoru a tlačí na míšní kořen. A to také vyvolalo ty bolesti... Je to samozřejmě vážné, ale dá se to napravit.“

Za pevnou zástěnou jsem uslyšela lehké křupání páteře a několik plácnutí nezvyklého zvuku. Za nějakou dobu mě Sensei zavolal, abych pomohla mamince s oblékáním. Domluvili jsme se na dalším sezení, rozloučili se a s maminkou jsme šly pomalu k autu.

„Tak jaké to bylo?“ zeptala jsem se maminky.

„Obstojné,“ odpověděla.

Když jsme jely zpátky, celou tu dobu jsem se nemohla uklidnit a myslela jsem na Senseie. Myslela jsem, že to může být kdokoli: fyzik, chemik, filozof, historik, orientalista, fyziolog. Ale obyčejný léčitel – to už bylo příliš! No, a není dokonce ani jen tak obyčejný, ale velmi známý... A přece jen s jeho neuvěřitelným potenciálem znalostí, s jeho fenomenálními schopnostmi a nakonec s takovou neobyčejně čistou lidskou morálkou mohl být vynikajícím vědcem, politikem... No, prostě kýmkoli, přičemž při své úrovni znalostí by představoval vyšší vrstvu společnosti... Proč tak mrhá svým potenciálem?! A nebýt argumentu ve prospěch mojí matky, můj mozek by se ještě celkem dlouho znepokojoval.

V tu chvíli, když jsme vyjížděli jakýmisi oklikami z tohoto zapadákovy, projeli jsme kolem zchátralého, polorozbořeného kostelíka, postaveného zřejmě ještě před

revolucí. Moje myšlenky se přeorientovaly na úvahy o věčnosti, o Bohu, o víře, o těch Velkých. A náhle mě osvítilo: „Sensei přece opravdu reálně pomáhá lidem! Vždyť svými rukama léčí tisíce lidí trpících v bolestech, ochromených strádáním duší, navrácí lidem zdraví, víru, radost ze života... Bože, vždyť tohle dělali všichni Velcí! Vždyť každý z nich šel k lidem s otevřenou duší a konal dobro. No, a Sensei kdysi mluvil o... Copak On je... No tak to jo!“

Horečně jsem začala vzpomínat na ty chvíle, které by potvrzovaly mé domněnky. A když jsem přijela domů, přečetla jsem si celý svůj deník v těch částech, které se týkaly osobnosti Senseie. Skutečnost, že je Sensei léčitel, doplňovala hlavní chybějící článek v logickém řetězci důkazů, které můj rozum potřeboval. „Vždyť nejdůležitější je to, že léčí tělo a duši různých lidí. A následně, když mluvil s takovým obrovským množstvím lidí, z nichž každý měl svůj konkrétní osud, problém, lidskou bolest, lépe než kterýkoli politik zná náladu lidí, jejich vztah k životu a také stupeň duchovního rozvoje. Vždyť lepší povolání pro pozemský život Bódhisattvy si ani nedovedu představit.“ Z těchto objevů jsem až pocítila mravenčení na kůži a sluneční pleteně mě zalechtala náporu jakýchsi spirálovitých vln.

Ale jen co postupně tahle spekulace myšlenek utichala, volné místo začal rychle obsazovat můj „zdravý rozum“. „Ale na druhou stranu,“ pomyslela jsem si, „proč mě to vůbec napadá? Možná je to všechno pouze moje představivost. Jsem unavená, byla jsem hodně ve stresu, ve frontě jsem vyslechla různé příběhy a hned si tu vynáším jakési unáhlené, fantastické závěry... No tak pomáhá lidem, tak k tomu má talent a schopnosti, tak co? Je to prostě vynikající profesionál, jak řekla jedna paní ve frontě. A to je všechno. Na pohled je to obyčejný člověk, s obyčejnou tváří, která se podobá všem lidským tvářím. Jeho zevnějšek se ničím neliší od ostatních. Je takový, jako všichni...“

A tu jsem si všimla, že čím hlouběji jsem rozvíjela teorii „zdravého rozumu“, tím více se ve mě objevovalo něco špatného, jakási zlost nebo co, nějaká závist, že má Sensei takový talent a schopnosti a já ne. Když se do mých myšlenek dostaly různé špinavosti, až jsem se sama sebe lekla: „Stop, stop, stop! Kdo to tam dělá z komára velblouda? Kamarádi, vždyť to nejsem já! Copak může duše tak špatně přemýšlet? Ne. Ona je učiněná dobrota. A celá tahle špína je odkud? To přece není můj názor. Nějaké dotěrné myšlenky, které se sprostě vrací znova a znova, budí ve mě zlost a nenávisť... Jsou to přece instinkty materiální podstaty!“ A pak jsem se na sebe definitivně naštvála: „Jak mě tak mohly zviklat! Jak jen můžu být takovým tupým, podřízeným dobyt看em?! Mám toho dost. Prostě toho mám dost. Tak také život uběhne ve zlých myšlenkách a pýše...“

A tu mě navštívila jiná myšlenka: „A možná, že kvůli tomuhle nadměrnému vlastnímu egocentrizmu si ani nevšimneme, jaké obrovské šance nám dává Osud. Pro duši, která bloudí po staletí v temnotách, se taková šance objeví třeba jednou za tisíc let. Kdo ví, co nevidíme kvůli své závisti a zlosti... Pane Bože, ale proč jsme tak slepí! Proč si něčeho začínáme opravdově vážit až tehdy, když to ztrácíme? Proč vnímáme Velké až po jejich smrti?“

Třeba Kristus byl ukřižován určitě také kvůli přehnanému velikášství a našemu stádnímu egocentrizmu. A jaký to byl Velký Člověk, kolik by toho ještě mohl udělat ušlechtilého pro duše lidské. Kdyby byl naživu a lidé by měli aspoň trochu otevřená srdce, pak by třeba lidská civilizace udělala takový skok ve svém rozvoji, že my,

vzdálení potomci, bychom už dávno žili v pravé, jednotné, svobodné společnosti, bez hranic a státu, bez násilí a teroru, v míru a harmonii... Ale to ne, dokonce za Ježíšova života si Jej málokdo opravdově vážil. Většina mu asi záviděla, byli vůči němu škodolibí a kárali jej svou materiální pýchou, lakotou, nenávisť a lhostejností. Zato po Jeho smrti v něj hned všichni uvěřili!

No, stačí si vzít jen naše současníky, vynikající osobnosti. Kdy je všechny uznají? Většinou až po smrti. Potom o nich velmi dobře mluví všichni, dokonce ti, kteří jim za jejich života dělali množství ohavností. A ve svých myšlenkách by se asi nejradši svého soupeře zbavili. To je ta hanebná materiální podstata.

Kdy už se probudíme, kdy už budeme přemýšlet duší a ne tělem? Vždyť pak se celý svět změně a bude úplně jiný! Chce se mi to vykřičet do celého světa. Ale jaký to bude mít smysl?! Je zbytečné křičet, musíme konat, změnit sami sebe. A nedovolit, aby tito parazité vědomí vstoupili do naší mysli. Ano, pokud by tohle pochopila většina, pak bychom se možná v tom našem davu naučili cenit si a vážit těch génů, kteří jen zřídka kdy posílá příroda na svět! Jak říkal velký klasik: „Matko přírodo, kdybys takové lidi neposílala nikdy na svět, zpustlo by pole života.“

34

Následující den, když jsme společně jeli na další duchovní cvičení, jsem celou cestu vyprávěla ostatním svoji senzační novinku, že náš Sensei je známý léčitel, a také to, co jsem viděla a slyšela v jeho ordinaci. Pro ně to také bylo velké překvapení. Na tajné mítině se shromáždili už téměř všichni. Sensei nás přivítal a zdvořile se mě zeptal, jak se cítí maminka.

„Děkuji, už je to o něco lepší. Samozřejmě jí to ještě hodně bolí. Ale dneska v noci už aspoň klidně spala.“

„To je dobře. To je v pořádku, pomaloučku zdraví napravíme.“

O tom jsem vůbec nepochybovala. Ve své podstatě jsem byla velice ráda, že se všechno odehrálo právě tímto způsobem. Pro moji milovanou maminku si ani lepšího doktora nemůžu přát. Teď byla má duše klidná.

„Víte,“ pokračovala jsem, „byla jsem tak překvapená, když jsem vás uviděla. Myslela jsem si, že léčitelství se zabývají jenom nějakí sešlí dědečkové a babičky.“

„To si myslí spousta lidí.“

„A proč to tak je?“

„Protože opravdové znalosti a zkušenosti u léčitelů přicházejí až s věkem, proto vzniká názor, že to lidé umí až ve stáří.“

Všimla jsem si, že nikdo z přítomných starších kluků, včetně Nikolaje Andrejeviče, nebyli vůbec překvapeni slovem „léčitel“, patrně o tom už dávno věděli.

„Řekněte mi, prosím,“ pokračovala jsem a s obdivem jsem se mu dívala do očí, „je možné léčit bolesti páteře pomocí víry?“

„Víra hory přenáší, proč by si nemohla poradit s nějakým obrátek. Ale zdaleka ne všichni mají opravdovou víru.“

„Proč?“

„Pochybnosti nás hlodají, naše materiální podstata duší. Proto je pro člověka velice obtížné získat pravou víru. I když pro duši, která vládne rozumu, je to velmi jednoduché.“

„No, a jestli člověk prostě jenom ‚slepě‘ věří ve své uzdravení nebo v uzdravení svého blízkého, pak bude léčení probíhat rychleji?“

„Samozřejmě. A nejen rychleji, ale také mnohem snadněji a efektivněji.“

„Promiňte,“ vstoupil do rozhovoru Nikolaj Andrejevič. „Chtěl jsem se vás už dávno zeptat, proč jste si vybral zrovna toto povolání?“

„No, jak bych to řekl,“ odpověděl Sensei. Stejně jako každý jiný, když jsem uvažoval o výběru povolání, zamyslel jsem se. No, a určitě se mnou budete souhlasit, co může být lepšího na světě, než vracet lidem zdraví, a co může být v těle složitějšího, než páteř, snad jen mozek... A co je to vlastně páteř? Podívejte se v anatomii na obrázek jeho nervových svazků – je to ‚strom života‘, který svou korunou přechází do mozku, a prostřednictvím kořenů je spojen s každým lidským orgánem. Obrazně řečeno, tento ‚strom života‘ ‚dodává‘ celému organismu zdraví. A jestliže, chraň Bůh, v něm proběhly nějaké poruchy, pak se to hned odráží na funkci orgánů a celého organismu jako celku. Vždyť více než devadesát procent všech nemocí vzniká v důsledku narušení funkcí páteře, od ‚nepatrných‘ až po smrtelné. Problémy vznikají prakticky u každého člověka během celého života... Do současnosti páteř zůstává pro vědu tím největším tajemstvím. A zatím není, stejně jako mozek, dostatečně prozkoumána.“

„To ano,“ ozval se Nikolaj Andrejevič. „Mám-li být upřímný, nikdy jsem se nad tím nezamýšlel... Ale když je to tak důležitý a složitý orgán v těle, pak je k jeho léčbě, myslím, nezbytná solidní zásoba vědomostí.“

„Pochopitelně. Páteř je velice zajímavá, dokonalá biomechanická struktura. Léčit ji znamená nést velkou zodpovědnost, protože je třeba přesně stanovit diagnózu, vzít v úvahu informace, o věku, hmotnosti a ještě celou řadu různých faktorů, a poté učinit správné rozhodnutí a odhadnout odpovídající sílu a ‚dávku‘ účinku. Vždyť je to zvláštní mikrooperace, jen bez chirurgického zásahu. Tím spíše je potřeba vzít v úvahu, že se jedná o revitalizaci během procesu využívání. Léčitelství je velice zodpovědné povolání. Člověk v něm musí znát všechno důkladně: biomechaniku, anatomii, patologii, genezi, morfologickou genezi, fyziku, chemismus buňky. Zkrátka, člověk musí znát vertebrologii a skvěle jí rozumět.“

„Co musí znát?“ zeptal se Ruslan. „Co je to ta ...brologie?“

„Ne brologie, ale vertebrologie,“ s úsměvem odpověděl Sensei. „Je to věda o páteři. Je to souhrn všech těchto věd plus speciální znalosti o páteři.“

„A jaké speciální znalosti?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„Tady je nezbytné znát podrobnosti a metody různých manuálních způsobů léčení vertebrálních patologií, osteopatie, chiropraxe a tak dále, to znamená zkušenosti dřívějších pokolení v oblasti napravování kostí. Vždyť napravování kostí je poměrně staré a zajímavé povolání,“ a jakoby mimochodem Sensei dodal: „No, a samozřejmě, znamená to komunikaci s velkým množstvím různých lidí.“

Nevím, jak ostatní, ale já jsem jasně pochopila, že obzvláště poslední Senseiova slova byla hlavní příčinou ve výběru jeho povolání. O tom jsem byla přesvědčena na sto procent.

Mezitím Sensei stočil téma rozhovoru na meditaci. Začali jsme hovořit o svých domácích pokrocích a potom se znovu pokoušeli usilovně pracovat na sobě, čímž jsme se pomalými krůčky přibližovali ke svému vytouženému cíli – stát se Člověkem.

Zpozorovala jsem, že dny začaly ubíhat šíleným tempem. Dokonce jsem cítila, že mi čas na všechny mé záležitosti očividně nestačí. Musela jsem přestat chodit do několika kroužků, abych aspoň nějak všechno stihla... Naše cvičení a tréninky nám stále přinášely radost svou novostí a neopakovatelností. Na dalším tréninku Sensei začal vysvětlovat nové téma:

„Dnes se seznámíme s novým stylem tchaj-t'i čchüan, který je považován za školu wushu měkkého směru, a jako obvykle se jej částečně naučíme. Tento styl vznikl v jednom z nejznámějších čínských klášterů, který se nachází v horách Wu-tang šan. Pozoruhodné je, že místní hory byly dříve nazývány horami Velkého Klidu. Jednou se tam jeden muž, kterému říkali Čeng Wu vznesl za bílého dne do oblak, poté co dosáhl tao (v taoismu je to pokládáno za vnitřní božskou sílu a jakousi původní substanci, ze které je vytvořeno vše ve vesmíru). Hory byly pojmenovány na jeho počest Wu-tang šan.

Podle jedné legendy žil v tomto klášteře ve 12. století mnich Čang San-feng. Jednou, když uslyšel venku zvláštní hluk, podíval se z okna. Mnich uviděl straku, která seděla na stromě, a na zemi hada, jak na sebe navzájem hledí. Sotva straka slétla ze stromu, aby napadla hada, had se k ní pokaždé rychle otočil hlavou a stácel se tak, že ho straka nemohla klovnout. Čang je pozoroval, když tu najednou ho osvítilo: nad soupeřem je možné zvítězit tím, že se vyhneme jeho útokům.

Druhá legenda uvádí, že mu tuto moudrost napověděl sám Čeng Wu, který se mu zjevil ve snu. Jak říká přísloví: ‚Svatý vzkázal, moudrý porozuměl.‘ Když Čang San-feng dosáhl hlavního principu bojového umění, po mnohaletých trénincích vypracoval ‚měkký styl‘, který získal název tchaj-t'i čchüan – ‚velký předěl‘. Kdybychom toto sousloví přeložili doslova, pak ‚tchaj‘ znamená velký, ‚t'i‘ – předěl, ‚čchüan‘ – pěst.

A ještě podle jiné verze je vytvoření tohoto stylu připisováno jinému Čang San-fengovi z Udanu, který žil ve 14. století a byl žákem významného mistra Cho Luna (Ohnivého Draka). Existují samozřejmě i jiné legendární verze vzniku tohoto stylu. Ale tak či onak, základní princip tchaj-t'i čchüanu se nezměnil a spočívá v následujících principech: statika vytváří dynamiku, poddajné zdolává pevné, pomalé vítězí nad rychlým, krátké nad dlouhým. To znamená, že například na rychlý útočný pohyb soupeře se reaguje jemnou poddajností, čímž je ztlumen úder, jednoduše řečeno – necháte jej projít do prázdna. V důsledku toho soupeř ztrácí rovnováhu. A pak stačí několik gramů, aby bylo možné přemoci tunovou sílu. O technice tohoto stylu je ve starých spisech mistrů tchaj-t'i čchüanu psáno: ‚Malé pohyby vedou k velkým změnám, poddajné zdolává pevné; využij sílu protivníka; zaútoč náhle, zapůsob na body.‘

Tchaj-t'i čchüan se podobá lадnému tanci. Ve vyšším stupni tohoto stylu neexistují žádné fixní pohyby a sestavy, zachovávají se pouze základní principy. Tělo se pohybuje jakoby nezávisle, provádí v dynamické meditaci volný osobitý tanec.

Ale aby bylo možné dosáhnout velkého, musíme začínat u malého. Proto začneme tím nejjednodušším cvičením – ‚tlačení rukou‘. Cvičí se ve dvojici. Musíte se lehce dotýkat rukama, měkce, střídavě do sebe navzájem strkat, u začátečníků v rámci známé trajektorie pohybů, u zkušenějších libovolně. Toto cvičení rozvíjí reakci na akci soupeře, umožňuje předvídat jeho úmysly. To znamená, že ‚nasloucháte‘, kam se chce pohnout a snažíte se ho obelstít – odpoutat se od jeho ‚přilepených‘ rukou. Při

nepřesném pohybu soupeře, pokud se například pohnul prudce nebo ztratil rovnováhu, jej lehkým úderem povalíte na zem. Pohyby musejí být volné, ale vědomí si zachovává ostražitost. Také vám ukázu vhodný systém dýchání.

Toto a i další cvičení je možné použít také jako zdravotní cvičení. Zvláště k léčebným účelům je tchaj-t'í čchüan prospěšné pro lidi, kteří jsou v neustálém nervovém stresu, protože plynulý pohyb se stálou rychlostí vyrovnává potenciály v mozkové kůře, čímž mozek chrání před přetížením. A kromě toho samotné soustředění myšlenky na pohyb odvádí člověka od každodenních problémů, regeneruje jeho nervový systém. No, a samozřejmě toto cvičení také protahuje všechny klouby a vazy. Je prospěšné všem. Takže když přijdete domů, můžete ho naučit své maminky a tatínky, babičky a dědečky, aby nebyli nikdy nemocní.

Chci vás upozornit na skutečnost, že staří mistři cvičení tchaj-t'í čchüan od svých žáků důrazně vyžadovali ‚očistu, klid, zřeknutí se špatných činů, zachování čistoty srdce, zdrženlivost ve svých přáních.‘ Tímto způsobem člověk nejen zvítězí nad svými nemocemi, ale zlikviduje i své ego, čímž očistí cestu ke zdokonalení ducha. Pevně věřili, že Nebe vidí ‚de‘ (duchovno, lásku) člověka a v závislosti na jeho ‚de‘ jej odměňuje. Moudrost mistrů, která se dochovala od pradávných staletí, je aktuální i dodnes. Každý z přítomných může maximálně využít získané znalosti, a to nejen k sebeobraně, ale i k odhalování svého vnitřního světa, k pochopení tajemství přírody a vesmíru. Vždy si musíme pamatovat, že člověk může dosáhnout všeho, pokud si jasně vymezí cíl... No, a nyní přejdeme k praktické části...“

Seřadili jsme se a Učitel nám ukázal dechová cvičení pro „přilepené ruce“. Poté, co Sensei jednotlivě předvedl chvaty, skoro každý po pár sekundách spadl na zadek. Tomu se ostatní sice chechtali, ale za minutu už sami seděli ve stejné pozici. Pokročilejší bojovníci při nesprávném provedení odlétali při úderu asi 3-4 metry. Nejzajímavější bylo, že nejdříve se všichni asi deset minut smáli jeden druhému, po dvaceti minutách jsme se mlčky nebo s hekáním zvedali a za další půl hodiny jsme se zabývali už jen skutečně důkladným cvičením a plně jsme se soustředili na pohyby a přesnost provedení. Nikdo už nechtěl vypadat jako kašpar a padat zbytečně.

Obzvláště dobře pracovali „rychlí kluci“, včetně Stase a Ženi. Bylo vidět, že se tímto uměním zabývali také už dlouho. Jejich absolutně neopakovatelná pohybová improvizace se podobala grandióznímu tanci, plnému nepředpokládaných a současně účelových pohybů. A když se někdo z nich zmýlil, pak okamžitě letěl a srazil všechny, kteří mu stáli v cestě. Zkrátka, aby nezmrzali někoho okolo, byli přemístěni na konec tělocvičny, skoro až k východu. A tady Žeňa se Stasem překonali sami sebe. Cvičili ve dvojici, Žeňa se na vteřinku obrátil k otevírajícím se dveřím a hned dostal od Stase silnou ránu, která ho nejen odmrštila na tamty nešťastné dveře, ale ještě donutila postavit se před východem na všechny čtyři. V tu dobu vešel do sálu impozantní muž neurčitého věku se vznešenou tváří, podobal se Ramsesovi. Voněl jakousi jemnou vůní východu. Na sobě měl elegantní kabát, ze kterého vykukoval drahý oblek. „Ramses“ se udiveně podíval na Žeňu. Ale ten neztratil hlavu, dotknul se čelem podlahy a obřadně pronesl:

„Ó, vítáme vás, veliký Čengu Wu, nejtoužebněji očekávaný hoste našeho kmene!“

Poté rychle vyskočil a poklonil se mu ještě jednou pozdravem bojovníka, otočil se a šel ke Stasovi, který se sotva držel, aby se nezačal smát. Sensei s úsměvem přistoupil blíž a přivítal se s příchozím.

„To už dlouho pracuje na takovém přivítání?“ zeptal se se silným akcentem a lámanou ruštinou „Ramses“.

„Nezlobte se na něj. Je mladý a má horkou hlavu. Vždycky něco plácne.“

„Ramses“ se ještě více podivil a s lehkou urážkou v hlase pronesl:

„Copak vypadám jako Číňan?“

„Ne, samozřejmě, že ne, ale...“ a vtom Sensei řekl nějakou frází neobvyklým jazykem.

„Ramses“ se rozesmál a cosi odpověděl. Povídali si tím melodickým jazykem, který zněl velmi dobře, a odcházeli do samostatné pracovny, určené pro učitele tělocviku. Všimla jsem si, že chůze tohoto hosta byla stejná jako Senseiova.

Jen co se za nimi dveře zavřely, Stas to nevydržel a rozesmál se, pak ale hned dostal odvetnou ránu od Ženi. Spadl s duněním na lavičky a asi tak pět minut se nemohl zvednout, protože se válel v záchvatu smíchu. Možná by se tak s Žeňou řehtali až do konce tréninku, ale starší sempai, který byl zodpovědný za disciplínu během Senseiovy nepřítomnosti, jim ukázal působivé gesto pěstí a chlapci rychle přestali a pustili se do práce.

Mě vášnivě dráždila zvědavost a chtěla jsem se dozvědět, kdo je ten tajemný host. Ale moje pokusy zeptat se starších kluků byly neúspěšné. Dali mi jasně najevo, že se do záležitostí Senseie nemíchají.

Asi za třicet minut, ke konci tréninku, vyšel z pracovny „Ramses“ se Senseiem, něco si po cestě s úsměvem stvrzovali. Loučili se jako dávní, dobří přátelé, vřele si tiskli ruce. Po odchodu tajemného hosta Sensei se stejnou lehkostí přešel do ruštiny a začal vysvětlovat, jako by se nic nestalo, chyby chlapců, kterých si všiml. Náladu měl očividně výbornou.

Doma jsem si jako vždy zapsala všechno do svého deníku. Návštěva tohoto zvláštního cizince vyvolala řadu nezodpovězených otázek. A já jsem se rozhodla, že rozluštění tohoto tajemství nechám na neurčité „potom“. Jak rád opakoval sám Sensei: „Na zemi není nic tajného, co by nikdy nevyšlo najevo.“ S touto optimistickou prognózou do budoucnosti jsem pokračovala ve své činnosti pozorovatele.

36

Na duchovních cvičeních jsme vybrušovali staré meditace. Všechno bylo jako vždy, jenom Nikolaj Andrejevič chyběl už skoro týden. To se mu nepodobalo. Nakonec se náš psychoterapeut objevil zcela zdravý a dokonce s výtečnou náladou. Přišel před začátkem cvičení, ve chvíli, kdy na mýtince stála naše veselá skupinka spolu se Senseiem, Žeňou a Stasem. Oči Nikolaje Andrejeviče svítily neobyčejnou radostí a nadšením.

Rychle se se všemi přivítal a začal vzrušeně vyprávět Sensei:

„Nakonec jsme dokončili experiment, všechno se potvrdilo. Výsledky jsou prostě ohromující... Tato technika ke změně stavu vědomí, kterou jste ukázal, vždyť to od základu mění celou podobu světa, všechny představy o naší existenci... Ale konec konců, povím vám všechno po pořádku...“

Naši chlapci udiveně pozorovali zvláštní živé chování Nikolaje Andrejeviče. Sensei jej pozorně poslouchal, kouřil cigaretu.

„...Vybral jsem si podle mého názoru více méně vhodného kandidáta. Léčil se u nás jeden muž, zatvrzelý alkoholik. Dva roky internátní školy, to bylo celé jeho vzdělání. Vyrostl v útulcích. Je to jeden z poválečných sirotků. Armáda, šachta a

beznadějný alkoholizmus – a to je celý jeho život. Ale když jsem jej přivedl do změněného stavu vědomí, řekl mi takové věci, a to navíc v jakémsi staroruském jazyce, že všichni moji kolegové, kteří se účastnili experimentu, byli prostě ohromeni jeho odpověďmi. Nahráli jsme všechno na pásku a odnesli to ke známému profesorovi, historikovi, velkému odborníkovi v této oblasti. Výsledek předčil všechna očekávání. Překvapilo to dokonce i samotného profesora. Zdá se, že alkoholik mluvil jazykem starých národů. Jak nám řekl profesor, kdysi takové východoslovanské kmeny žily. Náš svěřenec vyprávěl ohromující podrobnosti a detaily každodenního života ze sedmého století, z nichž mnohé nejenže odpovídaly poznatkům, které byly získány během vykopávek, ale některé z nich byly dokonce pro vědu dodnes neznámy. Také vzpomněl geografickou oblast, kde údajně žil, a to řeku Sluč. A nakonec se také zmínil o nějakém svém velkém konfliktu s člověkem z kmene dregovičů. Všechno to s ohromující přesností odpovídá údajům, které máme... Ani si nedovedete představit, jaký to je obrovský průlom ve vědě! Jen kvůli přesnosti experimentu musíme potvrdit tyto informace ještě několikrát. Musíme je vědecky podložit. A k tomu jsem si vybral ještě jednoho kandidáta...“

„Počkej, počkej, přece jsme se na něčem domluvili. Něco ti dám a ty to vyzkoušíš. A to je vše,“ řekl kategoricky Sensei.

„Ale pochopte mě správně. Je to pro světovou vědu tolik významné...“

„Rozumím tomu,“ klidně odpověděl Sensei. „Nicméně rozhovor se netýkal světové vědy, ale konkrétně tebe. Chtěl ses ujistit a ujistil ses. A pro světovou vědu ještě nenastal ten správný čas.“

Nikolaj Andrejevič se odmlčel, trochu zvažněl a pronesl:

„Škoda... Ale experiment to byl opravdu ohromující. Byl jsem skutečně velmi horlivým ateistou, ale po tomhle... To přece dokazuje... Nejen dokazuje, ale zcela mění spoustu věcí...“

„A to je správné. Hlavní je, že jsi pochopil.“

„Pochopil?! To je velmi jemně řečeno... Je to přece úplný obrat ve vědomí, je to velkolepá revoluce rozumu. Nejenže jsem se ujistil v pravdivosti tvých slov, ale i v tebe jsem uvěřil tolik, že jsem ochoten za tebe položit i svou duši!“

Sensei se usmál a zádušně pronesl:

„To už jsem někde slyšel... No, jo... Přesně tak. To samé říkal i Petr Ježíši, než jej třikrát zapřel.“

Ale Nikolaj Andrejevič začal usilovně dokazovat opak, ujišťoval Senseie svými „pádnými“ argumenty. Sensei jen mlčel a usmíval se a pak úplně stočil rozhovor na téma o meditacích.

37

V duchovních cvičeních jsem nalézala stále větší a větší význam pro svůj život. Byly tak jednoduché a srozumitelné, zároveň postupně měnily můj pohled na svět. Uvnitř mě se rodily jakési nové pocity. Začínala jsem vnímat všechno jinak, jako bych pro sebe odhalovala jinou stránku reality.

Dokonce i příroda, stejně tak i vzduch, kterého jsem si dřív nevšimla, se změnila ve zvláštní materiální obytné prostředí, které jsem cítila jako lehký tlak ze všech stran při jakékoli činnosti. Tento pocit se čímsi podobal na pocit napětí vody, když se do ní noříme. Jen s tím rozdílem, že se vzduchem to bylo všechno mnohem lehčí. Okolní

příroda byla jasnější, barvy sytější, jako by z mých očí někdo sundal neviditelný prachový záves.

Venku už úplně propuklo jaro, oživovalo šedivé prostředí měst svou svěží, salátovou zelení. Svět přírody dál ubíhal ve svém koloběhu, jako by chtěl ukázat velikost a nezávislost na malých bytostech, které v něm přebývaly. Tato živá bytost ukrývala své tajemství života a smrti, pečlivě jej chránila v průběhu své dlouhé existence.

Při rozhovorech se Senseiem čas běžel tak rychle, že nepozorovaně nastoupila doba příprav k závěrečným zkouškám. Ale abych pravdu řekla, nechtělo se mi s tím ztrácet tak drahocenný čas. I když jsem moc dobře chápala, že zkoušky a další studium vůbec nejsou zbytečnost, že jsou nezbytné a potřebné. Jak říkal Sensei, člověk se musí stále intelektuálně rozvíjet a rozšiřovat svůj rozhled, tedy rozšiřovat své znalosti všude a ve všem, kde je to jen možné, snažit se dosáhnout poznání vědy. Protože právě skrze poznání, poznání sebe a okolního světa, člověk přistupuje k Bohu jako zralá bytost.

Na duchovních cvičeních a také na trénincích nás Sensei stále motivoval osobním příkladem, šířkou a hloubkou svých znalostí. Na společných trénincích nám více předával to, co náš mozek s lehkostí vnímal, jak se říká, bez výstupů. Byly to údery, chvaty z různých stylů, zdravotní cvičení, které ve svém vyprávění vysvětloval z různých pohledů: lékařského, strategického, filozofického. A jeho tajemné ukázky jsme měli to štěstí vidět už ve větší míře na doplňkových cvičeních, když odešla základní skupina. Ale jednou se něco stalo.

Na jednom z tréninků, když jsme všichni nacvičovali údery ve dvojicích, stál Sensei právě vedle nás a ukazoval Andrejovi složitý úder s podseknutím. Musím zmínit, že ten den byl Učitel jaksi zádumčivý, pohroužený do svých myšlenek. Nečekaně přestal s demonstrací a prudce se otočil, znepokojeně se zadíval na opačný konec tělocvičny. Tam ve dvojici cvičili Volod'a s Viktorem. Ale jejich cvičení probíhalo nějak podivně. Volod'a prováděl agresivní, tvrdý útok, hbitě a rychle atakoval rukama i nohama svého tréninkového partnera. Viktor tak nějak zmateně sotva stíhal odrážet útok, nedařilo se mu reagovat na stále více úderů. Sensei najednou prudce tlesknul do dlaní, zakřičel „Yame!“, což znamená „Stop!“. Ale Volod'a, který byl zřejmě zabraný v zápalu boje, jej neslyšel, i když se všichni ostatní otočili směrem k Sensei za tímto výkřikem. A pak k něčemu došlo.

Sensei prudce mávnul rukou a provedl ve vzduchu pohyb, který napodoboval úder. A v ten samý okamžik odletěl Volod'a stranou s takovou silou a po takové dráze, úplně jako by Sensei stál vedle něj a nikoli vedle nás. Všem se nám až zatajil dech z toho, co jsme viděli. V tělocvičně se rozhostilo ticho. Musím říct, že Učitel zasáhl včas. Ještě jedna přesná Volod'ova trefa a Viktor by byl nahraný. Chudák Viktor se i tak schoulil bolestí, snažil se obnovit dýchání prostřednictvím zvláštní techniky při nebezpečných úderech, kterou kdysi ukazoval Sensei na doplňkových cvičeních. Volod'a, který odletěl asi pět metrů dál, se mezitím snažil také přijít k sobě z nečekaného letu, usilovně si masíroval to místo, kde by podle mého odhadu dopadl úder Senseie, kdyby stál vedle něj.

Všechno se to odehrálo v jakémisi zlomku vteřiny před očima celé skupiny. I když jsem to viděla na vlastní oči, nemohla jsem tomu uvěřit. Můj rozum se zadrhnul, a to navzdory tomu, že byl víceméně připraven na podobná překvapení Senseie. Přesně za

minutu po tom, co se to stalo, celá skupinka jakoby vybuchla v bouřlivých emocích. Andrej nespouštěl oči z Volodi, zatahal Žeňu, který stál vedle, za rukáv:

„Poslyš, co to bylo?“

Žeňa byl očividně sám v šoku:

„Vydrž, mé dítě, neboť i má duše se třepetá ze zázračné vidiny.“

Mezitím se Učitelova tvář změnila, jako by se sám na sebe zlobil za toto nedopatření. Přistoupil k Volodovi, udělal řadu jakýchsi pohybů rukama nad jeho tělem a zároveň mu rychle něco vyčítal, zřejmě se na něj zlobil za útok. Volod'a něco odpovídal, krčil rameny a stydlivě při tom klopil oči. Ostatní se bavili pod dojmem toho, co viděli. Senseie doslova zasypali otázkami, na které on neochotně odpovídal.

„A co to bylo za úder?“ ptali se chlapi jeden přes druhého.

„No, jak bych vám to řekl,“ s povzdechem odpověděl Učitel. „Je to spojeno s psychickou energií člověka. Není na tom nic, co by stálo za pozornost. Je to pouze jeden ze stupňů duchovního rozvoje v bojových uměních.“

„Takže se to můžeme naučit?“

„Samozřejmě, můžete..., pokud budete mít dost trpělivosti.“

Sensei rychle obnovil přerušené cvičení, aby, jak se mi zdálo, ututlal tento incident. Na konci tréninku měla většina účastníků zvýšenou hladinu adrenalinu v krvi a odpovídající optimistické prognózy o své budoucnosti.

Na rozdíl od ostatních naše skupinka mlčky pozorovala tento rozruch. Byli jsme si totiž jistí, že na doplňkových cvičeních se Sensei našim přímým otázkám nijak nevyhne.

Před doplňujícími cvičeními se Učitelova nálada poněkud zlepšila. A jeho pozitivní nálada – to je dobré znamení. Starší chlapi toho chtěli hned využít. Během doplňujících cvičení začali jednoduše „terorizovat“ Senseie svým vyptáváním, touhou „uvidět na vlastní oči“ ještě něco podobného. Sensei je zpočátku odbýval žertem, ale pak pod jejich tlakem souhlasil, že předvede takzvaný „ochranný štít“. Řekl nám, abychom si nejdříve našli nějaké předměty.

Běželi jsme do místnosti se sportovním náčiním a vyzbrojili se, čím jsme jen mohli. Kluci si vzali tyče, basketbalové míče. Andrej si vzal dokonce i své nunčaky. Dlouho jsem přemýšlela, co bych si měla vybrat. A nakonec jsem se rozhodla pro tenisový míček. Protože se mi zdálo, že se Senseiovi třeba něco nepodaří a když na něj míček dopadne, tak jej aspoň neudeří bolestivě. I když Sensei ještě nikdy nikde neudělal ani jedinou chybu. A to samozřejmě vzbuzovalo jakousi zvláštní úctu k jeho schopnostem.

Když jsme se „vyzbrojili“, Sensei si od nás stoupl na vzdálenost asi 7-8 metrů. Soustředil se, zvedl ruce nahoru, lehce je posunul do stran. Po řadě jsme na něj začali házet různé předměty podle možností naší síly. Bylo zvláštní, že ať jsme se snažili jakkoli, všechny předměty prostě prolétávaly kolem Senseie, měnily dráhu letu přesně půl metru od jeho dlaní. Viktor, Stas a Volod'a se rozhodli, že Senseie obejdou z druhé strany, aby na něj zkusili hodit předměty zezadu. Ale Sensei ani nezměnil svou pozici, pouze jen více upažil ruce do stran. Zkrátka ať jsme vyzkoušeli cokoli, žádný předmět se Senseie ani nedotknul.

Vůbec jsem nepochopila, jestli jsme všichni měli najednou obě ruce levé nebo jestli kolem něj byla opravdu nějaká neviditelná silná stěna. Právě tomu poslednímu argumentu můj rozum odporoval a bouřil se, snažil se dokázat, že to není možné. A

právě tento úsudek mě nutil znovu a znovu házet svým tenisovým míčkem, už úplně bez jakékoli lítosti, do této neviditelné stěny, abych se na chvíli přesvědčila, že tam nějaká překážka opravdu je. Myslím, že podobné pocity měli i ostatní, protože jejich vašeň postupně přecházela ve zmatek.

V mých očích se Sensei opět začal měnit z obyčejného člověka na jakousi nadpřirozenou bytost. A můj rozum se začal zřejmě dostávat do varu z celé této nepravděpodobné pravděpodobnosti. Mezitím Sensei „zrušil štít“ a začal nám vysvětlovat princip jeho fungování, čímž navracel logiku našeho vědomí do normálního, přirozeného rytmu. A já jsem si všimla, když jsem Senseie poslouchala, že se ve mě zase začaly objevovat náznaky závisti, tedy materiální podstaty. Nejdřív jakoby náhodou a pak stále více a více. Pak v mém rozumu začaly vznikat jakési pochyby, ačkoli Sensei vysvětloval všechno jednoduše a srozumitelně a také se odvolával na to, co jsme právě viděli svýma vlastníma očima.

Nakonec jsem se přistihla při myšlence, že když jsem poslouchala Senseiova slova o duchovních možnostech, sama jsem mezitím měla nečisté myšlenky rostoucí pocit vlastního egocentrizmu. „Ohó!“ pomyslela jsem si. „No, s takovým základem egoizmu mi právě všechny cenné znalosti uniknou. Vždyť můj rozum si bude vybírat ze Senseiových slov jen to, co potřebuje materiální podstata a ne ta duchovní. A to znamená, že se mi tak nikdy nic nepodaří... Takže se musím soustředit na to dobré... Tyto znalosti potřebuji pouze k užitečným věcem, pro poznání své podstaty. Nechci si jimi způsobovat takovou škodu. Ať žijí všichni lidé v míru a Lásce. Necítím k nim absolutně žádné zlo a závist. Všichni jsou dobří a zaslouží si své životy. Hlavní je pro mě zdokonalovat svou duši.“ Naladila jsem se tímto způsobem a začala jsem pozorněji poslouchat Senseie. Mezitím se už rozhovor stočil k úderu na vzdálenost.

„...tento úder je velmi silný,“ vyprávěl Sensei, „jsou tu zapojeny psychické síly člověka.“

„A jak dochází k samotnému úderu na takovou vzdálenost?“ zeptal se Stas.

„V principu je vzdálenost pouze iluze, protože ve vašem chápání jakoby probíhá projekce úderu. Ale ve skutečnosti je v tom trochu jiná fyzika, prostor a čas se totiž smršťují. Proto ten, kdo provádí takový úder, stejně jako ten, který jej reálně dostane, cítí bezprostřední tělesný kontakt.“

„A tyto znalosti jsou z učení Bílého lotosu?“ zeptal se Viktor.

„Ano. Tato zvláštní technika Lotosu je z umění Trestající meč Šambaly. Toto umění ovládali a ovládají lidé ze Šambaly... Kdysi velmi dávno Mistři Lotosu celkem často přicházeli na svět. Ovládali dokonale nejen styl Starý láma, ale také umění Trestající meč. Takový Mistr mohl sám zvítězit nad celým vojskem. Dosud na Východě kolují legendy o vojácích, kteří přišli neznámo odkud a odešli neznámo kam. Ale tam, kde se zastavili, byli velmi uctívání a vážení mezi místním obyvatelstvem, neboť lepší ochranu by civilní obyvatelé tehdy ani nenašli. Tito Mistři ovládali energii, což bylo mnohem významnější, než jakákoli moderní zbraň. Pro lidi, kteří neměli znalosti tohoto umění, bylo víc než strašné dostat takový ničivý úder neznámo odkud.“

Postupem času už nebylo tak nutné, aby tito Mistři přicházeli na svět. Ale to samozřejmě neznamená, že umění Trestajícího meče zmizelo. Před bránou do Šambaly je speciálně vyškolený člověk, který plní rozhodnutí rady Bódhisattvů. Pokud si vzpomínáte, kdysi jsem vám vyprávěl, že Šambala nikdy nepřipustí, aby někdo ovládl celý svět nebo používal duchovní znalosti ke škodě lidstva. Takže právě tento Mistr

realizuje takové rozhodnutí v životě, aniž by opustil svou celu. K tomu mu stačí ve zvláštním stavu vědomí jen mávnout Lístkem Lotosu, zvláštním rituálním mečem, který se podobá zkrácené turecké šavli. Mimochodem kvůli meči vznikl i samotný název umění Trestajícího meče Šambaly.

Svědectví o činnosti tohoto Mistra je občas možné najít také v současném světě. Některá záhadná úmrtí zůstávají dosud tajemstvím, a to nejen pro patologické anatomy. Při pitvě se například zjistí, že srdce je rozříznuto přesně napůl, jakoby ostrým předmětem, i když kůže i okolní orgány zůstávají nedotčené. Nebo také došlo k ‚neobjasněným‘ případům, kdy bylo před očima početné ochranky tělo rozerváno na kousky, jako od meče, ale oblečení bylo nedotčeno. Před tímto trestem tedy provinilec neujde, ať by byl ochráněn jakkoli (nejnovějšími dokonalými technologiemi nebo třeba celou armádou). Je to prapříčina strachu, který pociťují všichni tyraní vůči Šambale. Proto s ní všichni hledali a hledají kontakt, neboť vědí, že ať budou jakkoli mocní a vlivní, vůči Šambale jsou bezmocní.“

Sensei se odmlčel a mně se zdálo, že v mých uších ještě zněla ozvěna jeho slov. Všichni stáli zamyšleně, stejně jako i já, byli jsme ohromeni tím, co jsme slyšeli. Nikdo se neodvážil přerušit mlčení, doufali jsme, že Učitel ještě něco k této nezvyklé informaci dodá. Nakonec to Volod'a nevydržel a pronesl:

„No, tento Mistr Trestajícího meče má sílu podobnou asi jako atomová energie, pokud v jeho úderech nehraje vzdálenost žádnou roli.“

„Atomová energie ve srovnání s touto silou je pouhá dětská hračka. Lidstvo zdaleka neví nic o svých reálných možnostech a reálné síle kvůli tomu, že v něm převládá materiální podstata...“

38

Po takovém tréninku se naše emoce z toho, co jsme slyšeli a viděli, bouřily ještě dlouho. Myšlenky na naše možnosti nás nenechaly na pokoji. Chtěli jsme dosáhnout všeho hned. Proto se v následujících dnech tato optimistická nálada odrazila v usilovném trénování těla a rozumu. A jak nastal čas dalších duchovních cvičení, jednoduše jsme zasypali Senseie různými otázkami. Když Učitel viděl celé to naše spiknutí, pronesl:

„Přátelé, ale úder na vzdálenost, všechny efekty energie Čchi a, jak říkáte, všechna tahle ‚kouzla‘, které vám ukazují, to jsou jen pouhé drobnosti, které nestojí za pozornost. Pravá síla je ukryta v duši. A tu je potřeba rozvíjet, poznávat a obdivovat. Božská Láska duše spojená s rozumem člověka – to je ten pravý Zázrak. A všechno to, co jste viděli – to jsou jen takové vedlejší efekty různých úrovní duchovního rozvoje. Je to všechno prázdné, neměli byste se s tím zdržovat.“

„Ale proč prázdné,“ řekl Nikolaj Andrejevič. „Vždyť díky zázrakům se rodí víra.“

„Ano, díky zázrakům se rodí víra. Ale podívejme se na to, jaká je to konkrétně víra. Co se děje s člověkem, když vidí zázrak, tedy jev pro jeho mozek nevysvětlitelný. Nejdřív to silně otřese jeho psychikou. Psychika se prostě zauzlí, protože nemá informace, které by vysvětlily tento jev. A protože náš mozek ovládají podivuhodné mechanismy sebezáchovy a sebeochrany, tak se okamžitě odpojují kompenzační funkce, ochranný faktor mozku. Když použijí jazyk fyziologie, zóny mozku, skupiny nervových buněk se nemohou plnohodnotně zapojit do myšlenkové činnosti. A nastává důležitý okamžik. Pokud v člověku převládá materiální podstata, začíná vnitřně odmítat skutečnost, že tento jev existuje, přičemž všechno svádí na nereálnost

toho, co se stalo, na jakési triky. Vzniká v něm totiž přání všechno se to naučit pro své vlastní, merkantilní zájmy k uspokojení pocitu vlastní důležitosti.“

Člověk, který má v rovnováze tyto dvě podstaty, se začíná zmítat v myšlenkách z jednoho extrému do druhého. Dnes tedy ve všechno toto ‚slepě‘ věří, zítra začíná pochybovat, pozítří zase začíná pochybovat o svých pochybách a tak dále. Zkrátka, aktivně v něm svádí boj dvě podstaty na poli rozumu.

A v člověku, ve kterém převládá duchovní podstata, se rodí na víře duch k pozorování tohoto jevu, poznání svých možností a tajemství přírody pro samotný tento proces poznání, pro zdokonalování své duše. Jeho původní strach z neznáma tohoto jevu je zmírněn a v procesu poznání dokonce zcela mizí, změní ‚slepu‘ víru ve znalosti, tedy v pravou víru.

Vždyť proč vám to tady všechno ukazují? K tomu, abyste se podívali na své myšlenky, na poměr, v jakém ve vás převládá materiální podstata vůči duchovní. A hlavně, proč tolik času věnuji vysvětlování každého fenoménu? Proto, abych váš rozum aspoň trochu vyburcoval ze závislosti na materiální existenci, aby byl nucen zamyslet se nad věčnými tajemstvími přírody, nad svou nepoznanou duší, nad Bohem. Vždyť čím víc budete poznávat sami sebe, tím blíže budete Bohu, tomu věčnému a neotřesitelnému, co reálně existuje vždy.

Co je váš tělesný život v měřítku vesmíru – nic. Ve srovnání s vesmíry, planetami člověk prakticky neexistuje. Jeho život je nereálná realita, prostě okamžik v mysli Boha..“

„Co to znamená?“ nepochopil Žeňa.

„No, někdy vám to vysvětlím podrobněji... **Vaše těla existují v uzavřeném časovém cyklu, kde máte, tedy kde má duše všechny podmínky pro plnohodnotné dozrání. Ale musíte si to uvědomit svým rozumem a spojit se prostřednictvím něj se svou duší v obecných snahách. A pak váš život dostane opravdový smysl.** Neboť pro Boha, pro vesmír jako celek, je cenná vaše vyzrálá duše a ne ten prach materiálních těl, která se mění v procesu svého rozvoje...

Tedy pravá, skutečná víra vzniká na základě znalostí. A znalosti přicházejí skrze slovo, skrze ujištění svého rozumu o pravdivosti jevu, ke kterému dochází. A zázraky jsou ve své podstatě pouze zvláštní zkouškou vnitřního rozvoje jedince. Tuto metodu prověření využívali ve své pozemské praxi ti, kteří ovládali skutečné znalosti učení Bílého lotosu... Ačkoli pravdou je, že existuje velmi jedinečná osobnost – Satja Sái Bába, který se rozhodl pomocí neustálých ukázek reálných zázraků obrátit lidstvo k Bohu.“

Nikolaj Andrejevič se zamyslel:

„To je nějaké známé jméno... Nebyl to náhodou on, koho ukazovali v televizi, kdo Gorbačova hladil chodidlem po hlavě, žehnal mu?“

„Ano, ano, ano,“ usmál se Sensei.

„Ještě jej označovali za ztělesnění Boha na Zemi... Avatarem.“

„Avatára,“ opravil jej Sensei. „Ale obecně se ‚avatára‘ ze sanskrtu překládá jako ‚sestup‘ nebo ‚setkání‘.“

„Ano, Avatára. Říkali, že prý Avatár bere lidskou povahu, aby zvýšil rozvoj člověka o stupínek výše, aby jej uvedl do nového století.“

„Přesně tak. ‚Aby zachránil tonoucího, musí skočit do vody, tedy převtělit se,‘ jak rád opakuje.“

„A kdo to je?“ zvědavě jsme se zeptali.

„No, Sái Bába je velká duše. A protože se nyní lidská civilizace nachází na prahu globálních změn a přehodnocuje svou duchovní úroveň rozvoje a událostí, které tomu budou následovat, pak Sái Bába se rozhodl, že také vnese svůj přiměřený vklad do této záležitosti. Rozhodl se ohromit svět svými zázraky. Sái Bába se dlouho připravoval na misi, zpracovával svou teorii vlivu zázraků na duchovní rozvoj člověka. Nejdřív předpověděl v Upanišádách svou trojitou inkarnaci do století techniky. No, a potom, když nastal čas, začal ověřovat teorii v praxi. Nejdřív se tedy převtělil do podoby Sái Bába ve vesnici Širdi v roce 1872 v Indii. Celý svůj život tvořil zázraky, přednášel myšlenky, mohl překonávat vzdálenosti, brát na sebe libovolnou hmotnou podobu a tak dále. Zemřel v roce 1918 a před smrtí oznámil, že znovu přijde na svět za osm let na jihu Indie.

Tak se i stalo. V roce 1926 v Puttaparti, v zapadlé vesničce na jihu Indie, se narodil Satja Sái Bába. V roce 1940 byl prohlášen za Avatára. A dodnes koná zázraky. A když nastane čas odejít, znovu se převtělí jako Préma Sái. A už předpověděl nejen přesné datum a místo svého dalšího převtelení mezi horami Bangalore a Majsúr, ale také jména budoucích rodičů.“

„A je pravda, co říkali v televizi, že může levitovat, objevovat se současně na různých místech a co je nejzajímavější zhmotnit v ohromném množství cokoli, od briliantů až po cukroví? Říká se, že je prostě vytahuje ze vzduchu. Nebo to je další novinářská kachna?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič.

„Ne. Je to opravdu tak.“

„Ale vždyť to není reálné!“

„Je to naprosto reálné. Ale předvádění zázraků, tedy toho, co je pro lidstvo ještě tajemstvím, je jeho hlavní chyba. Ti, kteří viděli jeho zázraky, se diví a zamýšlí, a ti, kteří je neviděli, se mu vysmívají jako kouzelníkovi. A těch druhých je bohužel většina. Ale svou misi samozřejmě plní svědomitě a dej Bůh, aby pomohl co největšímu počtu lidí, aby se aspoň probudili. A přece jen k pravému pochopení duše dochází skrze slovo.“

„A copak opravdu existuje Bůh?“ zeptal se Ruslan.

„Víš, lidi se celkem často ptají na tuto otázku. A odpověď je úplně jednoduchá a pravdivá. Jak říká Sái Bába: ‚I ty jsi Bůh. Jediný rozdíl mezi mnou a tebou spočívá v tom, že já vím, že jsem Bůh, a ty to nevíš.‘“

39

Na další trénink přišlo do tělocvičny tolik lidí, že by nepropadl ani špendlík. Podle toho, odkud přijeli někteří nováčci, se pravděpodobně zpráva o energetickém úderu rozšířila také mimo naše město. V takové tlačenici jsme ještě nikdy necvičili. Andrej s Kost'ou se začali rozčilovat nad takovýmto shlukem lidí, kteří se tak náhle nacpali do „jejich“ tělocvičny. Ale starší sempai rychle postavil chlapce do latě, připomněl jim, že docela nedávno byli také takoví nováčci z davu, nikdo jim neřekl křivého slova. Ještě zdůraznil slovy Učitele – **musíme si vážit úsilí o poznání druhého člověka a nevítat jej hned ostrím svého egocentrismu.** Po těchto slovech chlapci zahanbeně mlčeli a pak v průběhu celého tréninku neutrousili ani jedno špatné slovo. A Andrej,

který se očividně rozhodl nějak se očistit v očích staršího sempaie, dokonce začal usilovně pomáhat nováčkům při osvojování nových pohybů.

Když všichni cvičili chvaty z volné sestavy, Sensei byl odvolán k východu. V tu dobu jsme byly s Táňou zrovna vedle otevřených dveří, protože v tělocvičně bylo velmi dusno, i když byla okna dokořán. Tři mírní pánové, jednomu bylo k padesátce a dvěma dalším ke třicítce, zdvořile zaklepli na otevřené dveře, čímž upoutali naši pozornost. A protože my dvě jsme byly na kraji, tak se nás stejně zdvořile zeptali, jak se jmenuje náš Učitel a jestli bychom jej mohly zavolat. My jsme samozřejmě jejich prosbu splnily. A když Sensei přišel, začali s ním o něčem mluvit.

Nejdřív jsem nezachytila podstatu tohoto rozhovoru, zabývala jsem se cvičením. Ale slova, která se donesla až k mým uším, začala stále více vzbuzovat mou zvědavost. Tito pánové byli zástupci jakési náboženské sekty, které v našem městě v poslední době rostly jako houby po dešti. Zřejmě, když viděli, kolik v tělocvičně cvičí mladých lidí, rozhodli se navrhnout Sensei, aby společně se svými studenty navštívil jejich dnešní setkání v kině, kde se bude zdarma promítat film o Ježíši Kristu. Sensei stejně zdvořile poděkoval za jejich pozvání, nic konkrétního jim neslibil. Ale ten nejvýše postavený z nich, starší muž, jak se pak ukázalo jejich presbyter, začal dávat Sensei návodné otázky o tom, co ví o Ježíši a jaký má vztah k Jeho učení.

Nejdřív Sensei odpovídal zdvořile a lakonicky, dával najevo, že probíhá trénink. Ale presbyter se nějak nechtěl se Senseiem loučit, snažil se mu po každé jeho krátké odpovědi obšírně vysvětlit výhodu právě jejich církve, jejich „pravého“ pohledu na učení Krista. Zhruba za deset minut Senseie asi takový rozhovor definitivně omrzela, protože přesně a odůvodněně začal drtit všechny jejich vábivé důvody na prach, přičemž se opíral o data, čísla a události, které nebyly zřejmě známy ani samotnému presbyteru. Mezitím naše zvědavá skupinka vyšla z tělocvičny, chtěli jsme si vyslechnout, o co jde. Hned za námi se objevili i Žeňa a Stas. A pak Ruslan a Jura, kteří cvičili také blízko východu.

„... Copak nechcete žít věčně na zemi v ráji, v Království nebeském,“ pronesl presbyter smířlivým hlasem.

„Věčně na zemi, v ráji?!“ zasmál se Sensei.

„Neodmítejte tak rychle věčný život, jako by to bylo nesplnitelné přání,“ přerušil jej presbyter. „Všimněte si toho, jak je utvořen váš organizmus. Vždyť o něm prakticky nic nevíte. Vše je v něm obdivuhodně promyšlené. Máme sluch, zrak, chuť, čich, hmat. Na světě je tolik toho, co přináší radost, díky našim smyslovým orgánům: dobré jídlo, hezké přátelské vztahy, malebná krajina a tak dále. A užívat si všeho tohoto můžeme díky našemu podivuhodnému mozku. Víte, že je náš mozek dokonalý a předčí každý elektronický přístroj, každý superpočítač?! A copak si myslíte, že náš Stvořitel chce, abychom zemřeli a všechno toto ztratili? Nabízí se logický závěr, že Bůh chce, aby jeho pravověrní žili věčně.“

„Šťastně a věčně na zemi v těle?! Uvědomujete si vůbec, co to lidem vykládáte?“ pronesl Učitel. „Co to může být za věčný ráj v těle? Každé tělo, jako i každá biologická struktura, vyžaduje vaši stálou pozornost. Buď má žízeň, nebo je nemocné, nebo je unavené, nebo vyžaduje rozkoš. A vy označujete tuto materii za ráj a sníte o tom, že s jeho biologickými potřebami budete žít věčně?! Vždyť je to věčné peklo, a ne ráj!“

„No, když si to myslíte, tak proč podle vás stvořil Bůh lidské tělo?“

„Bůh stvořil tělo člověka jako nejvhodnější formu a ochranu pro dozrávání nevyspělé duše. Dokonce i v Bibli, kterou držíte v rukou, se praví: ‚I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chřípě jeho dchnutí života, i byl člověk v duši živou.‘“

„Ano, ale pravý smysl těchto slov spočívá v něčem jiném,“ poučně promluvil presbyter. „Ti, kteří psali Bibli, používali slovo ‚duch‘ v jiném kontextu, než nehmotnou duši, která žije dále i po smrti.“

„Opravdu?!“ podivil se Sensei. „A odkud víte, jaký pravý smysl je ukryt za těmito slovy? Z té literatury a instrukcí, které vám vůdci vaší sekty podstrkují a vtoukají do hlavy už v hotové podobě. A vy sám jste se nad tím zamyslel? Znáte vaše pravé vůdce osobně, jejich vnitřní svět? Přemýšlel jste o tom, proč to všechno ve své podstatě potřebují, tuto neomezenou moc nad vámi? Oni a jejich zvláštní agenti...“

Během toho, co Sensei mluvil, se nosní dírky presbytera více a více rozšiřovaly.

„Ale o tom tady teď nemluvíme,“ ostře přerušil Senseiova slova, ale pak se zřejmě vzpomatoval a tišeji dodal: „Mluvíme o tom, že duch ve výkladu Bible znamená životní sílu. A když člověk umírá, pak tato životní síla přestává udržovat život v buňkách jeho těla; je to, jako by zhasínalo světlo, když se vypne elektřina. Když životní síla přestává udržovat lidské tělo, pak člověk – duše umírá. Toto je psáno v Knize Kazatel 12:1,7; v Žalm...“

„V Knize Kazatel 12:1 se praví ‚Pamatuj na svého Stvořitele, dokud jsi ještě mlád, dříve než přijdou zlé dny a roky, o kterých řekneš: Nemám je rád!‘ Tato slova teď vůbec nesouvisí s tématem našeho rozhovoru. A v Knize Kazatel 12:7 se jen potvrzuje to, co jsem vám už říkal: ‚A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.‘“ citoval Sensei zpaměti. „A pokud se podíváte na staré spisy různých náboženství, pak uvidíte, že všude jsou zmiňovány pořád stejné věčné pravdy o rozvoji duše v těle, o jejích početných reinkarnacích při dosahování dokonalosti. Vezměte si a přečtěte kromě Bible alespoň starou, svatou knihu hinduismu Vědy z konce 2. a počátku 1. tisíciletí před naším letopočtem; nebo jeden z jeho komentářů Upanišády, který je základem všech ortodoxních náboženských a filozofických systémů v Indii; nebo buddhistický kánon Tripitaka; posvátnou knihu islámu Korán, která byla napsána kolem roku 650 našeho století; posvátnou knihu šintoizmu Nihongi z roku 720 našeho letopočtu nebo nakonec knihu moudrosti Chuang tzu, traktát Lao tzu ‚Tao-te-ťing‘, díla Konfucia, vytvořená od 6. do 5. století před naším letopočtem. A uvidíte tam společné zrnko moudrosti, které bylo předáváno v různých dobách různým lidem, pro různé úrovně lidských formací.“

„Všechna náboženství na světě pochází od Satana, proto ani nestojí za to, abychom si jich všímali,“ s náznakem zlosti v hlase pronesl presbyter. „Právě Satan ovlivňuje politické síly a podporuje vznik náboženství, ve kterých se lidé klaní jemu a ne Bohu, aniž by o tom věděli. A jen naše víra je ta pravá víra, jediná cesta ke spasení lidstva.“

„No, každé náboženství a sekta si myslí, že právě jejich víra je ta pravá, jinak by si nevytvářely samostatnou organizaci. Ale nezdá se vám, že to zavání egocentrizmem ze strany náboženských vůdců? Vždyť oni čerpají znalosti ze stejných knih a jednoduše je jen předělají podle své úrovně morálky, vidění světa ze svého stanoviště.“

A to, že všechna náboženství na světě pochází od Satana, v tom se úplně mýlíte. Ano, náboženství byla vytvářena na základě učení právě těch velkých lidí, podle jejich názoru, a jestli chcete, tak i k jejich prospěchu. Ano, náboženství bylo odedávna

mocnou politickou pákou ve světě, a proto mělo ohromný vliv na vědomí davu. No, a v každém náboženství existuje jisté zveličování, složitosti a dokonce i chybné názory. Ale vždyť v průběhu tolika století, v podstatě hlavně prostřednictvím náboženství, se formoval vztah mezi Bohem a lidstvem. Vždyť světová náboženství, i když se hodně zkomplikovala, pořád se zakládala na těch znalostech, které byly lidem předávány ke spáse jejich duší. A v té době právě skrze náboženství mohli v sobě mnozí lidé vzkřísit aspoň ‚slepou‘, ale upřímnou víru v Boha a zároveň trochu zdokonalit svou duši. V té temné době, kdy bylo vědomí společnosti na velmi nízké úrovni, náboženství představovalo opravdu jediný hnací motor při pokroku lidstva.“

„Ale copak to není stejné i teď?“ zeptal se zaujatě jeden z mladých „noviců“ presbytera.

„Teď už čas ‚slepé‘ víry pominul. Nastoupila doba globálních změn. A základem budoucího pokroku v poznání Boha je věda.“

„Ale jak by to mohla být věda, když oficiálně odmítá Boha?“ zeptal se udiveně chlapec.

„Takový chybný názor tu teď panuje, protože lidstvo toho ještě málo poznalo. Pokud věda dosud nemůže vysvětlit prapříčinu impulsní síly elektromagnetického pole, pak už k tomu není co dodat. Její dnešní stav můžeme srovnat s rozvojovým stádiem ročního dítěte, které se batolí v prostoru, jenž mu vymezili rodiče, aby se nezranil, a poznává svět prostřednictvím hraček, které mu dávají. Ale to ještě vůbec neznamená, že nemá vyhlídky k růstu a pravému uvědomění si skutečných hodnot světa.“

„Zajímavá definice. A kdo jsou podle vás ti rodiče?“ zajímalo mladého chlapce.

„Rodiče mají všichni jen jednoho – a to je Bůh. Ale kromě rodiče jsou tu ještě vychovatelé, kteří dohlíží na děti a dávají jim tyto hračky.“

„To je ještě zajímavější... A kdo jsou tedy tito vychovatelé?“

„Tato stvoření jsou označována různě. V křesťanství je nazývají andělé, archandělé, kteří jsou po boku Boha a starají se o lidi. Na východě je vnímají reálněji a označují je jako Bódhisattvové ze Šambaly...“

„Bratře, začínáš upadat do hereze!!!“ rozčileně zakřičel presbyter na svého „novice“ a pak už se obrátil na Senseie a výhružně dodal: „Jste velmi zbloudilý člověk. Nemáte absolutně žádnou pravdu. Lidé nemohou změnit svět, a tím spíš pak poznat Boha prostřednictvím vědy. Věda představuje pletichy Ďábla, který ujišťuje lidi prostřednictvím svých objevů, že Bůh neexistuje. Satan hodil do světa technologické sítě, aby se do nich lidé zamotali, aby pobláznil lidi televizí a satanistickou literaturou, aby se skrze něj klaněli jen jemu, protože je dnes Knížetem celého světa. A jen slovo Boží, zapsané v jediné svaté knize Bibli, je pravé a správné. A jen skrze něj můžete poznat Boha...“

„No jo, Bible ve vaší proškolené interpretaci,“ zasmál se Sensei. „Jak může pocházet věda od Ďábla?! Proč lidem pletete hlavu takovými hloupostmi. Ďábel nemůže vůbec nic lidem dát. Dovedete si představit, kdo to je Bůh a kdo to je Ďábel? Ďábel není nic jiného než zvířecí, materiální podstata, která je vlastní každému člověku a která vyvolává negativní myšlenky. Dokonce i překlad slova ‚satan‘ z hebrejštiny, odkud také přišlo toto slovo, znamená ‚ten, kdo působí proti‘. Projevy Ďábla jsou právě to, co pozorujeme v sobě, ve svých špatných myšlenkách. Prostě se nám zdá, že jsme tak předobří. Ale ve skutečnosti se podívejte, kolikrát denně v sobě

probouzíme ve skutcích a v myšlenkách materiální podstatu, tedy vzýváme Ďábla, a ne Boha. Kolikrát denně hýčkáme ve svých myšlenkách svou ješitnost a tělo.“

„Ďábel – to nejsou myšlenky, je to strašné stvoření, zvíře...“

„Stvoření? To byli lidé, kdo ho tak znetvořili a znázornili v podobě zvířete, udělali z něj obětího beránka. Lidé se bojí jeho útoku zvnějšku. Ale on je uvnitř nás, je naší nedílnou součástí. A útočí právě odtud, odkud to nečekáme – z našich myšlenek. Porazit Ďábla vůbec neznamena, že se máme zříct všeho na světě. Zvítězit nad Ďáblem znamená zvítězit nad negativními myšlenkami, které v sobě máme, udělat pořádek ve svém rozumu. Jak říkali naši předci, největším úspěchem, kterého může dosáhnout každý člověk, když na sobě pracuje, je zabít v sobě draka. Slyšeli jste tento výraz: ‚poznaj sám sebe a poznáš celý svět‘? Všechny vynikající osobnosti došly k poznání Boha skrze poznání sebe samých... A Bůh je všudypřítomná substance, která je ve všem. Bůh je jediná, rozumná, všemohoucí síla. A všechno, co Bůh dělá, dělá ve prospěch lidstva. K čemu byla například předána věda a technologie? Aby měl člověk informace, aby lidé mohli mezi sebou komunikovat, bez námahy si navzájem předávat získané zkušenosti, aby se lidé stále rozvíjeli a měli více času na všemožné poznávání tajemství přírody, což nutně povede k uvědomění si samotného Boha a skutečnosti Jeho existence.

A co děláte vy? Omezujete vědomí lidí: ‚Tohle nečti, tohle nedělej, tam nechod‘, tím se nezabývej.‘ Lidé, nedělejte pohromy! Nepoddávejte se svým merkantilním ambicím. Brzdíte rozvoj lidské duše, znovu ji házíte do pekla reinkarnací...“

„Reinkarnace v přírodě neexistují!!!“ zakřičel presbyter rudý zlostí.

„Bratře, bratře, uklidni se,“ rychle vstoupil do rozhovoru tamten chlapec. „Vždyť jste sám říkal, že hněv je zlo.“

Presbyter na něj syknul, ale přece jen se vzpamatoval a pokračoval v rozhovoru:

„Měl byste víc číst Bibli a očistit se od hříšných myšlenek, protože jste strašný člověk. Přijďte k nám a kajte se, dokud není pozdě, protože Satan ovládl váš rozum. Naučíme vás vnímat Boha správným způsobem, naučíme vás, jak dojít ke spáse.“

Při posledních slovech se Senseiův obličej jaksi změnil a pak klidně pronesl, přičemž pečlivě vyslovoval každé slovo:

„Vysvětlete mi, prosím, jak může člověk tonoucí v bažině zachránit stojícího na břehu.“

Ale očividně dorazilo k vědomí presbytera pouze první slovo „vysvětlete“, protože v následujících dalších třech minutách se snažil „přesvědčit“ Senseie o svém kázání, pronášel různé citace z Bible.

„... a pokud budete pravidelně navštěvovat naše setkání, pak to bude tou nejsilnější ochranou před útokem démonů. Budete se řídit radami, které uslyšíte na shromážděních, a to vám pomůže, abyste se zachránil před peklem. A můžete si být jistý, Bůh vám plně vynahradí vše, co obětujete, abyste jej mohli uctívat. To se praví v Malachiáši 3:10. Jelikož se blíží čas Armageddonu, který zničí hřešící lidstvo, a zůstanou pouze pravověrní na zemi... Musíme se smířením a pokorou očekávat ten den, kdy Ježíš Kristus Král podnikne kroky proti Satanovi a jeho přívržencům. Je to řečeno ve Zjevení 20:1-3. A když dojde k poslední bitvě mezi Bohem a Ďáblem...“

„Nejen, že neposloucháte, co vám povídám, ale ani neuvažujete nad tím, co sám říkáte. Tak se trochu zamyslete, jak může Ďábel bojovat s Bohem. Jak si to představujete? Bůh je všemohoucí, ve srovnání s ním není Ďábel nic. Všechno slouží

Bohu, a to včetně Lucifera. Lidé prostě příliš zveličili moc Lucifera, aby byl někdo, na koho mohou svalovat vinu za svou hloupost. A samotný Lucifer, stejně jako jakýkoli jiný anděl, je ve službě u Boha, plní pouze Jeho vůli...”

Tato slova tak rozběsnila presbytera, že Senseie dokonce ani nenechal domluvit a v zuřivosti vykřiknul:

„Až přijde Satan, ty budeš jeho levou rukou!!!“

Prudce se otočil a šel pryč. Druhý chlapec spěchal za svým učitelem. A ten první, který kladl otázky, se trochu zdržel, zřejmě si chtěl vyslechnout Senseiovo vyprávění do konce. Ale druhý „pomocník“ jej zavolal, a tak šel za nimi.

V tu dobu Žeňa, který sotva zadržoval smích, se zřetelnou radostí pronesl směrem k naší skupince:

„No tak, slyšeli jste, co povídal ten inteligentní člověk. Pamatujete, co jsem vám tenkrát říkal!“

A to už jsme se ani my neudrželi a zasmáli jsme se společně se staršími kluky, vesele jsme vzpomínali na vtípek Ženi během naší první návštěvy mýtinky. Smáli jsme se, vešli do tělocvičny a najednou se Sensei trochu zamyslel. Možná v žertu, možná vážně pronesl:

„A proč zrovna levou rukou? Copak je Ďábel levák, nebo co? Toho jsem si nevěšiml.“

Naše mladá skupinka se s podivem podívala na Senseie. A starší kluci se zase rozesmáli spolu s ním, doplňovali šťavnaté detaily různými vtipy. Rychle jsme se vrátili ke cvičením, které jsme přerušili. A dál jsme už trénovali bez jakýchkoli dobrodružství.

40

Po skončení doplňujících cvičení, když se jako obvykle všichni vyhrnuli ven, jsme zahlédli vedle klubu mladého muže, který byl přítomen při rozhovoru Senseie s presbyterem. Jakmile mezi námi zpozoroval Senseie, viditelně ožil, přistoupil k němu a zdvořile se zeptal:

„Promiňte, neměl byste chvíličku?“

„Ano, poslouchám vás,“ řekl klidně Sensei.

„Jde o to, že byl náš rozhovor přerušen... Nestihl jsem se vás zeptat na pár otázek, které jsou pro mě velmi důležité. Máte velmi neobvyklé názory, alespoň já jsem nic takového nikde neslyšel. A cítím, že vaše slova nejsou neopodstatněná, protože se do určité míry shodují s mým chápáním věcí. Tak pokud by vás to neobtěžovalo, mohl byste mi odpovědět na několik otázek?“

„Ano, prosím,“ řekl Sensei stejně zdvořile.

Tato slova mladého muže povzbudila a on, už naprosto směle, řekl:

„Co je podle vašeho názoru pravá víra a cesta k Bohu?“

„Pravá víra je poznání. Cest k Bohu je samozřejmě mnoho, můžete jít oklikou, mnohokrát kličkovat nebo jít přímo. A ta přímá cesta k Bohu, to je cesta skrze poznání a Lásku.“

„Jak se ale projevuje toto poznání?“

„Skrze mnohostranné poznání světa a jeho různých aspektů, počínaje mikrosvětlem až po makrosvět vesmírných systémů, poznání sebe sama jako biologické i duchovní struktury a v souladu s tím podstaty věcí, které tě obklopují. Samozřejmě, **poznat všechno je nemožné, ale je třeba se o to snažit. Člověk musí neustále růst ve svých poznáních, intelektuálně se rozvíjet. Protože ta nejcennější cesta vede k poznání Boha skrze rozum, kdy skutečné poznatky překonávají materiální podstatu a otevírají bránu podvědomí klíčem Lásky.** To je věčná, neotřesitelná pravda, která vždy existovala v dobách všech rozvinutých lidských civilizací, které kdy na Zemi existovaly.“

„Promiňte, úplně tomu nerozumím. Nemohl byste mi to vysvětlit trochu podrobněji?“

„To v podstatě znamená celkové dozrávání lidské duše, úplné vítězství nad svým materiálním bytím, tedy nad Ďáblem. V křesťanství a islámu se to nazývá osvícení, svatost, která po smrti uvádí do ráje, v buddhismu se to označuje jako probuzení a vystoupení z řetězce reinkarnace do nirvány a tak dále. Ve skutečnosti je to mnohem jednodušší.“

Pokusím se vám to vysvětlit trochu obecněji. Obrazně řečeno se to má takto. Předpokládáme, že my jsme ten rozum, který vidí, slyší, přemýšlí a analyzuje. Ale ve skutečnosti je to všechno pouze malá část vědomí. Nazvěme ji jako ‚Něco‘. Toto malé Něco pluje na hladině oceánu. Oceán, to je naše podvědomí, kde je v různých hloubkách uložena naše dědičná paměť, podmíněné i nepodmíněné reflexy, tedy veškeré naše ‚nashromážděné‘ zkušenosti. Toto vše má ale vztah k našemu tělesnému bytí. Je to naše materiální podstata. Pod vrstvou podvědomí, na dně oceánu, se nachází jakási ‚brána‘. A nakonec za ‚branou‘, je duše, částice Boha. To je naše duchovní podstata. To je to, čím ve skutečnosti jsme a to, co v sobě jen zřídka pociťujeme. Právě duše se během procesu reinkarnace převtěluje, postupně dozrává skrze vědomí a Lásku našeho smrtelného Něčeho, protože Něco je s duší svázáno. Celý problém však spočívá v tom, že toto Něco je zároveň spojené s oceánem. Navíc je zdánlivě velice vystaveno silnému vlivu oceánu. Neustále jím smýkají ze strany na stranu vlny, které představují různé myšlenky, emoce, přání a tak dále. Někdy to smýká natolik, že Něco ztrácí spojení s duší a pak se ji, po bouři, snaží znova nahmatat. Jestliže se ale toto Něco utvrzuje v úsilí o duši, vůbec si nevšimá živlu oceánu a vrhá se přes množství vod do hlubin, až na samé dno, osvobozuje se od strachu, pak nakonec dosáhne oné ‚brány‘. Pomocí klíče Lásky ji pak otevírá a spojuje se s duší. Pak člověk chápe, kým ve skutečnosti je, v plné míře si uvědomuje Svobodu, Věčnost i Boha. V tu chvíli se duše vysvobozuje a odchází do nirvány, do ráje, tedy do světa, kde vládne pouze Lásky.“

„Znamená to tedy, že Něco, tedy naše vědomí, jaksí určuje osud naší duše?“

„Přesně tak. Vše záleží na naší volbě a naší snaze.“

Muž se trochu zamyslel a pak tiše řekl, přemýšlel nahlas:

„Znamená to tedy, že skutečný ráj není v těle.“

„Tělo nikdy ráj neposkytne, protože tělo, to je věčná starost a problémy. Rájeme můžeme dosáhnout pouze spojením duše s Bohem.“

„Vy jste ale řekl, že zřídka pociťujeme skutečně sebe, tedy to, čím opravdu jsme, tedy svou duši. Ale jak je cítit tato božská přítomnost? A můžeme skrze tyto pocity pochopit, co je to ráj?“

„Pochopit Boží přítomnost může jen člověk, který se na svět dívá výhradně přes hranol Lásky. A jak pochopit, co je to ráj? ...No, abyste měl alespoň trochu představu... Řeknu to takto, vezmete-li nejt'astnější okamžik vašeho života, kdy přichází vaše opravdová Lásky, kdy život vře pod paprsky štěstí, všeobjímající radosti, pak se budou všechny tyto pocity rovnat malé kapičce božské Lásky, která se vás dotkla. Ale když člověk odchází do nirvány, do ráje, tedy když se duše spojí s Bohem, pak se to obrazně řečeno rovná tomu, když člověk jako delfín plave v oceánu této nekončící božské Lásky. Není možné popsat širí těchto pocitů slovy, ani si ji plně představit. Lidský rozum je bohužel omezený, ale právě tím je překrásný. Konkrétně zde, v omezeném rozumu se musí neomezená Lásky rozvíjet.“

„Ano, to je všechno jednoduché a jasné... Řekl jste, že dosáhnout ‚brány‘ je možné skrze Lásky a poznání. Ale vždyť lidé se stávali svatými v různých dobách. Pochopitelně skrze Lásky. Ale jak je to tedy s poznáním? Vždyť v dávných dobách lidé neměli tolik informací jako máme dnes my.“

„I dnes mají lidé docela málo informací. Jde ale o to, že jakmile člověk dosáhne této ‚brány‘, bude mít přes ni dostupné jakékoli poznání. Tady nejsou žádná omezení.“

„A já jsem si myslel, že když omezím své vědomí tak, jak nám říkali v sektě, přijdu k Bohu.“

„Tedy, zaprvé, omezování vlastního vědomí ‚slepou‘ vírou je zcela marná snaha odolat útokům svého materiálního myšlení. Proč? Protože ‚slepá‘ víra dává materiálnímu myšlení svobodu konání. Kdykoli může zachvátit celý váš rozum nečekanými pochybnostmi a veškerá vaše víra se zhroutl jako domeček z karet. Jestliže však vaše víra stojí na pevném základě poznání, který odůvodněně a oprávněně umožňuje vašemu rozumu dokázat reálný fakt existence Boha a zároveň zahnat vaše materiální myšlení do kouta a spoutat je, pak získáte skutečnou Svobodu a můžete přijít k Bohu.“

A za druhé, Ježíš nikdy neomezoval své učedníky tak, jak to dělají ve vaší náboženské sektě. Vaši vůdcové se snaží učením prosadit svou, byť miniaturní, vládu. Nutí vás, abyste jim líbali ruce a klaněli se jim. Kdo si myslí, že jsou? I Ježíš, nehledě na to, že byl Velikou Duší, byl vždy přítelem svých apoštolů. Jestli si ten příběh vybavujete, dokonce jim umýval i nohy. On nepřinesl zotročení davů, ale v první řadě svobodu vlastní volby. Dal lidem příkaz Lásky, a to je ten klíč k ‚bráně‘. Vzpomeňte si na Jeho slova: ‚Miluj Hospodina Boha svého celým svým srdcem a celou svou duší i celou svou myslí.‘ On tedy ukázal, že vysoká mravnost, duše a mysl, jsou tři složky pro dozrávání duše a splnutí s Bohem... O tom ostatně hovořili proroci všech učen, protože pramen poznání je jen jeden. Můžeme vzít třeba Mohammeda...“

„Mohammeda?! Vy si myslíte, že jeho náboženství vede k Bohu?“

„Náboženství vytvořili až lidé, ale Mohamed kázal učení. A jeho skutečné učení je založené na těch základech, které předával i Kristus.“

„To nemůže být pravda!“

„Jak to, že ne. Copak vy něco o Mohamedovi víte?“

„O něm ne, ale s jeho vášnivými následovníky plnými fanatismu jsem se setkával tváří v tvář, když jsem pracoval jako novinář v problematických místech Afghánistánu. Věřte mi, že to v mé duši nezanechalo ty nejkrásnější vzpomínky. Viděl jsem, co je to islám.“

„Neviděl jste islám, viděl jste to, v co Mohamedovo učení obrátili ziskuchtiví politici... Lidé, kteří fanaticky věří, jsou v každém náboženství. Copak je možné podle nich posuzovat učení? Slepý a vášnivý fanatismus je tím nejhorším znakem každého náboženství, nejhorším překroucením kteréhokoli učení, protože naplno v člověku probouzí tělesné pudy, přičemž se schovává za ‚ušlechtilé záměry‘. To už je projev politiky, přání celosvětové nadvlády, které je na vrcholku každého náboženství... Sám se naučte učení Proroků, copak oni k něčemu takovému vyzývali? Všichni vyzývali člověka, aby se rozvíjel duchovně, aby celý svět splynul s Bohem v jedné Lásce, aby v první řadě v sobě potlačoval tělesné pudy a materiální myšlení, Ďábla, chcete-li. Protože Člověk, který přebývá v Bohu, nemůže konat zlo.

Mohamed byl velice jedinečná osobnost. Radím vám, abyste si přečetl o jeho životě už jen z lidského pohledu, bez zaujatosti a konvencí. Snažil se od dětství poznat sám sebe a i jeho zpočátku ovládala přirozená lidská přání. Byl to chudý chlapec, sirotek, obyčejný pastýř. Když Mohamed vyrostl v muže, předpokládal, že pokud zbohatne, pak plně pozná sám sebe. Od svých dvanácti let se nechával najímat jako průvodce karavan. Za několik let, během jedné z cest potkal mudrce, který mu předal zrnko poznání a naučil jej meditovat, což následně změnilo od základu jeho osud. Mohamed se začal zabývat duchovní praktikou v poznávání Boží podstaty.

Za nějaký čas se mu splnila jeho dřívější touha. Vydařený sňatek s významnou ženou z něj učinil boháče. Tak Mohamed pochopil, že bohatství nebylo to, po čem jeho duše toužila. Začal toto něco hledat v moci, ale ani tam jej nenašel. To jej donutilo k hledání smyslu ve svém nitru, uvnitř lidské podstaty. Mohamed často trávil dlouhé noční hodiny v meditacích a ty jej nakonec přivedly k osvětlení. Pochopil smysl své vnitřní podstaty, smysl existence lidstva jako celku, našel Boha – ‚Al-illáha‘, což znamená ‚hodný uctívání‘, díky čemuž se jeho duše probudila a odkryla pramen pravého poznání. A tehdy, jak praví legenda, se mu zjevil archanděl Gabriel, nebo jak jej také na Východě nazývají, archanděl Džabrail. Mohamed od něj neobdržel pouze poselství, ale také se stal jeho oblíbeným žákem. Právě Gabriel mu sdělil tajemství učení a skrytého poznání. Aby mu dokázal pravdivost a hloubku poznání tohoto učení, přenášel Mohameda v prostoru a čase, a to i do města Jeruzaléma, kde připravil setkání s Bódhisattvou Issou a jeho osvětlenými žáky Abrahámem a Mojžíšem. Prostřednictvím těchto cest časem mu Gabriel ukázal všechnu iluzornost a pomíjivost materiálního světa ve srovnání se skutečným poznáním a to, že jedině Bůh má skutečnou sílu a je hoden uctívání... Všechna tato poznání, zasetá do posílené duše, přinesla hojné ovoce. Důstojný žák se ctí splnil naděje, které do něj byly vkládány. Mohamed udělal v této etapě pro lidstvo tolik dobrého, kolik nemohl dokázat nikdo jiný.“

„A co potom Ježíš?“

„Nepleťte si to, Ježíš byl Bódhisattva, tedy již narozený Bůh. Mohamed byl člověk, který v sobě dokázal probudit božskou podstatu... Tak tedy, když archanděl Gabriel poznal, že je Mohamed dostatečně připraven, řekl mu: ‚Teď musíš jít do světa a přinést tato poznání lidem.‘ Na to mu Mohamed odpověděl: ‚Jak mohu lidem slovy vysvětlit to, co jsem od tebe získal duchem?‘ ‚Jdi a řekni jim, že Bůh je jeden, je jako slunce, které vše ozařuje svou božskou Láskou. Já jsem jako měsíc uprostřed noci lidského života, který odráží Boží světlo a ozařuje cestu v temnotě vědomí. Ty jsi jako provázející hvězda, která ukazuje cestu k božskému světlu.‘

Mohamed byl inspirován tímto rozhovorem s Gabrielem, vyšel z jeskyně, v níž meditoval, a první věc, kterou spatřil, byla úchvatná příroda. Na ohromné večerní obloze svítil mladý měsíc a vedle něj zářila jasná hvězda. V tom momentě na něj sestoupilo osvětlení a on pochopil, jak přinést učení lidem. Pochopil, že Bůh je Lásky, že to je věčný proces. Bůh nemluví slovy. Proto komunikuje s lidmi skrze prostředníky – archanděly, kteří přinášejí Jeho vůli do lidského vědomí. Avšak sám člověk má svobodu poznat Boha skrze svou duši.“

„A co udělal Mohamed, dal lidem víru?“

„Mohamed dal lidem nejen víru, ale i poznání. Lidé bohužel během šesti set let překroutili Kristovo učení a změnili je v náboženství. Mohamed se tedy opět pokusil přinést lidem ztracené poznání v obnoveném učení. Vyprávěl lidem vše, co sám věděl, aniž by jim cokoli zatajoval. Mimo to, jen si prostudujte dějiny, v jakém stavu byla Arábie do roku 610, kdy Mohamed začal vystupovat se svými proslovy. Vládl v ní naprostý chaos všelijakých modloslužeb, na jejichž půdě vůdcové často rozdmýchávali nenávisť mezi arabskými kmeny. Mohamed vykonal veliké dílo, sjednotil bojující národ Arabů ve všeobecném bratrství a víře v Jediného hodného uctívání. Mluvil o pravdě Boží, o tom, čemu učil Ježíš, že Bůh je věčný, vševědoucí a všemohoucí, že všichni lidé jsou si před ním rovni. Hovořil o nesmrtelnosti duše, o reinkarnaci – tedy o vzkříšení z mrtvých, o soudu, o posmrtné odplatě pro ty, kdo konají v tomto světě zlo, o nutnosti určit mravní povinnosti ve vztahu mezi lidmi, spravedlnost a milosrdenství. Díky své moudrosti dokázal Mohamed vyvést Araby ze stavu hluboké nevědomosti a politického chaosu a postavit je na cestu civilizovaného, kulturního růstu a rozkvětu, které po něm následovalo.“

„Možná, že tomu tak je. Jak je to ale tedy se ‚svatou válkou proti nevěřícím‘? Vždyť přeci muslimové tvrdí, že ji hlásal sám Mohamed.“

„V oněch temných dobách přicházel Mohamed do styku s divokými kmeny, které znaly pouze sílu. Slovo ‚muslim‘ znamená ‚oddaný‘, tedy oddaný Mohamedovi. Tedy nikoliv ‚pravověrný‘, což je význam, který slovo ‚muslim‘ získalo až mnohem později. Znamená to tedy, že v této době byli věrní lidé ti, kteří byli oddaní Proroku a ti, kdo šli za ním a upevňovali učení v dalších oblastech Arábie, aby chaos, který tam vládnul, proměnili v pořádek. Nevěrní, to byli ti lidé, kteří nenásledovali jeho učení. Mohamed nebyl jen Velký prorok, ale také geniální vojevůdce a moudrý politik. Zkrotit vaše divokých bojujících kmenů nebyl lehký úkol. Mimo to musel Mohamed vyhlásit ‚svatou válku‘ těm náboženským velekněžím, kteří tehdy uzurpovali moc a kterým se nehodilo sjednocení Arabů a už vůbec ne to, že lidé odmítali uctívat jejich božstva. Střetával se s těmi, kteří si ke svým ziskuchtivým cílům pomáhali lží za pomoci lidské víry, ničením lidských duší. V tom byl svými činy podobný Kristu. Tedy Prorok bojoval za stejnou čistotu víry jako Ježíš, za uctívání jediného Boha, za bezprostřední duchovní jednotu každého člověka s Bohem.“

„No, dobrá, dejme tomu, tenkrát byla velmi temná doba a kmeny divoké. Ale co dnes, vždyť uplynulo tolik let a stále se vede jakási nepochopitelná ‚svatá válka‘. Vždyť jestliže je Bůh jeden, proč je tedy válka? Jak mám pochopit člověka, který celý omotaný výbušninou vstoupí do davu poklidných obyvatel, jde na smrt ve jménu Boha a odnáší si s sebou životy jiných lidí?“

„Protože namísto učení, které předával Prorok, dostal muslim náboženství a vůdce, které zajímají ziskuchtivé cíle, jejich osobní blaho a politický vliv ve světě více, než

duše tohoto muslima. Vsugerují mu, že po tomto ‚zbožném‘ činu půjde jeho duše k Mohamedovi, do ráje. Ale ona tam nepůjde, protože pro všechny, kdo konají zlo, je cesta k Bohu uzavřená. A tento muslim se bude muset ještě mnohokrát přetělit a znovu projít všemi pozemskými kruhy pekla, aby se jeho duše stala alespoň tak čistou, jak byla před tím, než spáchal toto zlo. Obelhaní lidé jsou oběťmi náboženství. V tom jsou ale vinni ti, kteří překroutili pravé učení. Je to vítězství ďábla nad kterýmkoli náboženstvím.“

„Ale jak to? Slyšel jsem, že v Koránu je několik ‚súr‘, které vašim slovům odporují.“

„V Koránu? A víte, že Korán byl sepsán až po Prorokově smrti? Mohamedův adoptivní syn, Zaid ibn Thabit, shromáždil veškeré zápisy proslovů a, dávejte dobrý pozor, vytvořil pevnou verzi Koránu v roce 651. Mohamed sám kázal ústně. Útržkovité zápisy jeho kázání a ponaučení vytvořili první Mohamedovi následovníci, kteří si je částečně pamatovali, částečně zapisovali... Avšak nehledě na pozdější úpravy Koránu, které vznikly za účelem založení náboženství, v něm bylo do našich dnů uchováno poznání, které skutečně předal Mohamedovi archanděl Gabriel. Když dnes vědci rozluští některé ‚originální části‘ Koránu, jsou šokováni tím, že v něm nacházejí skutečné vědecké poznatky...“

V tom okamžiku mě Ta'ána šťouchla do boku a pošeptala mi, že musíme zavolat rodičům, aby neměli strach. Podívala jsem se na hodinky a skutečně už byla doba, kdy jsme měli být doma. Omluvily jsme se a odběhly do klubu, kde byl nejbližší telefon. Po dlouhém a vytrvalém klepání nám nakonec otevřel dveře postarší vrátný s ospalýma očima, který už očividně aktivně začal plnit své pracovní povinnosti. Trošku se rozčiloval, že se tu potlouká kdekdo a nedá pokoj ve dne ani v noci, ale i tak nám dovolil, abychom si zatelefonovali. Zatímco Ta'ána mluvila se svými rodiči, mně se podařilo stručně si zapsat do zápisníku Senseiova slova. Jakmile jsme uvědomili rodiče, pospíšili jsme si k východu, abychom se přidali k naší skupině. Když jsme dorazili, Sensei říkal tomu muži:

„Vy se na Bibli jako na prvotní zdroj odvoláváte příliš předpojatě. Chápu, že vás to naučili ve vaší sektě. Ale vy jste přece novinář, měl byste být mnohem zvědavější, než obyčejný člověk. Bibli, ale i Korán nebo Tripitaku napsali následovníci. Kromě toho tyto knihy prošly mnoha změnami. To znamená, že odrážejí náboženské názory, ale už ne ono prvotní učení, které bylo dáno těmi Velkými. Chtěl bych vám ještě jednou připomenout, co jsem už říkal, že přesně za 600 let bylo Kristovo učení příliš překrouceno a bylo třeba předat nové učení Mohamedovi, které bylo v podstatě stejné jako to, co přinesl Kristus. Ovšem po čase i toto učení lidé změnili v náboženství. Zachovali pouze jeho formu, ale změnili obsah.“

„Ale Bible, konkrétně Nový Zákon, byla sepsána podle Ježíšových slov jeho následovníky.“

„Kdybyste měl možnost slyšet učení z úst samotného Ježíše a srovnat je s tím, co dnes čtete v Bibli, objevil byste obrovské mezery a absenci mnohých poznatků,“ prohlásil Sensei hořce. „Tvrdíte, že byla sepsána následovníky, ale už se nezamýšlíte, jak to probíhalo. To nebyli první následovníci, ale následovníci následovníků. Vždyť Ježíšovo učení se po dlouhou dobu předávalo ústně. Potom se začaly objevovat záznamy Ježíšových výroků. Jeden z nejstarších úryvků Janova Evangelia pochází z roku 125 našeho letopočtu a nejstarší rukopis, nejúplnější ze všech, z roku 200

našeho letopočtu. Dovedete si představit, kolik se toho dá změnit za dvě stě let. Jeden to pochopil tak, druhý onak, třetí něco zatajil a tak dále. Navíc v roce 325, během prvního nicejského koncilu, byla na pokyn císaře Konstantina z bezpočtu spisů vybrána a kanonizována ona čtyři evangelia, která patří do Nového Zákona, a to proto, aby byla upevněna pozice církve a osobní vlády. Právě tehdy Ježíšovo učení úplně předělali a udělali z něj pevnou páku vlády, s jejíž pomocí mohli ovládat lid. Právě na tomto koncilu, pod tlakem císaře Konstantina, byl přijat ortodoxní úhel pohledu na vzkříšení těla. Všechny jinak smýšlející křesťany, přívržence duchovního vzkříšení, označili za kacíře a byli v celé říši pronásledováni a pobíjeni. První křesťané ovšem vyznávali reinkarnaci. Dokonce v Bibli se o tom dochovalo několik zmínek. Přirozeně tedy vyvstává otázka. Proč se toho vládci tolik obávali? Proč Konstantin definitivně předělal učení a pretransformoval je v náboženství? Kvůli čemu? Právě proto, že v učení byla obsažena poznání, která osvobozovala lid od strachu z bytí v našem křehkém světě. Poznání přinášelo lidem skutečnou Svobodu a probuzení duše. Nebáli se smrti, protože věděli o reinkarnaci, o tom, co se skrývá za touto hranicí. Uvědomovali si nejdůležitější věc, že je nad nimi pouze Bůh a ne nějaký císař či biskup. To ovšem politiky a církevní vůdce strašně děsilo, že ztratí moc, protože byli zahlceni svými materiálními zájmy. Ježíšovo učení, teď již proměněné v náboženství, které mělo lidi osvobodit, bylo lidem vtlačováno pod hrozbou smrti. Křesťanství se šířilo násilím, organizovali se celé křižácké výpravy a tak dále...

Mimo to, kolikrát Bibli přepisovali různí lidé až do roku 1455, kdy ji Gutenberg vytiskl. Rozdělení textu do kapitol bylo provedeno až ve 13. století kardinálem Stephenem Langtonem. Rozdělení kapitol na verše a jejich číslování provedl pařížský vydavatel Robert Stephanus, který v roce 1553 poprvé vydal celou Bibli. A to už vůbec nehovořím o tom, že v současné době se například katolická církev považuje za oprávněnou nejen v souladu s církevním míněním Bibli vykládat, ale i doplňovat.

Ale nehledě na všechny tyto úpravy a překroucení, Ježíšova genialita spočívá v tom, že se některá jeho poznání, díky prvopočáteční dvojsmyslnosti, dostala až k potomkům. Proto i dnes Bible v lidech probouzí zájem o Kristovo učení. Zrovna co se týče výkladů těchto poznání ‚po svém‘, nebylo křesťanství nikdy jediné, ale ve všech dobách existovalo v podobě směrů, církví a sekt, které mezi sebou bojovaly.“

Muž se trochu zamyslel a pak se zeptal:

„O kterých Ježíšových slovech myslíte, že se zachovala v dvojsmyslu?“

„Vezměme si například Jeho nejrozšířenější výrok, který je často používán ve vaší sektě: ‚Neboť, kde se dva nebo tři sejdou v Mém jménu, Já jsem uprostřed nich.‘ Nejde o počet osob, jak vás přesvědčuje váš presbyter. Jde o celistvost jedince, tam, kde se duše, rozum a vědomí sešly za jediným účelem, poznat Boha. Nebo jiná Kristova slova, která náboženští vůdcové zneužívají pro získávání do své sekty. ‚Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, protože jednoho bude nenávidět a druhého milovat, pro jednoho horlit, pro druhého nikoliv. Nelze sloužit Bohu i mamonu.‘ Ježíš měl na mysli individuální volbu cíle pro lidské bytí; buď míří k Bohu, ke Svobodě, nebo k mamonu, tedy k bohatství, materiálnímu světu. Je to vše velice jednoduché.“

„U nás to pravděpodobně také takto vykládají.“

„Ano, ale za výrazem mířit k Bohu vám vaši náboženští vůdcové vtlačují, že pouze navštěvováním právě jejich sekty a osvojením si jejich programu přijde člověk skutečně k Bohu. Ale ve skutečnosti může člověk přijít k Bohu, jestliže se sám vnitřně

proměnění, jestliže v dostatečné míře nechá vzejít svou vnitřní Lásku a posílí víru poznáním.

Nebo Ježíš například také řekl: ‚Pak budou poslední prvními a první posledními; nebo mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených.‘ Život nám byl dán proto, abychom rostli duchovně. Během něj můžete udělat krok vpřed, to znamená rozvíjet se, nebo krok vzad, tedy zaostávat. Ježíš řekl, že pokud tě dnes Bůh učinil prvním, tedy svobodnějším člověkem a dal ti možnost věnovat Mu více pozornosti, pak to znamená, že sis to v předchozích životech zasloužil. Pokud jsi tento život využil k zaostávání duše, pak tě v následujícím životě postaví do složitějších podmínek, aby sis to uvědomil. Jestliže se kterýkoli člověk soustředí na své vnitřní pocity, může pocítit zkušenosti z minulých životů.“

„Vy jste ale řekl, že se v Bibli zachovaly zmínky o reinkarnaci. Které konkrétně?“

„Například v Janově Evangelium, jestli si vzpomínáte, je takový moment, který se zmiňuje o Nikodémovi, o jednom z univerzitních profesorů, který přišel tajně za Ježíšem položit mu několik otázek. Tak tedy, Nikodém se Ježíše ptá: ‚Jak se může člověk znovu narodit, když už je starý? Cožpak může znovu vstoupit do lůna své matky a narodit se?‘ Ježíš mu odpověděl: ‚Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch.‘ Mimoto se dochovala taková slova jako ‚V domě Mého otce je mnoho příbytků‘, čímž myslel bezpočetnost existencí světů.“

Kristus vyprávěl svým učedníkům o zákoně opakovaných narození, která umožňují pochopit, že duše se vtěluje, aby mohla plně dozrát. Vyprávěl o tom, jak svou duší zachránit a dosáhnout Božího království a poznat věčný život. Také vyprávěl o tom, že čím je člověk duchovně rozvinutější, tím větší je pokušení odporujícího materiálního myšlení neboli Dábla.“

„Soudě podle Evangelia, dokonce i Ježíš byl vystaven útokům samotného Dábla. Vždycky jsem přemýšlel proč. Vždyť byl Boží Syn.“

„Ježíš byl zajisté Synem Božím, silnou duší. Ale sám sebe nazýval i Synem člověka, neboť Jeho Veliká Duše se vtělila do obyčejného lidského těla. A k lidskému tělu, podle jeho přirozenosti, patří i tělesné pudy, jsou jeho nedílnou součástí. Proto i Ježíš, ač byl Bódhisattva, byl vystaven ‚zkoušce‘ tělesných pudů, svého těla, svých negativních myšlenek. Cítil tutéž bolest, tytéž pocity, vše stejně tak, jak to cítil obyčejný člověk. Znamená to, že Issa byl v naprosto stejných podmínkách. Bylo mu tisíckrát hůř než komukoli z vás. Protože znal Svobodu. Znal Boha...“ Připadalo mi, jako by tato slova Sensei pronesl s jakýmsi smutkem svírajícím srdce, který zobrazoval výraz v jeho tváři. „A tedy, aby splnil svou misi, vchází do lidského těla se všemi jeho problémy, se všemi těmito myšlenkami, emocemi. S veškerým materiálním základem, který je třeba zahnat do kouta, do hlubin svého vědomí a které je třeba po celý život držet na vodítku jako psa, který štěká. A váš presbyter pořád vykládá, že je to ráj?!“ plácnul se do čela. „Pokud to není peklo, pak co může být ještě horšího!“

Po těchto slovech nastala delší pauza. Sensei si zapálil cigaretu.

„Proč se ale v Evangelium zmiňuje pouze jediný okamžik osobního Kristova boje s Dáblem, to když byl na poušti? Jestliže se tedy Kristus staví do stejných podmínek s lidmi a Dábel je negativní smýšlení, znamená to, že takovéto smýšlení musí být po celý život.“

„Naprosto správně. Jenomže Kristus byl Veliká Duše, naplněná silou Lásky, proto udržoval všechny tyto negativní myšlenky v sobě pod přísnou kontrolou. V tomto okamžiku, který je zmíněn v Evangeliiu, to byla bitva myšlenek na poli rozumu, aby tak upevnil nadvládu duše nad tělem. Byl to jeho osobní Armageddon, kterým si musí projít každý, kdo se narodí v těle. Ani Bódhisattva bohužel není výjimkou... Proto se čtyřicet dní a nocí postil. Protože zhruba za takovou dobu se organizmus vysílí, oslabuje a tělesné pudy se definitivně vzdávají. Ježíš se duchovně otevřel, aby jeho vědomí mohla plně ovládnout Duše. Materiální myšlenky těla Jej ovšem neustále pokoušely, snažily se vybojovat si vládu nad rozumem. Říkaly hladovému tělu: ‚Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kamení, ať je z něho chléb.‘ Myšlenky Jeho Duše odpovídaly: ‚...ne samým chlebem živ jest člověk, ale každým slovem vycházejícím z Božích úst‘, čímž zdůraznil ohromnou sílu Ducha a podstaty skutečného člověka, tedy duše. Jeho negativní myšlení Jej opět zmáhalo: ‚Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů, protože je psáno: andělům svým dá o Tobě příkaz a oni Tě ponесou na rukách, abys neurazil o kámen nohy své.‘ Sám sobě odpověděl: ‚...také je psáno: Nebudeš pokoušet Hospodina Boha svého‘, čímž dokazoval odolnost Ducha a kontrolu nad lživými tělesnými myšlenkami. A když se Jej myšlenky jeho materiální podstaty snažily zmást nadvládou nad všemi královstvími světa a pokoušely se v něm probudit svůj poslední velký trumf, touhu po celosvětové nadvládě, zrozenou pocitem nenasytného velikášství, Ježíš odvrhnul i je se slovy: ‚Hospodinu Bohu svému se budeš klanět a jen Jemu sloužit.‘ Issa tak se ctí vyhrál tento Armageddon, zvítězil nad svým tělem, nad svými negativními myšlenkami silou svého Ducha, silou obrovské Lásky k Bohu. V plné míře se v něm probudila Duše Bódhisattvy a získal sám sebe. Od této chvíle začal Ježíš naplňovat své poslání. Využíval plně poznání a sílu své obrovské božské Lásky. Proto také konal svou vírou zázraky, uzdravoval nemocné a křísil mrtvé. Protože tato božská síla nemá žádné překážky ani na Zemi ani ve vesmíru.

Později Ježíš po celý svůj život zřetelně rozpoznával myšlenky duše od ‚osedlaných‘ tělesných myšlenek. Vezměte si třeba slova jeho těla, když se modlil v Getsemanské zahradě před Jidášovou zradou. Ježíš se modlil, Jeho Duše v tom okamžiku opustila tělo a tělo volalo: ‚Pane! Jestli je to možné, ať Mě tento kalich mine! Avšak ne jak Já chci, ale jak chceš Ty.‘ To bylo slovo těla k Duši, protože Ježíšova Duše byla částí samotného Boha a podléhala moci Jeho síly.

Nebo další okamžik, kdy už Ježíš visel na kříži, velice trpěl, cítil všechnu tu tělesnou bolest Duší. Aby se nenechal ošálit, opustil Issa své tělo. Jakmile Duše opustila tělo, rozum zakřičel: ‚Eli, Eli! Lama sabachtani?‘ Tedy: ‚Bože můj, Bože můj! Proč jsi mne opustil?‘ To jasně dokazuje, nakolik Issa jakožto Veliká Duše ovládal nejen své tělo, ale vládnul i svému rozumu.“

Muž chvílku mlčel, ale potom řekl:

„Řekněte mi, ta otázka už mě dlouho trápí, je pravda, že máme hříšný základ?“

„**Člověk je od základu svobodný a nemá hřích.** Vždyť, co je to hřích? Hřích, to je to, co nás tíží uvnitř, na úrovni podvědomí, je to něco, co nás vzdaluje od Boha, udržuje nás ve strachu a pocitu viny. Je to přirozený následek působení vaší psychiky po porušení všelidských morálních a mravních zákonů. To je hřích. Tyto zákony jsou kodexem vaší cti a svědomí. Jestliže jej porušíte, nutně se to odrazí nejlépe a nejzřetelněji v myšlenkách a činech.

Jenomže vaši náboženští vůdcové vám neustále vtlokají, že jste Boží otroci, že jste od základu hříšní. Proč? Protože je to pro ně výhodné, aby je člověk celý život živil, vykupoval se tak ze svých ‚hříchů‘, dokonce i z těch, které neučinil. Je to svérázný psychologický trik na lidi. Jestliže je člověku vsugerováno, že je vinen, od základu hříšný, pak to v něm rodí strach. Tento uměle vyvolaný strach využívají vaši náboženští vůdcové, aby vám vaše hříchy odpustili, přirozeně do příště.

Ale člověk ve své podstatě není otrok Boží, on je syn Boží. Otec přeci nemůže nenávidět svého syna, může jej jen Milovat. Protože Bůh je Láska. A Láska nemá a nemůže mít strach...Bůh dal lidem svobodnou volbu. To je Jeho nejcennější dar, který dal lidem jako svým dětem.“

„Co tedy potom příběh o hadu pokušiteli, o tom zle, které lidem způsobil?“

„Tato informace byla hodně překroucena. Příběh, který byl lidem předán na počátku, mluvil o tomto. Když Bůh stvořil Člověka, tedy duši, kochal se svým stvořením, protože bylo stvořeno k Jeho obrazu. Člověk tehdy nebyl v těle na Zemi, jak dnes tvrdí některá náboženství...“

„Jak to, že nebyl v těle? Vždyť byl stvořen k obrazu a podobě.“

„Snad si nemyslíte, že Bůh je neměnná fyzická osoba, že je tedy v těle jak vy nebo já a zároveň je všudypřítomný?!“

„O tom přece hovoří i jiná náboženství.“

„Která náboženství? Pozorně si tu otázku prostudujte. Všechna světová náboženství říkají, že Bůh je jeden, že je všudypřítomný... Bůh – to je něco podobného, jak bych vám to jen řekl..., jako energetické, magnetické nebo jakékoli jiné pole. Je to jediné pole, ve kterém existuje vše. Bůh, to je mocná energie mysli, která vše tvoří a všude se projevuje. Ale v žádném případě to není Někdo s plnovousem, kdo sedí na trůnu... Ačkoli, chcete-li, i on se může dočasně vtělit do lidské podoby. Bůh nás stvořil ke svému obrazu a podobě, ty nás, kdo jsme uvnitř tohoto těla. Jeho Částice, duše, žije v každém z nás... ‚Ráj‘ pro Člověka byl v nebi, ostatně o tom hovořil i Ježíš.

Tak tedy Bytost, kterou Bůh stvořil, se skládala z božského základu, tedy z duše. Neznala zlo, znala pouze dobro, protože v ní byla Boží Láska. Bytost přirozeně vládla obrovskými schopnostmi a neexistovaly pro ni žádné překážky... Tyto Bytosti si, kromě Boha, oblíbil i Lucifer, anděl Světla, který je pravou rukou Boha. Ten řekl Bohu: ‚Ty Bytosti nechápou, nakolik je miluješ, protože znají jen dobro.‘ Lucifer začal hájit individualitu Člověka, jeho postavení jakožto svobodné Bytosti pro poznání. Chtěl, aby si Člověk skutečně zamiloval Boha, aby před Bohem nebyl pouze jako rostlina, která dělá radost svému vzoru. Bůh Luciferovi ‚přikázal‘: ‚Jestliže je miluješ tak jako já, nauč je to.‘ Bůh tedy poslal lidi na Zemi, která byla stvořena speciálně pro člověka, s moři, souší, rostlinstvem a různými zvířátky. Lucifer však stvořil lidské tělo, do něhož Bůh umístil duši, proto v něm jsou dva základy, duchovní a materiální. Bůh dal člověku sílu mysli jako synu Božímu. Z rozumu se stalo bitevní pole myšlenek obou základů. Právě to ukazuje, že Bůh a Lucifer stvořili člověka společně. Právě to také ukazuje, že Lucifer byl a zůstává pravou rukou Boha, protože byl aktivně účasten při stvoření člověka a aktivně se zapojuje do výchovy jeho duše... Tak Lucifer lidem umožnil dokonale pochopit a poznat, co je dobré a co zlé. Bůh pak dal lidem svobodu volby mezi těmito dvěma základy. Od těch dob je Lucifer poručníkem lidí.“

„Proč se ale Lucifer nazývá Legií?“

„To je všechno proto, že působí skrze myšlenky našich tělesných pudů. Těchto myšlenek bývají zpravidla legie. Sledujte sám sebe. Vám se zdá, že promýšlíte pouze jednu myšlenku, která je vaše osobní. Pak ale zkuste udržet tuto myšlenku byt' jen deset minut, překontrolovat ji a budete překvapen, kolik všelijakých různých myšlenek se ve vaší hlavě nachází. To je legie. Proto v nás Lucifer, obrazně řečeno, neustále přebývá a prověřuje naše přesvědčení, pevnost v Lásce k Bohu.

Síla myšlení, kterou nám dal Bůh, je obrovská. Tato síla se nazývá Vírou. Člověk může ve víře skutečně konat divy. To potvrzuje nejen Ježíš, ale i mnozí jeho následovníci a stoupcí jiných Velikých, kteří je konali a konají až do teď. Ale problém je, že tato síla nezáleží na tom, v co člověk věří, může být použita jak pro dobré tak i pro zlé věci. A právě podle toho, na čí stranu se přiklání vaše vědomí, tam se člověk dostává. Pokud se myšlenkami přikláníte ke zlu, tedy pokud vás hlodá materiální podstata, pak se ve vašem životě začnou objevovat mnohé problémy, a to vždy a všude: v zaměstnání, v osobním životě, v rodině a tak dále. Tyto problémy vás tíží. Protože špatné myšlenky si získávají sílu vaší víry a všemožně se vás snaží odvést od myšlenek o Bohu. Ale když přikláníte své vědomí k dobrým myšlenkám, špatné myšlenky ztrácejí tuto sílu, oslabují, a pak je můžete plně kontrolovat. Při stálé podpoře pozitivních myšlenek ve vašem vědomí, bude životní cesta hladší. A nejdůležitější je, že člověk se vyvíjí duchovně a poznává sílu Lásky...“

„A špatné myšlenky pak tedy úplně zmizí?“

„Ne, přebývají ve vás neustále, ale nemají sílu vás ovlivňovat. Obrazně řečeno, špatné myšlenky čekají na vhodný okamžik, kdy oslabíte svou kontrolu, aby se opět pokusily vybojovat si sílu vaší víry. Tento bystrozraký Strážce tělesných pudů přebývá celý život v těle jako jeho nedílná součást. Proto, dokud se duše nachází v těle, budou neustále přítomny i tyto zkoušky ‚odolnosti‘. Ale když duše plně vyzraje a opustí cyklus reinkarnací, Lucifer se také upřímně raduje jako přísný a moudrý Učitel ze svého Žáka. Protože duše prošla se ctí plně prozkoušená a svou skutečnou Láskou se sjednocuje s Bohem... Bůh je rodič. Vždycky se raduje z úspěchů svého dítěte...“

Tedy, náš život je pro duši školou. Proto každý člověk, který je v těle, prochází svým osobním Armageddonem a přejímá tak postavení svých vítězných dobrých nebo špatných myšlenek. Proto i poznání daná lidem mohou vést jak ke Svobodě, tak k otroctví. Nikdo nám však nebrání v naší svobodné volbě, ani Bůh, ani Dábel. To znamená, že my sami si dláždíme cestu buď do ráje, do nirvány, nebo sami sebe vrháme do pekla reinkarnací.“

„No dobře, jestliže člověk nemá hříšný základ, tak proč je tedy Kristova smrt vykoupením z lidských hříchů?“

„Sám se alespoň trochu zamyslete nad touto větou. O jaké vykoupení může jít? Kdyby to bylo ve skutečnosti tak, že by tedy Kristus vzal naše hříchy, znamenalo by to, že vše, čeho jsme se dopustili nyní je nám již odpuštěno. Je to tak?! Je to celé nesmysl. Každý člověk je před Bohem sám zodpovědný za své hříchy.

Z Kristovy smrti udělali to největší tajemství, o němž se dodnes přou i sami církevní vůdcové. Proč se nechal ukřižovat? Vždyť Ježíš byl Syn Boží, mohl zničit celou planetu, natož pak nějakou hrstku ubohého národa, protože mu byla dána síla Boží. A lidé chtěli, aby se to stalo. Když ho ukřižovali, řekli: ‚Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže‘. Kristus ale nevešel v pokušení. Dovolil, aby bylo jeho tělo ukřižováno. Proč? Protože **smysl Kristova příchodu nestál jen na učení, které lidem předával, ale**

nejdůležitější bylo ukázat, že vše závisí na volbě lidí samotných. Ježíš přijal tato utrpení, aby názorně demonstroval vůli Boží, jejíž podstatou je Svoboda volby člověka; buď se rozhodne jít k Bohu, nebo se rozhodne zůstat v temnotě svého materiálního myšlení. Kristus tedy přinesl lidem Svobodu volby. Je to veliký čin, který byl skryt před většinou lidí. To je ten největší hřích křesťanství vůbec. Protože před Ním i po Ném lidé konali zázraky a hlásali existenci Jediného Boha. Ale lidé si pamatují jen Ježíšovo ukřižování, ačkoliv druhá část Jeho života, v níž také kázal, konal divy, uzdravoval nemocné, když se nacházel na Východě, byla časem částečně zapomenuta. Zůstalo o něm pouze několik zmínek jako o proroku Issovi v různých pramenech starověku, například v **Bhavishya Mahapurana**, která byla napsána v sanskrtu.“

„Takže Ježíš nadále žil na zemi?“ divil se upřímně muž.

„Samozřejmě. Díky úsilí Pontského Piláta, zůstalo Kristovo tělo živé a Ježíš se musel do těla vrátit. Protože jakožto Bódhisattva, který se narodil v těle, v něm musí přebývat až do posledního dechu.“

„Díky úsilí Pontského Piláta?!“ podivil se muž ještě více.

„Ano, Pontský Pilát opravdu pochopil, kdo je Kristus, proto také později získal od Ježíše Svobodu, tedy osvobození z reinkarnace. Jeho jméno bylo zvěčněno v dějinách lidstva.“

„Zajímavé, zajímavé. A kdy tedy pochopil, že Ježíš je Bůh?“

„Když se setkal s Ježíšem. Navíc, když Pilát pochopil, kdo to před ním stojí, snažil se všemožně Issu zachránit, přemlouval ho, aby utekl, varoval Jej, že Ho lidé zničí. Ale Ježíš to odmítl a řekl, že je-li Jeho tělu souzeno zahynout, musí se tak stát, protože lidé se musí rozhodnout. Později se Pontský Pilát pokusil přesvědčit lidi, že je Ježíš nevinný, aby jej propustili, jak se slušelo při oslavách velkého svátku. Lidé ale chtěli vidět ukřižovaného právě Krista. To byla jejich volba.

Nicméně Pilát Pontský udělal vše po svém. Ačkoliv pro Krista, jakožto Bódhisattvu, by bylo mnohem jednodušší završit tímto způsobem svou misi v lidském těle. Pilát se z Lásky a podle svého chápání snažil posloužit Bohu a zachránit tělo Kristovo, myslel si, že to je sám Kristus. Ale Ježíš už tam nebyl. Ještě když byl na kříži, opustil tělo, aby se nenechal ovlivnit těžkým utrpením. Tělo ale bylo ještě živé.“

„Jak mohlo zůstat naživu, když je v Bibli napsáno, že ‚jeden z vojáků Mu probodl kopím bok a vyšla krev a voda‘?“

„Jde o to, že právě tohle bylo pro ‚publikum‘ záměrně sehráno lidmi Piláta Pontského. Tuto ránu provedl jeden z nejlepších vojáků Piláta Pontského. Mimochodem, udělal to velmi profesionálně, bodnul mezi páté a šesté žebro na pravé straně zleva shora, a to pod přesně určeným úhlem, takže vznikla dokonalá iluze, že probodl srdce. Ve skutečnosti nebyl zasažen jediný životně důležitý orgán. Tělo se nacházelo ve stavu bezvědomí, ale bylo ještě živé. To je jeden z nejdůležitějších faktů, které potvrzují účast Piláta při záchraně Ježíše, aby lidé uvěřili, že Kristus zemřel. Dvěma zbývajícím, ještě živým, ukřižovaným zločincům zpreráželi holeně. To se dělalo proto, aby se jimi nemohli opírat a zemřeli mučivou smrtí udušením.

Navíc v té době nebylo povoleno pohřbívat ukřižované v samostatných hrobkách nebo je vydávat příbuzným k pohřbení, házeli je do hromadných hrobů. Ježíšovo tělo, opět na příkaz Piláta Pontského, sejmuli z kříže a odnesli do jeskyně... Téměř dva dny

o Ježíšovo tělo pečovali, léčili jej, neustále potírali bylinnými lektvary, aby přišel k vědomí. Tedy, řečeno současným jazykem, snažili se jej oživit.

Nicméně jde ještě o to, že proroctví o Ježíšovi říkalo, že bude třetí den vzkříšen a přijde ve slávě. Ježíš měl třetí den přijít nikoliv v těle, ale v Božím Duchu, aby tak rozptýlil všechny pochybnosti o tom, že byl poslán Bohem. Pilát Pontský se svými stoupenci však nedovolili Kristovu tělu zemřít. Proto byl Kristus nucený vstoupit do těla...

Pilát samozřejmě ve svém chápání Krista zachránil. Proto Ježíš důstojně odměnil jeho činy a osvobodil ho z řetězce reinkarnací. Pilát byl první, kdo hovořil s Kristem po jeho ‚vzkříšení‘.

„To se ale neví jistě.“

„Víš. Do našich dnů se o tom dochovaly zmínky. A kdekdo je pečlivě chrání, aby se jeho vláda nezachvěla. Ale zbytečně. Pak za to bude muset draze zaplatit. Takže když Ježíš přišel k vědomí, Pilát Pontský s ním mluvil a prosil ho, aby opustil tuto zemi, aby kněží, kteří měli moc, Jej opět nezačali pronásledovat. Pilát jej žádal: ‚Slituj se nade mnou, nechod' mezi lidi.‘ Ježíš odpověděl, že splní Pilátovu prosbu a jen co se shledá se svými učedníky, odejde. Dodržel svoje slovo. Jakmile byla splněna hlavní mise, odešel Issa spolu s matkou a jedním ze svých učedníků na východ. Ježíš se dožil více než sta let a byl pochován v městě Šrínagar, hlavním městě Kašmíru, kde se v posledních letech svého života usadil. Toto malebné místo se rozkládá mezi jezery na úpatí Himaláje. Jeho hrob se nachází ve sklepení rodinné hrobky Rozabal, což znamená ‚hrobka proroka‘.“

„Možná se to tak opravdu stalo. Ale jste si jistý, že v té hrobce leží právě Ježíšovy ostatky? Vždyť to se dnes už nedá dokázat.“

„Proč se to nedá dokázat? Dá se to dokázat. Zůstaly stopy ukřižování. Částečně oděrky na kostech v rukách, na chodidlech na nohách a stopy po probodnutí kopím na žebrech. Mimo to má charakteristickou špatně srostlou zlomeninu v oblasti distální poloviny diafýzy velké holenní kosti na pravé noze.“

„Zlomeninu? To mu zlámali nohu při popravě?“

„Ale kdepak poprava. To se stalo mnohem později, když byl Kristus v dosti pokročilém věku. Proč upozorňuji na to, že je ta zlomenina specifická a špatně srostlá. Je to důkaz, že se Issa dožil stáří...“

„A co tedy zmínky o tom, že Ježíš vstoupil na nebesa v těle?“

„Očividně to někdo velice potřeboval, aby posílil víru svého stáda ve prospěch své materiální podstaty... Ale nakonec, vy sám si pozorně přečtete Bibli: ze čtyř evangelií se jen dvě zmiňují o nanebevstoupení. V evangeliích podle Matouše a Jana se hovoří o setkání Ježíše s učedníky na hoře. A u sv. Jana je dokonce napsáno, že Ježíš po tomto setkání odešel se svým oblíbeným učedníkem. Mimoto se dochovaly četné zmínky o pobytu Issy na Východě již po jeho ukřižování. Tato svědectví jsou uchována nejen na Východě, ale také v knihovně Vatikánu...“

„Dejme tomu. Tenkrát byly zlé časy, tak proč dnes neříct lidem pravdu, když Vy říkáte, že existují četné zmínky o Ježíšově pobytu na Východě a tyto dokumenty to dokazují. Vždyť dnes je úplně jiná doba.“

„Doba je jiná, ale touha lidí po moci zůstala stejná jako před tisíciletími. Jen si představte, co by pro náboženskou elitu znamenalo, kdyby se lidem řekla pravda a ukázaly se světu historické dokumenty, které oni tak pečlivě ukrývají. To by pro ně

byla úplná katastrofa! Znamenalo by to podkopat veškeré základy, které oni jednou vybudovali, podkopat víru jejich fráterů a veškerého jejich obrovského stáda a ztratit tak celou moc. Na to nikdo nepřistoupí... Ale člověk, který neustále hledá poznání, dříve nebo později na tyto zmínky jistě narazí.“

„Jistě ano, možná máte pravdu,“ řekl jeho společník a přemýšlel, „abych řekl pravdu, měl jsem určité pochybnosti ohledně nanebevstoupení, ale ten Pilát Pontský... kdo by si to byl pomyslel!“

„Ano, Pilát Pontský, ačkoli si svou Láskou zasloužil Boží náklonnost, na Issu to narafičil pořádně,“ Sensei v duchu o čemsi přemýšlel a prohlásil: „Odsoudil Jej na víc než osmdesát let toulání se v těle. Ale zdá se, že taková byla Kristova daň za záchranu Piláta.“

Rozhostilo se krátké ticho, očividně se každý z účastníků rozhovoru ponořil do svých myšlenek. I my jsme tiše stáli, aniž bychom se pokoušeli přerušit tak napínavou besedu.

„Zajímalo by mě,“ rozhovořil se opět muž, „proč Ježíš přišel právě k Židům a ne k nějakému jinému národu. Byl to nějaký dominantní, Bohem vyvolený národ? V Bibli se, počínaje Abrahámem, všude hovoří o tom, že je Bůh nazývá milovaným národem.“

„Víte, Bůh nedělá žádné rozdíly v národnosti, barvě kůže a tak dále, protože všichni lidé jsou děti Boží, Bůh miluje všechny stejně. Ale když jedno z vašich dětí onemocní, dáte veškerou svou pozornost a lásku nemocnému dítěti, aby se co nejdříve uzdravilo. Stejně tak Bůh. Vzpomeňte si na slova samotného Ježíše: ‚Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní‘.“

„A co počet Jeho učedníků? Má to něco společného s mystikou nebo numerologií? Vždyť jich bylo dvanáct a Ježíš byl tedy třináctý.“

„V tom žádná mystika není. Zkrátka mezi lidmi hledal učedníky s více či méně vyvrážděnou duší. Měl štěstí a našel mezi lidmi alespoň dvanáct osob a stejně ho jeden z nich...zradil.“

Muž se pousmál:

„Ano, mám-li vycházet z biblických slov Ježíše, pak máte pravdu, lékaře potřebuje nemocný, nikoliv zdravý... ačkoliv dnes, mi tak připadá, že lékaře potřebuje celá planeta a ne jen tento národ...“

„Naprosto správně... Podívejte se, co se děje jen v naší zemi, ve které přes sedmdesát let pěstovali materialismus. Jen co se objevila možnost svobodné volby, lidé se jak vyhladovělí vrhli do různých náboženství, protože jejich duchovní podstata se chce rozvíjet. Kolik se najednou objevilo a začalo vzkvétat nových sekt, hnutí a náboženství.“

Dobře, v naší zemi je to pochopitelné. Ale podívejte se, co se děje po celém světě. Všude dochází k prudkému vzestupu všelijakých náboženství. Lidé se potácejí od jednoho ke druhému. Rozumem se jim tam docela líbí. Všude se dobře chovají, všichni se na ně usmívají, uctivě s nimi hovoří... Ale duše jejich učení zavrhuje, protože ta potřebuje skutečné poznání, protože ona chce Svobodu. Sekty a náboženství jsou příliš omezené. Nabízejí spíše pokrm pro rozum než pro duši. A duše cítí, že pod tímto pozlátkem, ‚pravověrnou‘ slupkou zvnějšku, je samotný plod shnilý. Proto se duše chvěje a člověk se zmítá v hledání celistvého zralého plodu.“

„Promiňte, říkal jste, že se čas začíná smršťovat. Co tím myslíte?“

„To už předpovídali dávno, dokonce i Ježíš říkal, že ‚Kdyby se tyto dny nezkrátily, nebyl by spasen žádný člověk. Ale kvůli jeho vyvoleným se ty dny zkrátí...‘ Znamená to tedy, že až bude celé lidstvo stát před rozhodující volbou nebo, jak se říká v eschatologii, před branami Božího soudu, jedním z hlavních znaků tohoto času bude jeho smršťování... Na první pohled se nic nezmění. Hodiny budou stejně, jak ukazovaly dvacet čtyři hodin denně, ukazovat nadále, kalendář zůstane, jaký byl, rok měl 365 dní a bude jich pořád stejně. Ale uvnitř se lidská duše začne chvět. Člověk pak začne cítit a vnímat tuto časovou tíseň. Všimne si, že čas běží rychleji, den uplyne za okamžik, měsíc za týden, roky doslova za měsíce. A čím dál tím víc se bude čas zkracovat, bude těsnější. Je to takový zvláštní signál, znamení pro duši.“

„Ano,“ pronesl zamyšleně jeho společník, „pravděpodobně se opravdu začínají plnit předzvěsti proroků... Ale to jsou přeci proroctví o druhém příchodu! Copak už nastává ten čas?!... Zajímalo by mě, jak poznáme, že přišel právě Kristus? Vzpomínáte si, že když Ježíš přišel poprvé, nikdo mu dlouho nevěřil, že On je opravdu Syn Boží. A dnes, jen se podívejte, hodně lidí se nazývá Kristem nebo říkají, že byli posláni Kristem jako Utěšitelé. Na jednu stranu mluví svým způsobem správně, podle Bible, ale na druhou stranu se jim nedá věřit. Jak odlišit skutečného Krista od falešného spasitele?“

„Jednoduše. V Bibli je přeci řečeno, že Ježíš křísil mrtvé a nemocným stačilo, aby se dotkli Jeho oděvu, aby byli uzdraveni. Vycházíme-li z toho, myslím, že nejvhodnější by bylo použít metodu ‚Zen‘. K tomu stačí vzít silnější a pevnější klacek a maličko pošťouchnout toho, kdo se nazývá Kristem. Pokud klacek začne kvést, znamená to, že to byl Kristus. Pokud ne, je to jen dobrodruh. A bylo by pak dobré ho ještě praštit, aby ho příště nenapadlo přivlastňovat si cizí slávu.“

Chvilku jsme mlčky stáli a přemýšleli o tom, co jsme slyšeli. Ten muž také zpočátku bral ta slova vážně. Když však pochopil jejich smysl, z duše se rozchechtal spolu s ostatními, kteří buráceli smíchy.

„Pravděpodobně to bude ta nejlepší metoda,“ řekl s úsměvem. „Ale teď vážně.“

„Tak tedy vážně. Nemá smysl čekat na Ježíše jako na Syna Člověka, protože On přijde jako Syn Boží do lidských duší. Bude vládnout tisíc let jako Král, usedne na ‚trůn‘ nejen naší duše, ale i našeho rozumu... Vzpomeňte si na Jeho slova v Evangelii podle Jana: ‚Bůh je Duch‘; ‚Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne‘; ‚A Já budu prosit svého Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby zůstal s vámi navěky, Duchu pravdy, kterého svět nemůže přijmout, protože Ho nevidí ani nezná. Ale vy Jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude‘; ‚V onen den poznáte, že Já jsem ve svém Otci a Vy ve mně a Já ve vás‘.“

Muž opět chvilku mlčel a pak se zeptal:

„Zajímalo by mě, kdy tedy bude konec světa? V novinách se poslední dobou začaly objevovat nejrůznější data. Dokonce i v naší sektě, pokud vím, se také snaží dostat do předpovědí různých astrologů, kteří určují datum, kdy začne slavnost planet... Proto by mě zajímalo, kdy přijde apokalypsa, kdy tedy všichni staneme před Božím Soudem?“

„Víte, už dva tisíce let lidé očekávají Armageddon a druhý příchod Krista. Prakticky všechna náboženství jsou postavená na tom, že možná už zítra bude konec světa a kdo není v jejich řadách, ten okamžitě zahyne v ‚ohnivé gehenně‘... Chci vám k tomu říct toto. **Každý člověk ve svém životě prochází svým osobním**

Armageddonem. A ani zdaleka ne každý jej vyhrává. Dokonce ne každý chápe, že se s tím Armageddonem setkal. Proto není nutné obávat se té apokalypsy, která přijde na všechny, protože v davu se umírá snáz. Důležité je vyhrát svůj osobní Armageddon, abychom se pak neocitli v tom davu.“

„Přesně tak! Sám si myslím, že je třeba dělat něco teď, protože není jasné, co bude zítra... Popravdě řečeno, je mi tak nějak na duši klidněji po tom, co jste řekl... Ale ta hrozná nejistota... zkrátka už mám nervy napnuté jako struny ze všech těch ‚strašáků‘... Úplně ale nechápu, které náboženství vyznáváte?“

„Já nevyznávám ani nepatřím k žádnému náboženství. Já patřím jen Bohu.“

Poté přešel rozhovor na důvěrnější témata, která se týkala osobnosti toho muže. Měla jsem takový pocit, že muž besedoval se Senseiem, jako by byli sami ve vesmíru. Říkal mu toho stále více o sobě, o svém životě, jako by tu naše tichá skupinka ani nebyla, jako by ji rozpustila noc. Připadalo mi, že oba společníci byli dva unavení Poutníci, kteří se náhodou setkali pod hvězdnou nekonečností. Oba byli pohlceni svým rozhovorem o věčnosti, o podstatě věcí, jako by zmizely hranice veškerých konvencí, prostoru i času.

„...To je ale zvláštní... Víte, v poslední době, těžko říct proč, jsem neměl štěstí najít dobrého duchovního učitele. Buď jsem nebyl spokojen s jejich odpověďmi, nebo oni nebyli spokojeni s mými otázkami. V neustálých sporech jsme, jak se říká, nabírali vodu sítem, jen jsme ztráceli čas. Ale to, co říkáte vy... mně se prostě líbí, že se s vámi nemohu hádat, protože se to shoduje s mým vnitřním chápáním světa... Považoval bych za čest mít takového Učitele, jestli tedy, Učitel přijme za vhodné mít takového učeníka.“

„Víš, já bych ti radil nehledat Učitele ani ve mne, ani v nikom jiném. A není to proto, že bys byl nehodný učeník, ale proto, že v tobě je toho mnohem víc. Vidím, že v sobě máš Jiskru. Radil bych ti, aby ses vše naučil sám. Prostuduj svaté knihy různých náboženství a vytvoř si sám svou mozaiku toho, kdo je Bůh, co je to pravda, víra a co jsou to zázraky a tak dále. Kdyby přece opravdu bylo jen jedno náboženství pravdivé, pak by nikdo jiný nebyl spasený a nebyly by další zázraky. Ale zázraky víry se objevují i v dalších náboženstvích. Kromě toho se podle možností nauč psychologii člověka, biologii, anatomii, morfologii, dobrá by ještě byla astronomie, kvantová fyzika, chemie... Prostě si rozšiř obzor v oblasti exaktních věd, nakolik ti síly stačí. A jsem si jist, že začneš chápat to, co ti chci říci. Teď to jednoduše cítíš, ale pak tomu budeš rozumět. Jakmile začneš rozumět, začneš chápat Boha. A ten nejlepší Učitel, je Bůh...“

Ten večer jsme jeli domů poslední tramvají. Bylo už dlouho po půlnoci, ale já jsem zkrátka nemohla usnout, protože jsem byla až do hloubky duše ohromená Senseiovým rozhovorem. Můj deník, jako nejlepší přítel a mlčící společník, přijal všechny výlevy mé duše. Náš myšlenkový a písemný dialog se protáhl až do rána. Až když na obloze vyšlo slunce a svět se začal pomalu probouzet, opuštěná postel přijala mé tělo do širokého objetí svých měkkých peřin. Ještěže byla neděle, den celonárodního vyspávání.

Čas uběhl nepozorovaně. Nastala horoucí doba závěrečných zkoušek - směsice nervozity a potu mnoha lidí. Je to až zvláštní, ale během posledního roku svého školního života jsem se začala k tomuto napjatému procesu stavět mnohem klidněji. Po tom všem, co jsem prožila, se zkoušky zdály být pouhou běžnou kontrolou mých znalostí a nikoli „těžkým zakoušením osudu“, jak je vnímali mnozí z mých spolužáků. A když to všechno bylo za námi, když nakonec přišel tolik očekávaný závěrečný ples, ještě jsem dlouho nemohla uvěřit tomu, že můj život pokračuje a že to všechno nebyl jen pouhý sen.

Za rozbřesku, na nějž celá třída čekala, jsme v malebném koutku přírody probírali, jaké povolání si kdo vybere. Mnozí se toužili stát lékaři, právníky, ekonomy či podnikateli. Když se na totéž zeptali mě, upřímně jsem odpověděla:

„Já se chci stát Člověkem.“

Možná, že ostatní tak úplně nepochopili smysl těchto slov, ale tváře většiny z nich vypadaly vážně a zamýšleně. Vždyť jsme skutečně stáli na začátku samostatné životní cesty, na prahu naší vlastní volby osudu. Jak s námi život naloží, to je ještě otázka... Kdybychom nahlédli do osudu různých lidí, kteří prožili dobrou polovinu svých let, viděli bychom, že většina jejich životních cest a stezek se nakonec slévá v jednu jedinou snahu – stát se Člověkem. Právě v tom, jak říkal Sensei, spočívá pravý smysl celého našeho života.

42

Kvůli závěrečnému večírku jsem bohužel musela vynechat duchovní lekci. Když jsem pak následujícího dne zavolala Taťáně, sdělila mi velmi milou novinku. Vypadá to, že Seneseiovi se blíží týdenní dovolená a ostatní jej přesvědčili, abychom jeli všichni společně k moři. Dokonce i Nikolaj Andrejevič se rozhodl, že si kvůli tomu vybere náhradní volno, které se mu v práci nahromadilo a které si šetřil na takové vzácné příležitosti jako jsou například celodenní besedy se Senseiem.

„Řekla jsem, že pojeděš také,“ prohlásila Taťána do telefonu.

„Skvělé, Táno, jsi opravdová kamarádka. Tohle si určitě nenechám ujít!“

Rozhodli jsme se jet třemi vozy, Senseiovým žigulíkem, volhou Nikolaje Andrejeviče a starým záporožcem, kterého si Andrej půjčil od svého dědečka. Všechno nutné jsme brali společně. Volod'a slíbil, že sežene stan. Ukázalo se, že Stas se Žeňou jsou vášniví potápěči a vzali si za úkol přinést všechny možné rybářské potřeby, a to včetně nafukovacího člunu. Já s Taťánou jsme si vzaly na starost kuchyňské potřeby a Kost'a zásobování vodou.

43

V určený den, v pět hodin ráno jsme s Taťánou, s cinkajícími miskami a lžícemi přes ztichlé uličky dorazily na místo srazu. Tam už stáli Ruslan s Jirkou. Potom přišli Stas se Žeňou. Řekli, že se Sensei o hodinu opozdí. Jak se pak ukázalo, Sensei pracoval až do rána. Kluci říkali, že obvykle neskončí s prací, dokud nepřijme posledního pacienta. Vzhledem k nekonečným frontám u jeho dveří to se vždy protahovalo až do dvou do rána. Ale ten den, co se lidé dověděli, že léčitel na týden odjíždí, se pacientů dostavilo mnohem více. Proto Sensei dokončil příjem až v pět ráno.

Později přijel Andrej se Slávkem v dědečkově „broučkovi“. Tomuto autu bylo nejspíš tolik, kolik bylo dědečkovi Andreje. My s Taťánou jsme ale byly vděčné i za takový dopravní prostředek. S dobrou společností se záporožec zdál stejně dobrý jako mercedes. Začali jsme skládat věci do „ocelového koně“ tak, že jsme kufr nacpali téměř po okraj.

„Hm, Kost'a si bude muset dát svou tašku pod nohy,“ prohlásil důležitě Andrej, když sotva zavřel kufr.

Když však Kost'a dorazil, měli byste v tom momentě vidět, jak Andrejovi spadla čelist. Kost'ovy věci přijely ve volze v nákladním přívěsu a když jsme pomáhali vykládat ty nekončící tašky a batohy, Andrej div že neztratil řeč. Bezbranně mával rukama, až nakonec vybuchnul:

„Zbláznil ses? Ty máš věcí jak na severní pól. Jedeme na týden a ty jsi vzal jenom jídla na tři roky dopředu! Navíc ještě tyhle obrovské sudy s vodou. Vždyť ti Sensei řekl, že máš vzít jednu, ne čtyři. Ty bys sem snad přitáhl i cisternu!“

„Popravdě řečeno, chtěl jsem, ale nešlo to. Neměl jsem vhodnou dopravu,“ odpověděl s úsměvem Kost'a a kývl směrem k otcově volze.

„Nech toho! Kam já to všechno mám naložit? Řekni mi, kam mám dát ty bečky! Mám je snad strčit pod záporožce místo kol, nebo co?“

„No, Nikolaj Andrejevič jakoby sliboval, že přijede s přívěsem.“

„Ano, právě, jakoby sliboval....!“

„No, dobře, nerozčiluj se, něco vymyslíme.“

Ještě celých patnáct minut Andrej chodil a rozčiloval se nad obrovskou hromadou Kost'ových věcí. Kost'a ale jen vtipkoval:

„Uvidíme, jak bude u moře vaše veličenstvo chválit můj majestát za tak nezapomenutelné pohodlí.“

Zatímco v Andrejovi vybuchovaly nekonečné gejzíry emocí, Taťána se Kosti zeptala:

„Teď popravdě. Proč jsi vzal všeho tolik?“

„No, proč ne, když už jedeme, tak si to musíme užít. Vždyť já jsem nemyslel jen na sebe, ale na všechny,“ ospravedlňoval se úskočně „Filosof“, „a vůbec, tohle všechno je jen prach a marnost...“

Vzal ji něžně kolem pasu a toužebným hlasem pronesl:

„A pro mě jsou ze všeho nejcennější tvá půvabná ústa.“

„Nech toho,“ odstrčila ho zlehka dívka a zvonivě se zasmála.“

Kost'a trpitelsky zkřivil tvář a pateticky prohlásil:

„Ach, pýcha srdce je příčinou mnohých muk!“

Pak se nahnul k Taťáně a dodal:

„Napnul jsem tětivu tak,

až se bojím, že nevydrží můj luk!“

„Nikam se ode mě nehne. Já mu ukážu, zač je toho loket...,“ vykřikl mimochodem Andrej, který dál remcal.

Všichni jsme se propukli v smích. V tom okamžiku dorazil Sensei s Volod'ou a Viktorem. Sensei pohlédl na ohromnou hromadu věcí a nechápavě se zeptal:

„Copak jste se vydali na severní pól?“

Celá naše skupina znovu propukla v smích a Andrej, který v Senseiově tváři našel jedinou spřízněnou duši, si začal vylívat srdce.

Nakonec přijel i Nikolaj Andrejevič s dlouho očekávaným přívěsem. Ukázalo se však, že na všechny ten Kostův „majetek“ byl i přívěs málo. Jakmile jsme nějak rozdělili věci do tří aut, museli jsme tam napěchovat ještě svá těla. Slávek si přesedl do Senseiova auta. Já s Taťánou jsme se usadily mezi zavazadla na zadním sedadle v záporožci. A Kostů, jakožto „speciálně pokutovaná“ osoba, získal nejlepší „volné místo“ vepředu vedle Andreje, na sedadle, které bylo nestandardně nízké a se ještě pohupovalo na jediném šroubu, který jej držel. Kostů tak se svou vysokou postavou pocítil všemi končetinami veškeré půvaby tříhodinové jízdy v záporožci. Avšak nekonečný humor našich chlapců zahladil veškeré nepohodlí přátelským, veselým smíchem.

Náš záporožec rachotil v čele celé kolony. Andrej se z něj snažil s nohou na plynu vymačkat zbytky sil. Sensei se staršími kluky udržoval vzdálenost a jel za námi. Nikolaj Andrejevič, naložený až po okraj, nespěchal a popojížděl za Senseiem... Andrejovi očividně připadalo málo, že jede v čele kolony, a zřejmě si usmyslel dokázat nám, že záporožec je „nejdrsnější“ auto na této cestě. Přidal rychlost a začal předhánět jedno auto za druhým. Vypjal hrdě hrud'. Kostů se při těchto manévrech z legrace pokřižoval, zachytil se předního panelu a začal odříkávat modlitbu za záchranu všech automobilistů před náruživým „kočím této bryčky“.

Vydrali jsme se trochu dopředu. Na trase se objevilo malé tržiště u silnice. Jakmile Taťána zdálky uviděla jahody v přepravkách položených na zemi, zakřičela do zvuku rachotícího motoru na chlapce, aby zastavili. Kostů si s úlevou oddechl a snažil se vylézt, jak se vyjádřil, „z téhle plechovky, ve které je naskládáný doslova jak sardinka.“ Abychom mohli vystoupit, musel Kostů opět vyndat své sedadlo. Tu komedii sledovalo celé tržiště. Když Kostů navíc nakonec zabouchnul dveře, odpadlo z nich boční zrcátko. Andrej se na něj podíval takovým pohledem, jako by shodil tu nejvzácnější věc:

„Ty bys zasloužil mistrovskou rukou, nebo spíš nohou po hubě! Proč s tím tak mlátíš?! Já jsem to auto dával tři dny dohromady. Tohle je cenná starožitnost! S tím se musí zacházet něžně, jako se ženou...“

Pak následovala celá přednáška na toto téma. Všichni se rozešli po tržišti a vybírali ovoce nebo jahody. Já jsem zůstala u záporožce a čekala na ostatní. V tu dobu přijel Sensei s chlapci. Když vystoupili z auta, stalo se něco zvláštního.

Jedné z žen bylo asi čtyřicet pět let. Do té doby stála v černém šátku s uplakanými očima rezignovaně a bez jakéhokoli zájmu nad svým zbožím. Jakmile ale uviděla Senseie, rychle překročila své jahody, které nechtěně rozsypala po celé zemi. Přiběhla k Senseiovi, padla mu k nohám, začala prosit a v slzách zvolala:

„Prosím tě, Gabrieli, postarej se o mého synka. Jak já teď bez něho budu žít! Prosím, Gabrieli, vezmi mě k němu. Já už nechci dál tenhle prokletý život, nechci! Bože, smiluj se nade mnou, pusť mě k synkovi...“

V tu chvíli jsem stála hned vedle. V tom jsem viděla, jak se Senseiovy oči proměnily. Objevil se v nich jakýsi záblesk nebo přesněji řečeno měkké, lehké světlo, které proměňovalo rysy Senseiovy tváře. V tom momentě jsem cítila, jak se můj lotosový květ začal silně chvět. Tato impulsní síla nepřicházela z mého myšlení, ale, jak mi připadalo, od Senseie. Sklonil se nad ženou a zvedl ji.

„Vstaň, ženo,“ řekl jí velmi tichým, klidným hlasem.

Připadalo mi, že i hlas měl nějak neobvyklý. Žena se trochu zvedla, ale stále klečela na kolenou, stále ho žádala o to své, i když už tišeji, a hleděla mu přímo do očí. Sensei jí laskavě položil ruku na hlavu a řekl:

„Neznepokojuj se, ženo. S tvým Nikolou je vše v pořádku. Je zbožný, už je o něj postaráno.“

Žena k němu natáhla ruku. Její oči zazářily jakýmsi ohýnkem naděje a tvář ustrnula v návalu prosebné modlitby:

„Pusť, pusť mě k němu Gabrieli...“

Z těch zoufalých slov mi až šel mráz po zádech. V tom okamžiku se Senseiova tvář pokryla jakousi lehkou mlhou, čímž se stala ještě krásnější. Můj lotosový květ se ještě více zachvěl.

„Každý má svůj čas. Ty se musíš postarat o Oxanu. Půjdeš jí na svatbu, dočkáš se jejího prvního dítěte, týden jej budeš chovat a na devátý den odejdeš ke svému Nikolovi, abys mu řekla, jak krásného má vnuka,“ řekl klidně Sensei.

S každým jeho slovem se ženiny oči trochu rozjasnily a zkrásněly. Na tváři se jí zaleskly slzičky radosti. Žena se rozzářila úsměvem. Protože nevěděla, jak svůj vděk vyjádřit, začala opět padat k jeho chodidlům. Sensei se ji pokusil zvednout ze země. V tom přiskočily babky, které prodávaly vedle, zvedly jí, podepřely v podpaží, odváděly směrem k osadě a domlouvaly:

„Co se děje, Mášenko, drahá, pojď, pojď domů...“

Žena šla poklidně s dojatým výrazem ve tváři, cosi si šeptala pod nosem a neustále se křižovala. Ostatní babky začaly sbírat její rozsypané zboží. Všechno se to odehrálo doslova během minuty.

V tu chvíli přijel Nikolaj Andrejevič. Rychle přišel k naší „zkamenělé“ společnosti spolu s Jurou a Ruslanem a zeptal se, co se stalo.

„Ále, jedna ženská se tu zbláznila,“ poznamenal Žeňa, který stál v tom okamžiku vedle Učitele, „začala Senseiovi padat k nohám, brečela a cosi po něm chtěla...“

Sensei si po tom všem mlčky zapálil cigaretu. Když se pak Nikolaj Andrejevič začal vyptávat, převedl vše na všední téma a odpověděl jen krátce:

„Tak, v životě se dějí různé věci... lidé prožívají všelijaká trápení.“

„Rozumím...A proč jste tu zastavili, to přece nebylo v plánu,“ zeptal Nikolaj Andrejevič Kosti.

„Zachtělo se nám ven, nakoupit jahody.“

Naše skupina se Senseiem se ještě jednou prošla po tržišti. Sensei vybral jahody a pro všechny nakoupil vekou bednu. Spokojená babka rozdělila jahody do tří sáčků a laskavě se přimlouvala:

„Víte, mládeži, neurazte se. Ještě neuplynul ani měsíc, co se té ženě zabil syn Nikolaj. Měla jen jeho, jedinou naději i oporu. Manžel zemřel už dávno...a teď má takový smutek. Synek byl ještě hodně mladý. Zůstala po něm dcerka, pětiletá Oxana... Máša má těžký osud. Svého syna téměř sama vychovávala a teď musí pomoci vnučce i se snachou... A co se to s ní stalo, tomu nerozumím. Nejspíš žalem úplně zeslábla.“

„Ano,“ souhlasil soucitně Nikolaj Andrejevič, „postresový stav... Stres může způsobit ještě horší psychické poruchy. Vzpomínám si na takový případ...“

Poslouchala jsem příklady z jeho praxe a mé vědomí se trochu uklidnilo. „No, jistě,“ pomyslela jsem si, „není pak divu, že se upnula na kohokoliv, koho viděla...“ Po deseti minutách jízdy už ostatní hovořili o něčem jiném a ládovali se jahodami. Při

dalším Kostově vtipu mi náhle svitlo. V tom okamžiku jsem si přesně vybavila blábolení té ženy i Senseiovy odpovědi. „Stop! Vždyť ona vůbec nevyslovila jméno svého syna a už vůbec ne vnučky. Ale Sensei je přesně pojmenoval, Nikolaj, Oxana.“ Po tomto odhalení mi div nezaskočilo. Až jsem ztratila chuť jíst. „Copak...“ Při těch myšlenkách jsem si vzpomněla na Senseiovu tvář, můj lotos začal opět vibrovat a rozlévat po těle příjemný pocit. Fyzicky jsem cítila Senseiovu přítomnost vedle sebe. Přesněji řečeno, nikoliv Senseie samotného, ale tu sílu, která z něj v tom okamžiku vycházela. Bylo mi tak krásně a příjemně, jako by mě někdo zabalil do měkoučkých okvětních lístků. V tomto blaženém stavu jsem usnula.

44

Probudila jsem se, protože mně někdo třásl za rameno.

„Vstávej, ospalče, už přijíždíme,“ řekla Taťána.

Na další zastávce jsme si protáhli oteklé končetiny. Ve vzduchu vonělo moře a svěžest. Zatímco se Andrej s Viktorem a Volodou snažili vyladit porouchaný motor našeho zaporožce, trochu jsme se posilnili v nejbližší letní kavárně.

Za půl hodiny už náš průvod vjížděl do lázeňské zóny, kde se bezstarostně procházeli rekreanti v plavkách s krásnými čokoládovými těly. V čele naší kolony jelo auto Senseie. Andrej se vůbec nemohl soustředit na cestu, snažil se rozhlížet se do stran a zároveň neporušovat pravidla silničního provozu.

Když jsme projížděli kolem jednoho z penzionů, Žeňa nám pomocí posunků ukázal plakat. Bylo tam velkými, tučnými písmeny napsáno: „Vynikající senzibil světové úrovně, léčitel, věštec, mág a čaroděj Vitalij Jakovlevič... pořádá léčitelská sezení. Sezení začíná v 20.00 každý den.“

„A kdo to je?“ zeptaly jsme se spolu s Taťanou kluků.

„Nevím,“ pokrčil rameny Kost'a.

„Poslyš, není to náhodou tamten ‚neandrtálec‘, který na sebe věšel lžičky? Pamatuješ?!“

„Jó, tamten podivín?! To je možné. Ten se taky, myslím, jmenoval Vitalij Jakovlevič. Jakže se to tam označoval... za ‚Vládce vesmíru a celé Země‘...“

Všichni začali hlučně vzpomínat na tu příhodu, z celé duše jsme se smáli taškařicím „mága a čaroděje se lžičkami na břicho“.

Mezitím jsme už přešli lázeňskou zónou a vjeli na úzký výběžek. Výběžek byl dlouhý asi 12 kilometrů. Auto bylo jedním z nejlepších prostředků, jak se dostat do neobydlené zóny a strávit tam nějaký čas jako „divoši“, jak jsme chtěli. Ale takových dobrodruhů bylo v těchto krajích zřejmě spousta, protože napříč jediné cesty patrně místní vláda nechala položit obrovské potrubí. Ale také tu, hned vedle v keřích, kluci objevili dvě široké desky, které tu nechali starostliví motoristé pro své kamarády. Položili jsme je na potrubí a naši řidiči, úplně jako profesionální kaskadéři, přešli s auty na druhou stranu. I když se svým vozíkem si musel Nikolaj Andrejevič pohrát.

Když jsme přijeli k jednomu z nejkrásnějších koutů přírody, vyhlédli jsme si místečko, na kterém očividně nejednou pobýval někdo z táborníků. Seshlíbili jsme všechny odpadky, které tu zůstaly po nedbalých turistech, spálili jsme je a začali stavět tábor. I tady se ukázalo, že je Sensei talentovaný a zkušený vedoucí. Vzal v úvahu

všechny drobnosti při rozložení tábora, dokonce i možnou bouřku. Všichni něco dělali a s nadšením pomáhali Senseiovi i sobě navzájem. Věci Kost'a přišly opravdu vhod, proměnily náš tábor na útulné, pohodlné „městečko“. A sám Kost'a nám to při každé příležitosti zdůrazňoval, v legraci připomínal, že jej Andrej – „sadista“ – kvůli těmto věcem mučil celou cestu na „elektrickém křesle“. Spolu s Taťánou jsme si vzaly na starosti kuchyň. Postavili nám speciální stan na jídlo a k přípravě jídla vyčlenili vařič.

Dá se říct, že život v našem táboře probíhal v normálním režimu. Už po obědě jsme se krásně vykoupali v moři a s radostí jsme si vyhřívali své kosti na horkém písku. Starší kluci se plavali na moři na nafukovacím člunu. Nikolaj Andrejevič četl jakousi knihu a Sensei podřimoval ve stínu pod slunečníkem, zakrytý ručníkem. My jsme se rozhodli, že si zahrajeme karty. Kost'a se při tom snažil zapamatovat, jaké karty kdo vyhazuje a propočítat, co kdo má, i když to bylo velice těžké, protože nás bylo hodně a hráli jsme se dvěma sadami hracích karet. Při dalším neúspěchu začal Kost'a propočítávat karetní schéma podle jakési své zvláštní aritmetiky. V jednom z takových inteligentních výpočtů zvedl obočí, jako by se divil sám sobě, a pronesl:

„Sensei, a jaké dokážete vyčíslit největší prvočíslo z hlavy?“

Sensei se zavřenýma očima odpověděl:

„Chceš ho slyšet celé nebo zkráceně?“

„Samozřejmě zkráceně.“

„2 umocněno na 13 466 917 mínus 1,“ řekl prostě Sensei, jako by se jednalo o obyčejnou násobilku. „Toto číslo je dělitelné jen číslem 1 a samo sebou. A to je, prosím, nejvyšší prvočíslo, které jsem schopen z hlavy vyčíslit...“

Kost'a se překvapeně otočil jeho směrem. Potom si zase začal pro sebe něco počítat. Sensei otevřel oči a dodal:

„A jestli chceš vypočítat koeficient mé inteligence, pak se snažíš zbytečně, je mnohem nižší než ten tvůj.“

Po těchto slovech se Sensei přetočil na druhý bok a znovu začal dřímat. Kost'a se dokonce lehce zarazil:

„Jak to ten Sensei udělal! Jak mohl vědět o tom koeficientu? Jenom jsem na to pomyslel.“

„Ano,“ promluvil Andrej, „a tato otázka zůstala v jeho paměti jako modrý sen, který vybledl stářím při nekonečně dlouhém čekání na svou odpověď.“

Všichni se zasmáli a Kost'a už zase vypadal jako „hlupák“.

Ten večer se naše očekávání, že Sensei bude u táboráku pod hvězdami vyprávět něco nezapomenutelného, nenaplnila. Hned po večeři šel Sensei spát, asi se ozvala nahromaděná únava. Ale my jsme ještě dlouho seděli u táboráku, bezstarostně jsme se smáli a vyprávěli jeden druhému různé báchorky.

45

Ráno kolem sedmé jsem se probudila, protože celkem blízko na celé kolo protivně křičeli racci. A uslyšela jsem rozhovor kluků, kteří zřejmě také kvůli hluku vyšli ze svého stanu. Stas povídal Žeňovi ospalým hlasem:

„Podívej se, je tak brzo a Sensei už chytá ryby. Zajímalo by mě, jak hodlá něco chytit ze břehu moře a ještě k tomu na udičku. Pojd'me se podívat.“

Moje zvědavost byla mnohem silnější než představa sladkého spánku. Rychle jsem vylezla ze svého stanu. Sensei klidně seděl na skládací židličce s udičkou v rukách. Vedle něj stála prázdná třílitrová sklenice, do půlky naplněná vodou. Několik racků

běhalo kolem něj a rozčileně pokřikovalo. Když jsme přišli blíž, racci vylétli a zůstali ve vzduchu poblíž Senseie, se zvědavostí nás pozorovali shora.

„Sensei, copak, ty tady snad krmíš racky, nebo co?“ usmál se Stas a díval se na prázdnou sklenici.

„Ale ne, oni mě tu jenom učí lovit ryby,“ odpověděl Sensei bez nejmenších rozpaků.

Považovali jsme to za vtip a smáli jsme se.

„Proč jsi nás nezbudit dřív. Vzali bychom síť na ryby...“

„No, to určitě, ještě tahat síť. To já jen tak, dostal jsem chuť na rybí polévku.“

Žeňa se z legrace demonstrativně podíval do prázdné sklenice, zatřásl s ní na světle a rozpustile řekl:

„No jo, z takovýchhle rybiček bude hustá polévka.“

V té chvíli racek, který prolétal nad námi, upustil malou rybku, která spadla přímo pod nohy Senseie. Všichni se zasmáli.

„Podívej, Sensei, tady máš rybku! Právě včas na polévku,“ z legrace pronesl Žeňa a dal ji do láhve s vodou.

Pak přišel Volod'a a Viktor:

„Co je to tady za smích, co se tady děje?“

„Ale, Sensei se svou udičkou vzbudil soucit dokonce i u racků,“ řekl Žeňa, „asi už mají dost toho, aby se dívali na prázdnou sklenici.“

Zase jsme se zasmáli. Sensei řekl s úsměvem:

„Tak, kdo se mi nejmíc směje, ten bude čistit ryby na polévku a na grilování.“

Hezky jsme se od srdce zasmáli, když jsme si představili ten legrační výjev, jak se malinkatá rybička rozdělí mezi velkou skupinu, která po ní tolik touží. Sensei se smál spolu s námi a pak řekl:

„No, dobře, pohádkáři, vytáhněte tohle ven...“

Ukázal na tlustý vlasec, který byl přivázaný jedním koncem k noze židličky a druhý byl ponořený pod vodou. Kluci začali vytahovat. Jaké bylo naše překvapení, když jsme v kapronové síti uviděli několik jeseterů, každý z nich měl asi 4 kilogramy, a asi 8 obrovských platýsů. Všichni jsme se rozpačitě otočili a téměř sborově se zeptali:

„A to všechno jste chytil na udici?!“

Sensei se usmál.

„Ale jakápak udice. Prostě jsem jen vstal dřív. Vidím, jak z rybářského závodu plují rybáři nahazovat síť. No, a tak jsem si pomyslel, že zatímco tam dojdu, tak se zrovna budou vracet zpět. A tak to také bylo. Šel jsem k nim, koupil jsem ryby... Ale na udici mi zabrala jen jednou,“ s lítostí si postěžoval Učitel.

Když jsme odnášeli ryby ke zpracování, Žeňa řekl Stasovi napůl vážně, napůl v žertu:

„No jo, počkej, jak to mohl zvládnout! Jenom k rybářskému závodu je to sedm kilometrů pěšky.“

„Možná jel autem,“ navrhla jsem svou verzi.

„Ale jakým autem. Zprvče, auto je vedle našeho stanu, to bychom slyšeli. A zadruhé, nejsou ani žádné stopy v písku.“

Než se probudili ostatní, tato historka na sebe nabalovala stále více tajemných podrobností... Senseiova nálada byla ten den vynikající. Po lehké snídani navrhnul,

abychom se šli proběhnout až na okraj výběžku. Nechali jsme v táboře dobrovolnou službu Kost'u a Taťanu, a abychom zcela nezůstali bez oběda, tak i Nikolaje Andrejeviče.

Po cestě jsme udělali několik zastávek, abychom se procvičili, a intenzivně jsme potrápili naše svaly. Takové cvičení v přírodě a navíc na pozadí této nádhery, se vůbec nedá srovnat s vydýchanou tělocvičnou. Tady se duše a tělo, jak se říká, spojují v jedno.

Když jsme doběhli skoro až na konec, uviděli jsme pravý „ptačí trh“ racků. Drželi jsme se pobřežní linie podél kraje moře, abychom příliš nenarušovali jejich klid. Ale přesto množství racků usilovně křičelo a kroužilo nad námi, snažili se zahnat nezvané hosty pryč od svých hnízd.

Za nějakou dobu se nám otevřel nádherný výhled, který mistrně vytvořila sama příroda. Na samotném konci výběžku se vlny scházely do tvaru pravidelných kosočtverců, které byly vzdáleny od břehu v jediné řadě. Obrisy jejich zvlněných krajů zvýrazňovala bílá mořská pěna. Celou tuto nádheru doplňovaly neobyčejné přechody barev v různých barevných škálách mořské vody, od světle tyrkysové po tmavě modrou. A úžasná blankytnost nebe s jedním jediným bělostným obláčkem vytvářela nezapomenutelné umělecké dílo tohoto velkolepého pohledu.

Sensei nám dal na odpočinek patnáct minut a sám si s Volod'ou sedl do polohy Lotosu na okraji pobřežní linie. Někteří z nás rychle následovali jeho příkladu, přisedli si vedle, a to včetně mě. Vál lehký vánek. Pobřežní vlny melodicky šuměly a to celé doplňovaly výkřiky racků, které byly slyšet zdaleka... Nevím, jestli to bylo díky pohledu na tuto božskou krásu nebo díky přítomnosti Senseie nebo díky tomu všemu dohromady, ale můj lotosový květ se začal zdatelně projevovat a šířil po těle příjemné proudy jakýchsi vln. Na krátkou chvíli jsem měla takový pocit, úplně jako bych se rozpustila v celé této okolní nádhře a stala se její nedílnou součástí. Tento pocit byl jen chvilkový, ale nezapomenutelně úžasný. Blažený stav přerušil Sensei, když oznámil, že jdeme dál.

Slunce už pořádně páliło. A Sensei, aby nám „ulehčil“ cestu, řekl, že poběžíme po pás ve vodě. Ukázalo se, že je to neuvěřitelně těžké. Volod'a se Senseiem se vyřítili dopředu, jako dvě torpéda, předháněli se navzájem. To nám umožňovalo trošku švindlovat – někdo běžel po kolena, někdo po kotníky ve vodě. Ale když jsme nakonec doběhli až do tábora, všichni podvodníci se rozplácli vysílení na písku, a to včetně mě. Sensei a Volod'a dál vyzařovali svůj rozněcující optimismus a netuším, kde na něj brali sílu. Po tomto „maratonském běhu“ ještě navíc navrhli, abychom si společně zahráli vodní pólo. A co je divné, starší kluci s radostí souhlasili. Ostatní „nemohoucí těla“ se odplazila pomáhat s obědem.

Když jsem byla v kuchyni, pozorovala jsem Senseie. Smál se, vyváděl a pobíhal s míčem stejně jako všichni ostatní kluci. Absolutně ničím se od nich nelišil, byl stejně mladý, silný, vtipný a zdravý muž. Na jednu stranu obyčejný člověk... Ale každý z přítomných v něm viděl nějaký svůj půvab, nějaké kouzlo, nacházel momenty, které uchvacovaly svou prostotou a zároveň vytríbeností. Jeho Duše je jako mnohostěnný diamant, který každý obdivoval pod svým úhlem pohledu, pod svým úhlem lomu vnitřního světla. Ale v podstatě do něj úplně nemohl nikdo proniknout, nikdo nemohl pochopit, kdo ve skutečnosti je.

Když se kluci nakonec uklidnili v tom největším slunečním žáru, náš tábor upadl do hlubokého spánku. Probudila jsem se asi ve čtyři hodiny, vyburcovala jsem zároveň i Taťánu, abychom připravily něco dobrého pro celou naši velkou skupinu. Když jsme vylezly ze stanu, viděla jsem, jak Sensei seděl na písku s Nikolajem Andrejevičem, o něčem si povídali. Sensei mu něco vysvětloval, udělal z písku tři malé hromádky. Jakmile domluvili, vstali a pomalu zamířili k nám. Najednou se první hromádka zahýbala a vyletěl z ní holub, který se vzal neznámo odkud. Trhla jsem sebou překvapením, nevěřila jsem svým očím. A Taťána dokonce upustila i brambory a udiveně otevřela pusou. Najednou se druhá hromádka zahýbala a zase z ní vyletěl holub. Sensei a Nikolaj Andrejevič se jen nedbale ohlédli a pak pokračovali ve svém rozhovoru, dokonce se ani trošku nezarazili. A pak se zahýbala třetí hromádka. A z ní vyskočil... vrabec. Strachy ve mě všechno ztuhlo. Vrabec neuletěl jako holubi, ale skákal za Senseiem. Takto jej „předběhl“ a celý se rozčepýřil, roztáhl křídla a začal hlasitě štěbetat, jako by se nad něčím pohoršoval. Sensei se zastavil, chvílku pozoroval urputné cvrlikání tohoto načepýřeného vrabce a pak mu s úsměvem řekl:

„No, jak si přeješ, tak se i stane.“

Po těchto slovech znovu zasypal vrabce pískem, udělal hromádku o něco větší než tu první. Já jsem se samou zvědavostí nadzvedla. Ale následující okamžik mě definitivně přilepil k židli. Jen co Sensei poodešel, hromádka se zahýbala a z ní vyletěl hnědý luňák úctyhodných rozměrů, který se vydal směrem k výběžku.

„A co takhle poděkování?“ překvapeně rozhodil rukama Sensei, když jej vzápětí pozoroval. „Tak je to mimochodem vždycky...“

Sensei beznadějně mávnul rukou a šel si ke svému stanu pro cigarety. Seděly jsme s Taťánou jako polomrtvé. A když se Nikolaj Andrejevič se Senseiem začali vzdalovat směrem k pláži, uslyšela jsem následující rozhovor:

„Takže toto byla iluze mé mysli?“ klidně se zeptal Nikolaj Andrejevič, jako by mluvili o všedních věcech.

„Ne. To byla právě materializace mé myšlenky.“

„A proč mé pokusy skončily pouhou halucinací?“

„Protože jsi měl pochyby. A k materializaci je potřebná čistota víry. A té je velmi těžké dosáhnout, protože i malá pochybnost zničí všechno...“

Závan větru odnesl slova Senseie mimo dosah mého sluchu. Strašně jsem chtěla jít za ním a vyslechnout si tento zajímavý rozhovor. Ale najednou Taťána, která se dostala z šoku, začala chrlit slova o svých zážitcích na mou, už tak bezradnou hlavu.

46

Až skoro k večeru někdo ze starších kluků navrhnul, abychom si udělali zábavný večer – máme se jít podívat na léčebné sezení „velikého mága a čaroděje“, který dnes pořádal své první setkání. Pěšky to bylo osm kilometrů. Proto se k této variantě přiklonila jen polovina našeho kolektivu spolu se Senseiem a Nikolajem Andrejevičem. No, a já jsem jednoduše nechtěla propásnout něco zajímavého pro sebe a svůj deník, který už tak dost překypoval neobyčejnými zápisy, nehledě na to, že u moře jsme byli teprve druhý den.

Kolem osmé hodiny večer jsme zaujali místa v letním kině, kde se už shromáždilo asi sedmdesát lidí. Vedle Nikolaje Andrejeviče si sedla mladá žena s tříletým chlapečkem. Jiné děti pobíhaly mezi sedadly, hlučně si hrály na honěnou. Ale tenhle jen tiše seděl na matčině klíně. Dala jsem mu bonbon. Ale ukázalo se, že jej chlapec

nevidí. Matka řekla, že se její syn narodil slepý. Nikolaj Andrejevič si s ní popovídal, ptal se jí na jakési věci, které jej zajímaly z odborného pohledu. A brzy mu žena úplně „svěřila“ svůj životní příběh. Zjistili jsme, že chlapec navíc také nemluvil po zranění, které se mu stalo ve dvou letech. Kromě něj měla žena ještě staršího syna a dceru, zcela normální děti. Nikolaj Andrejevič jí vyjádřil soucit a začal zapisovat adresy a příjmení nejlepších odborníků v této lékařské oblasti. Žena se zaradovala, žertovala, že v každém případě aspoň nepřišli na sezení zbytečně.

Mezitím na pódium vstoupil Vitalij Jakovlevič. Sotva jsme se drželi, abychom se nesmáli, protože to byl opravdu ten stejný „mág a čaroděj se lžičkami na břicho“, se kterým jsme měli „velkou čest“ seznámit se ještě na podzim. Teď už vypadal mnohem slušněji. Jeho tváře byly hladce oholeny a vlasy pečlivě ostříhány. Měl čistý, letní oblek. Nehledě na značnou změnu jeho zevnějšku, povýšený pohled a naduté chování přece jen zůstaly stejné.

Když Vitalij Jakovlevič vystoupil na pódium, přejel publikum svým „magickým pohledem“ a začal svou přednášku. Dobrých čtyřicet minut povídat téměř o tom samém, o čem i tehdy v tělocvičně, jen s jediným rozdílem, že teď už na sebe nevěšel lžičky a jeho řeč byla plná různých nesrozumitelných esoterických a lékařských termínů. Přesvědčivě mával rukama, chodil po pódiu a přitom hrdě vypínal hrud'. A ke konci požádal, aby na jeviště přišli lidé trpící nemocemi, které vyjmenoval. Zdálo se mi, že vyjmenoval téměř všechny nemoci z Příručky zdravotníka, kterou jsme měli doma, přičemž ve stejném abecedním pořadí.

Na pódium přišlo asi patnáct lidí. Kdosi říkal, že má nemocné srdce, někdo, že jej velmi bolí žaludek, jinému kolísal tlak, nějaké babičce hnivaly na nohách trofické vředy. Vystoupila tam i naše žena s dítětem. Nikolaj Andrejevič si tehdy postěžoval, že lidé, kteří mají trápení, jsou ochotni uvěřit každé hlouposti a ani neví, v co přesně doufají.

A když se všichni adepti shromáždili u pódia, Vitalij Jakovlevič začal shora usilovně mávat rukama a říkat jakési nesmysly „kosmického a fluidního“ charakteru. Najednou jsem ke svému velkému překvapení pocítila, že můj Lotosový květ začal znova silně vibrovat. Dívala jsem se na jeviště a nemohla jsem uvěřit, že ve mně celé toto blábolení Vitalije Jakovleviče může opravdu vyvolat takovou přívalovou vlnu. Soustředila jsem se a pocítila, že vibrace nevycházela z pódia, ale odkudsi zezadu, z pravé strany. To bylo ještě podivnější, protože Sensei si sedl dozadu, nalevo ode mě. Ohlédla jsem se, ale Sensei na svém místě nebyl. Pak jsem se otočila na druhou stranu, tam, kde se pravděpodobně podle mého dojmu nacházel zdroj. Daleko v rohu, na samotném konci prázdných řad, jsem uviděla sedícího Senseie, jak se soustředěně díval na lidi, kteří stáli na pódiu. S každou vteřinou jsem cítila, že tento proud nabírá na síle. Po mém těle se už rozlila vlna příjemných pocitů. A proud stále narůstal.

V přílivu slov Vitalije Jakovleviče nastala jakási pauza. V ten moment slepý chlapec sice ne nahlas, ale zřetelně pronesl: „Maminko!“ Žena začala plakat, pevně objala svého syna, upoutala tak pozornost všech. Najednou začal hotový zmatek. Nějaká žena tvrdila, že ji přešla bolest hlavy, muž přestal bolet žaludek. Ale nejvíce ze všech křičela svým pisklavým hlasem babka, že se její trofické vředy začaly hojit přímo před očima. Zřejmě nevěřila sama sobě a snažila se to ukázat prvnímu člověku, který se namanul. Mnozí lidé v sále vstávali ze svých míst a běželi blíž k pódiu.

Samotný Vitalij Jakovlevič byl zaskočen z díků, proseb o pomoc sobě i svým blízkým, které se hrnuly ze všech stran. Mezitím se Sensei vrátil na své místo v sále.

Mladá maminka, která tiskla k hrudi dítě a usedavě plakala, se nemohla vůbec dostat z davu, protože vznikla obrovská tlačence a nikdo na ni nebral ohledy. Nikolaj Andrejevič jí spěchal na pomoc. Když jsme vyšli z kina na vzduch, posadili jsme ženu na lavičku. Nikolaj Andrejevič ji začal uklidňovat. Chlapeček seděl vedle ní a když uslyšel, že maminka pláče, sám začal křivit tvářičku kvůli jakýmsi svým pocitům. Sensei si přidřepal naproti něj a něžně jej pohladil po hlavě, něco si tiše brumlal pod nos. Chlapec se uklidnil a začal poslouchat. Potom jaksi častěji zamrkal svými dlouhými řasami... A najednou se dítě, jak se mi zdálo, podívalo přímo na hodinky, které se blýskaly na Senseiově ruce, když jej hladil. Chlapec chytil ruku Senseie, pevně uchopil ručičkama hodinky, snažil se je stáhnout. Tázavě se Senseiovi podíval do očí a pronesl krátké, ale dostatečně obsažné slovo:

„Dej!“

Z toho všeho, co chlapcova maminka viděla, omdlela. Zatímco se ji Nikolaj Andrejevič spolu s dětmi snažili přivést k sobě, Sensei si sundal hodinky a dal je chlapečkovi, s úsměvem mu řekl:

„Na, chlapče, nech si je na památku.“

Ten se jen šťastně usmíval a začal se s nimi potýkat, prohlížel si je a ověřoval, jestli jsou dost pevné... Když žena přišla k sobě, ještě dlouho nemohla uvěřit, že její syn prožel. Dávala mu všechno, co měla v kabelce, a chlapec si s očividnou radostí všechno prohlížel, proměňoval tyto věci na improvizované hračky. Když se žena dostatečně ujistila, že se jejímu synu vrátil zrak, ze samé radosti jej popadla do náruče, poděkovala Nikolaji Andrejevičovi a nám všem za pomoc a běžela do budovy, kde byla ubytovaná, aby tuto novinku oznámila manželovi.

Na zpáteční cestě do našeho tábora se Nikolaj Andrejevič nepřestával divit:

„Jak mohl tento Vitalij Jakovlevič těmi svými povídkami probudit v lidech tolik víry, aby dosáhl terapeutického efektu! Vždyť jsem na vlastní oči viděl, že byl chlapeček slepý. No, dobře, ti ostatní mohli být nastrčení. Ale tento případ, ten mi prostě vrtá v hlavě!“

Podívala jsem se na Senseie. Byla jsem zvědavá, co mu odpoví. Ale Sensei jen napůl v žertu, napůl vážně pronesl:

„Asi jste neposlouchal pozorně jeho přednášku. Příště si s sebou určitě vezměte zápisník.“

Po cestě jsme sesbírali suché větvičky na náš večerní táborák. A starší kluci vzali i jakýsi spadlý, napůl ztrouchnivělý dřevěný sloup, který kdysi sloužil jako opora pro elektrické vedení. Podle Senseiovy výborné nálady a podle množství dřeva, které jsme nasbírali, to vypadalo, že noc bude dlouhá a nezapomenutelná.

Ještě po cestě do tábora vznikl mezi Učitelem a Nikolajem Andrejevičem zajímavý rozhovor. Psychoterapeut, který byl pod vlivem všeho toho, co se stalo, se zeptal Senseie:

„No, dobře, dospělí s pomocí sugesce pod terapeutickým vlivem mohou částečně ulehčit proces průběhu nemoci. Ale děti?! V takovém věku prakticky nechápou, co jim to říkají. A tady byl výsledek očividný. Vůbec si nedokážu představit, jak se to mohlo

stát?! Vždyť pokud tříleté slepé dítě opravdu začalo vidět, pak musíme logicky připustit skutečnost léčení na vzdálenost.“

„Takovými skutečnostmi překypuje celá historie lidstva, pokud ji budeme pozorně studovat,“ pronesl s úsměvem Sensei.

„No, jo, ale studovat, to neznamená vidět! A pokud to tak opravdu je, pak už vůbec ničemu nerozumím.“

„Nic složitého k pochopení na tom není, pokud máte ucelenou představu o obrazu světa a o tom, co je lidské tělo ve skutečnosti.“

„A co je lidské tělo?“

„Lidské tělo, stejně jako všechna ostatní materie, je prázdnota. Je to iluze, kterou vytvořila myšlenka Boha.“

„Chcete říct, že tento strom a já jsme prakticky identičtí, protože jsme prázdnota?“ zeptal se napůl v žertu a napůl vážně Nikolaj Andrejevič, když procházel kolem velkého stromu.

„V podstatě ano,“ usmál se Sensei a už vážněji dodal, „vaše materie jsou prostě zrozeny z téže původní energie, jen modifikované a transformované do různých vlnových stavů. To je také příčina, proč jsou materiální vlastnosti různé. Podívejte se například z čeho je vytvořeno lidské tělo. Tělo, jak víte, se skládá ze systému orgánů, orgány jsou z tkání, tkáně ze skupin buněk. Buňky jsou z nejjednodušších chemických prvků. Přičemž hlavní hmotnost těla, asi 98 %, je tvořena kyslíkem, uhlíkem, dusíkem a vodíkem, jen 2 % zaujímají ostatní chemické prvky.“

„Tomu nerozumím, co to znamená?“ bezděčně jsem vyhrkla.

„Je to takhle. Například na 50 kg tvé váhy bude schéma rozložení ve tvém těle vypadat tak,“ Sensei se na několik sekund podíval na mé tělo, jako by něco hodnotil a pak řekl: „kyslík v různých izotopových stavech – 30,481 kg, izotopů uhlíku – 11,537 kg, izotopů vodíku – 5,01 kg a izotopů dusíku – 1,35 kg. Tedy v celkovém součtu je to 48,378 kg. No, a ostatní prvky nebudu vyjmenovávat, každý má několik gramů. Celkově zabírají 1,622 z celkové váhy... A když budu přesnější a připočtu ještě nestrávené zbytky zmrzliny, bonbonů a nápoje, které ještě nevstoupily do chemické reakce tvého organismu, pak... celková váha tvého těla činí 50 kg 625 gramů.“

Byla jsem prostě ohromena takovými „rychlými“ výpočty o mém těle z jednoho jediného pohledu. Nad takovým složením mé materie jsem se nikdy nezamýšlela. Mezitím Sensei pokračoval, obrátil se na Nikolaje Andrejeviče:

„A co jsou ty naše chemické prvky? Molekuly, které tvoří buňky a které fungují podle svých biofyzických zákonů. Všimněte si toho, že kolem molekul je prázdnota. Podíváme se na to podrobněji. Molekuly se skládají z atomů, mezi kterými je zase prázdnota. Atomy se skládají z jádra a kolem něj obíhajících elektronů, mezi kterými je prázdnota. Jádro atomu se zase skládá ze základních částic – protonů a neutronů, které mají mezi sebou opět prázdno. Podotýkám, že modifikace jakéhokoli chemického prvku se liší počtem neutronů v atomovém jádru, má tedy schopnost izotopie. Protony a neutrony, které tvoří jádro atomu, se také skládají z menších částic. Podívejte, pokaždé, když fyzikové udělají určitý pokrok, odhaluje se jim nová úroveň znalostí, které posouvají jejich relativní hranice za horizont nekonečného poznání. Prostě kolik musel člověk vydat sil, aby zdokonalil mikroskop, tolik se toho dozvěděl o charakteru mikrosvěta. Nebudu dále vyjmenovávat, co se dělí na co, ale v konečném výsledku končí dělení absolutní prázdnotou, ze které se všechno rodí. Existuje všude, i

v mikrosvětě, i v makrosvětě. Je to čistá energie, která se nazývá energie Po a tvoří jednotné pole vzájemného působení všech druhů energií a následně také matérie, která z těchto energií vzniká. Proto se říká, že Bůh je všudypřítomný. Právě impulzy energie Po vytváří vlny, které mění zakřivení materiálního prostoru a času. Ve své hluboké podstatě je tedy každá matérie souhrnem určitého druhu vln a existuje podle zákonů vlnové podstaty.“

„To je něco nového,“ zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič.

„Vůbec ne,“ namítl Učitel. „Přesnější bude, když řeknu, že jsou to dobře zapomenuté staré znalosti. Ta skutečnost, že je matérie zrozena z veliké prázdnoty, tao, to věděli už před čtyřmi tisíci lety indiští filozofové a asi před dvěma a půl tisíci lety čínští mudrci. Přečtěte si jejich traktáty. Oni si názorně představovali absolutní prázdnotu jako hladký povrch jezera při úplném bezvětří. Částice matérie, která vznikne z prázdnoty je srovnávána se zčeřením hladiny jezera pod vlivem větru.“

„A co potom představuje ‚vitr‘?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„V daném výkladu je ‚vitr‘ božská podstata, je to myšlenka Boha, prostřednictvím které On všechno vytváří a ničí. A právě naše duše je součástí této mocné síly, která může ovládat prvotní energii Po. Proto jestli svým vědomím člověk postihne duši a spojí se s ní do jednoho celku, jeho možnosti budou neomezené, stejně jako jeho poznání.“

„I tak je to novinka, aspoň tedy pro mě,“ s úsměvem pronesl „Zdravý rozum naší skupinky.“

Mezitím jsme přišli do tábora. Kamarádi už dělali jesetery na grilu, které připravovali k našemu příchodu a kteří se nás málem ani nedočkali. Podělili jsme se o zážitky z událostí, jejichž jsme se stali svědky. Když jsme se vydatně navečeřeli na čerstvém vzduchu, usídlili jsme se vedle táboráku a předem jsme se těšili na další rozhovor. Nikolaj Andrejevič se rychle vrátil k tématu, které jej znepokojovalo:

„Takže celý svět není nic víc než iluze?“

„Přesně tak.“

„Ale proč tedy všechno tak reálně cítíme, můžeme si osahat, zkusit, tedy ujistit se s pomocí smyslových orgánů, že například tento klacek je klacek a nikoli prázdnota a iluze.“

„Protože náš mozek je od narození nastaven na frekvenci vnímání této reality. Ale to neznamená, že jsou jeho možnosti touto frekvencí omezeny. Jsou v něm zavedeny různé programy. A pokud změním frekvenci vnímání, pak se změní i celý okolní svět.“

„A jak tedy?“ nepochopil Nikolaj Andrejevič.

„Jednoduše. Podíváme se na to, co je to mozek. V podstatě je centrální nervový systém zvláštním vysílacím a přijímacím zařízením vln různého rozsahu, s odpovídajícími frekvenčními charakteristikami. Jak víte, jedním z nejdůležitějších prvků strukturního a funkčního organismu mozku jsou neurony a gliové buňky, ze kterých je sestavena centrální nervová soustava. Neuron má narozdíl od jiných buněk schopnost generovat akční potenciál a předávat tento potenciál na velké vzdálenosti. Tato zvláštní buňka představuje komplexní zařízení s několika stavy (buď reaguje vzruchem s různou intenzitou nebo nereaguje vůbec), což podstatně zvyšuje její informační kapacitu. Informace o stimulu je kódována nervovou buňkou do různých frekvencí akčních potenciálů, zprůměrovaných za krátký časový úsek. Celkově tedy

náš mozek funguje podobně jako informační a řídicí zařízení, jehož ‚jazykem‘ je frekvence. Proto dochází k odrazu vědomých a podvědomých procesů psychiky na úrovni frekvence výboje neuronu. Při změně stavu vědomí, například při meditacích, duchovních praktikách, se mění také frekvence impulzů, což vyvolává celkovou změnu molekulární struktury organismu. Člověk se tedy naladí na zcela jinou frekvenci reality a proto vnímá tento svět pouze jako nejnižší iluzi... Existuje takový výraz: ‚Když se zeptali Mudrce, co je to život, odpověděl: Terč posměchu pro ty, kteří jej zkusili.‘ A to je úplně pravdivá odpověď.“

Člověk, který uvízl v materii, je upnutý na materiálním světě myšlenek, je velmi omezený ve svém vnímání. Posuďte sami. Dostává informaci o okolním světě skrze svůj mozek, jenž se od narození nachází na určité frekvenci vnímání, která je vlastní materiální podstatě. Následně tento mozek, jako u každého jiného zvířete, vnímá informace prostřednictvím smyslových orgánů. A i když je člověk obklopen obrovským množstvím elektromagnetických vibrací, frekvencí nejrozmanitějších charakteristik a parametrů, ukázalo se, že vnímá pouze malinkou kapku ze vši této mnohotvárnosti. Základní informace u něj procházejí skrze vizuální kanál, jehož viditelné pole spektra tvoří elektromagnetické vlny s délkou od 400 do 700 nanometrů. Všechno, co je za hranicemi tohoto spektra, člověk nevidí, následně se v jeho mozku neodráží realita, která leží za tímto rozsahem. To stejné platí i o zvuku, který člověk slyší v rozsahu od 20 hertzů do 18 kilohertzů.

Proč byly meditace, duchovní praktiky vždy předávány lidstvu a v podstatě nikdy nebyly tajné? Protože to otevíralo lidem zcela jiný, pravý svět Boha a výsledkem je pak nový stupeň dozrávání duše.

Takže člověk je velmi zajímavý tvor, rodí se jako zvíře, ale během jednoho života jej může síla myšlenky proměnit na Bytost, která se přibližuje k Bohu. A ta neúžasnější věc je, že je mu dána svoboda volby při svém individuálním rozvoji... Síla myšlenky je skutečně jedinečný výtvar Boha. Existuje takové staré pořekadlo, které bylo napsáno ještě sanskrtem:

**„Bůh spí v kamenech,
Probouzí se v rostlinách,
Pohybuje se ve zvířatech
A... myslí v člověku.“**

„A co je prapříčinou vzniku nervového impulzu, tedy zrození myšlenky?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„Pořád ta stejná energie Po. Právě ona je prapříčinou impulzu.“

„Ale pokud je energie Po božskou energií a zároveň prapříčinou vzniku každé myšlenky, tak jak je to pak se špatnými myšlenkami, které vycházejí, dá se říct, z materiální podstaty?“

„A kdo vám řekl, že tyto myšlenky nemají jeden kořen? Zrození myšlenek, které pochází z materiální podstaty, řídí Lucifer. On je nejvěrnějším a nejoddanějším služebníkem Boha. On vás také prostřednictvím těchto myšlenek přivádí k různým zkouškám, aby prověřil pevnost vaší pravé víry. On vás svádí ke zlu, abyste poznali dobro. Ale jste ve své volbě svobodní, ještě jednou zdůrazňuji, svobodní! Můžete vnímat tyto myšlenky jako návod k jednání nebo jej zavrhnout a přiklonit se na stranu dobrých myšlenek, které vychází z duše. Tedy jaké myšlenky vnímáte, co si vybere váš pozorovatel, jinak řečeno, vaše vědomí, to ve skutečnosti jste.“

„A co představuje duše? To je také energie?“ zeptal se Viktor.

„Ano. Je to božská energie, je to částička Boha v nás samotných. To nejdůležitější je, proč existují všechna tato znovuzrození, všechny tyto zmatky, proč nám vznikají nějaké problémy. Je to všechno proto, že se nacházíme v materiálním těle a jsme z 99,9 % závislí na materiálním těle. Ale pokud se z toho osvobodíme aspoň o setinu a ponoříme se do duše, pak získáme nekonečnost a všemohoucnost. **Hlavní je, abychom se prodrali přes svého vnitřního Strážce k ,bráně' duše. Protože právě v duši se ukrývá pravá síla, síla Lásky, která vytváří vše, která je schopna řídit energii Po. Na ní se zakládají všechny hlavní energie. Protože v reálném světě existuje pouze Lásky. A zlo je pouze v iluzorním lidském světě pro výchovu nevyzrálé duše. Proto je velmi důležité, abychom v sobě zformovali stálou frekvenci energie Lásky a dobra, nikoli nějaké výkyvy.**“

„To je zajímavé,“ zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič. „Zdá se, že člověk je ve skutečnosti bytost, která má vlnovou podstatu.“

„Přesně tak, a to jak v duchovním smyslu, tak i ve fyzickém.“

„A ve fyzickém to znamená co?“ zeptal se Viktor.

„Hned ti to vysvětlím. V lidském organismu existuje informační síť, která spolu s nervovým, oběhovým a endokrinním systémem řídí fyziologické procesy. Člověk je tedy jakoby prostoupen vlnovody, po kterých se s pomocí biozáření v rozsahu velmi vysokých frekvencí předávají důležité informace. Všechno se to samozřejmě nachází ve vzájemném působení s magnetickým polem Země, s kosmickým zářením a tak dále... Ale jde o to, že informační funkci pro organismus nesou pouze slabá pole. V opačném případě se v buňkách vytváří ochranný mechanismus a ony pak nepřijímají informace.“

„A jaká pole jsou našemu organismu vlastní?“ zajímalo Kost'u.

„Nejrůznější. Například elektromagnetické záření různých rozsahů, elektrické pole, magnetické... Akustické záření, tedy různorodé zvuky, které vychází z organismu. Chemické uvolňování, které můžeme hypoteticky označit za chemické pole, a ještě mnohá další, která teď nemá smysl vyjmenovávat.“

„Ptal jsem se proto,“ pokračoval Kost'a. „že jsem nedávno přečetl knihu o věšteckém umění na zemi. Nazývá se, hm... jak to bylo... geomantie, tak. Prováděli ji ve staré Indii, Číně, Egyptě. Tam se tedy psalo, že prý existuje jakési pole, ze kterého člověk čerpá informace o budoucnosti. Údajně staří věštcí upadali to jakéhosi zvláštního stavu, aby tyto znalosti získali.“

„Je to opravdu tak. Toto pole existuje dodnes, jeho informace byly využívány a využívají se i teď. Existují určité techniky, které umožňují dostat se do tohoto stavu vědomí. A lidé, kteří se usilovně zabývají duševní prací, jsou obvykle také schopni se spontánně dostat do tohoto stavu vědomí, zpravidla během spánku nebo ve stavu hluboké koncentrace. Když je tedy mozek odpojen od „cizích“ myšlenek... Tyto informace jsou pravé jen ve vztahu k minulosti a přítomnosti a také v oblasti exaktních věd. A ohledně budoucnosti například lidstva jako celku nebo nějaké jednotlivé konkrétní osobnosti, je nestabilní. Protože budoucnost závisí na vlastním individuální nebo kolektivní volbě samotných lidí.“

„Jak je to možné?“

„Velmi snadno. Pokud se například člověk uvnitř změní, pak se patřičně mění celý jeho život a budoucnost také. Jsou to běžné zákony přírody. Protože změna frekvence

vnímání nastavuje člověka na zcela novou vlnu, tedy na jinou ‚realitu‘. To stejné se týká lidstva jako celku. Pokud se mění jeho vztah k životu, jeho rovnováha mezi duchovní a materiální podstatou, odpovídajícím způsobem se změní také jejich společná frekvence vnímání, následně také jeho budoucnost. Proto člověk, stejně i lidstvo jako celek, osobní volbou předurčuje svou možnou budoucnost, a to každý den.“

„A jak tedy věštcí věští?“

„Jestli sis všimnul, velcí věštcí prezentovali své věštby šifrovaně, s možností různého výkladu. Mnozí z nich se mýlili, mnozí se nezmiňovali o významných událostech. Protože budoucnost je proměnlivá a existuje v čase a prostoru v mnoha variantách. Prorokové se mohli nastavit na vlnovou frekvenci, která nesla určité informace. Ale čerpali důkazy pouze z té reality, do které mohli proniknout.“

„A jak je to s osobními věštbami?“

„Věštby pro člověka jsou založeny na vlně, na níž se jeho vědomí nachází v dané chvíli. A pokud se člověk uvnitř zásadně nezmění, pak se předpovědi naplní tak, jak to bylo naprogramováno na této vlně.“

Seděli jsme u táboráku, poslouchali pozoruhodné vyprávění Senseie. Na nebi už dávno svítily jasné hvězdy a moře melodicky hladilo sluch lehkým šuměním pobřežních vln, harmonicky vyplňovalo pauzy. V dálce bylo vidět množství světél nějakého velkého parníku.

„Páni, to je ale nádhera!“ vykřiknul Ruslan, když jej uviděl. „Podívejte se, jaký je skvělý. Kdybychom se na něm teď mohli svézt se vši parádou.“

Všichni se tím směrem otočili.

„No, no. Co člověka užírá, o tom si rád povídá,“ se smíchem poznamenal Žeňa. „Jen běž, povoz se se vši parádou. Titanik byl ještě větší a teď je s ním amen.“

„Ale to já jen tak,“ začal se z legrace ospravedlňovat Ruslan a celá parta se při tom smála.

„A mimochodem, když už jsme u toho Titaniku. Vždyť kolem toho také není všechno tak jasné,“ pronesl Nikolaj Andrejevič, „četl jsem, že na Titaniku tehdy vezli sarkofág s velmi dobře zachovaným tělem egyptské kněžky, která byla věstkyní a žila v době vlády faraóna Amenhotepa. Prý měla mumie osudovou pověst. Objevili ji v roce 1895. A od roku 1896 do 1900 zemřeli všichni, kteří se toho účastnili. Naživu zůstal jen lord Kannervil, který vedl tento projekt. Právě lord doprovázel tuto mumii na Titaniku, měl vystavovat tělo věstkyně na expozici archeologických vykopávek v Los Angeles. A to nejzajímavější je, že mumii neumístili do podpalubí, ale do kajuty, která byla nedaleko kapitánského můstku, aby se na ni cestující mohli pohodlněji dívat. A následně označili v oficiálním vyšetřování příčinu katastrofy při srážce s ledovcem za ‚špatnou navigaci‘. Co říkáte na takové skutečnosti?“

„A to není ještě všechno,“ řekl Sensei a kouřil cigaretu, „nejpodivuhodnější je to, že na zkázu Titaniku byli lidé upozorněni už 16 let před katastrofou.“

„V jakém smyslu?“ zajímalo Stase.

„V doslovném. V roce 1896 vyšla v Anglii kniha Morgana Robertsona Marnost, kde se podrobně popisuje zkáza obrovského osobního parníku s názvem Titan. Přesně určil čas, místo, příčinu zkázy, tedy rok 1912, v Atlantickém oceánu, na cestě z Anglie do Ameriky, v chladné dubnové noci se loď střetne s obrovským ledovcem, umírají lidé. Víc než to, Robertson dokonce uvedl i přesný počet cestujících – dva tisíce lidí,

což odpovídalo počtu na Titaniku. A také zaznamenal všechny parametry a charakteristiky lodi, které také odpovídají charakteristikám Titaniku. Rozdíly jsou jen drobné. Například popsal délku lodi 243 m a Titanik měl 268 m; výtlač 70 tisíc tun a opravdu bylo 66 tisíc tun; rychlost při srážce 25 uzlů, ale skutečně byla 22 uzlů. Všechno ostatní: 4 turbíny, 3 šrouby a tak dále, to všechno bylo předpovězeno... Pokud by lidé byli aspoň o trochu chytřejší, nezemřelo by tolik lidí.“

„Už jsem si vzpomněl, četl jsem o této fenomenální věštbě,“ pronesl Nikolaj Andrejevič. „Ale dovolte, to byl přece spisovatel žánru fantastiky a navíc ještě neznámý. A jeho kniha se pak už víc nevydávala. Jak to lidé mohli vědět? Pokud by napsal, že se to opravdu někdy stane, tedy pokud by to vydával za proroctví, myslím si, že by tomu lidé věnovali pozornost. Ale on takto zařadil svůj román do žánru fantastiky.“

„Víš, o co jde? Člověk dostává čisté znalosti. Ale aby se uchránil od inkvizice hlupáků, označil své knihy za fantastiku. Byla to fantastika pro inteligentní, pro ty, kdo ji mohou pochopit. V konečném důsledku, když se to všechno stalo, pak to začínají chápat všichni, i hlupáci. Ale inteligentní lidé to mohli pochopit už tehdy a vytáhnout zrnko pravdy z této ‚fantastiky‘.“

„Chcete zkrátka říct, že inteligentní člověk, který by si přečetl tuhle knihu, by si nikdy nekoupil jízdenku na Titanik.“

„Přesně tak... A to se netýká jen této knihy. Stačí si přečíst fantastiku. Celá fantastika se dělí na inteligentní fantastiku a pohádku pro dospělé, bylo by trapné říkat jí pohádka, proto také píší ‚fantastika‘. A autoři inteligentní fantastiky prostě stahují informace z časových úrovní různých realit, jejíž budoucnost při spojení určitých vlnových podmínek může plně nastat. Oni tedy získávají znalosti a popisují je. To zase psychologicky připravuje inteligentního člověka, který si tuto knihu přečte, k následným událostem; formuje návyky vícerozměrného myšlení, které umožňuje orientaci v rychle se měnících životních podmínkách. Všechno to rozšiřuje nejen jeho adaptační rozmezí a připravuje vědomí k novému kroku ve vnímání okolního světa, ale vytváří také předpoklady k vnitřní změně samotného člověka, neboli k přechodu na jinou vlnu ‚nové reality‘.“

Vzpomeňte si třeba aspoň na Herberta Wellse, který přesně určil budoucí vědeckotechnický pokrok, a tím na něj lidstvo připravil. Nebo Julese Verna, ten předpověděl mnohé objevy a vynálezy, které se následně opravdu splnily. Nebo konkrétněji, vezměte si knihu Alexeje Tolstého Paprsky inženýra Garina, který byl napsán v letech 1925 – 1926, ve kterém fakticky předpověděl existenci laseru. Ačkoli první laser byl vynalezen až v roce 1960. A knihy Alexandra Běljajeva! Například jeho román Hvězda KEC, který byl napsán v roce 1936 a prakticky obsahoval reálné proroctví o cestách v kosmonautice. A takových příkladů je mnoho... Kolik zrnků pravdy se odráží v knihách spisovatelů Ivana Jefremova, Izáka Asimova, Raye Bradburyho, Arthura Clarka, Alexandra Kazanceva, Stanislava Lema... A takových talentovaných lidí je celkem dost, aby připravili inteligentního čtenáře k budoucím událostem. Ale jsou nuceni psát své knihy v žánru fantastiky, protože inteligentní člověk to pochopí v každém případě a hlupák se neurazí.“

Nikolaj Andrejevič se zasmál:

„Víte, abych pravdu řekl, také jsem se vždycky zaujatě stavěl k fantastice, četl jsem ji, přesně jak říkáte, jako pohádku pro dospělé. Ale jednou jsem si přečetl krátký

článek v jednom časopise, že John Kennedy jako prezident pozval mezi své ‚odborné poradce‘ několik fantastů k předpovědi možného ‚scénáře‘ budoucnosti. A také se tam psalo o tom, že koníčkem některých talentovaných vědců světového významu bylo čtení fantastiky. To mě, abych pravdu řekl, překvapilo.“

„To je normální jev. Víš, když se člověk začte do knihy, začíná žít jakoby v jejím světě, naladí se tedy na stejnou frekvenci vnímání jako i autor. A tady se může stát čtenáři něco neskutečného – zvláštní vzestup mozkové aktivity. Říkejte tomu, jak chcete – generování myšlenek, osvícení podvědomí nebo jak se vám to líbí. Ale právě tento vzestup je krátkodobým přechodem na frekvenci vnímání, která odpovídá této knize a kterou zaznamenává paměť. A potom se na základě existujících osobních znalostí a zkušeností rodí odpovídající nápady. Proto mnozí talentovaní vědci, politikové a obyčejní lidé, kteří se snaží poznat sebe a okolní svět, čerpají myšlenky a budoucí objevy právě z knih, a to včetně fantastiky, z této unikátní databáze nerealizovaných skutečností. Přičemž to může ‚vyplout‘ z paměti v každé formě a v každém okamžiku, třeba při četbě nebo se bude zdát ve snu nebo se náhle vybaví někdy potom...“

Chvíli jsme mlčeli. V ohni tiše praskaly dohořívající větve. Plamen táboráku uchvacujícím způsobem okouzloval svou tajemnou, živou krásou, pestrou škálou přechodů světla. Tak bychom tu klidně mohli sedět celou věčnost a poslouchat do nekonečna zajímavé vyprávění Senseie v lůně tohoto překrásného koutu přírody, kde se zdá, že dokonce i hvězdy sestoupily z nebes níž, aby si mohly vyslechnout naše povídání.

„Zajímalo by mě, jestli existují prorocké sny,“ znovu promluvil Nikolaj Andrejevič, „nebo to je prostě dílo psychiky jako předpovídání dalších událostí.“

„Prorocké sny bezesporu existují. Stačí když má člověk dostatek osobní duchovní síly nebo je s někým spojen silou velké Lásky, jeho mozek může spontánně vstoupit na tuto frekvenci, která se shoduje s nastávajícími událostmi. A přijímá tyto informace ve snu, jako by ‚přímo‘, bez jakékoli analýzy. Ale následně se jeho psychika podílí na bezprostředním zpracování obdržených informací. Proto také události nemůžeme vidět v čisté, ale jen v interpretované podobě, ovlivněné našimi emocemi, zážitky, minulými pocity, obrazy a tak dále...“

„Víte, kdysi se mi zdál prorocký sen,“ začal vyprávět Stas o svém životním příběhu.

Ještě dlouho jsme si povídali o různých zvláštnostech tohoto světa a o podivuhodných případech, vzpomínali jsme na příběhy, které jsou s tím spojené, a poslouchali jednoduché, ale zároveň neobyčejné vyprávění Senseie o záhadné lidské psychice a jejích neomezených možnostech. A teprve až k ránu, když začalo svítat, jsme šli spát.

48

Může se to zdát divné, ale snad kvůli tomu, co jsem všechno vyslechla, nebo z nějaké jiné příčiny, právě to ráno se mi zdál neobyčejný sen – pestrý, emocionální. Nejdůležitější bylo, že podobné sny jsem ještě nikdy neměla – jako by se moje vědomí vznášelo nad zemí a sledovalo z výšky to, co se ve světě odehrávalo. Nejdřív bylo všechno tiché a klidné. Pak mi začalo být nějak úzkostně a strašně, jako bych něco očekávala. A potom jsem si všimla, že se na Východě objevila zářivá rudá hvězda, která sestupovala z vrcholků vysokých sněhobílých hor. Tato hvězda se začala rychle

blížit a při tom se zvětšovala. Za ní se táhla jakási průzračná vlečka. A čím více se ke mně blížila, tím více tato vlečka obsazovala prostory, měnila svět, dělala jeho obrysy rozmazané a průsvitné. A když jsem se pozorněji podívala, uviděla jsem, že všechno, co se dostalo pod tuto vlečku, to všechno vřelo, jako by se samotná příroda bouřila proti lidské civilizaci, nabírala na stále větší síle. Explodující sopky svým duněním otřásaly Zemí. Uprostřed oceánů vznikaly hromadné vlny, které se rychle valily na velkoměsta. Požáry zuřily tam, kde nebyl přístup k vodě. Větry vyvolávaly ohromné smrště, které ničily všechno, co jim přišlo do cesty. Příroda skutečně na lidstvo sesypala všechnu tu negativní sílu, kterou vytvořili lidé v průběhu existence celé své civilizace. Bylo mi hrozně, zamhouřila jsem oči. A když jsem je otevřela, uviděla jsem sebe, jak stojím uprostřed neobyčejně nádherného pole s různými krásnými květy. Hvězda se pořád rychle blížila a měnila všechnen prostor za sebou. Ohlédla jsem se. Za mnou byla města plná nic netušících lidí. A všechna tato nelítostná obrovská síla se valila na ně.

Když se hvězda přiblížila už úplně blízko, zjistila jsem, že to je Jezdec. Jeho oděv a zbroj byly vyrobeny z červeného zlata, které jasně zářilo červeným světlem. Dokonce i Jeho kůň byl zahalen pokrývkou, která byla utkána z malých destiček červeného zlata. Oslepující oděv zcela zahaloval Jezdce, byly vidět jen jeho oči. V ruce držel kopí. Na konci kopí se třepetala vlajka se znázorněním poupěte lososu, uvnitř kterého byla pyramida, oko a ještě nějaké hieroglyfy a obrázky. Jezdec už na koni uháněl po obrovském poli s překrásnými květy.

Ale náhle při skoku Rudý jezdec prudce zatáhl za otěže a zastavil koně. A pak jsem uviděla jeho pohled, který se mi zdál neuvěřitelně povědomý. Pozornost Jezdce zaujala malá, skromná pomněnka s pěti nebesky modrými lístky. Sesednul z koně a sklonil se nad květinkou, jako by si ji prohlížel a kochal se jí. A jen co Jezdec sesednul z koně, všechny živly začaly utíchat a uklidňovat se. Do měst se dostal jen lehký dozvuk této ohromné síly, která šla za Vojákem. Pro mě bylo záhadou, proč takového mocného Jezdce zastavil nepatrný kvítek, vždyť kolem bylo celé pole hezčích, větších květin? A zastavil se na dlouho?

Dokonce když jsem se probudila, neopouštěl mě pocit reálnosti tohoto snu. A tyto dvě otázky se zřetelně vtiskly do mé paměti. Mně se samozřejmě zdály sny i dříve. Ale právě takový reálný, plný pocitů a emocí jsem neviděla ještě nikdy. A to nejdůležitější bylo, že mi bylo ve snu všechno dokonale jasné, znala jsem skutečný smysl všech těchto událostí, věděla jsem, že je to velmi důležité. Ale když jsem se probudila, nemohla jsem si vůbec vzpomenout, co to znamená a jak jej mám chápat. Zůstaly mi pouze pestré emocionální dojmy a tyto dvě otázky, které se prostě vryly do mé paměti.

Tento sen mě velice zaujal svou nezvyklostí. Nejdřív jsem si pomyslela, že mi můj mozek prostě v této podobě podal včerejší informace. Ale o tom, co se mně zdálo a v jakých podrobnostech, o tom se nikdo ani vzdáleně nezmiňoval. To mě trochu zmátlo.

Vybrala jsem si chvíli, kdy se šli všichni koupat a přistoupila k Sensei. Stál na mělčině a postupně si zvykal na vodu. Využila jsem jeho osamocení a začala jsem mu vyprávět svůj zvláštní sen. Postěžovala jsem si, že si vůbec nemohu vzpomenout na jeho smysl, jen si vzpomínám, že je to pro mě velmi důležité. Oproti mému očekávání, že mi Sensei vyjeví plný smysl tohoto snu z fyziologického a filozofického hlediska, se on jen usmál, podíval se na mě nějak tajemně a pronesl:

„V pravý čas se všechno dozvíš.“

AFORIZMY SENSEJE

1. Život je nepředvídatelný a může se v něm přihodit ledacos, dokonce neuvěřitelné věci, které si ani nedovedete představit.
2. Mladé tělo vůbec nepoukazuje na věk duše.
3. Všechny velké věci jsou kupodivu velmi jednoduché, ale vyžadují velké úsilí.
4. Člověk je bytost myslící a jeho hlavní síla spočívá v jeho myšlenkách.
5. Hlavní je mít velkou touhu a příležitost přijde sama.
6. Na každého Vidžaje se najde Radža.
7. Strach zrozený z představivosti vidí nebezpečí i tam, kde ve skutečnosti žádné není.
8. Se zdravými myšlenkami – zdravý duch a se zdravým duchem – zdravé tělo.
9. Každá rána, kterou zasadíte v hněvu, se k vám ve výsledku vrátí.
10. Možnosti člověka jsou omezeny jeho představivostí.
11. Nemůžeme druhým přát nic zlého, dokonce ani v myšlenkách. Protože silou myslí si kladeš past sám na sebe, na své tělo a svůj rozum. A čím častěji o tom přemýšlíš, tím silnější jsou její sítě, tím více se dostáváš do jejich sevření.
12. Staň se přítelem svého nepřítele a odpusť mu jeho skutky, protože jinak nejsi ani ty dokonalý.
13. Život je příliš krátký, a proto musíme stihnout duchovní podstatu v našem srdci zvelebit.
14. Je nezbytné na sobě stále pracovat a učit se novým věcem. V životě je cenná každá minuta, kterou musíme použít jako dar Boží ke zdokonalování své duše.
15. Pokud chceš rozesmát Boha, řekni mu o svých plánech.
16. Neexistují náhody. Náhoda je jen zákonitý důsledek našich nekontrolovaných myšlenek.

17. V životě je mnohem důležitější kvalita prožitých okamžiků, než nesmyslná léta existence.
18. Moudrost přece jen bohatstvím duše, nikoli věku.
19. Každý skutek vytváří především naše zformovaná myšlenka.
20. Síla slova vytváří sílu myšlenky a síla myšlenky pak vyvolává činy.
21. Kdo koná s blahými úmysly blahé skutky, nemusí se trápit tím, že něco promarnil, neboť získá mnohem větší sílu k poznání své duše, než kdyby zůstal v nečinnosti.
22. Fantazie je ve skutečnosti pouze nerealizovaná realita.
23. Pravá víra se zakládá na znalostech. A znalosti přicházejí skrze slovo, skrze ujištění svého rozumu o pravdivosti jevu, ke kterému dochází.
24. Musíme si vážit úsilí o poznání druhého člověka a nevítat jej hned ostřím svého egocentrizmu.
25. Poznat všechno je nemožné, ale je třeba se o to snažit.
26. Nejcennější cesta vede k poznání Boha skrze rozum, kdy skutečné poznatky překonávají materiální podstatu a otevírají bránu podvědomí klíčem Lásky.
27. Hlupákovi skládej hold za pochopení, chytrému je hloupé nepochopit.